COLECȚIA

Iubiri de poveste

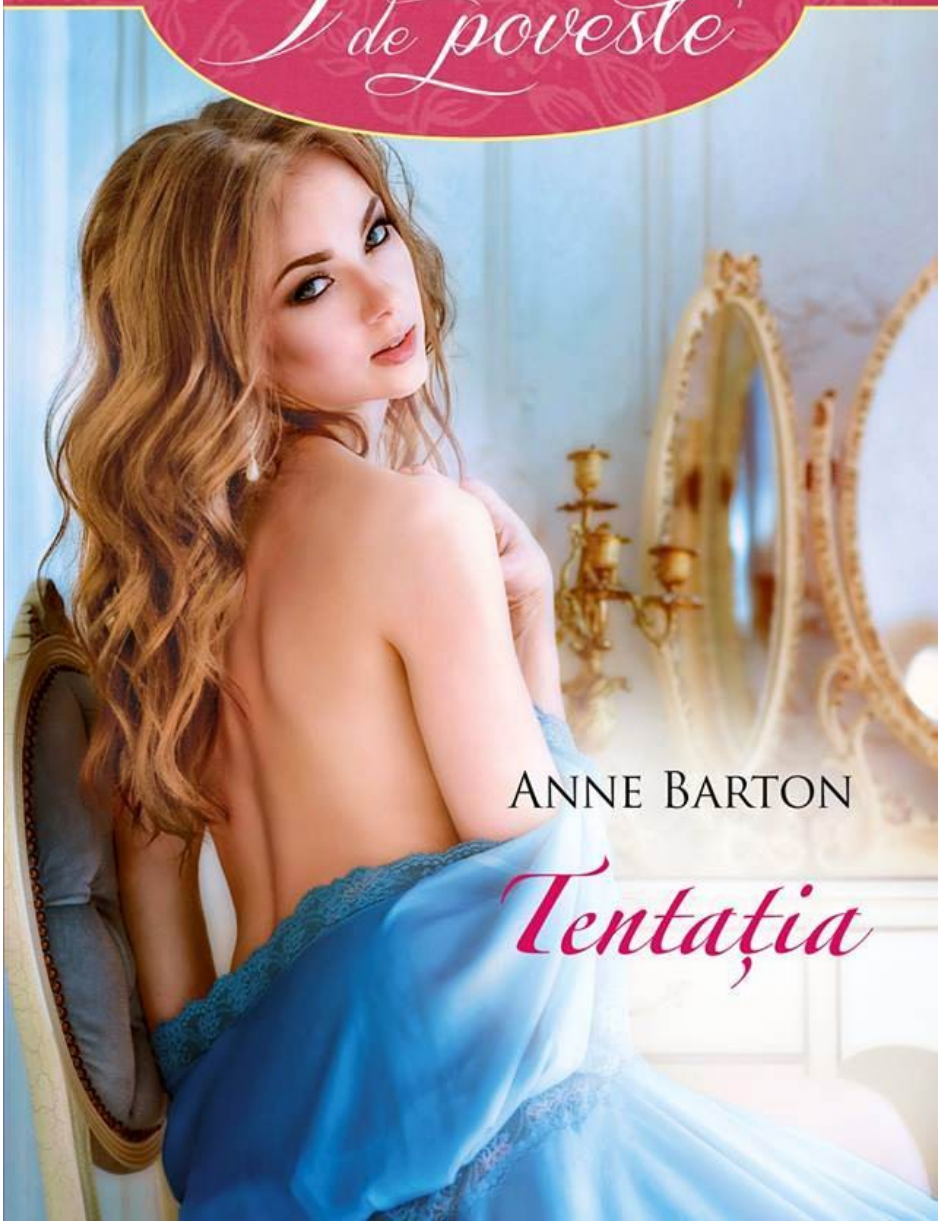

ANNE BARTON

Tentația

ANNE BARTON
TENTAŢIA

***Once She Was Tempted by* Anne Barton**

Copyright © 2013 Anne Barton
Ediţie publicată prin înţelegere cu Grand Central Publishing.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea, Laurenţia Carîp
Traducere din limba engleză Mădălina Moţatu/Graal Soft

Pentru Sylvia, cea mai amabilă, înţeleaptă şi curajoasă persoană pe care o cunosc.

De asemenea, vinetele tale cu parmezan sunt fericirea pe o farfurie.

Te iubesc, mama.

Capitolul 1

Bristle1[1]: *(1) Păr aspru de animal, folosit pentru a confecţiona perii. (2) A deveni agitat sau iritat, ca în exemplul: „Întrebările inocente ale tinerei îl făcură pe visătorul conte să devină iritat*".

Londra, 1816

Atunci când Benjamin Elliot, conte de Foxburn, o întâlni pe domnişoara Daphne Honeycote pentru prima oară, el avu două gânduri distincte.

Primul fu acela că ea *părea* a fi potrivită pentru remarcabilul său tânăr protejat, Hugh. Părul ei auriu era netezit într-un coc modest la ceafă, iar gulerul rochiei era destul de îngrijit încât să treacă de inspecţie într-o mănăstire. Întreaga ei fiinţă radia lumină, bunătate şi puritate.

Cel de-al doilea gând al contelui în ceea ce o privea pe domnişoara Honeycote fu acela că, probabil, ar trebui să dea jos de pe peretele din biroul lui tabloul cu nudul care o înfăţişa.

Pentru a fi cinstit – şi spre veşnicul lui regret – domnişoara Honeycote nu era complet goală în tablou. Şedea rezemată pe un fotoliu albastru ca safirul, cu rochia desfăcută până la şale, lăsând la vedere umerii zvelţi şi adâncitura lungă a şirei spinării. Privirea pe care o arunca peste umăr era senină şi înţeleaptă.

Şi absolut captivantă.

Majordomul îi sugerase cândva, plin de agitaţie, că un tablou mai puţin erotic – al unui peisaj de provincie din Anglia ori, poate, o vânătoare de vulpi – ar fi fost mai potrivit pentru biroul unui conte. Ben îi explicase majordomului – cu o răbdare care nu îi stătea în fire – faptul

1 Cuvânt care în limba engleză poate fi şi verb, şi substantiv, cu multe sensuri (n.tr.)

că, din moment ce nu avea nicio intenţie de a găzdui următoarea întâlnire a studiului Bibliei pentru doamne, avea să agaţe orice afurisită de pictură avea chef.

Dar acum, în timp ce îl urmărea pe bietul Hugh dându-se peste cap să o impresioneze pe domnişoara Honeycote la serata ducesei de Huntsford, îşi dădu seama că nu avea încotro şi trebuia să dea jos tabloul. Era inacceptabil ca Hugh să vadă portretul scandalos şi să descopere că femeia pe care o curta nu era exemplul de virtute care îşi imagina el că era.

Ben nu era genul care să arunce cu pietre, dar cel puţin nu se prefăcea că este altceva decât era – un nemernic ursuz şi cinic. *Toată lumea* ştia cine era el şi, cu toate astea, invitaţiile nu lipseau niciodată. Era într-adevăr uimitor ce defecte de caracter tolerau oamenii dacă cineva avea un titlu, o avere şi câteva cicatrici interesante.

Prefera să mănânce singur, dar nu putea refuza o invitaţie de la Huntsford. Cu atât mai mult cu cât bănuia că ducesa pusese la cale serata cu scopul de a încuraja apropierea dintre domnişoara Honeycote şi Hugh. Cina aceea era echivalentul social al avansării unei coloane de infanterie şi implicase, probabil, chiar mai multe strategii. Era genul de manevră pe care Robert – fratele mai în vârstă al lui Hugh şi cel mai bun prieten al lui Ben – ar fi contracarat-o cu multă îndemânare. Ben vârî un deget între gât şi lavalieră, care părea dintr-odată prea strânsă.

Robert dispăruse, ucis la datorie, lăsându-l pe fratele lui mai mic fără nimeni care să aibă grijă de el, în afară de Ben – cel mai prost substitut posibil. Putea, cel puţin, să îl apere pe Hugh de domnişoarele Honeycote, de mercenare şi de alte suspecte moral ale lumii.

Întreaga seară, Ben o urmări cu prudenţă pe blonda uluitoare. Dacă nu ar fi ştiut, ar fi putut jura că ieşise din portretul agăţat în biroul lui şi dăduse iama în şifonierul unei pudice soţii de preot, înainte de a veni la serată. Contradicţia dintre versiunea pictată în ulei şi cea în carne şi oase a domnişoarei Honeycote îi ocupă în mod plăcut mintea – deşi în mod păcătos – în timpul mesei care, altfel,

fu exact atât de plictisitoare pe cât se aşteptase. Huntsford se aşezase la unul din capetele mesei, părând mai degrabă un rege medieval decât un duce sofisticat; frumoasa lui soţie se aşezase la celălalt capăt. Cele două surori ale ducelui – Olivia şi Rose – şi domnişoara Honeycote fuseseră răspândite printre restul bărbaţilor – Hugh, el însuşi şi avocatul şi, în acelaşi timp, partenerul lui de box, James Averill.

Era genul de întrunire socială pe care Ben o evitase de când se întorsese de la Waterloo. Adunări vesele, pline până la refuz de conversaţii insipide despre condiţia drumurilor ori probabilitatea să plouă, îl făceau să se simtă drept cel mai mare ipocrit. Şedea într-una dintre cele mai elegante sufragerii ale Londrei, bucurându-se de o savuroasă friptură de vită, în timp ce membri ai regimentului său erau îngropaţi în pământul rece.

Părea aproape o trădare.

Piciorul lui Ben zvâcni, arătând că era de acord.

La naiba! Zvâcnirea aceea era ca un semnal de alarmă înaintea unui foc de tun. Transpiraţia îi apăru pe frunte şi îşi strânse furculiţa atât de tare încât mânerul de argint se îndoi.

Pe sub masa lustruită de mahon, apucă mânerul scaunului, în timp ce muşchii răsuciţi din coapsa dreaptă se contorsionară şi se contractară ca o menghină. Scrâşni din dinţi, păstrându-şi respiraţia liniştită. Conversaţia din jurul mesei deveni înfundată, ca şi cum ar fi ascultat printr-o uşă. Obiectele din faţa lui deveniră neclare, şi nu mai fu în stare să spună unde se termina faţa de masă şi unde începea farfuria lui. În tăcere, numără. „Unu, doi, trei…” Episodul putea dura 10 secunde ori 10.000, dar îşi adună o urmă de mângâiere ştiind că avea să se sfârşească. În cele din urmă, ajunse la 86 înainte ca durerea să scadă şi camera să devină din nou clară. După ce aruncă o privire de-a lungul şi de-a latul mesei, se relaxă un pic. Nimeni nu părea a fi îngrijorat ori alarmat, deci probabil că trecuse prin atac fără să geamă. Cât se poate de discret, îşi trecu şervetul peste fruntea umedă. Domnişoara Honeycote îi

aruncă o privire curioasă, dar el o ignoră, luă o înghiţitură mare din vin şi încercă să reia firul conversaţiei din jurul lui.

Hugh rânjea la domnişoara Honeycote ca un idiot. Părea să cadă din ce în ce mai mult sub vraja ei, cu fiecare afurisit de fel de mâncare. În ritmul acesta, aveau să fie logodiţi până la desert.

— Înţeleg că faceţi muncă de voluntariat la orfelinat în fiecare zi de joi, zise Hugh.

— Da, îmi face plăcere să mă aflu în preajma copiilor. Îşi coborî ochii, ca şi cum ar fi fost incomodată de discuţia despre munca ei de caritate. Nu era de mirare. Probabil că nu ar fi recunoscut un copil orfan nici dacă ar fi muşcat-o unul de minunata ei gleznă.

— Copiii o adoră pe Daphne, spuse cu mândrie tânăra ducesă. Cu un zâmbet, sora mea poate să lumineze cea mai întunecată dintre încăperi.

— Nu am nicio îndoială, exclamă Hugh.

Domnişoara Honeycote se îmbujoră drăguţ, timp în care Ben se opri cu greu să nu pufnească. Trebuia să recunoască, îi lumina destul de mult biroul.

Probabil că ea nici nu ar fi catadicsit să fluture din gene în direcţia lui Hugh dacă acestuia nu i-ar fi picat în poală, în mod tragic, un titlu de viconte. Hugh era atât de vrăjit, încât decăzuse deja la stadiul de a compune poezii proaste în onoarea ei, lucru care însemna că Ben trebuia să o înfrunte cu privire la tabloul ei – în particular şi cât se poate de curând. Cu puţin noroc, avea să îl scutească pe Hugh de umilinţa de a afla că femeia de care se credea îndrăgostit era, din toate punctele de vedere, o târfă.

— Lord Biltmore ne spune că sunteţi un fel de erou.

Lady Olivia Sherbourne, cea mai vioaie dintre surorile ducelui, se aplecă în faţă, privindu-l pe Ben plină de nerăbdare.

Îl ţinti pe Hugh cu o privire ucigătoare înainte de a-i răspunde lui Lady Olivia.

— Deloc. Am avut nenorocul de a mă afla în calea unui glonţ. Vă asigur – nu a fost nimic, oricât de puţin, eroic ori romantic în toată treaba asta.

— Aiurea! Hugh se îndreptă în scaun. Colonelul însuşi a venit să îl viziteze pe Lord Foxburn şi a spus…

— Destul! Fu un lătrat, mai dur decât intenţionase Ben.

Ducesa mânui cu stângăcie furculiţa şi aceasta căzu zdrăngănind pe farfuria ei. Urmă o tăcere acuzatoare. Femeile se holbară la el cu ochi de bufniţă şi, la capătul mesei, Huntsford se încruntă.

Ben îşi aşeză şervetul alături de farfurie şi se lăsă pe spate în scaunul său. Dacă aşteptau o scuză, aveau să o aştepte mult şi bine. De fapt, îngheţata lui aromată, care fusese aşezată în mod inteligent în forma unui ananas, începuse deja să se topească. În schimb, spuse:

— Sunt sigur că sunt subiecte de discuţie mult mai potrivite pentru o seară.

Ducele îşi arcui o sprânceană întunecată.

Ben răspunse cu un rânjet, dar acesta nu i se reflecta şi în ochi.

— Mai bine rămânem la subiecte mai puţin neplăcute atunci când discutăm cu sexul slab.

Părea un măgar ipocrit şi nu era de mirare.

— Atunci ar trebui să ne limităm conversaţiile la vreme şi drumuri?

Lady Olivia arăta ca o fetiţă obraznică care descoperise că cerceii ei de diamant erau bijuterii false.

— Sigur că nu. Ben luă cu linguriţa vârful îngheţatei lui în formă de ananas. Sunt destule subiecte interesante, *potrivite* pentru tinerele domnişoare.

— Cum ar fi?

El îngheţă, cu linguriţa la jumătatea drumului spre gură.

— Nu ştiu… culoarea celui mai nou turban al lui Lady Bonneville? Toate capetele de la masă se întoarseră către el, şi nimeni nu părea prea încântat.

Domnişoara Honeycote îşi drese glasul, atrăgând atenţia de la el ca un matador care flutură o pelerină roşie. Zâmbi, ridicând instantaneu temperatura din încăpere cu câteva grade.

— Lord Foxburn, nu pot vorbi în numele tuturor femeilor, dar permiteţi-mi să vă asigur de faptul că eu, sora mea, Olivia şi Rose nu suntem nici pe departe atât de fragile cum aţi putea crede. Dacă ne-aţi cunoaşte mai bine, nu v-aţi teme că aţi putea să ne jigniţi sensibilitatea. V-aţi teme că noi am putea să o jignim pe a domniei voastre.

Doamnele chicotiră, murmurându-şi acordul, şi chiar şi Huntsford râse în barbă, fără prea mare tragere de inimă. Domnişoara Honeycote îşi ţuguie buzele roz şi îşi înclină capul când întâlni privirea lui Ben. Zâmbetul ei cu subînţeles şi ochii cu pleoape grele erau identici cu cele ale femeii din tablou.

Şi, printr-o coincidenţă, cu ale femeii care îi invadase visele.

*

Daphne sorbi din vin şi, pe deasupra marginii paharului, se minună de luxul care o înconjura. Un foc trosnea în şemineul de marmură din sufrageria ducelui, tablouri cu rame suflate în aur împodobeau pereţii verzi ca marea şi un candelabru strălucea deasupra mesei de mahon.

Sora ei, Anabelle, se îmbujoră drăgălaş sub privirile apreciative ale soţului său. Dacă noua împlinire din obraji şi licărul din ochii ei erau un semn, faptul că era ducesă i se potrivea foarte bine.

Sora ei, ducesă de Huntsford. Acest gând încă o ameţea pe Daphne. Cu un an în urmă, ea şi Belle locuiau într-un minuscul apartament închiriat, întrebându-se cum Dumnezeu aveau să se hrănească pe ele însele, darămite să cumpere medicamentele de care mama avea nevoie. Daphne petrecuse noapte de noapte în încăperea mamei, veghind asupra ei, ca şi cum lucrul acesta ar fi putut împiedica moartea să se strecoare şi să o răpească. În unele dimineţi, când aerul era greu de mirosul pătrunzător de ceai puternic şi de medicamente amare, se temea să se apropie de patul mamei sale. Se temea că ar fi putut să îi ia

mâna şi să o găsească rece şi ţeapănă.

Daphne se cutremură fără să vrea. Nu era genul care să stăruie asupra timpurilor întunecate, dar uneori amintirea era utilă – fie şi doar pentru a te face să-ţi apreciezi binecuvântările.

Iar ea avea multe.

Mama era acum sănătatea întruchipată. Ea şi Daphne locuiau într-o casă la oraş de douăzeci de ori mai mare decât vechiul lor apartament şi de o sută de ori mai frumoasă. Aveau un majordom şi cameriste, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă o ţigancă i-ar fi prezis asta, Daphne ar fi căzut de pe scaun de râs. Şi totuşi, iat-o şezând nici mai mult, nici mai puţin decât în sufrageria unui duce.

Bucurându-se de primul ei sezon.

Chiar şi ea, eterna optimistă, nu îndrăznise niciodată să viseze la un asemenea lucru. Datorită căsătoriei surorii sale – o căsătorie din dragoste care putea să rivalizeze cu orice basm –, Daphne putea avea acces la baluri fastuoase şi chiar să primească o invitaţie la Almack[2]. Ar putea chiar să fie prezentată la curte. Numai gândindu-se la asta, sângele începu să o ia la goană.

Da, gândul *acela* îi făcu sângele să-i clocotească. Nu lordul Foxburn ori ochii lui fără fund, nici rânjetul lui lipsit de respect. Părea genul blazat, ursuz, dar lordul Biltmore îl stima foarte mult pe conte, aşa că trebuia să fi avut *unele* calităţi care să îl recomande. Altceva, pe lângă umerii largi şi gropiţa din obrazul lui stâng. Îşi dădu silinţa să nu se holbeze, dar el era aşezat direct în faţa ei şi o fată nu prea putea să se uite toată seara la tavan.

Dacă era neliniştită în acea seară, era doar din cauză că norocul ei din ultimul timp părea aproape prea perfect, prea fragil. Ca un turn de pahare de cristal aranjate precar care s-ar putea prăbuşi la cea mai mică vibraţie. Alungă imaginea, inspiră adânc şi savură ultima înghiţitură de îngheţată de ananas, care fu, cu siguranţă, o linguriţă de rai.

---

2 Club social din Londra (1765 – 1871), unul dintre primele care admiteau atât bărbaţi, cât şi femei (n.tr.)

La scurt timp după desert, Daphne şi celelalte doamne intrară una câte una în salon, pentru a lua ceaiul. În clipa în care uşile se închiseră în spatele lor, Belle o trase deoparte şi, cum putea să facă doar o soră, începu să o interogheze fără nicio introducere:

— Cum ţi s-a părut?

— E un pic cam bădăran, dar cred că, ţinând cont de circumstanţe, ar trebui să facem concesii.

Belle îşi îngustă ochii prin ochelarii cocoţaţi pe nas, uluită.

— Lord Biltmore?

Ah, fir-ar! Bineînţeles că sora ei întreba de lordul Biltmore – vicontele tânăr şi amabil care trimisese flori o dată şi le vizitase de două ori.

— Am crezut că mă întrebi de Lord Foxburn. Obrajii lui Daphne se încălziră. Lord *Biltmore* este un domn adevărat. Amabil, binevoitor şi…

— I-ai văzut umerii? Sunt cu adevărat largi.

Daphne se încruntă, dorindu-şi ca sora ei să folosească pronumele cu puţin mai multă moderaţie.

— Ai cui umeri?

— Ai lordului Biltmore! Belle se bosumflă din nou, apoi răsuflă îndelung. Nu contează. Dacă nu-ţi place, sunt o mulţime de alţi bărbaţi buni de însurătoare pe care ţi-i pot prezenta. M-am gândit doar că el ar fi…

Daphne întinse mâna şi o prinse pe cea pe care Belle o flutura.

— Lord Biltmore este cel mai bun dintre domni. Mulţumesc pentru cina pe care ai dat-o. Ai aranjat toate astea pentru mine, nu-i aşa?

Un zâmbet misterios ridică colţurile gurii lui Belle şi o strălucire îi lumină ochii.

— Este doar începutul.

Ah, nu! Belle nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. Daphne o rugase o dată să îi înlocuiască panglica de la betelia unei rochii de dimineaţă simple. În câteva ore, Belle transformase rochia într-o combinaţie savantă şi lucitoare de mătase şi dantelă delicată. Dacă misiunea surorii sale

avea să fie peţitul, Daphne nu urma să mai aibă niciun moment de linişte.

— Eşti proaspăt căsătorită şi ducesă pe deasupra. Cu siguranţă ai probleme mai urgente de care să te ocupi, în loc să-mi umpli calendarul social.

— Nici măcar una. Asta este şansa ta, Daph. Nimeni nu merită mai mult decât tine să fie fericită.

— *Sunt* fericită.

Dar nu era fericită aşa cum era Belle cu Owen. Acela era un lucru rar.

— Ştii la ce mă refer.

Daphne îşi muşcă buza.

— Da.

Dacă sora ei era hotărâtă, de ce să nu o lase să facă tot ce îi stătea în putinţă? Nu exista nimeni pe lume în care Daphne să aibă mai multă încredere. O îmbrăţişă puternic pe Belle şi se retrase înainte să devină complet sentimentală.

Având nevoie de un moment, Daphne îşi turnă nişte ceai, merse în partea din spate a salonului şi se afundă într-un fotoliu somptuos de lângă o fereastră deschisă. O briză caldă îi gâdilă perii de pe ceafă şi această simplă plăcere făcu să i se închidă ochii pentru o clipă.

Sezonul acela *era* şansa ei, care i se prezenta pe o tavă de argint. Ea, o fată săracă din St. Giles, să se amestece cu nobilimea. Cu doar o fărâmă de noroc în plus ar putea chiar să se mărite cu un domn respectabil. Cineva blând şi bun. Lacomă cum era, îndrăznea chiar să spere că avea să se îndrăgostească. De un bărbat care vedea viaţa la fel ca ea – ca pe o şansă de a aduce fericire altora.

Lord Biltmore părea a fi candidatul ideal. Manierele lui erau impecabile şi o trata ca pe o comoară preţioasă ori ca pe un ou care s-ar fi putut sparge dacă ar fi fost lovit. Zâmbetul lui feciorelnic nu avea nici urmă de cinism, iar felul în care părul său de culoare roşu-cafeniu făcea ţepi în vârful capului – foarte asemănător cu un mănunchi de iarbă – era extrem de înduioşător. Deşi îşi pierduse părinţii *şi* doi fraţi mai mari în ultimii ani, reuşise să vadă bunătatea în

lumea din jurul lui şi să o întoarcă înzecit.

Vicontele ar fi putut alege din debutantele sezonului, totuşi păruse vrăjit de *ea* – o nou-venită cu puţine relaţii şi fără nicio avere. Avantajul faptului că era necunoscută era acela că nu avea nicio reputaţie – deocamdată, era fără pată.

Nu îi venea să creadă cât de bine se aşezau piesele vieţii ei.

O umbră căzu pe ceaşca de ceai aflată în mâna ei, şi ea ridică privirea. Un tors îmbrăcat într-o vestă bine croită de culoare bleumarin apăru exact la nivelul ochilor.

— Domnişoară Honeycote, aş putea să vă vorbesc?

Daphne clipi, îşi înclină capul pe spate şi îşi îndreptă privirea către chipul de deasupra gulerului alb ca zăpada. Cu siguranţă lordul Foxburn suplinea ceea ce îi lipsea în maniere prin înfăţişarea plăcută. Pielea bronzată îi scotea în evidenţă ochii surprinzător de albaştri. Cauza liniilor fine de la colţurile lor nu părea a fi zâmbetul, ci, mai degrabă, privirea încruntată, dacă era să se ia după expresia pe care el o avea în momentul acela. Deşi colţurile gurii i se curbau în jos, buzele îi erau pline. Era aproape sigură că zâmbetul lui real – dacă ar fi fost să îl vadă vreodată – ar fi fost periculos de încântător.

Părul lui castaniu se încreţea, înmuind unghiurile obrajilor şi nasului, dar ochii lui erau aceia care îi răpiră respiraţia şi o dădură peste cap – tulburi ca o mare învolburată, purtau în ei o furtună de acuzaţii, curiozitate, hotărâre şi poate un licăr de speranţă. Şi astea erau doar la suprafaţă. Nu îşi putea imagina ce altceva pândea dedesubt şi doar gândul la explorarea adâncimilor lor îi făcu pielea să i se furnice ca…

Lord Foxburn îşi drese glasul.

Ea se sperie, şi ceaiul i se vărsă, formând o băltoacă în farfurioară. Sperând că va drege mica scăpare de etichetă – ce întrebase adineauri contele? —, zâmbi scuzându-se.

— Cât de neîndemânatic din partea mea!

Căldura i se strecură pe ceafă, producând probabil

mai mult decât putea fi considerat a fi o îmbujorare atrăgătoare. Aşteptă ca el să îi spună un cuvânt blând ori cel puţin să îi răspundă la zâmbet.

El nu făcu niciuna, nici alta. În schimb, oftă, ca şi cum ar fi fost deja plictisit de conversaţia lor. Dacă, în situaţia aceea, putea fi considerată astfel.

Ah, da, contele se întorsese de pe front cu puţin timp în urmă. Era de înţeles că putea să îşi fi ieşit din mână în ceea ce privea manierele.

— Aţi dori să luaţi loc?

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, zise el uşor sarcastic.

— Aş fi încântată.

În timp ce se lăsă pe canapea, buzele i se strânseră într-o linie subţire. Se mişca cu încrederea naturală a unui atlet, dar ea observase mai devreme un şchiopătat.

— Vă doare piciorul?

El îşi îngustă ochii. Da, cu siguranţă liniile care i se ridicau spre tâmple se datorau acestui fel de a-şi îngusta ochii. O înfăţişare care nu se potrivea celor mai mulţi dintre bărbaţi, dar care lui îi venea foarte bine.

— Multe lucruri mă dor, domnişoară Honeycote.

Sprânceana lui arcuită îi spuse că nu se referea doar la suferinţe de ordin fizic.

Ei bine, deşi grozav de tentată, nu avea să răspundă cu aceeaşi monedă.

— Îmi pare rău să aud asta.

El o studie, fără urmă de remuşcare pe chip.

— Vă cer o discuţie în particular.

Daphne aruncă o privire în jurul salonului. Cea mai apropiată persoană se afla la câţiva metri distanţă, iar curiozitatea îi fusese stârnită.

— Ascult.

Contele îşi ciupi puntea nasului. Era poate cea mai nerăbdătoare persoană pe care o cunoscuse vreodată Daphne.

— Ceea ce doresc să discutăm este de o natură mai delicată. Cred că cel mai bine ar fi să stabilim o întâlnire

pentru mâine.

— Mărturisesc că nu am avut niciodată parte de o cerere atât de ciudată ori de contrariantă.

Primise destul de multe avansuri indecente din partea bărbaţilor, dar lordul Foxburn nu părea genul de bărbat care să îşi impună atenţiile asupra unei femei. Cu înfăţişarea lui extrem de plăcută, Daphne era foarte sigură că nici nu era nevoit.

Poate că dorea să facă schimb de informaţii cu privire la lordul Biltmore. Tânărul viconte menţionase că lordul Foxburn fusese cel mai apropiat prieten al fratelui său şi că, după moartea celui din urmă, contele îl ajutase să se acomodeze cu noul său rol. Dar ce avea asta a face cu ea?

— Îmi dau seama că asta poate părea îndrăzneţ. Totuşi, cred că veţi aprecia nevoia discreţiei atunci când subiectul discuţiei noastre va deveni clar. Pot se va fac o vizită mâine?

Daphne se prefăcu a-l privi gânditoare preţ de câteva momente, pentru a-i da impresia că în ea se dădea o luptă aprigă. În realitate, era mult prea curioasă ca să spună nu.

— Eu stau aici, cu sora mea, în timp ce mama noastră locuieşte în Bath.

Îngrijorarea îi trecu peste chip. Deci nu era chiar atât de nesimţitor pe cât ar fi vrut oamenii să creadă despre el.

— Face o cură de ape minerale?

— Nu, mama este surprinzător de sănătoasă. Dar nu este obişnuită cu toată parada de petreceri şi obligaţii sociale. Cred că a dorit doar să scape de toate.

— Mama dumneavoastră este o femeie înţeleaptă. Contele se ridică şi înclină capul într-un fel care putea fi perceput fie ca politicos, fie ca batjocoritor. Pe mâine, domnişoară Honeycote.

Înainte să poată pune vreuna dintre cele douăzeci de întrebări care i se învârteau prin minte, lordul Foxburn se îndepărtă. Pentru cineva cu un picior rănit, dispăru uimitor de repede. Cât de enervant! Şi inadmisibil de nepoliticos să plece fără să facă o aluzie asupra lucrurilor pe care dorea să le discute, fără un indiciu asupra motivului pentru care

insistase să păstreze secretul.

Dacă se juca cu ea, ei nu îi plăcea acel joc. Aerul lui gânditor, cinic, poate că intimida pe unii, dar o fată din St. Giles nu ar fi supravieţuit prea mult dacă ar fi fost o laşă.

Nu fusese niciodată genul care să se ferească de o provocare.

Capitolul 2

Dimineaţa următoare, Daphne se aventură în biblioteca ducelui, hotărâtă să îşi omoare timpul cu o carte. Cu toate astea, după ce citise acelaşi paragraf din *Povestiri din Canterbury* pentru a treia oară, puse deoparte volumul. Strecurându-şi picioarele sub ea, se lăsă pe spate în fotoliul capitonat şi inspiră adânc. Piele, pergament, cerneală şi ulei de lămâie îi gâdilară nările, iar rafturile de cărţi care se întindeau înaintea ei îi făceau inima să bată mai repede. Să aibă o asemenea comoară la vârful degetelor era… o pierdere totală. Nu se putea concentra nici dacă de asta depindea următoarea ei invitaţie la bal. Mai mult decât enervată, strecură cartea înapoi la locul ei pe raft.

Ce avea să îi spună lordul Foxburn de era aşa de secretos?

De dimineaţă, la micul dejun, Daphne se gândise dacă să îi spună sau nu surorii sale despre conversaţia pe care o avusese cu contele, dar apoi Belle i-ar fi. Spus soţului ei, iar Daphne era sigură că ducele nu ar fi fost de acord cu niciunul din jocurile pe care contele le-ar fi jucat. Iar acum Belle era sus, dormind – al treilea pui de somn pe care îl trăsese săptămâna aceea – ceea ce însemna, cel mai probabil, că era însărcinată, iar *acesta* ar fi fost un lucru mult prea frumos pentru a fi exprimat în cuvinte. Daphne oftă fericită.

Poate urma să reuşească să o convingă pe Rose – cumnata lui Belle – să joace şah. Daphne nu avea speranţe prea mari să câştige împotriva lui Rose – o oponentă dintre cele mai înţelepte şi senine. O doză din purtarea liniştitoare, plină de calm, a lui Rose era exact lucrul de

care avea Daphne nevoie.

O găsi pe Rose în salonaşul de dimineaţă, ciupind ascultătoare corzile harpei sale, ca un înger cu păr roşcat, în timp ce Olivia stătea tolănită pe canapea, cu picioarele depărtate ca un băieţoi.

— Slavă Domnului că eşti aici, zise Olivia. Rose a cântat toate cântecele pe care le ştie şi suntem amândouă peste măsură de plictisite. Cântă-ne ceva la pian, te rog!

— Da, te rog, spuse Rose, părând din cale-afară de uşurată.

Îşi puse deja harpa deoparte.

— Desigur, zise Daphne, căutând o partitură.

Orice distragere de la vizita iminentă a contelui era bine-venită.

— Mi-ar plăcea să ascult o baladă – una tristă şi înduioşătoare.

După ce îşi făcu cunoscută preferinţa, Olivia chiar îşi puse dosul palmei pe frunte.

— S-a întâmplat ceva? Daphne o privi pe prietena ei tulburată. Mai exact ce s-a întâmplat între tine şi domnul Averill seara trecută?

— Nimic. Olivia sări în picioare de pe canapea şi începu să păşească în sus şi în jos. *Nimic!* Nu înţelegi? Tocmai asta este problema. Am aşteptat aproape jumătate din viaţă să se întâmple *ceva* – şi nu se întâmplă nimic, niciodată.

Se trânti din nou pe canapea şi azvârli o pernă de-a lungul încăperii, ratând la mustaţă o vază cu lalele roz.

Daphne făcu un schimb rapid de priviri cu Rose înainte de a se aşeza pe băncuţa de la pian. Era de la sine înţeles că nu putea fi nici vorbă de o baladă melancolică. Hotărându-se asupra unuia dintre dansurile scoţiene preferate de mama sa, zise:

— Poate că asta te va înveseli.

Se avântă în melodia veselă şi, în ciuda eforturilor deosebite ale Oliviei de a rămâne nefericită, în curând aceasta bătea din picior în ritmul muzicii.

Starea sufletească a Oliviei se îmbunătăţea cu fiecare

cântec. Între timp, Daphne devenea din ce în ce mai neliniştită.

Lordul Foxburn nu părea a fi genul de bărbat care să îşi încalce cuvântul, dar ar fi putut cu uşurinţă să fie reţinut de treburi cu mult mai importante. Motiv pentru care ea nu vedea absolut niciun rost să agite întreaga casă din cauza simplei posibilităţi a unei vizite din partea unui conte care ar fi putut veni să o vadă.

Pe de altă parte, probabil că exagera lucrurile. Nu era ca şi cum contele ar fi curtat-o, pentru numele lui Dumnezeu. Spera ca vizita să nu fie greşit înţeleasă de către cumnatele ei. Olivia, mai ales, avea o înclinaţie pentru dramă. Rose era, prin natura ei, mult mai calmă, dar era foarte romantică. Daphne le adora pe ambele şi nu dorea să le dezamăgească.

Chiar când era pe punctul de a propune o partidă de şah, Dennison apăru în cadrul uşii.

— Lordul Foxburn vă aşteaptă. În salon.

Tonul îi era egal, dar sprâncenele albe stufoase i se ridicaseră până la jumătatea frunţii, trădându-i surpriza.

Oliviei i se tăie respiraţia. Fără să se adreseze cuiva în mod deosebit, zise:

— Vai de mine! Un erou de război chipeş, în salonul nostru. De ce Dumnezeu se află aici? Contele nu pare genul care să aibă obiceiul de a face vizite de curtoazie.

Rose ridică din umerii ei zvelţi.

— Bărbaţii nu sunt insule.

— Poate că nu. Olivia îşi înălţă capul şi îşi răsuci o buclă brunetă în jurul degetului arătător. Dar cred că, mai degrabă, contele este o peninsulă legată cu cea mai subţire fâşie de pământ imaginabilă. Chiar şi tu trebuie să recunoşti că este ciudat. Ai cunoscut vreodată un *conte* care să-şi cumpere un post în armata britanică? Dacă ar fi fost al doilea fiu, care a primit moştenirea în mod neaşteptat, aş fi putut înţelege, dar…

— Sunt sigură că a avut motivele lui, zise Rose. Iar în ceea ce priveşte scopul vizitei lordului Foxburn, probabil că vrea să cunoască mai bine pe cineva.

Arcui o sprânceană în direcţia lui Daphne, şi stomacul acesteia se strânse. Cam până aici merseseră calmul şi neafectarea ei.

— Pe mine? Nu cred că avem prea multe în comun. Pe de altă parte, contele este oarecum o enigmă, nu-i aşa? Spune puţine, dar totuşi, ochii aceia albaştri sunt atât de inteligenţi, atât de intenşi, încât am impresia că este în stare să-mi citească gândurile.

— Exact, declară Olivia. Sper că mi le-a citit pe ale mele aseară, la cină. *Eu* mă gândeam la faptul că e un păcat ca titlul şi înfăţişarea lui plăcută să fie irosite pe cineva cu proastele lui maniere.

— Olivia! Rose aruncă o privire uşor dojenitoare către sora ei. A trecut prin multe. Vino, nu ar trebui să-l lăsăm pe conte să aştepte prea mult.

În timp ce înaintau pe hol, Daphne se concentră să îşi ţină respiraţia constantă şi să nu îi tremure mâinile. Slavă Domnului că Rose şi Olivia erau împreună cu ea; deşi contele dorea în mod clar să discute cu ea singură, nu se simţea din cale-afară de curajoasă.

Rose intră prima în salon şi îl salută pe oaspetele lor.

Contele se ridică din scaunul cu spătar înalt în toată înălţimea sa, care era cu un cap peste cea a femeilor, şi făcu o plecăciune.

— Bună ziua, doamnelor. Privirea îi zbură către Daphne, iar ea se împotrivi impulsului de a privi la covor. Sper că ducesa se simte bine?!

— Sora mea este bine. Vă mulţumesc pentru amabilitate.

Daphne nu prea credea că întrebarea lui venea din îngrijorare adevărată. Era, cu siguranţă, uşurat să afle că sora ei era absentă, din moment ce lucrul acesta însemna că era o persoană în minus pe care el trebuia să o gonească.

Ridică o sprânceană întunecată şi îi spuse Oliviei:

— Mi-aţi putea permite câteva cuvinte scurte cu domnişoara Honeycote? Îmi dau seama că este o cerere îndrăzneaţă, dar doresc să îi transmit un mesaj – unul

confidenţial – din partea tânărului meu prieten, lordul Biltmore. Zâmbetul pe care îl afişă îi scoase la iveală gropiţa şi părea să spună: „Ştim cu toţii că micile reguli stupide care intenţionează să păstreze reputaţia doamnelor trebuie încălcate din când în când”.

Daphne nu putu să nu admire dovada impresionantă de farmec. Nu trebuia niciodată subestimat.

Olivia îşi încrucişa braţele, imitând o însoţitoare drastică. Însă efectul fu complet ruinat de chipul ei, care strălucea tot de încântare.

— Cererea dumneavoastră este foarte neobişnuită, Lord Foxburn. E de mirare că lordul Biltmore nu a venit el însuşi.

— Desigur, spuse sec contele.

Îşi mângâie bărbia, întunecată de urme de barbă abia crescută. Daphne îşi strânse pumnii şi aşteptă să vadă ce poveste avea el să inventeze.

— Protejatul meu este ruşinos şi deloc sigur de modul în care îi va fi primit mesajul. Nu fac altceva decât să încerc să joc rolul ambasadorului. Precum Cupidon.

Din toate minciu… Daphne îşi înăbuşi un geamăt.

Olivia, pe de altă parte, se sparse ca un ou.

— Nu văd niciun motiv pentru care să nu vi se îngăduie o scurtă vizită. Rose, eşti de acord?

Rose îi aruncă o privire lui Daphne, în mod evident încercând să-şi dea seama care erau dorinţele ei în acea privinţă. Aprobă, dând foarte uşor din cap.

— Dacă prietena mea doreşte asta, nu am nicio obiecţie. De dragul bunei-cuviinţe, uşa va rămâne deschisă, desigur, iar noi vom fi aproape, de partea cealaltă a holului.

— Nici nu mă gândeam la altceva.

Expresia contelui era politicoasă, în contrast cu felul subtil în care muşca vorbele.

Aparent, era singura care observase. Olivia dădu din cap, satisfăcută, o luă de braţ pe Rose şi plecară, lăsându-i pe Daphne şi pe lordul Foxburn singuri.

Ea aşteptă ca el să spună ceva. În schimb, el se îndreptă către ea, apropiindu-se din lateral. Când fu la

distanţă de un braţ, începu să se învârtă în jurul ei în jumătăţi de cerc. Unul dintre picioarele lui părea ţeapăn şi cu toate astea, mişcările îi erau rapide şi sigure. O studie, privirea hoinărindu-i peste chipul şi peste trupul ei într-o manieră care ar fi putut părea neruşinată dacă el nu ar fi părut atât de degajat – ca şi cum ar fi fost un botanist, iar ea o specie de floră oarecum interesantă.

Când, în cele din urmă, tăcerea şi privitul deveniră prea sufocante, ea îşi drese glasul.

— Nu există niciun mesaj de la lordul Biltmore, nu-i aşa?

— Nu. O privi ca pe o nătângă. Am minţit.

— Înţeleg. Este… minţitul… un lucru pe care îl faceţi des?

— Atunci când este necesar.

Tonul lui prozaic îţi dădea fiori.

— Bănuiesc că adevărul poate fi teribil de incomod.

Colţul gurii lui se curbă uşor şi păşi mai aproape. Ea îşi ridică bărbia ca să îl privească în ochi.

— Aţi vorbit ca o femeie care are ceva de ascuns.

— *Eu* nu am nimic de ascuns, Lord Foxburn. Poate că *dumneavoastră* ar trebui să dezvăluiţi motivul pentru care vă aflaţi aici.

După ce aruncă un ochi către uşa deschisă, o prinse de cot şi o îndemnă cu blândeţe, dar hotărât, către colţul mai îndepărtat al salonului. Se aplecă aproape de urechea ei, respirându-i fierbinte pe gât.

— Ştiu despre portret, domnişoară Honeycote.

Lui Daphne i se ridică părul de pe braţe, iar genunchii i se înmuiară.

„Dumnezeule! Nu”.

Contele se uită ţintă la ea, studiindu-i reacţia. Inima îi bubuia în piept. Ce anume plănuise să facă în cazul în care ar fi fost dată în vileag? Îşi încreţi chipul într-o expresie perplexă.

— Portret?

— Să vi-l descriu în detaliu?

— Mă tem că nu ştiu despre ce vorbiţi.

Având nevoie de distanţă – şi de un moment, ca să poată gândi – se întoarse şi începu să se îndepărteze. El o urmă.

— Există un tablou cu dumneavoastră, în care purtaţi o rochie albă. Folosesc cuvântul *purtaţi* în sensul lui cel mai larg. Ar fi mai corect dacă aş spune că rochia – care nu se deosebeşte prea mult de o cămaşă de noapte – cade de pe umerii dumneavoastră frumoşi.

Dumnezeule!

Daphne trase aer în piept şi se răsuci ca să îl înfrunte pe conte.

— Vă înşelaţi, milord. Nu m-am lăsat niciodată pictată. Dacă există vreo asemănare, vă asigur că nu este decât o coincidenţă.

El rânji ironic.

— Nu prea cred.

— Ce vreţi să insinuaţi?

— Faptul că nu sunt singurul care minte atunci când trebuie.

Fierbinţeala i se strecură pe la ceafă.

— Vă înşelaţi. Eu şi sora mea nu provenim dintr-o familie înstărită. Înainte ca ea să se mărite cu ducele, nu ne puteam permite să cumpărăm zahăr pentru ceai. Ideea că am fi putut angaja un artist care să-mi facă portretul este absurdă.

— Nu sugerez că aţi angajat un artist. Sugerez faptul că artistul v-a angajat *pe dumneavoastră.*

Daphne înghiţi cu greutate. Viitorul pe care îşi permisese să îl întrevadă – căsătoria cu un bărbat cumsecade, respectabil – dispărea precum ceaţa dimineţii pe lac. Tablourile nu ar fi trebuit să fie expuse în public – Thomas îi promisese. Cât de nesăbuită fusese! Iar acum ea, alături de oamenii pe care îi îndrăgea, avea să plătească un preţ mare. Mama şi Anabelle, care nu ştiau nimic despre portrete, urmau să fie dezonorate. Reputaţia Oliviei şi a lui Rose aveau să fie pătate prin asocierea lor cu ea. Ruinase *totul.*

— Cred că ar trebui să plecaţi, milord.

— Liniştiţi-vă, zise el. Secretul dumneavoastră e în siguranţă cu mine.

— Eu nu am secrete.

— Domnişoară Honeycote, zise el mieros, cu *toţii* avem secrete. Ele sunt, practic, o monedă de schimb.

Capitolul 3

Amestec: (1) o tehnică folosită în pictură, care asigură trecerea graduală de la o culoare la alta. (2) Actul de a părea că cineva aparţine unei lumi strălucitoare, privilegiate – chiar şi când este clar faptul că nu este aşa.

Domnişoara Honeycote se încruntă impresionant la Ben, dar, în timp ce îşi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă răzleaţă de păr blond, mâna îi tremură.

— Asta sună a ameninţare, Lord Foxburn.

— Deloc. Speram doar că putem cădea de acord. Aruncă o privire către uşa deschisă, ascultând cum surorile Sherbourne dădeau târcoale. Nu avea mult timp.

— V-am spus deja că nu ştiu nimic despre acest portret. Conversaţia asta şi insultele dumneavoastră mă obosesc. Dacă nu veţi pleca, atunci o voi face eu.

— Aşteptaţi. Trebuia să îi admire îndrăzneala şi focul care strălucea în ochii ei albaştri. O femeie cu farmecele ei putea cu uşurinţă să prindă în capcană un soţ bogat, cu titlu. Şi de ce nu ar fi făcut-o? Lui Ben nu îi păsa nici cât negru sub unghie pe cine seducea ea – atâta vreme cât acela nu era Hugh. Lordul Biltmore este îndrăgostit de dumneavoastră. Trebuie să îl descurajaţi.

Ea scutură din cap ca şi cum s-ar fi îndoit că urechiuşele ei drăguţe funcţionau cum trebuie.

— Ce are a face lordul Biltmore cu asta?

— Fratele lui, Robert, a fost cel mai bun prieten al meu. I-am făcut o promisiune.

Doar că fusese mai mult decât o promisiune. Fusese un jurământ cât se poate de serios.

Unul dintre oamenii lui Napoleon îl atacase şi îl dărâmase pe

Robert din să nu fusese doborât de o sabie ori rănit de căzătură – tocmai asta fusese nenorocirea. Fusese călcat în picioare de cai, unii dintre ei fără călăreţi, speriaţi de salvele de tun. Până când îl găsise Ben şi îl apucase pe sub braţe ca să îl târască din ecoul săbiilor încleştate, un firicel roşu i se prelingea din colţul gurii. Cu ultima suflare reuşise să îngâne dorinţa lui cea de pe urmă: „Ai grijă de Hugh”.

Patru cuvinte, subliniate de un gâjâit şi de bolboroseala sângelui. Apoi sufletul lui – ori ce o fi fost ceea ce îl făcuse să fie Robert – îl părăsise, şi ochii îi deveniseră reci şi goi.

— Îmi pare foarte rău pentru prietenul dumneavoastră.

Ben ridică privirea, văzu compătimirea din ochii ei expresivi şi tresări.

— Care a fost promisiunea asta? întrebă domnişoara Honeycote.

— Să am grijă de fratele lui. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă asigur că Hugh se va căsători cu o tânără cumsecade şi respectabilă.

Fu rândul ei să tresară. Obrajii i se îmbujorară şi traversă încăperea ca să se oprească în faţa ferestrei care dădea în St. James’s Square. Îşi sprijini fruntea şi palmele pe geam şi rămase neclintită timp de un minut întreg. Când se întoarse, în cele din urmă, cu faţa către el, îşi prinse uşor mâinile în faţă.

— Lordul Biltmore îmi este prieten. Refuz să fiu nepoliticoasă cu el doar pentru că se întâmplă ca dumneavoastră să vi se pară că semăn cu o femeie dintr-un tablou scandalos.

— Puteţi să vă purtaţi cât se poate de frumos. Atât

timp cât inima îi va fi sfărâmată în cele din urmă, voi fi satisfăcut.

— Şi credeţi că asta e ceea ce şi-ar fi dorit prietenul dumneavoastră?

Ben îşi muşcă buza de jos ca să împiedice o replică răutăcioasă să îi iasă din gură. Piciorul său, care nu îl duruse atât de tare de dimineaţă, începu să zvâcnească. Cu un ton cumpănit, spuse:

— Robert era foarte diferit de mine, domnişoară Honeycote. Era cam romantic şi dorea ca fratele său să se bucure de o căsătorie lungă şi fericită alături de o femeie care să îi fie fidelă. Dar ştia că Hugh era – şi încă mai este – cam naiv. Robert mi-a mărturisit odată teama lui că, dacă ar fi fost să i se întâmple ceva, Hugh avea să fie orbit de o frumuseţe oportunistă, interesată de avere.

— Eu nu sunt… Se opri la mijlocul propoziţiei şi privirea îi zbură către coapsa lui, pe care el începuse să o frece fără să îşi dea seama. Ce s-a întâmplat?

Îşi îndepărtă mâna şi clătină hotărât din cap. Rana *nu* era un lucru despre care obişnuia să discute. Nu avea nicio dorinţă să fie obiectul unei curiozităţi morbide ori, şi mai rău, al milei.

— Ne-am înţeles, domnişoară Honeycote?

— Înţeleg faptul că dumneavoastră sunteţi de părere că nu aş fi o soţie potrivită pentru lordul Biltmore.

— Şi îi veţi descuraja atenţiile?

— Voi avea nevoie de puţin timp pentru a cugeta asupra acestei probleme.

— Nu veţi avea nicio dificultate în a găsi un alt domn bogat şi cu titluri nobiliare care să îi ia locul.

Nu dorise decât să sublinieze partea senină a lucrurilor, dar ochii ei mijiţi şi pumnii încleştaţi sugerau faptul că ea nu îi aprecia efortul.

— S-ar putea să vă surprindă, milord, dar să ştiţi că eu nu îi privesc pe domni ca pe o marfă care poate fi înlocuită.

— Atunci sunteţi chiar atât de îndrăgostită de el?

Gândul acesta nu îi trecuse prin cap şi, la naiba cu toate, piciorul îl durea şi mai tare. Ca şi cum cineva l-ar fi

înjunghiat cu un vătrai încins.

Ea se încruntă uşor, şi o gropiţă minuscula îi umbri fruntea, chiar deasupra ochiului stâng.

— Nu ştiu… adică, suntem prieteni şi m-am gândit că poate…

— Atunci ne-am înţeles. Îl veţi respinge cât puteţi de blând, iar eu nu voi sufla o vorbă despre portret. Putu auzi pe hol pe cineva care îngâna un cântec. Fals. Trebuia să evadeze înainte ca surorile să se întoarcă pentru a vedea ce face protejata lor. Mă bucur că am putut ajunge la o înţelegere, domnişoară Honeycote.

Ar fi dorit o confirmare din partea ei, cum că ajunseseră la o înţelegere, dar ea nu făcu altceva decât să îl privească, cu o expresie uşor nelămurită pe chip.

— De ce sunteţi atât de sigur de faptul că femeia din tablou sunt eu?

Lui nu îi dădu prin gând să mintă. Nu în legătură cu asta.

— Radiaţi.

— Poftim?

— În tablou, ca şi în viaţa reală, sunteţi… strălucitoare.

Era adevărat. Nu mai cunoscuse vreodată o persoană care să lumineze aşa ca ea. Nu era vorba doar de pletele ei de culoare blond-deschis ori de pielea strălucitoare, ori de ochii scânteietori. Strălucea dinăuntru şi îl făcea să fie conştient într-un mod neplăcut şi intens de tranşeele reci, umede şi întunecate care erau viaţa lui.

Gura ei roz se deschise uşor ca şi cum ar fi fost… cum? Surprinsă, insultată… impresionată? Oricare ar fi fost cazul, avea să considere că era semnalul lui de a se retrage. Înclină politicos din cap în timp ce trecu pe lângă ea, concentrându-se să îşi facă picioarele să se mişte cât se poate de natural, în loc să bubuie de-a lungul podelei.

— Lord Foxburn.

La naiba! Aproape că ajunsese la uşă. Se opri, se întoarse înspre ea şi îşi arcui o sprânceană.

— Sunt curioasă. Se apropie încet de el, iar inima lui

bătu un pic mai repede. Interesant. Unde aţi văzut tabloul? Adăugă iute: Portretul care credeţi că mă reprezintă.

— Nu vă faceţi griji. Face parte dintr-o colecţie particulară.

— A cui?

— A mea.

Ea lăsă să îi scape un sunet care era parţial de surpriză şi parţial scâncet.

— O zi bună, domnişoară Honeycote.

*

Daphne îşi puse o mână pe spătarul unui scaun ca să se susţină.

Contele avea portretul ei.

Inspiră adânc şi încercă să stăpânească teama care îi lovea pieptul. Cum Dumnezeu ajunsese el să se afle în posesia acelui tablou?

Şi, mai important, unde se afla celălalt?

Îl cunoştea pe Thomas, artistul, de când erau copii, şi el o asigurase că tablourile erau pentru un moşier bogat, care era cam retras. Desigur, atunci când pozase pentru acele tablouri, era o sărmană necunoscută. Probabil că încă era, dar acum sora ei era ducesă şi toate se schimbaseră. Daphne nu visase niciodată să se amestece cu nobilimea. Chiar şi aşa, sperase cu naivitate că tablourile aveau să rămână ascunse undeva, în casa de la ţară a moşierului. În mod convenabil, încuiat undeva, într-un pod.

Dar cumva, unul dintre portrete sfârşise în mâinile lordului Foxburn. Ceea ce însemna că şi celălalt ar fi putut fi pus în circulaţie.

Olivia şi Rose intrară grăbite în salon şi o traseră la canapea. Daphne îşi prinse mâinile tremurânde în poală şi adoptă ceea ce spera ea a fi o expresie liniştită. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să le îngrijoreze pe dragele ei prietene.

— Spune-ne, zise Olivia, ţopăind. Ce mesaj ţi-a transmis lordul Foxburn din partea lordului Biltmore? Lucrul

ăsta este atât de romantic, nu-i aşa?

Romantic, nu. Ironic… poate. Dar Daphne zâmbi. Şi trase de timp.

— De fapt, e o nimica toată.

Îşi răscoli mintea pentru a găsi o bucăţică savuroasă din conversaţia pe care o avusese seara trecută cu lordul Biltmore, ceva credibil pe care să îl poată folosi.

— Nu fi timidă, Daphne! Olivia o împunse jucăuş în braţ, lucru care aproape că o împinse în poala lui Rose. Tu şi contele aţi vorbit cel puţin un sfert de oră. Asta nu este deloc nimic.

— Da, bănuiesc că nu este.

Daphne învârti între degete cordonul rochiei ei de culoarea lămâii. Putea simţi cum privirea mult prea perspicace a lui Rose o citea ca pe ziarul de dimineaţă – ori, poate, ca pe rubrica de scandal.

Lui Daphne nu îi plăcea deloc să mintă, dar pur şi simplu nu putea spune adevărul.

— Lordul Foxburn a dorit să mă anunţe că… ah…

Rose îşi puse mâna subţirică pe cea a lui Daphne.

— Dacă este o chestiune de natură personală, nu e nevoie să ne spui.

Olivia îşi ridică mâinile în aer.

— Eşti nebună? Bineînţeles că trebuie să ne zică. *Mai ales* dacă este vorba despre ceva de natură personală.

Şi atunci Daphne îşi aminti un fragment oarecare, ce părea destul de inofensiv. Şi îl folosi.

— Lordul Biltmore va pleca într-o scurtă călătorie ca să îşi viziteze vărul. Se va afla în Southampton pentru câteva zile, dar speră că ne va putea vedea, pe la sfârşitul săptămânii, la serata muzicală de la familia Seaton.

Poftim, asta părea rezonabil. Ori cel puţin imaginabil.

Olivia îşi duse ambele mâini la gura deschisă, iar Daphne îşi dori să nu fi spus nimic.

— Ştii ce înseamnă asta? întrebă Olivia.

Daphne şi Rose se priviră neliniştite.

— Că lordul Biltmore dorea să îşi explice scurta absenţă de pe scena londoneză?

— Nu. Prin porii Oliviei emana exasperarea. Este şi asta, *evident.* Dar e cu mult mai mult de atât, nu înţelegi?

— Mă tem că nu, zise Daphne.

— A dorit ca *tu* să ştii. Ia aminte că nu i-a cerut contelui să transmită mesajul lui Rose sau mie. Ceea ce înseamnă că *pe tine* te preţuieşte cel mai mult.

— Vai, nu prea cred că…

Olivia ridică degetul arătător.

— Nu fi modestă! Eu şi Rose nu suntem deloc deranjate, nu-i aşa, Rose?

Urma unui surâs dansa în colţul gurii lui Rose, şi ea clătină din cap.

— Din contră, ne bucurăm foarte mult pentru tine, continuă Olivia. Se pare că este iminentă o cerere în căsătorie.

Cerule! Era de fapt invers. Cum de ajunsese discuţia să ia o întorsătură atât de drastică şi de neintenţionată?

— Aţi înţeles greşit. Lordul Biltmore este un domn amabil şi politicos. Sunt sigură că nu înseamnă nimic.

Rose îşi înclină capul, gânditoare.

— Trebuie să fiu de acord cu Olivia. Pare a fi mai mult decât doar un gest politicos, iar mesajul *a fost* în mod evident orientat către tine.

Încurajata, Olivia sări de pe canapea şi începu să păşească de colo, colo cu atâta energie încât aproape că dărâmă o plăcintă de pe masă.

Daphne fu nevoită să îi distragă atenţia Oliviei înainte ca aceasta să continue subiectul.

— Am putea uita, te rog, de vizita contelui? Spune-mi noutăţile legate de domnul Averill.

Olivia nu era niciodată mai fericită decât atunci când povestea despre aventurile arheologice ale elegantului avocat. Deschise gura cu o privire visătoare, îndepărtată în ochi şi… clipi.

— Eşti foarte dibace. Foarte bine, astăzi nu vom mai discuta despre lordul Biltmore. Mâine însă, este o altă poveste.

— Mulţumesc, zise cu sinceritate Daphne. V-aţi supăra

foarte tare dacă aş merge să mă odihnesc în camera mea?

— Deloc, răspunse Rose. Ai vrea să trimit nişte ceai sus?

— Nu, cred că mă voi întinde un pic. Dar mulţumesc. O îmbrăţişa pe Rose. Ambele fete îi deveniseră apropiate ca nişte surori. Oliviei îi spuse: Şi chiar sper că îmi vei povesti despre domnul Averill mai târziu.

Olivia îi zâmbi vioaie.

— Ţi-am spus despre data când m-am prefăcut că mă împiedic de o rădăcină de copac ca să…

— Mai târziu, Olivia, o mustră Rose. Daphne este obosită.

— Foarte bine. Doar să nu aduci vorba despre dezastrul cu rădăcina de copac în faţa fratelui meu.

Daphne râse pe înfundate şi o îmbrăţişă pe Olivia.

— Promit. Ne vedem la rină.

Ei, ce mai încurcătură! Trebuia să descurajeze atenţiile lordului Biltmore, dar, cumva, le făcuse pe prietenele ei să creadă că acesta o curta.

Iar aceea era cea mai mică dintre problemele ei.

Păşi repede în sus pe scări şi de-a lungul holului către dormitorul de oaspeţi care i se dăduse. Încăperea era spaţioasă şi decorată în nuanţe minunate de albastru şi auriu. Mobilierul poleit cu aur strălucea în lumina amiezii, dar de data asta Daphne nu aprecie nimic din toate astea. După ce închise uşa şi întoarse cheia, se aşeză pe marginea patului şi strânse în pumni cuvertura. Întregul trup îi tremura, iar dinţii îi clănţăneau, în ciuda zilei călduroase.

Sezonul ei luase sfârşit la fel de repede şi de neaşteptat cum începuse.

Avea să fie din nou nevoită să îşi împacheteze cuferele şi să meargă să locuiască la verişoara mamei sale, într-un orăşel cu o populaţie umană depăşită numeric de cea a oilor într-un raport de cinci la unu. Cum ar mai fi fost posibil să rămână la Londra? De fiecare dată când urma să fie prezentată vreunui domn, avea să se întrebe dacă nu cumva acesta văzuse unul dintre portretele ei şi din această cauză îşi făcuse cea mai proastă impresie despre

ea, asemenea lordului Foxburn.

Înainte de a-l întâlni pe conte, totul mergea atât de bine, dar o singură conversaţie cu acesta îi făcuse viitorul ţăndări. Nici măcar nu o cunoştea, şi totuşi o judecase şi o găsise vinovată de lipsa moralităţii necesare. Ar fi fost uşor să îl facă obiectul mâniei ei, cu atât mai mult cu cât el era atât de arogant şi de aspru. Era o persoană mizerabilă, lipsită de suflet.

Dar nu el era cel vinovat de acea situaţie dificilă.

Ea provocase acea încurcătură teribilă şi de ea depindea să o îndrepte.

Se grăbi către biroul de sub fereastră. În timp ce scoase o foaie de hârtie din sertar, mâinile îi tremurau.

Contele văzuse portretul în care ea şedea pe fotoliul azuriu. Purta o cămăşuţă subţire de dimineaţă – nu a ei – care se lărgea la spate. Ore în şir pozase, cu un umăr sprijinit de mânerul scaunului, în timp ce zâmbea peste celălalt către Thomas. Picioarele goale îi atârnau peste marginea scaunului, cu marginea de dantelă a cămăşuţei gâdilându-i gleznele.

Ştiuse că poziţia era scandaloasă, evident, dar nu se gândise niciodată că poziţia ei în lumea bună avea să conteze.

Avusese încredere completă în Thomas – un prieten vechi şi drag. El ştia că familia ei avea nevoie de bani şi îi sugerase afacerea, dar nu o obligase niciodată pe Daphne să îi pozeze şi nici nu îi făcuse avansuri. Din contră, părea prea consumat de arta lui pentru a fi distras de emoţii inferioare cum ar fi dorinţa. Era un necunoscut, dar ea sperase – de dragul lui – că pasiunea şi talentul lui aveau să îi câştige, într-o zi, recunoaşterea în sânul elitei societăţii.

Ce spusese el despre ocrotitorul său? Daphne nu îi ştia numele, doar faptul că era un proprietar de pământuri bogat, care ocolea viaţa la oraş. Îl provocase pe Thomas să găsească şi să picteze „frumuseţea englezească perfectă” şi îi promisese o recompensă frumuşică dacă portretul avea să îi placă. Thomas împărţise cu ea banii.

Nu era cu adevărat ruşinată de tablou. Dacă s-ar fi

aflat din nou în situaţia aceea, ar fi pozat din nou. Dar se schimbaseră multe de atunci. Mama era bine, Anabelle era ducesă, iar Daphne avea un sezon.

Însă, dacă oricare dintre portrete urma să fie expus la vedere, iar ea să fie recunoscută ca fiind subiectul, avea să fie complet ruinată. Nicio doamnă nu ar fi dorit să îi fie prietenă. Urma să fie exilată pe tărâmul persoanelor inadecvate. În gât i se puse un nod de dimensiunile unui ou.

Bănuia că circumstanţele ar fi putut fi şi mai rele. Anabelle urma să se asigure întotdeauna că ea va avea un acoperiş deasupra capului. În ultimul timp însă, Daphne începuse să îşi dorească ceva mai mult – căsătoria cu un domn amabil şi cumsecade, o casă plină de copii râzând şi ani de fericire domestică. Visurile acelea se ofileau ca bobocii delicaţi sub soarele verii.

Mai rău, reputaţia ei era legată de a surorii ei fără posibilitate de scăpare, ca şi de cea a lui Rose şi a Oliviei. Cumnatele lui Belle, mai ales, suferiseră atât de mult de când mama lor fugise pe continent, iar tatăl lor se sinucisese. Cu înclinaţia Oliviei de a spune lucrurile verde-n faţă şi timiditatea extremă a lui Rose, nu fuseseră niciodată întâmpinate cu braţele deschise de către societate. Sezonul acela putea să fie şansa lor de a-şi repune în drepturi propria lor reputaţie după ce fuseseră respinse ca fiind prea ciudate şi excentrice pentru a se alătura cercului restrâns al lumii bune. De fapt, nu mai departe de săptămâna trecută, primiseră o invitaţie la balul anual al doamnei Yardley. Însă, dacă portretele lui Daphne ar fi fost expuse… Se cutremură gândindu-se la asta.

Daphne trebuia să îşi recupereze portretele, îşi înmuie pana în cerneală şi mâzgăli un mesaj.

Dragă Thomas,

Am nevoie de ajutorul tău. Portretul meu, în care stau pe fotoliul azuriu, se află acum în posesia unui conte, Lord Foxburn – o treabă foarte neplăcută, după cum sunt sigură

că îţi poţi imagina. Contele a promis să nu îl scoată la vedere deocamdată, dar trebuie să găsim o modalitate de a-l recupera.

Între timp, am nevoie să ştiu cine e ocrotitorul tău şi unde s-ar putea afla celălalt portret, pentru a putea evita să nu fie expus într-o casă ori într-un alt loc în care cineva m-ar putea recunoaşte.

Haide, te rog, să ne întâlnim mâine la ora patru după-amiaza la ceainăria Gunter, sub semnul cu ananasul din Berkley Square, pentru a putea întocmi un plan.

A ta, cu disperare,

D.H.

În timp ce aştepta să se usuce cerneala, Daphne se plimbă în sus şi în jos. Cât de mult şi-ar fi dorit să se destăinuie lui Anabelle! Sora ei, cu doi ani mai mare şi infinit mai înţeleaptă, ar fi ştiut ce să facă şi, chiar şi mai bine, ar fi găsit o modalitate de a o face pe Daphne să se simtă mai puţin nefericită. Dar Anabelle era proaspăt căsătorită şi, foarte probabil, aştepta primul ei copil. Ea era cea care sacrificase totul atunci când mama fusese bolnavă. Şantajul pe care ea îl aranjase era cel care le plătise chiria şi le pusese pe masă câte ceva de-ale gurii.

Daphne nu îi spusese niciodată lui Anabelle despre banii pe care îi primise pe portrete. Îi folosise ca să plătească spiţerul şi doctorul atunci când notele de plată se adunaseră. Dar sora ei ar fi avut obiecţii împotriva oricărei surse de venit care ar fi pus în pericol bunăstarea lui Daphne, iar acum se părea că se afla, într-adevăr, la ananghie.

Nu, ar fi fost egoist din partea ei să dea fuga la Anabelle. Daphne nu se putea baza doar pe ea ca să îi rezolve toate problemele. Avea să se ocupe de una singură de situaţia asta dificilă.

Daphne împături scrisoarea şi scrise adresa pe ea, extrem de neplăcut de conştientă de ce reprezenta aceasta.

Ultima ei rugăciune.

Capitolul 4

Ziua următoare fu exact genul de zi care a dat vremii londoneze o reputaţie proastă. Norii gri atârnau aproape de pământ, scuipând în voie picături umflate de ploaie. La fiecare jumătate de oră, soarele flirta cu ideea de a-şi face apariţia, ca o debutantă privind sfioasa pe deasupra evantaiului. Apoi însă, vântul se înteţi şi norii se întoarseră, aruncând umbre asupra străzilor şi faţadelor. În duelul dintre întunecime şi făgăduială, în mod inevitabil câştigă întunecimea.

În timp ce trăsura lui Ben huruia printre străzi pe drumul către casă, acesta îşi freca muşchii răsuciţi ai coapsei drepte. După ce stătuse timp de două ore la o întâlnire cu avocatul lui, piciorul îi era ţeapăn ca un fanon din corsetul unei fete bătrâne.

Avocatul şi, în acelaşi timp, prietenul lui, Averill, încercase să îi dea cartea de vizită a unui medic tânăr, care avea idei excesiv de moderne despre modul în care trebuiau trataţi pacienţii cu răni permanente. Ben o refuzase. Fusese deja împuns şi înţepat de o duzină de alţi diferiţi medici şi toţi sugeraseră acelaşi remediu: tăierea piciorului.

Şarlatanii aceia puteau să se arunce în Tamisa. Aproape că murise încercând să îşi salveze piciorul, şi nu avea de gând să se despartă de el, chiar dacă în mod frecvent i se părea că cineva îi răsucea un cuţit în el.

Poate că peste vreo zece ani urma să se obişnuiască cu durerea. Între timp, trebuia probabil să se baricadeze într-o peşteră, ca un animal rănit. Dacă ar fi locuit într-o peşteră, ar fi fost probabil scutit de baluri, serate şi petreceri. Dimpotrivă, nu ar mai fi avut de suferit şi alţii din pricina constantei lui dispoziţii proaste. Luând în considerare toate lucrurile, părea o idee câştigătoare.

Singurul inconvenient ar fi fost lipsa unui perete potrivit pentru a atârna portretul domnişoarei Honeycote.

Încă nu dăduse portretul jos. Plănuise să facă asta în dimineaţa aceea, dar fusese absorbit de verificarea unui contract şi îi plăcea ca, din sfert în sfert de oră, să se răsplătească aruncând o privire către peretele din faţa biroului din camera lui de lucru. Acum, când ştia că subiectul era domnişoara Honeycote, opera i se părea mai fascinantă ca niciodată.

Se întrebă care fuseseră circumstanţele care o făcuseră să pozeze şi dacă artistul îi fusese amant. Nu avea nicio însemnătate, dar, totuşi, gândul îl irită ca o pereche de indispensabili din pânză de sac. Ben examinase cu o lupă semnătura mâzgălită în colţul din stânga jos al tabloului, dar nu reuşi să descifreze numele – doar iniţiala T.

Cel puţin domnişoara Honeycote nu i-ar mai fi pus gând rău lui Hugh. Cu puţin noroc, tânărul său protejat urma să întâlnească o domnişoară cum se cuvine şi să fie căsătorit până la Sfântul Mihail, astfel încât Ben să se poată retrage la casa lui de la ţară care, deşi nu chiar atât de retrasă ca o peşteră, avea să fie, cu siguranţă, mult mai confortabilă.

Se uită pe fereastra trăsurii la cei câţiva servitori îmbrăcaţi în gri care se agitau în ploaia torenţială ca nişte şoareci care se fereau de labele unei pisici ameninţătoare. Apoi, cu coada ochiului, observă o strălucire de aur care îi făcu inima să îi tresară în piept. Bătu cu pumnul în acoperişul birjei şi, în timp ce vizitiul încetini caii şi opri, îşi întinse gâtul ca să se asigure că nu îşi imaginase că o văzuse.

Domnişoara Honeycote.

Stătea în faţa ceainăriei Gunter, sub o umbrelă care se dovedea din ce în ce mai puţin folositoare cu fiecare minut ce trecea. Rochia udă verde-deschis i se lipea de trup, lăsând la vedere curba şoldurilor şi picioarele lungi. Boneta roz îi acoperea aproape jumătate de cap, dar colacul bogat, auriu, de la ceafă, devenise practic ca lumina

unui far. Şi era absolut singură.

Ben sări din trăsură înainte ca aceasta să oprească măcar, ignorând durerea care îi fulgeră piciorul chiar în momentul în care atinse pământul. Ploaia se revărsă pe capul lui şi i se scurse pe gât în timp ce călca cu paşi mari, îndreptându-se către ea. Când îl văzu apropiindu-se, ochii ei se măriră, ca şi cum ar fi fost prinsă în timp ce fura o prăjitură.

— De ce staţi aici, afară?

Ea aruncă o privire rapidă de-a lungul şi de-a latul străzii, înainte să-i răspundă.

— Bună ziua, Lord Foxburn. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva la ora patru.

Dumnezeule mare, era aproape şi jumătate!

— Se pare că prietenul meu a fost reţinut.

Se dezumflă un pic şi oftă.

— Haideţi, vă conduc acasă!

Făcu semn cu degetul mare în spatele lui, către trăsură. Trăsura lui călduroasă, uscată.

— Nu, mulţumesc. O picătură uriaşă se rostogoli de pe marginea umbrelei ei şi pică pe nasul lui.

— Cât timp intenţionaţi să aşteptaţi?

Ea privi în jos, către rochia sa, şi se încruntă.

— Poate încă un sfert de oră.

— Până atunci aţi putea fi luată de ploaie.

— Îmi voi asuma riscul. Ca o concluzie, adăugă: Dar apreciez amabila dumneavoastră ofertă.

El avu sentimentul clar că era concediat, dar la naiba, nu avea de gând să o lase să stea acolo şi să răcească de moarte.

— Aţi putea să vă aşteptaţi prietenul în trăsura mea.

Ea ezită pentru o clipă, probabil cântărind lipsa de decenţă în comparaţie cu băltoaca mare ce se forma în jurul frumoaselor ei ghete noi.

— Nu e nimeni prin preajmă, zise el. Cel puţin nimeni care *să conteze.* Dacă tragem perdeluţele nu va şti nimeni.

Când ea acceptă dând din cap – aproape imperceptibil –, el o luă de cot şi o conduse către trăsura lui, înainte ca ea

să apuce să se răzgândească.

Îi luă umbrela din mână şi o ţinu deasupra capului ei în timp ce ea urca graţioasă în trăsură. După un schimb de cuvinte cu vizitiul, Ben urcă şi el şi se aşeză pe bancheta din faţa ei. Trase toate perdeluţele, dar lăsă un spaţiu îngust la fereastra din dreapta domnişoarei Honeycote, îngăduindu-i să observe intrarea ceainăriei. Cum era de aşteptat, privirea îi zbura într-acolo din secundă în secundă.

O vreme, rămaseră într-o tăcere prietenoasă – o reuşită impresionantă, având în vedere discuţia pe care o purtaseră în după-amiaza trecută.

Apoi domnişoara Honeycote îşi drese delicat glasul.

— Mă întrebam ceva.

El se lăsă pe spate pe locul său şi îşi încrucişă braţele ca şi cum nu ar fi fost cu adevărat interesat.

— Da?

— Portretul – cel despre care credeţi că mă reprezintă – de unde l-aţi obţinut?

— Dacă nu este portretul dumneavoastră, de ce vă pasă?

Spre meritul ei, ea nu dădu înapoi deloc.

— Indiferent dacă portretul este al meu sau al altcuiva, este clar că subiectul cel puţin îmi seamănă, ori eu semăn cu ea. Voi admite că lucrul acesta este supărător.

Cuta dintre sprâncenele ei confirma faptul că era într-adevăr, tulburată.

— Sunteţi îngrijorată din cauză că alţii ar fi purul *şi* ei vedea tabloul şi ar fi tras şi ei concluzia greşită că modelul aţi fost dumneavoastră?

Nu se sinchisi să îşi ascundă scepticismul. Ea îşi ridică bărbia, înfruntându-l.

— Da. Reputaţia unei doamne este un lucru fragil. Abia am intrat în lumea bună, Lord Foxburn. Nu aş dori să fiu exclusă din înalta societate înainte de a fi apucat să particip măcar la un bal important.

El mormăi.

— Balurile sunt supraevaluate.

— Aş dori să hotărăsc eu însămi asta, replică ea. Şi

apoi nu este în joc doar reputaţia mea. Prietenele mele, Olivia şi Rose, ar putea suferi şi ele din cauza apropierii de mine.

Ochii ei frumoşi, care erau înconjuraţi de gene lungi şi dese, se întunecară de grijă.

— Am o idee, zise el.

Ea se aplecă în faţă.

— Ce anume?

— Aţi putea, pur şi simplu, să explicaţi tuturor că aceea din tablou nu sunteţi dumneavoastră.

— Ce vreţi să spuneţi prin „tuturor”? Aţi spus că îl veţi ţine ascuns.

— Şi aşa voi face – dacă asta doriţi.

— Da. Cred că aşa este cel mai bine. La urma urmelor, s-ar putea ca oamenii să nu mă creadă.

Foarte adevărat. El nu credea.

— Şi cred că din acest motiv aş dori să ştiu, continuă ea, cum aţi ajuns în posesia tabloului.

— A aparţinut unui prieten. L-am găsit în biroul lui, alături de alte câteva picturi. Nu a mai apucat să le pună pe perete.

Ben simţi o durere în piept, care îl făcu să se simtă obosit şi bătrân.

Domnişoara Honeycote îşi îndreptă şi mai mult spinarea, iar buzele i se întredeschiseră uşor.

— Mai erau şi altele… care îmi semănau?

— Nu. Şi-ar fi amintit.

Ea se încruntă.

— Deci prietenul dumneavoastră vi l-a dat… drept cadou?

— Nu tocmai, dar ştiam că ar fi dorit ca eu să îl am.

În ochii ei străluci înţelegerea şi simpatia.

— Vorbiţi despre fratele mai mare al lordului Biltmore – cel care a murit la Waterloo.

— Da.

Ca de fiecare dată, simpla menţionare a numelui lui Robert îl trimitea pe Ben la ziua aceea îngrozitoare, completată de gustul prafului de puşcă şi de usturimea

fumului din ochi. Mârâitul soldaţilor care mânuiau săbiile şi gemetele neomeneşti ale patrioţilor doborâţi în luptă îi răsunau încă în urechi.

— Îmi pare rău.

Se întinse şi puse o mână subţirică pe antebraţul lui, aducându-l instantaneu înapoi în prezent. Căldura atingerii ei pătrunse prin lâna umedă a mânecii jachetei lui şi i se împrăştie în trup, înfierbântându-i sângele. Îşi lăsă privirea să poposească asupra mâinii ei, memorând felul în care degetele ei se încolăceau în jurul braţului lui şi îl strângeau cu o presiune uşoară, liniştitoare.

Ben dădu din cap.

— Hugh nu s-a putut îndura să sorteze obiectele personale ale lui Robert. M-a rugat pe mine să o fac şi m-a încurajat să iau orice amintire aş fi dorit. Am vrut tabloul.

Ea oftă moale şi îşi retrase mâna, lăsându-l surprinzător de golit.

— Vă este dor de el.

— În fiecare zi afurisită.

Ea nu tresări la lipsa lui de maniere, ci doar dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles. Şi totuşi, părea mult prea tânără şi inocentă pentru a fi simţit atingerea morţii. Ca şi cum i-ar fi ştiut gândurile, ea zise:

— Aşa îmi este şi mie dor de tatăl meu.

Însă după aceea un zâmbet îi lumină chipul, contrazicându-i cuvintele.

— Şi totuşi, păreţi aproape incredibil de veselă.

— Adesea am fost acuzată de acelaşi lucru de sora mea. Aruncă o privire către ceainărie şi înghiţi în sec înainte de a continua: Sunt fericită atunci când mă gândesc la *papa.* Îmi amintesc vocea lui profundă, binevoitoare şi textura bărbii lui. Îmi este dor de el, dar ştiu că se află într-un loc mai bun.

Ar fi trebuit să ghicească.

— Credeţi în Dumnezeu.

— Desigur. Dumneavoastră nu?

— Nu ştiu.

Ploaia continuă să răpăie pe acoperişul trăsurii. Dădu

la o parte perdeluţa din stânga lui şi cercetă strada aproape pustie.

— Nu cred că prietenul dumneavoastră are de gând să vină.

Domnişoara Honeycote îşi muşcă buza, iar el avu impulsul foarte deplasat de a se întinde şi de a-şi trece buricul degetului mare peste plinătatea acelei buze.

— Nu, zise ea. Se pare că nu.

— Pot să vă conduc acasă?

Ea îşi plecă ochii, aparent înfrântă.

— Da, mulţumesc.

Ben se scuză şi ieşi să îi dea adresa vizitiului. Când reveni în trăsură, i se puse un cârcel în afurisitul de picior care aproape cedă.

Domnişoara Honeycote întinse mâna cu îndrăzneală şi îl ajută să se aşeze. Chiar alături de ea. Mătasea verde a fustei ei atinse pantalonii lui de piele de căprioară.

— Ce faceţi împotriva durerii? întrebă ea.

— Poftim?

O auzise, bineînţeles. Doar că nu se aşteptase ca ea să fie atât de directă.

Ea îşi înclină capul şi îşi plimbă privirea asupra coapsei lui, făcând ca sângele din venele lui să bubuie.

— Cum vă trataţi piciorul?

— Beau, zise el laconic. Copios.

Răspunsese cu intenţia de a-i descuraja curiozitatea, dar ea zâmbi dulce.

— Găsiţi că este o formă de tratament eficientă?

— De fapt, nu, dar se întâmplă să fie cea mai bună opţiune, la naiba!

Uitându-se în jurul lor, prin trăsură, ea întrebă cu foarte mare seriozitate:

— Aveţi vreo tărie pe-aici?

— Vă este sete?

Ea se îmbujoră în mod plăcut.

— Nu-mi place să văd că vă doare.

Ben se străduise din răsputeri să îşi ascundă durerea – slăbiciunea lui. Cei mai mulţi oameni păreau să nu bage

de seamă disconfortul lui ori poate credeau că era nepoliticos să îl întrebe despre asta. Domnişoara Honeycote, pe de altă parte, nu avea nicio mustrare de conştiinţă pentru faptul că îşi băga nasul în treburile lui. Pe deasupra era şi mult prea perceptivă.

— Nu vă faceţi griji din cauza mea, spuse el. Bănuiesc că asta este răsplata pentru păcatele trecute. Dacă aşa este, scap uşor.

Expresia ei plină de îndoială, dar calculată îi ridică părul pe ceafă. Cu siguranţă era nevoie de schimbarea subiectului.

— Înainte de a pleca înspre Southampton, Hugh a menţionat faptul că doreşte să revină la timp pentru seara de muzică de vineri de la familia Seaton. Bănuiesc că veţi fi acolo?

— Da, aştept cu nerăbdare.

— Hugh este mult mai îndrăgostit de dumneavoastră decât am crezut, anunţă el răspicat.

Daphne înghiţi în sec.

— Şi vi se pare foarte neplăcut.

— Poate e prea mult spus. Mi se pare problematic.

— Lordul Biltmore este un bărbat bun. Nu merită să fie tratat cu răutate.

— De acord. Rămâne însă valabil, continuă el, faptul că nu aţi fi o soţie potrivită pentru el.

— Aţi arătat lucrul acesta extrem de clar, milord.

El zâmbi strâmb, apoi întrebă:

— Ce simţiţi faţă de el?

Păstră un ton nepăsător, aproape degajat, dar avea o strângere de inimă. Nu avea rost să se mintă singur şi să aibă impresia că răspunsul ei nu avea importanţă pentru el.

Conta foarte mult. Şi din mult mai multe motive decât dorea el să recunoască.

— Lordul Biltmore este un domn adevărat. Are multe calităţi admirabile. Deşi nu făcuse o comparaţie făţişă, înţelesul vorbelor ei era clar: „El este tot ceea ce tu nu eşti”.

— Îl iubiţi?

— Aceasta este o întrebare extrem de personală, milord.

Obrajii ei căpătară o frumoasă nuanţă de roz.

El o privi fix preţ de câteva momente, destul încât să poată vedea că orice era ceea ce simţea ea pentru Hugh – admiraţie, stimă, respect – nu era pasiune.

— Asta e bine, zise el.

— Ce este bine?

— Nu îl iubiţi.

— Din toate… Nu pretindeţi că ştiţi ceea ce simt.

— Nu, zise el relaxat. Vă spun ceea ce *nu* simţiţi.

— O diferenţiere ridicolă.

Îşi încrucişă braţele la piept.

— Hugh se va afla acolo. La serata muzicală, spuse el. Am încredere că veţi respecta termenii înţelegerii noastre.

O expresie rănită apăru pe chipul ei în timp ce trăsura oprea în faţa casei lui Huntsford.

— Nu am uitat, Lord Foxburn.

Vina – o emoţie pe care de mult timp credea că este incapabil să o simtă – îi roase măruntaiele şi îşi feri privirea, reamintindu-şi lui însuşi că ea nu era atât de inocentă cum părea. La urma urmelor, pozase pentru un portret pe jumătate dezbrăcată şi se încăpăţâna să mintă în legătură cu asta.

Ben o ajută să coboare din trăsură şi o conduse până la pragul uşii ducelui.

Florile de mătase de pe boneta ei se pleoştiseră din cauza ploii. Zâmbetul ei părea la fel de afectat, la naiba cu toate!

— Uitaţi ce este, dacă uneori mă port ca un bădăran, este din cauză că încerc să îl protejez pe Hugh. Asta, şi pentru că sunt un măgar.

Ea zâmbi senină – exact ca în portret.

— Ştiu. Punând o mână pe clanţă, zise: Veţi fi la serata muzicală?

El? Sfinte Dumnezeule! Avea să fie, cu siguranţă, un spectacol de amatori, dacă nu chinuitor. Dar dacă ea avea să fie acolo…

— Poate. O zi bună, domnişoară Honeycote.

Ea ridică din sprânceana blondă şi, înainte de a intra, spuse:

— O zi bună.

În timp ce trăsura huruia pe stradă, în drum spre casa lui de la oraş, Ben îşi trecu o mână peste scaunul de catifea care era încă cald sub el. În trăsură stăruia un parfum slab de flori şi, indiferent de ceea ce îi spusese domnişoarei Honeycote, adevărul era că nici ogarii iadului nu l-ar fi putut ţine departe de spectacolul muzical – ori, mai exact, de ea.

La naiba! Aparent, Hugh nu era singurul nebun în pericol de a ceda farmecelor domnişoarei Honeycote.

Capitolul 5

Luciu[3]*: (1) Un strat subţire, transparent de vopsea folosit pentru a adăuga adâncime unei culori ori a o modifica. (2) A deveni lucios, ca în exemplul:* Interpretarea lipsită de viaţă – şi oarecum chinuitoare – a concertului de Beethoven făcu ca privirea contelui să lucească.

Două zile mai târziu, când Daphne reveni din plimbarea sa, mama o aştepta în salonul lui Owen şi al lui Belle. Se întorsese de la Bath arătând mai bine decât îşi amintea Daphne să o fi văzut vreodată. Îşi adunase buclele castanii lungi până la umeri – brăzdate de argint – într-un coc drăguţ în vârful capului. Piepteni pictaţi manual adăugau o notă de sofisticare. Dar obrajii plini ai mamei şi zâmbetul din colţul gurii erau cele care o făcură pe Daphne să fie pe punctul de a plânge de fericire.

— Mă bucur foarte mult că te-ai întors, mama.

O îmbrăţişă puternic, adorând talia ei îngroşată de curând. *Aceea* era mama din copilăria ei – cea care îi cânta

3 *Glaze,* în limba engleză, în original – cuvânt care înseamnă *luciu,* dar şi *a deveni sticlos,* (n.tr.)

seara şi îi săruta genunchii zdreliţi. După lunga şi îngrozitoarea boală a mamei sale, Daphne începuse să se întrebe dacă aceasta avea să mai fie vreodată aceeaşi. Văzând-o arătând atât de sănătoasă şi de plină de viaţă, lui Daphne i se făcu dintr-odată dor să plângă pe umărul ei şi să îi povestească totul. Despre portretele scandaloase. Despre teama că avea să aducă ruşinea asupra familiei sale. Despre înţelegerea pe care o făcuse cu lordul Foxburn.

Dar nu mai era o fată care putea alerga la mama ei care să facă să treacă totul.

— Ah, lasă-mă să te privesc! Mama îşi puse palmele de o parte şi de alta a chipului lui Daphne şi o studie cu atenţie. Daphne aproape că putea vedea cum mama ei îi număra pistruii, asigurându-se că nu mai apăruseră unii noi în decursul celor două săptămâni în care fusese plecată. Am comandat ceai. Haide, ia loc şi spune-mi tot ce ai omis în scrisorile tale.

Daphne se supuse bucuroasă – asta până la un anumit punct, astfel încât să nu se incrimineze pe ea însăşi. Povesti despre fiecare întâlnire socială la care luase parte în ultimele două săptămâni, insistând asupra părţilor care îi plăceau cel mai mult mamei, cum ar fi seara în care lordul Huxton se împiedicase de o sculptură grecească din salonul lui Lady Fallow. Owen o prinsese chiar înainte ca aceasta să se prăbuşească pe podea, evitând astfel nu doar un dezastru epic, ci şi o ruptură între cele două familii, care ar fi putut dura generaţii întregi.

Mama oftă fericită.

— Mi-a fost dor de tine şi de Anabelle, desigur, dar am fost surprinsă să descopăr că mi-a fost dor şi de oraş.

— Da? Daphne clipi surprinsă.

În eventualitatea că teama ei cea mai mare s-ar fi adeverit şi lumea bună ar fi identificat-o ca fiind femeia din tablou, se consolase la gândul că mama ar fi *preferat* de fapt să locuiască într-o casă la ţară, departe de lume. Dar poate că nu era aşa.

— Într-adevăr. Henrietta este o companie plină de

viaţă – după cum vei descoperi în curând –, dar nu prea am găsit lucruri care să ne amuze. A fost câte o sărbătoare ocazională la Upper Assembly Rooms, dar nimic care să se apropie de distracţiile strălucitoare de aici.

Cine *era* femeia aceea care pretindea a fi mama ei? Poate că apele din Pump Room erau mai puternice decât credea cineva. Însoţitoarea mamei, Lady Bonneville, era cu siguranţă parţial responsabilă. Vârstnica vicontesă era cunoscută pentru vioiciunea ei, iar Anabelle era încrezătoare în faptul că avea să aibă o influenţă bună asupra mamei.

Daphne nu era la fel de sigură.

— Sper din toată inima că avem nişte angajamente aranjate.

Mama îşi puse o tartă cu fructe pe farfurie.

— Avem. Daphne se grăbi spre masa de scris de sub fereastră, luă un teanc mic de invitaţii şi le răsfoi. Doamna Reece dă o petrecere lunea viitoare. Să o anunţ că ai revenit în oraş?

— Vai, ea şi soţul ei sunt un cuplu minunat – sunt atât de îndrăgostiţi. Mama îi aruncă lui Daphne o privire scurtă, dar melancolică care aproape striga: „Şi tu ai putea fi, doar dacă te-ai pune pe treabă”. Da, dragă, anunţă-i, te rog, că voi participa. Nu mai este nimic altceva plănuit până atunci? Un eveniment unde l-am putea vedea pe lordul Biltmore?

Dumnezeule!

— Pe lordul Biltmore?

— Anabelle mi-a scris că este foarte îndrăgostit de tine.

— Da? Daphne avea de gând să discute cu Anabelle, care fusese periculos de aproape de a viola încrederea între surori în scrisorile ei către mama. Eu nu…

— Nu fi timidă, dragă! Este minunat! Extazul care pusese stăpânire pe mama ei era aproape înspăimântător în intensitatea lui. Umerii i se ridicaseră atât de sus, încât aproape că îi ajunseseră la urechi şi îşi strânsese buzele atât de tare, încât Daphne crezu că mama ei ar fi putut

exploda de fericire. Vai, Daphne! Este *atât* de distins! Este amabil, şi bun la suflet, şi – mama se opri ca să îşi facă vânt cu evantaiul – viconte! Este tot ceea ce mi-am dorit vreodată pentru tine. Vorbi pe nas, aproape copleşită. Fiica mea, contesă.

Doamne, Dumnezeule!

— Lordul Biltmore este tot ceea ce spui doar că... Nu cred că ne-am potrivi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu?

— Ştiu că îţi doreşti să mă mărit bine, dar...

— Este ceea ce orice mamă doreşte pentru fiica ei.

— Dar ar putea dura ceva timp până să găsesc pe cineva potrivit.

În ritmul în care decurgeau lucrurile, un deceniu sau cam aşa ceva, ar fi fost destul.

Mama se dezumflă un pic.

— Ai *ceva* timp... dar ţi-ai dedicat prea mult din tinereţe îngrijirii mele. Nu-ţi refuza bucuria de a avea o familie pentru un timp prea îndelungat.

Acesta era modul drăguţ, dar uşor voalat al mamei de a-i spune lui Daphne că avea să rămână fată bătrână dacă nu se apuca să îşi caute un soţ. Şi avea dreptate.

După toate cele prin care trecuseră era absolut normal să îşi vadă fiica mai mică bine aşezată la casa ei şi în siguranţă. Daphne obişnuia să creadă că şi ea dorea acelaşi lucru, dar acum tânjea după ceva mai mult decât securitate şi confort. Îndrăznea să spere în dragoste şi... pasiune.

— Înţeleg că sezonul acesta este o oportunitate foarte rară pentru mine, mama. Voi face tot posibilul să nu te dezamăgesc.

— Nu ai avea cum să mă dezamăgeşti. Promite-mi doar că îi vei da lordului Biltmore o şansă de a te cuceri.

Ochii mamei scăpărară atât de strălucitor, încât Daphne nu putu să-i refuze rugămintea.

— Aşa voi face.

— Excelent. Mama îşi puse ochelarii cei noi şi făcu semn înspre grămada de invitaţii pe care Daphne le avea

încă în mână. La ce mai trebuie să ne aşteptăm?

— Mai este spectacolul muzical de la Seaton din seara asta. Însă sunt sigură că doreşti să te odihneşti după călătorie. Am putea să plănuim o ieşire pe Bond Street, pentru mâine.

— Nu sunt atât de obosită încât să nu merg la un spectacol muzical, exclamă mama, părând un pic ofensată. Este liniştit, chiar şi după standardele mele. Fetele Seaton sunt talentate?

Daphne ridică din umeri.

— Nu le-am auzit niciodată cântând.

— Ah, ei bine, nu prea contează. Ceea ce contează este că voi petrece seara cu *tine*. Mama se ridică şi îşi netezi fustele. O să-i duc nişte pâine prăjită lui Anabelle – este cel mai bun lucru pentru stomacul ei delicat, ştii – şi mă voi întinde pentru un pui de somn. Nu pot avea ochii umflaţi în timp ce te însoţesc. Trebuie să facem o impresie bună oriunde am merge. Aspectul nefericit al faptului că eşti dintr-odată ridicat pe culmile societăţii este acela că unii caută cea mai mică scuză pentru a te doborî înapoi de unde ai venit. Nu voi permite să ni se strice fericirea cu care am fost binecuvântate.

Daphne traversă încăperea pentru a-şi îmbrăţişa mama.

— Eu am fost *întotdeauna* binecuvântată, datorită ţie, lui *papa* şi lui Anabelle.

— Mă bucur să aud că îl aminteşti pe tatăl tău. Vocea mamei se subţie. Probabil că îţi lipseşte la fel de mult ca mie.

Ea aprobă, dând din cap.

— Uneori, faptul că trăim în tot acest lux pare a fi o trădare.

Ce ar fi crezut el despre asta? *Papa* renunţase la viaţa lui confortabilă atunci când alesese să se căsătorească cu mama – o femeie oarecare –, iar familia lui îl dezmoştenise în final.

Mama oftă îndelung, subţirel şi îi dădu lui Daphne un cârlionţ rebel pe după ureche.

— Ar spune că tot ceea ce se află *în jurul* nostru nu este nici pe departe atât de important ca ceea ce este *în interiorul* nostru. De fiecare dată când tu ori Anabelle făceaţi câte o poznă ori spuneaţi o minciunică, el spunea invariabil…

— Nimic nu e mai de preţ decât integritatea unei persoane, termină Daphne în locul ei.

— Mă bucur că îţi aminteşti, zise mama, cu ochi umezi. Ne vedem la cină.

După ce depuse un sărut pe fruntea lui Daphne, se strecură din cameră într-un nor uşor de parfum de trandafiri.

Daphne se afundă în canapea. Tocmai ea să vorbească despre integritate. Pozând pentru portrete, ignorase în mod flagrant regulile bunei-cuviinţe. Lucrul acesta în sine era destul de ruşinos. Dar acum ajunsese şi să aibă secrete şi să mintă oamenii pe care îi iubea.

Îşi dorea să fi existat o altă cale, dar şi-o alesese cu doi ani în urmă – în momentul în care îşi dăduse jos haina în fabrica aceea abandonată, rece şi pozase aşezată pe fotoliul azuriu.

Tot ceea ce putea face acum era să găsească cel de-al doilea portret –, iar pista începea cu Thomas. În seara în care Daphne îl aşteptase la ceainăria Gunter, mama artistului îi returnase scrisoarea lui Daphne, cu sigiliul încă intact, slavă Cerului! De asemenea mâzgălise un bileţel în care spunea că Thomas pornise într-o călătorie îndelungată cu ceva timp în urmă şi că nu avea să revină în următoarele câteva săptămâni. Nu putea apela la nimeni altcineva pentru a căpăta răspunsuri, cu excepţia, poate, a persoanei care se afla în posesia primului tablou…

Nu. Nu se putea încrede în lordul Foxburn. Acesta era prea rece, prea nesimţitor. Mai rău, ochii lui albaştri de gheaţă păreau că o judecă în mod constant, ca şi cum i-ar fi comparat comportamentul cu o listă care conţinea bunele maniere pentru doamnele bine-crescute şi găsea că este necorespunzătoare. Nu era deloc de mirare, luând în considerare faptul că el deţinea evidenţa celei mai

ruşinoase greşeli pe care ea o făcuse.

Dar încrederea în lordul Foxburn nu era singura problemă. Daphne nu avea certitudinea că putea avea încredere *în ea însăşi* atunci când se alia în preajma lui. Părea decis să o provoace şi să arunce remarci răutăcioase legate de caracterul ei, şi totuşi, ea nu se putea abţine să nu-i admire loialitatea faţă de prietenul lui. Nici nu putea ignora durerea pe care el o îndura în mod stoic în piciorul şi în inima lui şi faptul că era diabolic de atrăgător – *dacă* i-ar fi păsat cuiva despre astfel de lucruri.

*

Atunci când, în seara aceea, intră în salonul aglomerat al familiei Seaton alături de mama, Olivia şi Rose, nervii îi erau mai întinşi decât un arc. Era cât se poate de conştientă de faptul că, în orice moment, cineva ar fi putut să o recunoască din tablouri şi să o înfiereze ca pe o femeie de moravuri uşoare.

Astfel încât, după un schimb de salutări politicoase, Daphne crezu că era mai prudent să ia loc în spate şi să încerce să se confunde cu tapetul roz cu verde al lui Lady Worsham.

— O zăresc pe Henrietta aşezată în primul rând. Mama zâmbi; era, poate, singura persoană cu adevărat bucuroasă să o vadă pe Lady Bonneville printre cei prezenţi. Are nevoie de loc pentru taburetul pentru picioare, ştii.

— Da, ştim, zise Olivia, dându-şi ochii peste cap.

Vârstnica vicontesă îşi lua cu sine taburetul roşu, împopoţonat, oriunde mergea – ori, mai degrabă, companioana ei de timp îndelungat o făcea. Chiar dacă obiceiul acesta era un pic cam excentric, nu îndrăznea nimeni să îl eticheteze ca atare. Era în interesul tuturor ca Lady Bonneville să rămână veselă.

— Este foarte singură. Voi merge să îi ţin companie. Fetelor, aţi dori să mă însoţiţi?

Daphne nu dorea să se afle nicăieri în apropierea

rândului din faţă *şi nici* sub privirea cercetătoare a vicontesei.

— Dacă nu te superi, mamă, aş prefera să rămân aici, unde muzica nu va fi atât de tare.

Olivia şi Rose dădură din cap cu entuziasm, aprobând.

— Este în regulă, dragelor. Să nu uitaţi să socializaţi.

Îi aruncă lui Daphne o ultimă privire cu subînţeles prin ochelari, înainte de a i se alătura lui Lady Bonneville.

Pe scaunul de lângă Daphne, Olivia îşi desfăcu evantaiul şi îl flutură dramatic.

— A fost cât pe aci.

— O admir pe vicontesă, zise Rose, chiar dacă mă sperie un pic.

Olivia pufni.

— L-ar speria pe însuşi Wellington.

— A luat-o pe mama sub aripa ei, zise Daphne. Sunt recunoscătoare pentru asta.

— Bănuiesc că şi eu sunt, spuse Olivia, un pic reticentă. Totuşi, sunt mai ales recunoscătoare pentru faptul că mă aflu aici alături de tine şi de Rose. Puse un braţ în jurul lui Daphne şi o strânse scurt, dar cu putere. Eram sigură că mătasea galbenă avea să meargă de minune cu părul tău auriu. Nu te uita acum, dar domnul de lângă şemineu nu îşi poate lua ochii de la tine.

Daphne înghiţi în sec. Nu îl întâlnise niciodată pe bărbatul acela, dar dacă el o recunoscuse din portretele ei? Palmele i se umeziră în mănuşile lungi până la cot.

— Probabil că vă admiră pe tine şi pe Rose. Amândouă arătaţi minunat astă-seară.

Olivia oftă.

— Dacă James nu apare va fi păcat de rochia asta. Ochii îi rătăciră către uşă. Din nefericire, nu se află printre cei veniţi adineauri… totuşi văd că lordul Foxburn şi lordul Biltmore sunt.

Lordul Foxburn. Daphne se gândise la el încă din clipa în care acesta o lăsase în pragul uşii. Mai exact, se gândise la părul lui – care era un pic cam lung – şi la felul în care câteva bucle de culoare castaniu-închis i se răsuceau chiar

după ureche. Nu îşi putea închipui de ce era obsedată de un detaliu atât de aleatoriu şi de neînsemnat, dar iată că era.

Se roti în scaun şi privi cum el se apropia, avându-l alături pe lordul Biltmore. Contele păşea cu uşurinţă; singurul semn al rănirii sale era o uşoară ezitare înainte de a păşi cu piciorul drept. Redingota lui albastră, de cea mai bună calitate, îi evidenţia tenul bronzat şi îi făcea ochii să pară la fel de limpezi ca un cer de septembrie. Expresia lui era mai potrivită pentru un serviciu funerar decât pentru un spectacol muzical, dar Daphne ajunsese să nu se aştepte la altceva din partea lui.

— Bună seara, Lady Olivia, Lady Rose şi domnişoară Honeycote, exclamă lordul Biltmore. Trase nervos de partea din faţă a impunătoarei sale jachete mov şi îşi târşâi picioarele. Sunteţi toate deosebit de frumoase în seara asta. Zâmbi timid către Daphne. Mă întrebam, domnişoară Honeycote, dacă aţi dori să vă plimbaţi în jurul încăperii, alături de mine?

O, Doamne! Lordul Foxburn decretase că nu trebuia să îl încurajeze pe viconte, dar ea nu dorea să fie nepoliticoasă. Cu siguranţă că lordul nu ar fi avut nimic împotriva unei plimbări într-o încăpere plină de oameni. Lipindu-şi pe faţă un zâmbet, zise:

— Ar fi minun…

În spatele lordului Biltmore, lordul Foxburn miji ochii albaştri de gheaţă şi clătină din cap în mod subtil, dar hotărât.

— … ăăă, minunat… dacă *în* prezent nu aş avea o durere de cap îngrozitoare.

Doamne, cât ura să mintă! Aproape la fel de mult pe cât îi displăcea ca desfăşurarea serii sale să fie dictată de un tiran irascibil.

Lordul Biltmore se încruntă, îngrijorat.

— Îmi pare foarte rău să aud că nu vă simţiţi bine, zise el. Să îi spun mamei dumneavoastră că aţi dori să mergeţi acasă?

— Nu, mulţumesc. Voi sta pur şi simplu aici pentru o

vreme şi voi vedea dacă voi fi mai bine.

Urmă o tăcere apăsătoare, iar lordul Biltmore îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— O sugestie, dacă pot îndrăzni, zise sec lordul Foxburn. Domnişoara Seaton pare a avea nevoie de încurajări.

Lordul Biltmore deveni brusc atent.

— Care domnişoară Seaton?

Contele se prefăcu îndurerat.

— Al naibii să fiu dacă îi ştiu numele. Cea de acolo – înclină capul către scena improvizată – cu paloare verzuie. Îşi tot acordează strunele viorii de când am intrat, dar am o bănuială că, oricât le-ar acorda, nu va reuşi să îmbunătăţească spectacolul care va urma. Cel puţin, dacă o linişteşti, va fi mai puţin probabil să leşine la jumătatea cântecului.

Lordul Biltmore privi către scenă şi dădu aprobator din cap, plin de înţelegere.

— Aceea este domnişoara Louise Seaton, zise el. Şi chiar are o privire destul de înspăimântată. Scuzaţi-mă, vă rog, cât mă voi strădui să o liniştesc.

— Desigur. Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, spuse Daphne.

În clipa în care lordul Biltmore plecă, Oliviei i se tăie respiraţia.

— Ce este? întrebă Rose.

— Nu *ce,* ci *cine*, şopti Olivia. Domnişoara Starling. Şi se îndreaptă înspre noi.

Uluitoarea blondă alunecă de-a lungul încăperii, părând că abia ieşise din paginile numărului din iunie al revistei *Lady's Magazine.* Rochia ei somptuoasă de mătase roz scotea perfect în evidenţă tenul ei ca spuma laptelui şi rândurile de perle ce străluceau în jurul gâtului ei.

Daphne se strădui să zâmbească şi respiră pe nas. Reuşise să o evite pe domnişoara Starling de când sosise la Londra. Deşi Daphne nu era genul care să ţină duşmănie, nu avea să o ierte niciodată pe domnişoara Starling pentru faptul că încercase să o compromită pe Anabelle.

— Bună seara, domnişoară Honeycote. Nu te-am mai văzut de o veşnicie, nici pe tine şi nici pe scandaloasa dumitale soră. Unde e noua ducesă? întrebă domnişoara Starling, cu ochii mari plini de o inocenţă prefăcută. Mă rog să nu se fi îmbolnăvit. Am sperat că îi prinde bine căsătoria.

Daphne o săgetă cu o privire aprigă.

— Te pot asigura că aşa este.

— Lord Foxburn, zise domnişoara Starling, oarecum cu sufletul la gură. O plăcere! Întinse o mănuşă din piele de căprioară imaculat de albă şi se mândri în timp ce contele se aplecă asupra ei. Mărturisesc că sunt şocată să vă găsesc pierzându-vă vremea cu domnişoara Honeycote şi cu prietenele dumneaei.

Ochii contelui scăpărară periculos.

— Şi de ce vi s-ar părea şocant lucrul acesta, domnişoară Starling?

Ea izbucni într-un râs gutural.

— Cei din familia Honeycote nu prea fac parte din lumea bună. Ştiţi în care parte a oraşului locuiau cu doar câteva luni în urmă? Domnişoarele bine-crescute nu locuiesc într-o asemenea mizerie. Totuşi, voi recunoaşte faptul că proastele lor maniere nu sunt în întregime din vina lor. Sărăcia dă naştere în mod inevitabil imoralităţii.

Lordul Foxburn îşi îngustă privirea şi spuse pe un ton scăzut, dar letal:

— Singura persoană care dă dovadă de lipsă de maniere sunteţi dumneavoastră, domnişoară Starling. Vă sugerez să vă îndepărtaţi. La urma urmelor, riscaţi să vă pătaţi reputaţia dacă staţi de vorbă cu noi.

— Vă mulţumesc pentru preocuparea dumneavoastră. Voi da curs sfatului dumneavoastră, dar, mai întâi, voi împărtăşi propria mea preocupare cu domnişoara Olivia şi domnişoara Rose. Se aplecă către fete. Nu vă lăsaţi păcălite de poveştile pline de jale şi de farmecele surorilor Honeycote. Ele cred că noul lor statut privilegiat le protejează de scandal şi de ocară. Să fiţi sigure că au secrete – secrete întunecate, urâte – şi este doar o chestiune de timp până când acestea vor fi expuse în faţa

tuturor.

Pereţii roz cu verde începură să se strângă în jurul lui Daphne. Nu era posibil ca domnişoara Starling să ştie de planurile de escrocherie ale lui Anabelle. Nu-i aşa? Şi era imposibil ca ea să ştie despre portrete… doar dacă nu cumva văzuse vreunul dintre ele.

— O seară bună, domnişoară Starling.

Lordul Foxburn păşi în faţa lui Daphne ca pentru a o proteja fizic de alte insulte.

Buza inferioară a lui Daphne tremura. Seara se dovedea a fi dezastruoasă, aşa cum se temuse. Aruncă o privire către mama, fericită să o vadă sporovăind plină de viaţă cu Lady Bonneville. Deşi câţiva oaspeţi aruncară priviri curioase în direcţia lui Daphne, cea mai mare parte a celor din încăpere păreau nepăsători faţă de confruntare.

Rose îi strânse mâna.

— Respiră adânc, o sfătui ea. Nu o lua în seamă pe domnişoara Starling şi nici insultele ei. Nu îţi poate face rău.

Olivia pufni în cea mai nepotrivită manieră pentru o doamnă.

— Nu da crezare nici unui cuvânt pe care l-a scuipat din ură. Nu este decât o scorpie geloasă, plină de amărăciune. Când ţi-ai făcut apariţia, i s-a mai tăiat un pic din nas. *Era* cea mai frumoasă domnişoară de pe piaţa căsătoriei, dar lucrurile s-au schimbat. Tu eşti de departe mult mai frumoasă.

— Şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, aprobă Rose.

Era ridicol. Nu era nicio frumuseţe, iar în clipa aceea se simţea ca o carapace, goală şi pustie. O uriaşă impostoare.

Poate că tirada domnişoarei Starling fusese urâtă, dar se întâmpla să fie adevărată. Şi cea mai rea parte era că, dacă purtarea depravată a lui Daphne ar fi fost expusă, toţi oamenii pe care îi iubea – şi, cu precădere, Rose şi Olivia, pe care le considera surori – ar fi avut de suferit cel mai mult. Daphne dorea din tot sufletul să plece acasă, dar se temea că o ieşire în grabă nu ar fi făcut decât să atragă şi

mai multă atenţie asupra ei.

— Muzicienele sunt pe cale să înceapă, zise lordul Foxburn. Întorcându-se către Olivia şi către Rose, spuse: Ar trebui să rămâneţi şi să vă bucuraţi de spectacol. Eu o voi însoţi pe domnişoara Honeycote pe terasă pentru câteva momente.

Rose îşi îndreptă un pic spinarea.

— Doar dacă asta este ceea ce doreşte Daphne.

— Da. Aerul proaspăt şi câteva minute departe de ochii iscoditori sună divin.

Contele o apucă de mână şi o trase în picioare.

— Terasa este pe aici.

Ea şi lordul Foxburn se strecurară prin valul de oaspeţi care se îndrepta către rândurile de scaune, din sens opus. El păşi în faţa ei şi îşi folosi umerii laţi pentru a trece prin mulţime ca prova unei corăbii care tăia valurile oceanului. Când ajunse la uşi, nu dădu drumul mâinii ei, ci o trase departe de casă, către partea îndepărtată a terasei dreptunghiulare pavate cu lespezi. Împletirea degetelor lor se simţea teribil de intimă, dând naştere unor minunaţi fiori în braţul ei. Asta se întâmpla doar din cauză că el era atât de… atât de…

Masculin. Era vorba despre umbra cea mai discretă a bărbii crescute de pe obrajii săi, de privirea rapace din ochii lui şi de maniera hotărâtă în care conducea fiecare interacţiune. Spunea exact ceea ce credea şi făcea exact cum dorea şi nu se scuza pentru asta.

Desigur, purtarea aceea era şi exasperantă, în acelaşi timp. Dar pentru moment, în timp ce palmele le erau strâns lipite una de alta, nu se putea gândi decât la faptul că lordul Foxburn era cu adevărat foarte atrăgător.

Aerul nopţii era cald, dar totuşi înviorător în comparaţie cu atmosfera sufocantă din camera de muzică. Câteva felinare atârnate în jurul terasei străluceau ca nişte zâne zburdalnice, iar parfumul trandafirilor şi al pământului bogat îi gâdila nasul.

El o trase pe o bancă de marmură, care se simţea netedă şi rece sub fundul ei, chiar şi prin straturile de satin

şi de crep.

Daphne se întoarse cu faţa către conte, foarte conştientă de faptul că se aflau la doar un braţ distanţă. Ochii ei se aflau la nivelul lavalierei lui; fu nevoită să îşi ridice bărbia pentru a-i întâlni privirea. Gura lui desena o linie subţire, iar pleoapele îi păreau grele. Expresia lui nu era tocmai furioasă, nici plictisită şi nici interesată, şi totuşi părea să le cuprindă pe toate cele trei laolaltă.

— Mulţumesc, zise ea, rupând tăcerea. Simţeam că, dacă trebuia să mai îndur încă un minut în încăperea aceea, aş fi urlat.

— Nu cred că asta ar fi îmbunătăţit prea mult lucrurile.

— Nu, dar mă tem că domnişoara Starling ştie exact cum să mă scoată din minţi.

— Nu merită să vă faceţi griji din cauza ei, nici măcar pentru o secundă.

Nu? Daphne nu o putea ignora cu atât de multă uşurinţă. Iar dacă vreunul dintre portretele scandaloase avea să fie făcut public, dispreţul domnişoarei Starling avea să pară insignifiant în comparaţie cu condamnarea din partea lumii bune.

Ea îşi privi fusta care foşnea în adierea vântului şi încercă să nu se concentreze asupra căldurii furnicătoare dintre palmele lor. În clipa aceea, ea ştiu ce trebuia să facă. Dacă nu avea să o facă imediat, ar fi fost posibil să nu mai aibă vreodată o altă şansă, un alt moment intim în care să îi vorbească. Dar cel mai mare pericol era acela că ar h putut, pur şi simplu, să îşi piardă curajul.

Luându-şi inima în dinţi, îl privi în ochi.

— Am o mărturisire de făcut.

Capitolul 6

Lui Ben îi plăceau confesiunile. Mai ales cele din partea femeilor frumoase.

— Continuaţi!

— Femeia din tablou… sunt eu.

Domnişoara Honeycote nu îşi coborî privirea şi nici măcar nu roşi, privindu-l, în schimb, drept în ochi. Ca şi cum nu avea de gând să îşi ceară scuze pentru comportamentul ei. Bravo ei!

— Nu pot să mă prefac că sunt şocat. Dar, dacă vă e cumva de ajutor, m-aş putea preface că sunt uşor surprins.

Zâmbind, ea zise:

— Nu este nevoie. Atunci când m-aţi înfruntat prima oară, am fost luată prin surprindere. Cred că nu ar fi trebuit să neg, dar nu am ştiut ce altceva să fac. Mă temeam să nu pătez reputaţia familiei mele. Încă mă tem.

— E de înţeles. Totuşi nu intenţionez să expun tabloul în public. Vă dau cuvântul meu, zise el, uşor ofensat de faptul că ea se îndoia de el.

— Ştiu. Numai că…

— Ce?

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a-l găsi pe celălalt.

Sfinte Dumnezeule!

— Mai este *un altul?*

Ea dădu drumul unui oftat.

— Da. Doar unul, dar este la fel de scandalos. Şi nu ştiu unde se află.

O parte a creierului lui fu cutremurat din cauza şocului aflării faptului că mai exista un al doilea portret, dar partea masculină din el era ocupată să îşi imagineze cum ar fi putut arăta cel de-al doilea tablou scandalos.

— Mă veţi ajuta să îl găsesc?

Tremurul abia perceptibil din vocea ei îi spuse cât de mult o costase ca să îi ceară acest lucru. Adevărul era că arăta atât de vulnerabilă – totuşi frumoasă – în lumina felinarelor, încât ar fi făcut orice afurisit de lucru i-ar fi cerut ea.

— Credeţi că vă pot ajuta să îi daţi de urmă.

Ea aprobă, dând din cap.

— Sunt îngrozită de faptul că ar putea apărea undeva – exact aşa cum a apărut cel pe care îl aveţi dumneavoastră. Nu am foarte multe informaţii pentru a face progrese şi, chiar dacă aş fi în stare să îi dau de urmă, aş avea nevoie de cineva care să mă ajute să îl cumpăr – nu de bani, înţelegeţi, ci doar să se ocupe de tranzacţie.

— Sunt foarte uşurat să aflu că nu am nevoie de aptitudini speciale. A cumpăra un tablou nu sună a fi teribil de deranjant. Cred că aş putea face faţă.

Ea arcui o sprânceană blondă.

— Găsirea tabloului s-ar putea dovedi dificilă. Este foarte important ca identitatea mea ca subiect al tablourilor să rămână un secret. Ştiu că toate astea sunt o glumă pentru dumneavoastră, dar eu nu am mai dormit bine din ziua în care aţi vizitat salonul surorii mele.

Dorea să-i spună că nici el. Că era torturat de vise despre ea. Dar asta ar fi speriat-o, cu siguranţă.

— Ştiu cum este… să fii bântuit de lucruri pe care îţi doreşti să le fi făcut altfel.

— Nu regret ceea ce am făcut, Lord Foxburn. Am avut motivele mele. Ceea ce regret – până în străfunduri – este necazul şi durerea pe care acţiunile mele ar putea să le pricinuiască familiei mele. Şi da, am propriile mele motive egoiste pentru a dori ca portretele să rămână un secret.

Ce motive ar fi putut avea pentru a poza? Ea făcuse aluzie la sărăcia în care se aflase familia ei, dar nu existau alte modalităţi prin care ar fi putut câştiga câţiva bănuţi? Să coasă, să spele, să vândă portocale? Nu că o condamna, dar manierele ei sugerau faptul că fusese crescută aşa cum trebuia crescută o domnişoară, iar tabloul care atârna în biroul lui nu era nici pe departe în limitele bunei-cuviinţe.

Erau atât de multe întrebări pe care dorea să i le pună, dar nu mai puteau rămâne pe terasă prea mult timp.

— Voi încerca să vă ajut.

— Vă mulţumesc.

Ochii ei erau suspect de umezi.

— Voi cere în schimb un singur lucru.

Expresia ei deveni temătoare.

— Cum ar fi?

— Doresc să aflu adevărul… despre motivul pentru care aţi pozat pentru portrete şi…

— Şi mai ce, Lord Foxburn?

La naiba cu toate, nu exista un mod subtil în care să o întrebe.

— Natura relaţiei dumneavoastră cu artistul.

Ea se opri brusc.

— De ce aţi dori să ştiţi lucrul acesta?

Într-adevăr, de ce?

— Sunt un ucenic al naturii umane. Îmi place să ştiu motivul pentru care oamenii se comportă în felul în care o fac. *Dumneavoastră*, domnişoară Honeycote, sunteţi cumva ca o enigmă.

Mai dorea să ştie şi dacă Robert avusese vreo legătură cu ea şi cum de ajunsese acesta în posesia portretului ei. Dacă prietenul lui o iubise? Părea că lucrul acesta ar fi schimbat cumva lucrurile, dar Ben nu era prea sigur în ce fel. Avea nevoie de informaţii şi de timp ca să pună totul cap la cap.

— Cred că e corect, zise ea în cele din urmă. Mă voi încrede în dumneavoastră dacă veţi face tot posibilul pentru a mă ajuta să recuperez cel de-al doilea portret.

El se întoarse spre ea şi îi strânse mâna ceremonios.

— Ne-am înţeles. Voi stabili o oră şi un loc în care să discutăm şi vă voi da de veste.

— Cu fiecare zi ce trece, riscul de a fi descoperită creşte.

— Înţeleg urgenţa situaţiei şi sunt în slujba dumneavoastră.

Ea avu un zâmbet care îl încălzi până în măduva oaselor. Aceea putea fi de departe cea mai plăcută însărcinare pe care o avusese vreodată. Iar în ceea ce privea inima lui, putea fi, de asemenea, şi cea mai periculoasă.

*

Daphne şi lordul Foxburn se strecurară în tăcere în salon prin uşile glisante din spate, în timpul concertului lui Beethoven şi, din fericire, nimeni nu îi observă.

Daphne se întoarse pe scaunul său din ultimul rând, care era, de altfel, liber – până când lordul Foxburn luă loc pe scaunul de lângă ea. Îşi dădu silinţa să pară indiferentă, ca şi cum nu îi păsa absolut deloc de locul în care alesese el să se aşeze, dar adevărul era că fiori delicioşi o străbăteau de fiecare dată când el se afla în apropiere.

Îşi spuse că reacţia aceea ciudată şi puternică, pe care o avea în preajma lui se datora doar faptului că el îi ştia secretul şi o putea ruina, dacă alegea să o facă.

Dar în adâncul ei ştia că era mai mult de atât.

Era dorinţă.

Se afla atât de aproape încât îi putea vedea gropiţa din obraz şi umbra bărbii crescute de pe bărbie. Se întrebă cum s-ar fi simţit dacă o pipăia şi îşi înfrână impulsul în întregime necuviincios de a-şi scoate mănuşa pentru a-şi trece vârful degetului de-a lungul bărbiei lui.

Sfinte Dumnezeule! Era inacceptabil.

Îşi deschise evantaiul şi se aplecă uşor către conte. Zise printre dinţi:

— Vă rog, nu vă simţiţi obligat să rămâneţi aici, cu mine. Nu mă deranjează să stau singură.

— Nici pe mine, spuse el, fluturând un rânjet al naibii de frumos. Dar îmi place locul acesta. Îngăduie o vedere foarte plăcută.

Ea simţi cum se înroşeşte.

— Asupra muzicienelor, vreau să spun.

— Desigur.

Începuse să se obişnuiască cu tachinările lui, dar nu şi cu reacţiile trădătoare ale trupului ei. Inima îi bătea atât de tare încât se temea că el avea să o audă. Îşi făcu uşor vânt cu evantaiul şi se hotărî să îşi îndrepte atenţia asupra spectacolului.

Însă se trezi holbându-se la mâna cu care el bătea

darabana pe coapsă, în ritm cu muzica. Cum s-ar simţi să aibă mâinile lui pe pielea ei, mângâindu-i umerii ori dâmbul sânilor? Înghiţi în sec şi îşi făcu mai repede vânt cu evantaiul. Deşi de obicei nu era înclinată spre astfel de gânduri impure, îi era şocant de uşor să şi-l imagineze mângâindu-i picioarele, mai ales pielea netedă din partea de sus a coapselor ei şi curba fundului. Şi mai rău, dorea ca ea să îl mângâie *pe el* – să descopere fiecare centimetru din el, de la umerii lui laţi până la şoldurile înguste şi până la lungimea tare a…

Sfinte *Dumnezeule*, ce era în neregulă cu ea încât să aibă astfel de gânduri depravate în timp ce propria ei *mamă* şedea la câţiva paşi distanţă?

Daphne tuşi, iar lordul Foxburn se apropie mai mult, ceea ce nu ajută absolut deloc lucrurile.

— Sunteţi bine? întrebă el.

— Doar un pic însetată, minţi ea. Cred că concertul e pe cale să ia sfârşit. Voi lua ceva de băut la pauză.

El o privi curios preţ de o clipă, ca şi cum ar fi fost în stare să îi citească toate gândurile năbădăioase, apoi afişă un zâmbet discret care o inundă ca un val, lăsându-i pielea plină de furnicături în calea lui.

Daphne reîncepu să îşi facă vânt cu evantaiul – cu mai multă vigoare – şi îşi aţinti privirea asupra mamei sale pentru a nu mai fi tentată să îşi lase gândurile să zburde din nou către conte.

Cvartetul era compus din surorile Seaton şi din alte două tinere domnişoare, care cântau toate frumos. În clipa în care începu pauza, Daphne se ridică şi – nerăbdătoare să pună un pic de distanţă între ea şi lordul Foxburn – merse să vorbească cu mama.

— Să vă aduc ţie şi lui Lady Bonneville ceva de băut? întrebă ea.

Vicontesa, ale cărei picioare erau sprijinite pe scăunelul ei, flutură o mână plină de bijuterii.

— Nu e nevoie. Am trimis-o deja pe camerista mea în căutare de hrană. Va fi nevoie de ceva mai substanţial dacă va trebui să mai îndur încă o oră de talent mediocru.

Daphne privi în spatele ei ca să se asigure de faptul că muzicienele nu o auziseră.

— Vă cer iertare, Lady Bonneville, dar eu cred că cvartetul este foarte bun.

Vicontesa îşi ridică lornieta şi, prin ea, se uită urât la Daphne timp de câteva secunde. Întorcându-se către mama lui Daphne, întrebă:

— Ştiai că fiica ta nu are ureche muzicală?

Mama zâmbi.

— Daphne a mea este o idealistă.

Ciudat, păru aproape că se scuza.

Lady Bonneville spuse pe un ton dezaprobator:

— Slavă Domnului că are destulă frumuseţe încât să compenseze lipsa. Lui Daphne îi spuse: O drăgălăşenie ca a ta este rară, dar este în acelaşi timp o binecuvântare şi un blestem.

Daphne scutură din cap ca să şi-l limpezească.

— Ce este rău în a fi idealist?

Vicontesa îşi exprimă dezaprobarea ca şi cum Daphne era fără de speranţă.

— Socializează, fătucă, zise ea, arătându-i drumul cu lornieta.

Olivia şi Rose se duseseră la masa cu răcoritoare, aşa că Daphne i se alătură domnişoarei Louise Seaton, care îşi acorda din nou, cu asiduitate, vioara.

— Îmi place concertul, zise Daphne. Probabil că aţi început să cântaţi la vioară de la o vârstă fragedă de aveţi atâta talent.

— Mulţumesc. Mama mi-a pus în mână arcuşul când abia dacă aveam patru ani. Mi-aş dori să pot spune că vioara este o pasiune pentru mine. Adevărul este că sunt extraordinar de obosită de exerciţii.

— Cu adevărat? zise Daphne. Atunci de ce o faceţi?

— Mama crede că este singura modalitate în care eu şi Jane vom putea atrage atenţia unui domn. Întreaga seară este o încercare evidentă de a ne demonstra talentele şi de a prinde ochii – ori urechile, mai exact – unor posibili soţi.

— Vai! Daphne aruncă o privire în jurul încăperii. V-a

atras vreun domn atenţia?

Îmbujorarea coloră obrajii rotunzi ai domnişoarei Seaton, şi aceasta îşi răsuci o buclă brunetă care îi atârna în faţa ochilor verzi.

— Lordul Biltmore este foarte chipeş, nu-i aşa? Mama a fost extrem de fericită atunci când el ne-a acceptat invitaţia.

— Vicontele este pe cât de frumos, pe atât de amabil, adăugă Daphne.

— Iată-l că vine, şopti în grabă domnişoara Seaton, iar lordul Foxburn este cu el.

— Bună seara, doamnelor. Timbrul vocii contelui făcu trupul lui Daphne să zăngănească ca strunele viorii. Domnişoară Seaton, meritaţi să fiţi felicitată pentru execuţia impecabilă a cântecelor aşa cum sunt ele scrise pe partituri.

— Vai, mulţumesc, Lord Foxburn.

Domnişoara Seaton strălucea, în mod evident nedându-şi seama de faptul că el se amuza pe seama ei. Daphne îşi notă mental să îl pocnească cu evantaiul mai târziu.

— Este un spectacol minunat, zise lordul Biltmore, şi aştept cu nerăbdare a doua jumătate.

Domnişoara Seaton zâmbi timid.

— Vă mulţumesc pentru încurajarea de mai devreme. Îmi dau seama că interpretarea mea este departe de a fi perfectă.

— Nici vorbă, spuse lordul Biltmore.

— Coarda a patra se aude un pic cam ascuţit.

Lordul Foxburn făcu semn cu capul către instrumentul domnişoarei Seaton.

Zâmbetul ei dispăru, iar Daphne îşi strânse evantaiul în timp ce îl săgetă cu o privire dojenitoare.

— Deşi este aproape insesizabil, rectifică el. Domnişoară Honeycote, mă întreb dacă aş putea să vă vorbesc o clipă?

— Desigur.

Punând mâna pe şalele ei, o conduse la marginea

scenei. Ea încercă să ignore sentimentul că îşi pierdea suflarea care o copleşi în momentul în care contele o atinse şi, de îndată ce domnişoara Seaton şi lordul Biltmore fură în afara razei auditive, se răsuci să îl înfrunte pe lordul Foxburn.

— Aţi fost foarte nepoliticos adineauri.

— Aţi prefera să fiu necinstit?

— Da! Adică, nu…

— Trebuie să plec, zise el brusc. Am vrut doar să vă anunţ că vă voi contacta pentru a putea pune la cale un plan. În curând.

*

— Nu-mi vine să cred că vom lua cina la Grădinile Vauxhall! Olivia stătea la măsuţa ei de toaletă, cercetându-şi cerceii noi cu perle în oglindă. Eşti nerăbdătoare să-l vezi pe lordul Biltmore?

Daphne, care stătea în spatele Oliviei, îi întâlni privirea în oglindă şi ridică din umeri.

— Aştept cu nerăbdare o seară plăcută în compania întregului nostru grup.

Grupul lor era compus din lordul Biltmore, Olivia, Rose, James Averill, Daphne şi lordul Foxburn. El fusese cel care aranjase lucrurile, desigur, iar Daphne era sigură că el îşi dăduse toată osteneala doar pentru a-i putea vorbi despre paşii pe care urma să îi facă în întreprinderea lor de a găsi cel de-al doilea portret. Nu îşi dăduse seama că acel demers avea să necesite un asemenea nivel de subterfugii şi nu îi plăcea că lordul trebuia să meargă atât de departe şi cu un asemenea preţ. Ar fi preferat să nu îi fie datoare – ca de altfel nici unui alt bărbat. Dar aceasta era problema cu secretele.

Lordul Foxburn o invitase şi pe Anabelle, alături de Owen, dar sora ei mărturisise că era foarte posibil să fie însărcinată – dacă greţurile ei puternice, din ultimele zile, erau un indiciu. Owen, ca un soţ îndrăgostit nebuneşte, fusese în acelaşi timp îngrozit şi în culmea fericirii şi

insistase să cheme de îndată doctorul. Doctorul Loxton confirmase diagnosticul fericit şi prescrisese odihnă din belşug pentru ducesă.

Olivia îşi întoarse din nou atenţia asupra propriei reflexii şi scoase panglica roz pe care Rose i-o împletise cu migală printre bucle cu doar o jumătate de oră înainte.

— Cred că o voi folosi în schimb pe cea aurie. Ridică o bucată de mătase strălucitoare. Mă ajuţi?

— Desigur.

Daphne luă panglica dintre degetele ei şi urzi o împletitură printre pletele castanii ale Oliviei.

— Este un pic mai sofisticat, nu crezi? Doresc ca James să mă vadă ca pe o femeie – nu ca pe fetiţa îndrăgostită nebuneşte care dezgropa neîncetat viermii pe care el să îi folosească drept momeală.

— Cred că ar trebui să îţi fie dator cu oarecare recunoştinţă după toate astea.

— Nu recunoştinţă doresc din partea lui, Daph. Ci admiraţia lui, devotamentul… dragostea lui.

— Ştiu.

Faptul că îl invitase pe domnul Averill fusese o mişcare genială din partea contelui. Olivia avea să fie incapabilă să îşi îndrepte atenţia asupra oricui altcuiva în afara chipeşului avocat, iar Rose urma să fie ocupată să o păzească pe sora ei. Asta făcea ca singurul care rămânea fără ocupaţie să fie lordul Biltmore, dar Daphne era sigură că lordul Foxburn avea un plan.

Singura ei grijă era cât de mult trebuia să îi dezvăluie.

Trăsura lui ajunse fix la ora opt. Îmbrăcat într-o redingotă de seară de culoare bordo, cu pantaloni negri şi cizme până la genunchi strălucitoare, arăta atât de elegant, încât îţi tăia respiraţia. Se oferise să le conducă pe Daphne, Olivia şi pe Rose. Domnul Averill şi lordul Biltmore trebuiau să îi întâlnească în separeul pe care contele îl rezervase pentru seara aceea.

O luară pe drumul care trecea peste podul Westminster, şi faptul că Daphne era oarecum dezamăgită că nu folosiseră intrarea pe apă era, ei bine, absurd. Scopul

acelei ieşiri era acela de a începe căutarea; orice amuzament pe care urma să îl culeagă ici şi colo avea să fie pur şi simplu din întâmplare.

Şi totuşi, atmosfera de la Vauxhall era mult prea festivă şi palpitantă pentru ca Daphne să rămână indiferentă. Ceilalţi domni li se alăturară, şi grupul lor se înfruptă din şuncă, pui şi salate îmbelşugate.

După cină, se aventurară pe promenadă şi se bucurară de priveliştile frumoase. Domnul Averill era atras de ruinele artificiale, iar Olivia era atrasă de domnul Averill. În loc să alerge după cei doi, ceilalţi patru aleseră să se aşeze pe nişte bănci de unde puteau privi la distracţii şi să asculte orchestra. Daphne era atât de captivată de muzica veselă, încât tresări la sunetul vocii contelui.

— Piciorul meu are nevoie de puţin exerciţiu, zise el, ridicându-se. Aş putea-o convinge pe vreuna dintre voi, domnişoare încântătoare, să facă o plimbare prin grădini alături de mine?

Aceea era şansa ei, şi totuşi nu dorea să pară prea nerăbdătoare.

— Ar trebui să stau pe-aproape să o aştept pe Olivia, spuse Rose.

Daphne dădu drumul respiraţiei pe care şi-o ţinuse.

— Aş fi încântată să văd mai mult din peisajul acesta minunat, dacă eşti sigură că nu te superi, Rose.

— Absolut deloc. Aş putea asculta orchestra asta toată noaptea.

— Sunt sigur că Averill şi Lady Olivia se vor întoarce curând, zise lordul Biltmore. Atunci o să ne alăturăm vouă pe alee. Vom dori să ne asigurăm cel mai bun loc pentru a privi, mai târziu, artificiile.

— Aşa este. Mergem, domnişoară Honeycote?

Lordul Foxburn ar fi putut fi un pic mai puţin aspru, dar lordul Biltmore era, fără îndoială, obişnuit cu felul grosolan de a fi al contelui. Daphne luă braţul pe care el i-l oferi şi îi aruncă lui Rose un zâmbet liniştitor în timp ce porniră pe aleea pietruită, departe de muzică şi de aglomeraţie.

Când fură relativ singuri, Daphne zise:

— Vă mulţumesc pentru faptul că aţi aranjat asta. Probabil că v-aţi ostenit foarte mult.

— Într-adevăr. Plimbarea prin Grădinile Vauxhall, alături de o tânără frumoasă, este un sacrificiu foarte mare, vă asigur. Fiindcă veni vorba, arătaţi deosebit de frumoasă astă-seară.

Ea îi cercetă expresia ca să se asigure că nu îşi bătea joc de ea. Nu era genul de domn care să facă complimente gratuit. Ori să facă vreodată.

— Mulţumesc. Îşi drese glasul. Ce aţi dori să ştiţi? Voi încerca să răspund întrebărilor dumneavoastră cât se poate de sincer şi de complet.

— Cine este artistul?

— Un prieten de familie, Thomas State. Mamele noastre sunt amândouă văduve şi au pus laolaltă ce resurse le mai rămăseseră pentru a se asigura că eu, Anabelle şi Thomas aveam mâncare şi un acoperiş deasupra capetelor. Noi trei am fost adesea laolaltă, iar când Thomas s-a plictisit să schiţeze vazele ciobite şi mobila şubredă din apartamentele noastre, a început să ne deseneze pe mine şi pe sora mea. Era foarte priceput.

— Tehnica lui lasă un pic de dorit. Proporţiile nu sunt bune. De exemplu, în portretul pe care eu îl am, nasul dumneavoastră ar trebui să fie un pic mai sus pe chip.

Daphne clipi. Bănuia că ar fi trebuit să se simtă ofensată, dar el îşi spusese părerea atât de firesc, încât nu putu să invoce indignarea.

— Am crezut că vă place portretul.

— Îmi place. În ciuda faptului că îi lipseşte tehnica.

— Şi cu toate astea aţi fost în stare să mă identificaţi aproape imediat ca fiind subiectul. Atunci aţi jucat la cacealma când aţi pretins că ştiaţi că era vorba de mine?

— A, ştiam că sunteţi dumneavoastră. Poate că prietenul dumneavoastră nu are cel mai bun ochi atunci când vine vorba de proporţii, dar v-a captat minunat esenţa, aşa cum doar un prieten foarte bun – ori iubit – ar putea.

Daphne se opri din mers şi se răsuci cu faţa către el.

— Ce insinuaţi, milord?

— Faptul că persoana aceasta, Thomas, a fost fie un prieten intim, fie iubitul dumneavoastră. Trebuie să fi fost, pentru a putea să vă picteze cu atât de multă claritate şi adevăr.

Încerca să o provoace, şi doar din acest motiv ea refuză să muşte momeala. Lasă-l să creadă ce doreşte.

Începură din nou să meargă, croindu-şi drum pe o cărare îngustă, străjuită de garduri vii dese. Felinare atârnau de ghirlande aflate printre crengile copacilor, legănându-se în briza nopţii ca stelele tremurătoare. O conduse către o bancă aflată într-un mic alcov format de un semicerc de tufe dese şi se aşezară, admirând fântâna care clipocea liniştit în poieniţa din faţa lor.

Daphne îşi reaminti de treaba pe care o aveau.

— Atunci veţi admite faptul că Thomas este talentat.

Lordul Foxburn înclină din cap neutru.

— Îi admir lucrarea.

Fierbinţeala îşi croi drum pe ceafa ei, fir-ar să fie!

— El este cel pe care îl aşteptam la Gunter.

Muşchii antebraţului său se încordară sub mâna ei.

— Ah, da. Domnul care v-a lăsat aşteptând în ploaie.

— N-a fost din vina lui. Am descoperit a doua zi faptul că face înconjurul continentului.

Contele păru să cugete la asta.

— Pentru cine a pictat portretele? Are un ocrotitor?

— Un moşier de la ţară a comandat cea mai mare parte a lucrărilor lui, inclusiv portretele mele. Nu ştiu multe despre el. Thomas a spus despre el că nu îi plăcea viaţa la oraş şi că îşi petrecea cea mai mare parte a timpului retras la ţară.

Lordul Foxburn mârâi.

— Ce? întrebă ea.

— Pare a fi genul de lucruri pe care un artist ticălos l-ar spune pentru a convinge o tânără să pozeze pentru un tablou scandalos.

Daphne se zbârli.

— Thomas nu este aşa – nu m-a forţat absolut deloc. Probabil credeţi despre mine că sunt foarte înceată la minte dacă vă imaginaţi că m-aş lăsa manipulată ori înşelată atât de uşor.

În ochii contelui fulgeră interesul şi... altceva. Poate respect.

— De ce nu-mi spuneţi adevărata poveste, domnişoară Honeycote? *De ce* aţi făcut-o?

Capitolul 7

Nuanţă: (1) Orice culoare ori ton care se amestecă cu alb. (2) o culoare deschisă, delicată, ca în exemplul: „Pielea ei, fină ca smântână, avea nuanţa unei piersici coapte".

Acela era momentul pe care îl aşteptase Ben, motivul pentru care pusese la cale întreaga seară. Avea nevoie să înţeleagă motivul pentru care domnişoara Honeycote îşi riscase reputaţia – singurul lucru pe care îl avusese vreodată cu adevărat. Dar, mai ales, avea nevoie să o înţeleagă pe ea. Să fie aproape de lumina ei pentru un timp.

Felinarele de deasupra lor aruncau o strălucire moale asupra peisajului paradiziac. Obrajii ei căpătaseră o minunată nuanţă de roz.

— Este foarte simplu. Îşi trecu limba peste buze ca şi cum nu era nimic important. Mama mea era bolnavă – de fapt, se afla pe moarte. Luni la rând a suferit de o febră cumplită şi de atacuri violente de tuse. Nu voi uita niciodată cât de palid şi de străveziu era chipul ei în timp ce se afla la pat. Pielea îi era ca un pergament alb întins deasupra oaselor.

Vocea i se frânse când rosti ultimul cuvânt. Se opri pentru o clipă şi, când îşi reluă istorisirea, vocea îi era clară şi puternică.

— Eu şi Anabelle am crezut că mama avea tuberculoză. Doctorul prescrisese vapori şi medicamente diverse pentru refacerea plămânilor şi pentru a o ajuta să-i fie mai uşor. Era costisitor şi la fel erau şi medicamentele. Sora mea lucra câte 12 ore pe zi, cosând, ca să facă rost de banii de care aveam nevoie. Eu reparam câte ceva din când în când, dar prioritatea mea era să am grijă de mama. Banii pe care i-am făcut din portrete, ei bine, au fost contribuţia mea.

Pieptul lui Ben se strânse, imaginându-şi îngrijorarea pentru mama ei şi disperarea prin care trecuse Daphne. Dar unghiul în care ea îşi ţinea bărbia îi spuse că ea nu dorea milă.

— Ce crede sora dumneavoastră despre situaţia aceasta dificilă în care vă aflaţi?

Ea îl prinse de încheietura mâinii şi îşi fixă privirea în ochii lui.

— Ea nu ştie nimic despre tablouri şi nici nu trebuie să afle.

Contele clătină din cap. Lucrurile deveneau din ce în ce mai interesante.

— De unde a crezut că sunt banii?

— N-a fost o sumă atât de mare pe cât v-aţi aştepta. Datoram bani tuturor – medicului, spiţerului, proprietăresei noastre şi măcelarului. Am folosit banii ca să plătesc datoriile, dar n-am reuşit niciodată să ajung la zi – nu înainte ca ducele să ne vină în ajutor. Înainte de asta, cea mai mare parte a poverii se afla pe umerii lui Anabelle.

— Sunt surprins de faptul că aţi reuşit să ţineţi secret de ea ceea ce făceaţi.

— Am foarte puţine secrete faţă de sora mea, dar nu i-am putut spune. Nu mi-ar fi permis niciodată să fac asta.

Folosindu-şi bastonul, Ben desenă cerculeţe mici pe pământul aflat între picioarele lor.

— De ce doriţi să păstraţi secretul faţă de ea chiar şi acum? Domnişoara Honeycote prinse între degete cordonul de panglică violet a rochiei.

— Anabelle a avut întotdeauna grijă de mine, şi

doresc să nu-i mai fiu povară. S-ar îmbolnăvi de griji şi se simte deja destul de rău din cauza condiţiei în care se află. Trebuie să repar problema asta de una singură. Chicoti jenată. Cu puţin ajutor din partea dumneavoastră.

El îşi mângâie bărbia, dezbătând care era cel mai bun mod de a pune următoarea întrebare, apoi se decise să dea curs metodei sale obişnuite – în mod direct.

— Îmi permiţi să-ţi spun Daphne?

Ochii ei se măriră, iar buzele formară un cerc perfect. Înainte ca ea să apuce să răspundă, el zise:

— Atunci când suntem singuri, vreau să spun. Din moment ce vom conlucra strâns, s-ar cuveni să renunţăm la unele formalităţi. Având în vedere natura misiunii noastre, nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să facem uz de formalităţi.

— Atunci eu cum ar trebui să vă spun?

El ridică din umeri.

— Spune-mi cum doreşti – nimic nu mă poate şoca. Dacă îţi lipseşte imaginaţia, mi-ai putea spune pe numele de botez, Benjamin – ori, mai simplu, Ben.

Ea îl privi curios, ca şi cum faptul că el avea şi un nume de botez era o surpriză destul de mare.

— Benjamin ţi se potriveşte. Foarte bine, atunci când vom vorbi singuri vom folosi numele noastre de botez. Care ar trebui să fie primul nostru pas?

— Stai! Nu mi-ai spus niciodată cum şi-a revenit mama dumitale din tuberculoză.

— Hm, i s-a pus un diagnostic greşit. De îndată ce ducele şi-a trimis medicul personal să o examineze, acesta şi-a dat seama de greşeală şi a prescris un alt tratament. A durat o vreme, dar şi-a revenit foarte bine.

El avu sentimentul că mai era ceva de adăugat istorisirii – o poleise prea mult pentru a nu fi aşa – dar, pentru moment, era dispus să treacă cu vederea.

— Mai ştie cineva faptul că ai pozat pentru tablouri?

— Nu. Thomas a şterpelit câteva cearşafuri şi felinare, a cumpărat un fotoliu ponosit de la o casă de amanet şi a amenajat un studio temporar în fabrica părăsită de lângă

apartamentele noastre. Nimeni nu ne-a deranjat vreodată acolo, tu excepţia câtorva şobolani.

— Pare fermecător.

Ea zâmbi stins, ca şi cum ar fi rememorat amintirea.

— Nu era rău. Deşi era teribil de frig în timpul lunilor de iarna. Uneori tremuram, iar Thomas îmi amintea să îmi relaxez umerii şi să-mi aşez braţele în nu ştiu ce fel.

Nu îi plăcea felul în care se rostogolea de pe limba ei numele „Thomas”. Cu cât afla mai multe despre artist, Ben îl plăcea din ce în ce mai puţin şi, oricum, nu îl plăcuse de la început pe nemernic. Era de neiertat să oblige o tânără să stea în cămăşuţă de noapte, într-o fabrică infestată cu şobolani – indiferent de circumstanţe. Norocul lui Thomas era că în momentul de faţă îi despărţea Canalul Mânecii.

Ben se ridică şi făcu încet câţiva paşi în faţa fântânii liniştite, mişcându-şi piciorul şi gândindu-se.

— Mama lui Thomas ar putea şti cine este ocrotitorul lui?

— Poate. Aş putea întreba, deşi, dacă o fac aşa, din senin, s-ar putea ridica unele suspiciuni. Ea şi mama sunt încă destul de apropiate, aşa că trebuie să mă ocup cu delicateţe de lucrul acesta. Dacă mama află ce-am făcut, ar fi foarte dezamăgită. Mai rău, ar simţi că a eşuat în a mă creşte aşa cum trebuie. Nu trebuie să afle despre portrete.

— Lasă-mă să încep prin a arunca o privire printre hârtiile lui Robert. Nu cred că avea tablourile de mult timp, aşa că poate găsesc o înregistrare ori vreun fel de chitanţă. Şi acum, întrebarea de care se temuse. Întrebarea al cărei răspuns dorea cu adevărat să îl cunoască. L-ai cunoscut? Adică, vă cunoşteaţi?

— Dacă ni s-au întâlnit vreodată cărările, eu nu ştiu. Sunt sigură că nu ne-am învârtit în aceleaşi cercuri.

El expiră şi începu din nou să meargă înainte şi înapoi, dar afurisitul de picior îi cedă şi abia se redresă înainte de a se prăbuşi. Daphne sări în picioare şi îşi înfăşură un braţ în jurul taliei lui ca şi cum ar fi fost un invalid.

— Sunt în regulă, se răsti el.

Ea păşi repede înapoi şi îşi ridică palmele.

— Da, văd.

Dumnezeule, se purta ca un măgar.

— Am învăţat să mă descurc cu rana mea în propriul meu fel.

— Ah, aşa este. Cred că ai făcut aluzie la una dintre metodele dumitale – alcoolul – în trăsură, zilele trecute. Ce alte metode foloseşti?

— Uneori s-a dovedit că înjurăturile mă calmează.

— Păi, atunci ar trebui să fii pe jumătate vindecat.

— Doar dacă nu cumva ai dumneata o sugestie mai bună, zise el sec, voi face ceea ce funcţionează pentru mine. Ori, cel puţin, mă ajută să trec de fiecare zi.

— A trece de fiecare zi nu e un mod de a trăi.

Păşi până la fântână şi mângâie cu vârful degetului înmănuşat marginea rotundă a bazei de piatră. Apoi, înainte ca el să îşi dea seama, ea îşi scoase mănuşa. Deschise gura să o întrebe ce naiba făcea, dar nu reuşi să scoată un sunet.

Ea se aplecă peste ochiul de apă şi îşi băgă mâna goală în apa care clipocea, ţâşnind din centru. Coloana se rupse în jumătate înainte de a se reîntregi. Picături îi curgeau pe braţ, către cot. El se holbă, vrăjit.

— Apa are multe proprietăţi vindecătoare, anunţă ea.

Doamne, Dumnezeule!

— Dacă crezi că voi bea din apa aia, te înşeli amarnic.

Ea râse, un sunet care îl făcu să se simtă cu vreo zece kilograme mai uşor.

— Nu sugeram s-o bei. Dar chiar cred că ar trebui să încerci şi alte tratamente.

— Cum ar fi tratamentul cu ape de la Bath? Nu, mulţumesc.

— N-ar trebui să respingi atât de repede şi alte posibilităţi. Însă aveam altceva în gând. Când mama era bolnavă, am mers la bibliotecă şi am împrumutat toate jurnalele medicale pe care le-am putut găsi. N-am reuşit să o ajut pe ea, dar am învăţat o mulţime de lucruri despre corpul uman.

— Chiar aşa? Ridică sugestiv dintr-o sprânceană.

Spune-mi mai multe, te rog.

— Să-ţi povestesc despre efectele anginei difterice ori ale difteriei? Poate despre frigurile galbene?

— Speram ceva mai incitant. Şi mă tem că nu înţeleg ce doreşti să-mi spui.

Ea îşi întoarse din nou atenţia către apă şi îşi plimbă degetul înainte şi înapoi pe suprafaţa ei.

— O baie medicinală ar putea lua din dureri.

El îşi reţinu râsul.

— Dacă dau cu un strop de apă pe picior nu o să mi se repare.

— Poate că nu. Dar în combinaţie cu alte remedii… Va trebui să fac unele cercetări.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea el era ca ea să se gândească la el în timp ce citea despre boli oribile.

— Nu e nevoie să te deranjezi.

— Măcar atât pot face, din moment ce mă vei ajuta să găsesc celălalt portret.

— Cum doreşti.

Dacă avea nevoie de ceva care să o ţină ocupată şi care să o facă să uite de faptul că reputaţia ei putea fi distrusă în orice moment, nu vedea nimic rău în asta.

Ea îşi îngustă ochii şi îşi încrucişă braţele, dintre care unul era încă delicios de gol.

— Nu crezi că voi fi în stare să te ajut.

El pufni.

— Nu.

— Ai atât de puţină încredere în mine?

— Îţi admir entuziasmul pentru misiunea de a mă vindeca. Însă sunt într-o formă mai rea decât ştii. Chirurgi şi medici m-au sfătuit de asemenea.

Şi toţi ajunseseră la aceeaşi concluzie – că i-ar fi fost mai bine fără picior. Lua-i-ar naiba pe toţi!

— Chirurgii şi medicii poate că au o educaţie vastă şi calificare profesională, dar, în ciuda dorinţei lor de a-şi vindeca pacienţii, ei trec adesea cu vederea peste puterea vindecătoare a minţii.

— Crezi că durerea este doar în capul meu, o acuză

el. Reuşi să îşi controleze vocea, dar furia, fierbinte şi clocotitoare, îi curgea prin vene. Nu este aşa.

Ea micşoră distanţa scurtă dintre ei şi îşi puse mâna pe braţul lui.

— Bineînţeles că nu. Nu asta sugeram. Dă-mi doar o şansă, te rog, şi promite-mi că vei rămâne deschis la minte!

Îşi ridică privirea către el, chipul ei frumos implorând. În lumina felinarelor, pielea de deasupra decolteului adânc, la modă, strălucea, iar el îşi imagină cum ar fi să o strângă în braţe şi să îi acopere gura cu a lui, să se piardă în dogoarea ei caldă, seducătoare. Tânjea să îşi treacă vârful degetului pe deasupra marginii dantelei frumoasei ei rochii. Sau, chiar şi mai bine, limba. Mânia pe care o simţise cu doar câteva secunde mai înainte se transformă în cenuşă şi un alt fel de foc se aprinse în pieptul lui. În clipa aceea, ştia că ar fi făcut orice i-ar fi cerut ea, indiferent cât de prostesc ori de imposibil ar fi fost.

— De ce aş face asta?

— Pentru că nu ai nimic de pierdut.

— Asta aşa este.

Îi luă mâna goală de pe braţul lui, o ridică între ei şi îşi apăsă buzele pe dosul ei.

— Pentru ce a fost asta?

— Nu am făcut decât să închei înţelegerea. Voi căuta proprietarul celui de-al doilea portret. Dumneata vei căuta un tratament miraculos.

Ea zâmbi ca şi cum el îi oferise un dar preţios. Ori un căţel.

— Perfect, zise ea.

Înainte să îşi dea seama ce spune, îi ieşi porumbelul din gură:

— Ba chiar voi mări miza.

Fruntea ei se încreţi de mirare.

— Dacă vei găsi o cale de a-mi uşura durerea, îţi voi da portretul care atârnă în biroul meu.

— Este încă atârnat în biroul dumitale? Glasul ei avea o notă de alarmă.

— Linişteşte-te! Nu l-a văzut nimeni. Şi nimeni nu o va

face.

— M-aş *simţi* mai bine dacă ar fi distrus.

Să îl *distrugă?* Nu luase în considerare ideea că ea ar fi putut dori să scape de tot de portret. Ar fi fost un sacrilegiu. Îi înţelegea logica, desigur. Atât timp cât tabloul exista, reputaţia ei era în pericol. Doar că ştia că el nu ar fi fost niciodată în stare să îi dea foc sau să îl distrugă. Simpla idee îi făcu stomacul să i se strângă.

— Haide să le luăm pe rând, zise el. Îl voi vizita mâine pe Hugh şi voi găsi o scuză pentru a mă uita printre hârtiile lui Robert.

Ei îi căzu faţa.

— Mă simt îngrozitor pentru că te pun într-o postură de a fi nevoit să minţi.

El râse.

— Nu eşti deloc vinovată că mă corupi. Am crezut că am stabilit deja că nu am deloc scrupule – o cauză pierdută, dacă vrei.

— Nu sunt atât de sigură de asta… Benjamin.

Sunetul numelui său pe buzele ei stârni un nou val de dorinţă. Se întrebă cum ar fi reacţionat ea dacă s-ar fi aplecat şi ar fi sărutat-o tandru – doar un sărut scurt, ca să îşi poată testa teoria cum că ea avea gust de miere, pură şi aurie.

Dar înainte să poată acţiona, ea îşi retrăsese mâna din a lui şi îşi pusese mănuşa până la cot.

— Restul grupului nostru se întreabă, probabil, unde suntem. Mergem să ne alăturăm lor?

— Da, zise el, înăbuşindu-şi un oftat. Bănuiesc că ar trebui.

Îi oferi din nou braţul şi, în timp ce se întorceau către rotonda unde cânta orchestra, îi văzură pe Hugh, Averill şi pe surorile Sherbourne îndreptându-se către ei.

Lady Olivia le făcu cu mâna cu exuberanţa ei tipică.

— Focurile de artificii vor începe în curând. Haideţi să prindem un loc bun din care să privim spectacolul!

Era la braţul lui Averill şi totuşi, cumva, era cu doi paşi înaintea lui.

— Avantajul artificiilor, zise sec Ben, este acela că nu trebuie decât să-ţi dai capul pe spate ca să le urmăreşti.

— Cred că Olivia are dreptate. Ar trebui să mergem pe culmea aceea, spuse Daphne, arătând către un mic deal. Ar trebui să ne ofere un loc de observaţie excelent.

— Aşa este, exclamă Hugh. Dar terenul nu va fi prea abrupt pentru tine, Foxburn?

La naiba cu Hugh şi grija lui! Chiar dacă intenţia lui fusese bună, era totuşi din cale-afară de iritant.

— Promite-mi că în ziua în care o pantă uşoară, cu iarbă, ca aceea, se va dovedi insurmontabilă, îmi vei pune pistolul la cap şi-mi vei pune capăt suferinţelor.

Surorilor Sherbourne li se tăie răsuflarea, dar Daphne spuse pe un ton dezaprobator:

— Vai, dar ce dramatici suntem în seara asta. Cum au fost ruinele artificiale, domnule Averill?

În timp ce ea conversa politicos, Ben calculă în gând distanţa dintre locul în care se aflau şi vârful dealului. Lucrul naibii era că nu era deloc sigur dacă avea să reuşească să ajungă până în vârf fără să cadă cu nasul în pământ. Avea să afle în curând.

După ce merse vreo zece metri, transpiraţia îşi făcu apariţia pe chipul lui. Piciorul îi amorţise în mare parte, ceea ce însemna că durerea nu era departe. Daphne îşi aruncă ochii către el şi pe faţa ei se putea observa compasiunea, înainte de a-şi feri imediat privirea.

— Ah, priviţi la trubaduri!

Orchestra veselă a celor cinci artişti atrăsese un grup mic şi fiecare dintre interpreţi părea să cânte la un fel de fluier pe lângă cel de-al doilea instrument. Penele viu colorate de la pălăriile lor păreau să danseze în ritm cu muzica.

Poate că, dacă nu ar fi fost pe cale să leşine de durere, i-ar fi plăcut piesa pe care o cântau.

Daphne devie către un perete scund de piatră, unde el putea să se aşeze.

— Mi-ar plăcea să îi privesc un pic. V-ar deranja dacă am aştepta câteva minute?

— Dumnezeule, nu, zise Hugh galant. Avem tot timpul din lume.

Averill le făcu cu mâna lui Daphne şi prietenilor ei, iar femeile nu pierdură timpul şi se alăturară cercului de observatori, râzând şi exclamând la fiecare truc banal pe care îl făceau cântăreţii.

Ben abia se aşezase pe zid când durerea îi arse muşchii coapsei. Îşi muşcă interiorul obrazului pentru a se împiedica să urle ca un soi de animal sălbatic şi, în câteva secunde, simţi gustul sângelui. Ca de obicei, lumea din jurul lui deveni neclară şi dispăru. Îşi îngropă degetele în marginea de piatră, încercând să ţină sub control tremurul întregului său corp. *Unu, doi, trei...* Undeva, în jur de 82, durerea începu să cedeze. Extrem de încet, privirea îi deveni clară, iar tremurul încetă.

Averill stătea în dreapta lui, părând destul de uimit.

— Nu am avut habar.

Ben îşi pipăi buzunarul redingotei după o batistă.

— Al naibii de inoportun, spuse el pe un ton mucalit. Dar cel puţin am ambele picioare. Îşi şterse faţa, uşurat să vadă că Daphne şi surorile Sherbourne erau încă ocupate cu spectacolul trubadurilor.

Fu dintr-odată cotropit de sete şi îşi înălţă capul în căutarea unui chelner în trecere.

— Ce ai vrea să îţi aduc, Foxburn? se oferi Hugh, care arăta probabil mai palid decât arăta el însuşi.

— Ceva de băut. Nu-mi pasă ce.

Protejatul său plecă iute, cu trupul său zvelt plin de o hotărâre perseverentă.

— Cât de des? întrebă Averill.

— Nu ştiu, zise Ben, trecându-şi o mână prin păr. De câteva ori pe săptămână, uneori mai puţin, de obicei mai des. Efortul fizic poate să o declanşeze, dar, uneori, apare de nicăieri.

— Ar trebui să te odihneşti. De ce nu încheiem seara aici şi le ducem acasă pe doamne?

— Nu, zise repede Ben. Voi fi bine. Vor să vadă artificiile şi le vor vedea.

Câteva momente mai târziu, Hugh reveni, ţinând o carafă imensă într-o mână şi un teanc de pahare în cealaltă.

— E punci de arac[4], explică el. Miroase foarte puternic.

— Perfect.

Ben luă un pahar şi îl întinse nerăbdător cât timp Hugh turnă. Când, în cele din urmă, bău, lichidul îi arse gâtul şi îi făcu nările să se dilate. Deşi nu îi potoli setea, putu deja să simtă cum i se împrăştie prin membre căldura amorţitoare. Ridică paharul pentru a-i fi din nou umplut, iar Hugh îl servi.

La puţin timp după aceea, doamnele reveniră, iar Averill le convinse pe toate că ar trebui ca şi ele să guste din punci.

— Este foarte puternic, le avertiză Rose după ce luă o gură. Nu prea mult, Olivia.

Daphne se apropie, şi fiecare pas pe care îl făcea părea să crească efectele ameţitoare pe care punciul le avea asupra lui Ben.

— Mă gândeam, zise ea fără să se adreseze cuiva anume, că este o seară cam noroasă pentru artificii. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să renunţăm la ele şi să ne întoarcem într-o seară mai potrivită.

Privirea ei alunecă către Ben, iar expresia ei sugera că era foarte surprinsă că încă nu leşinase.

— Vai, dar suntem deja aici şi nu mai durează mult până când vor începe.

Olivia afişă o bosumflare exersată care, Ben putea să jure, era adresată lui Averill. Avocatul nici nu băgă de seamă.

— Ce credeţi, Lord Foxburn? întrebă Daphne.

— Lady Olivia doreşte să vădii artificiile, zise el. Dumneavoastră, nu?

---

4 Băutură alcoolică populară în Orientul Mijlociu, renumită pentru aroma sa, iar culoarea albă lăptoasă se obţine atunci când se adaugă apă. Are un conţinut ridicat de alcool, astfel încât sunt aproape întotdeauna adăugate apă şi gheaţă, (n.tr.)

— Ba da, dar nu trebuie neapărat în seara asta, spuse ea cu subînţeles.

Îngrijorarea era gravată pe fruntea ei altminteri fără încreţituri. El se prefăcu a nu înţelege semnificaţia.

— Câţiva nori nu vor strica spectacolul. Dar ar fi bine să continuăm dacă vrem să obţinem un loc bun.

Dacă Hannibal a fost în stare să treacă Pirineii, pentru Dumnezeu, putea şi el să urce un amărât de deal.

Se săltă în picioare, în acelaşi timp surprins şi mulţumit că putea sta fără să se sprijine prea tare pe baston. Daphne îl privi îndeaproape, ca şi cum s-ar fi temut că el avea să se prăbuşească în orice clipă, însă, după ce el reuşi să facă câţiva paşi, ea păru să se relaxeze şi chiar să guste din punci. După care se strâmbă.

— Un pic mai puternic decât ratafia[5], zise el chicotind.

Ea zâmbi şi ridică paharul la buze ca să mai guste o dată. Drept răspuns, sângele lui clocoti.

Continuară să se plimbe, cu Daphne făcând eforturi să încetinească pasul de câte ori era posibil. În cele din urmă, ajunseră la destinaţie şi, chiar dacă peisajul nu prea merita durerea îngrozitoare pe care trebuise să o îndure ca să ajungă acolo, era totuşi destul de… plăcut. În timp ce noaptea îi învăluia, felinare îndepărtate se legănau în adierea vântului ca nişte licurici. Norii fugeau în grabă prin faţa lunii, împrumutând serii un accent dramatic. Rămaseră cu toţii tăcuţi, trăgându-şi răsuflarea, admirând peisajul şi bucurându-se de liniştea relativă.

Chiar în clipa în care Ben se minuna de neaşteptatul moment de seninătate, o femeie beată se împiedică şi se împletici către micul lor grup. Cu doar o clipă înainte ca ea să se lovească de Olivia, Averill o prinse şi o ţinu în picioare.

— Sunteţi bine, domnişoară?

— Ah, cred că da.

Mânecile rochiei îi alunecaseră pe braţe, iar sânii generoşi erau la doar un legănat distanţă de a se elibera din corsaj. Averill încercă să îi aranjeze şalul în timp ce o

5 Lichior de fructe cu alcool şi zahăr, un fel de cruşon (n.tr.)

studia.

— Atât de curtenitor, zise ea cu glas răguşit, şi pe deasupra şi chipeş.

Averill zâmbi slab.

— Vă pot ajuta să îi găsiţi pe cei care vă însoţesc?

Ea îi puse o palmă pe piept.

— Mai degrabă aş sta cu voi.

— D-dar sunt sigur că însoţitoarea dumneavoastră e îngrijorată.

Avocatul îşi înălţă gâtul în speranţa că cineva aflat în apropiere o căuta pe fetişcana obraznică şi ameţită. Negăsind pe nimeni, oftă şi îi îndepărtă mâna de pe pieptul lui. Bine a făcut, din moment ce Lady Olivia părea gata să sară între ei şi să îi provoace răni fizice tinerei femei.

Aceasta încercă să îşi netezească părul, dar arăta în continuare ca un cuib de coţofană. Cu un aer de prinţesă, spuse:

— Dacă nu-mi apreciaţi compania, voi găsi pe cineva care să o facă.

Se îndepărtă încet, împleticindu-se şi privind peste umăr, în eventualitatea că cineva avea să o implore să rămână. Desigur că nimeni nu făcu asta, şi toţi răsuflară uşuraţi. Toţi, în afară de Olivia.

— Ce neobrăzată!

— Cred că a băut prea mult punci, speculă Rose.

— Asta nu e o scuză. Ar trebui să aibă grijă de reputaţia ei. Un singur spectacol ca acesta poate ruina o fată pentru întreaga viaţă.

Cu coada ochiului, Ben aruncă o privire către Daphne. Gâtlejul ei se mişcă în timp ce înghiţi în sec, agitată.

— Nu ştiu. Bărbaţii se transformă adesea în lupi, dar reputaţia lor nu are de suferit absolut deloc. N-ar trebui să li se acorde şi doamnelor aceeaşi indulgenţă?

Olivia o privi de parcă îi crescuse un al doilea cap.

— *Femeia* aceea, izbucni ea, fluturând un deget în direcţia în care aceasta se îndreptase împleticindu-se, ar trebui să fie alungată din lumea bună.

Lui Daphne îi căzu faţa, iar Ben ştiu exact ceea ce

gândea ea.

— Mi se pare doar că oricine merită o a doua şansă.

— Crezi că mie ori lui Rose ni s-ar acorda o a doua şansă? întrebă Olivia. Crezi că *ţie* ţi s-ar acorda o a doua şansă?

Cu privirea în pământ, Daphne clătină din cap.

— Bănuiesc că nu.

Exact atunci, primele artificii luminară cerul.

Rose îşi acoperi urechile, dar Olivia strigă în mijlocul pocniturilor şi al bubuiturilor.

— Este spectaculos!

Femeile formară un rând mai în faţă, în timp ce bărbaţii se aliniară în spate, privind cu toţii către cerul aprins de strălucire. Toţi fură absorbiţi de spectacol, cu excepţia lui Daphne şi a lui Ben.

Daphne părea preocupată – probabil din cauza căderii ei iminente în dizgraţie. Ben – spre marea lui surpriză – se trezi făcându-şi griji din cauza lui Daphne. Se apropie de ea pe partea în care nu era nimeni şi se aplecă ca să îi şoptească la ureche:

— Olivia nu a vorbit serios atunci când a spus lucrurile acelea. Nu făcea decât să-şi apere drepturile asupra lui Averill.

— Poate că aşa e, dar a avut dreptate. Dacă portretul este descoperit, *nu* voi primi o a doua şansă.

Glasul ei, care era doar o şoaptă, tremura.

Poate din cauza punciului, înainte să îşi dea seama ce face, se întinse şi îi luă mâna. Îşi împleti degetele cu ale ei şi o strânse liniştitor. Un şoc electric ţâşni din braţul ei şi se împrăştie prin întregul lui trup.

— Nu ai de ce să te temi. Voi găsi celălalt tablou.

— Şi dacă nu poţi?

— Întotdeauna, *întotdeauna* mă ţin de promisiuni, Daphne.

Era adevărat. Nu avea nici cea mai vagă idee cum avea să îşi îndeplinească acea promisiune, dar urma să o facă. Cât de greu putea fi să găseşti un tablou al unei femei frumoase, pictat de un amator?

— Mulţumesc că încerci, zise ea. Şi mulţumesc pentru seara asta.

Zâmbetul ei trist stârni ceva adânc în interiorul lui, într-un loc pe care îl crezuse mort de mult timp. Putea vedea că ea nu îl credea, şi cine putea să o condamne? În ochii ei, el nu era, probabil, mai mult decât o persoană pe jumătate infirmă, cu proaste maniere, care bea prea mult. Dar avea să îi dovedească că era vrednic de încrederea ei. Urma să o scoată din necazul acela.

— Cum te simţi? întrebă ea.

— Mai bine. Mulţumesc că ai creat o diversiune mai devreme.

— Pentru nimic. Râse uşurel. Facem o pereche jalnică, nu-i aşa?

El chicoti, deşi nu era de acord cu un anumit aspect – nu era nimic jalnic în ceea ce o privea pe Daphne. Dar chiar îi plăcu ideea ca ei doi să formeze o pereche.

Cu mâinile încleştate ascunse printre faldurile rochiei ei şi în umbre, stătură în picioare şi priviră artificiile. Dârele roşii şi albe din cer luminau pentru scurt timp chipul ei îndreptat în sus. Profilul ei era fermecător – gene lungi, un nas drept, buze pline şi o bărbie delicată. Chiar şi în semiîntuneric, aura ei era imposibil de stăpânit, ca şi cum ar fi fost un far care fusese păstrat aprins – doar pentru el.

După câteva momente, ea se lăsă pe spate, către el. Capul ei era atât de aproape, încât câteva fire rătăcite din părul ei îi gâdilară bărbia.

— Poate că ai dreptate, şi nu este totul pierdut.

Îşi frecă uşor degetul mare de dosul palmei ei. Şi el se simţea neobişnuit de plin de speranţă.

— Dacă găsim tabloul, există încă şansa să pot găsi un bărbat decent, respectabil, care să se însoare cu mine.

Măruntaiele lui Ben se înnodară, iar speranţele îi fură zdrobite. *Decent* şi *respectabil* erau două adjective care îl scoteau complet din cursă.

Capitolul 8

În dimineaţa următoare, Daphne ciocăni uşor la uşa dormitorului lui Anabelle.

— Eu sunt.

— Intră!

Ciudat. Vocea veselă a surorii ei nu venea din direcţia patului. Daphne deschise uşa şi o găsi stând în picioare în faţa unei oglinzi înalte, îmbrăcată în cămaşă de noapte.

— De ce nu eşti în pat?

— Şşt! Vrei ca Owen să vină fugind?

— Dacă e singura modalitate de a te face să rămâi în pat.

— Am fost foarte cuminte, Daph. Sincer. Doream doar să arunc o privire către burta mea. Îşi netezi cămaşa de noapte, întinzând-o peste burtă. Vezi ceva?

Daphne ezită, nefiind sigură care ar fi fost răspunsul corect, dar apoi decise să fie cinstită.

— Este o mică umflătură acolo unde nu era, dar bănuiesc că eu sunt singura care ar observa.

Belle strălucea.

— Aşa mi s-a părut şi mie! Ea creşte.

— Ea?

— Am spus ea? Am vrut să spun bebeluşul.

Daphne râse pe înfundate.

— Mi-am dat seama. Acum, crezi că am putea să te ducem din nou în pat, ori măcar pe canapeaua din garderoba ta? Dacă Owen vine să vadă ce faci, nu vreau să fiu învinovăţită din cauza neascultării tale flagrante a sfaturilor date de medic.

— Vai, sună groaznic când o spui astfel, Daph. N-aş face niciodată nimic care s-o pună în pericol.

Pe ea. Interesant. O lăsă aşa.

Se mutară pe canapea, iar Daphne se asigură că sora sa avea picioarele ridicate.

— Ai dori să bei ceva? Poate ceva de mâncare?

Belle se albi la faţă şi îşi puse o palmă pe stomac.

— Poate mai târziu. Deocamdată vreau să aud totul

despre Grădinile Vauxhall.

— A fost o seară încântătoare. Atât de multe de făcut şi de văzut – fântânile şi foişoarele, şi artificiile…

Anabelle o pocni pe braţ.

— Nu vreau să îmi povesteşti despre *peisaj.* Spune-mi despre părţile bune. Lordul Biltmore ţi-a făcut avansuri?

— Belle!

— Nu sugerez că voi aţi făcut ceva nelalocul lui. Dar ar fi drăguţ dacă am şti cum stai în ceea ce îl priveşte. Poate te-ai plimbat cu el ori aţi făcut schimb de priviri în timpul artificiilor?

— Nu. Grupul nostru a rămas împreună în cea mai mare parte a serii.

— Aha! „În cea mai mare parte a serii” înseamnă că *ai petrecut* puţin timp singură cu el.

Fierbinţeala îşi croi drum pe obrajii lui Daphne. Singura persoană alături de care petrecuse un timp singură fusese lordul Foxburn. Benjamin. Roşi şi mai mult. Dacă ea nu avea să destăinuie unele dintre detalii, Belle avea să o oblige pe Olivia să povestească.

— Nu cu el. Pe lordul Foxburn îl durea piciorul şi a întrebat dacă aş dori să îl însoţesc într-o plimbare, ca să îl mişte un pic.

Ochii lui Anabelle se îngustară în spatele ochelarilor.

— Asta este ceea ce ţi-a spus el?

— Îhâm.

Daphne îşi făcu de lucru şi descurcă ciucurii încurcaţi ai unei perne decorative.

— Doar din curiozitate, ce părere ai despre conte?

Ar fi putut spune că îi era milă de el. Ar fi fost cea mai uşoară cale de a scăpa şi, totuşi, nu putu rosti cuvintele. Benjamin nu era genul de persoană de care să îţi fie milă, nici chiar într-o minciună nevinovată.

— Îi admir curajul şi loialitatea faţă de lordul Biltmore. Fratele lui mai mare era cel mai bun prieten al lordului Foxburn, dar a murit la Waterloo.

— Ah, da, zise cu tristeţe Belle. Owen a menţionat lucrul acesta. Contele pune cumva piedici între tine şi lordul

Biltmore?

Fir-ar! De data asta îşi dorea ca Anabelle să nu fi fost atât de perspicace.

— Este foarte protector cu tânărul său prieten. Cred că lordul Foxburn doreşte să se asigure că protejatul lui nu va cădea victimă unei vânătoare de averi.

— Din toate…

Belle încercă să sară în picioare, dar Daphne o opri, apăsându-i uşor umerii.

— Nu ai nevoie de banii lordului Biltmore. Şi chiar dacă ai avea, ar fi norocos să se însoare cu cineva atât de grijuliu şi de bun ca tine.

— Este în regulă. Oricum nu sunt sigură că am reuşit să atrag afecţiunea lordului Biltmore.

Belle îşi dădu dramatic ochii peste cap.

— Te rog! Ai putea atrage afecţiunea oricărui bărbat ai alege. Se opri o clipă apoi îşi înclină capul. Dar poate că el nu a atras-o pe a ta?

Daphne ridică din umeri.

— Nu cred că avem o… conexiune romantică.

Cerul să o ajute, faţa ei era probabil roşie ca sfecla.

— Ah. Anabelle păru să cugete la lucrul acesta. Asta e o cu totul altă problemă.

— Tu ai, ăăă, adică, tu ai simţit întotdeauna scântei cu Owen? Chiar şi înainte să afli că şi el era la fel de îndrăgostit de tine cum erai tu de el?

Veni rândul lui Belle să roşească.

— Da. Au fost acolo de la început.

Daphne oftă. Puţine cupluri erau binecuvântate cu o căsnicie atât de pasională ca a surorii ei cu Owen. Daphne visa la o căsătorie din dragoste, dar se gândea că era mult mai important să se mărite cu un bărbat cu o fire blândă şi un temperament blajin.

— Ţi se va întâmpla şi ţie, atunci când vei întâlni domnul potrivit.

— Dar dacă simţi un fel de scânteie… dar faţă de un domn cu totul nepotrivit?

Lui Anabelle i se tăie respiraţia.

— Calea aceea duce spre o inimă frântă.

Rămaseră în tăcere câteva momente, înainte ca sora ei să speculeze:

— Vorbeşti despre lordul Foxburn, din întâmplare?

Daphne nu reuşi să răspundă, aşa că ridică evaziv din umeri.

— Lordul Foxburn este, fără îndoială, chipeş, iar faptul că este erou de război îi conferă un aer şi mai atrăgător. Dar, indiferent de atracţia pe care ai putea să o simţi faţă de el, el *nu* este bărbatul potrivit pentru tine.

— De unde ştii?

— Owen spune despre el că are o parte foarte întunecată şi că misiunea lui în viaţă este de a-i face pe toţi ceilalţi la fel de nefericiţi ca el. Tu meriţi ceva mai bun.

Era *evident* faptul că Belle avea să spună asta. Dar, pe de altă parte, ea nu ştia despre portrete. Daphne nu era o inocentă, aşa cum credea sora ei.

— De fapt, nu cred că este vorba de a merita sau nu pe cineva, dar, oricum, este irelevant. Ai dreptate – lordul Foxburn şi eu nu ne-am potrivi niciodată. Am impresia că nu mă place.

— Bineînţeles că nu. Belle îşi zvârli braţele în aer, exasperată. Lui nu-i place nimeni. Nu-mi pot imagina viaţa alături de un astfel de bădăran.

Dintr-un motiv misterios, Daphne simţi nevoia de a-l apăra:

— Nu face decât să spună ceea ce noi, restul, gândim.

— Poate că da, dar în societatea civilizată se cere să ai stăpânire de sine.

— Tocmai de aceea lordul Foxburn preferă singurătatea.

— Dar *tu* nu, îi reaminti Anabelle. Tu ai nevoie să-i ajuţi pe alţii.

Sora ei avea dreptate. Daphne îşi sprijini capul pe umărul lui Belle.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

— Te-ai descurca foarte bine. Dar nu ai avea nici jumătate din toate rochiile astea minunate. Ai vrea să vezi

cum iese rochia de bal?

Belle insistase să facă o nouă rochie elegantă pentru Daphne. Sora ei spusese că superba mătase aurie împodobită cu mărgele ar străluci ca un diamant în soare.

Daphne se ridică şi o săgetă pe Belle cu o privire mustrătoare.

— În caz că ai uitat, îţi voi aminti faptul că acum eşti ducesă. Şi că eşti însărcinată. Nu ar trebui să munceşti atât de mult la o rochie de bal pentru mine.

Sora ei îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Sunt foarte conştientă de asta. Vrei să o vezi sau nu?

— Da, te rog!

Belle se îndreptă către dulap şi scoase rochia, care – chiar şi aşa, neterminată – aproape că îi tăie răsuflarea lui Daphne.

— Vai, este…

— Uimitoare?

— Da.

— Vino să vezi! Belle o trase de mână pe Daphne şi o aşeză în faţa oglinzii. Stând în spatele ei, Belle puse rochia în lucru sub bărbia lui Daphne şi oftă fericită. *Ştiam* că vor fi perfecte culorile.

— Mulţumesc, şopti Daphne. Pentru tot.

— Vezi? zise Anabelle. Totul va fi bine. Vei avea în curând cea mai frumoasă rochie din Imperiul Britanic – ba chiar şi din Franţa. Mama este sănătoasă şi devine mai puternică pe zi ce trece. Tu te afli sub protecţia cumnatului tău, care se întâmplă să fie un duce teribil de chipeş. Cel mai important, eşti cel mai bun, cel mai blajin şi cel mai pur suflet pe care îl cunosc. Ce ar putea să nu meargă?

Ei bine… în primul rând, imaginea ei, pe jumătate dezgolită, ar fi putut ieşi la suprafaţă în orice moment, aducând ruşinea asupra ei înseşi şi asupra tuturor celor pe care îi iubea. Daphne înghiţi nodul care i se pusese în gâtlej.

Ţinând cont de toate, erau destule lucruri care puteau merge rău.

*

Înainte de a fi rănit, Ben nu s-ar fi gândit niciodată să meargă cu trăsura spre casa lui Robert, care se afla la doar trei străzi distanţă. Dar, după oboseala zilei trecute, piciorul îi era la fel de flexibil ca un buştean, iar mersul pe mai mult de câţiva metri ieşea din discuţie.

Seara trecută fusese un succes, cel puţin într-o anumită privinţă. El şi Daphne aveau un plan de acţiune. Construiseră un fel de alianţă, iar el începea să o înţeleagă. Câteva întrebări îl mai chinuiau încă. Cum îşi revenise mama ei? Cum ajunsese sora ei, o umilă croitoreasă, să se mărite cu un duce?

În cele din urmă, urma să rezolve întreaga enigmă, dar pentru moment era mulţumit să ştie motivul pentru care ea pozase pentru acele portrete. Nu fusese obligată şi nu fusese amanta artistului.

Şi, deşi era foarte uşurat în privinţa ambelor lucruri, nu dorea să afle motivul.

Trăsura lui opri în faţa casei de la oraş a lui Robert, deşi, se gândi el, aceasta era acum, de fapt, a lui Hugh. Ciudat să gândească astfel.

Era oarecum un chin să coboare din trăsură, dar Richard, lacheul, ştia să nu îi ofere ajutorul. Orice mână întinsă ca să îl ajute risca să simtă gustul bastonului lui Ben. Se agăţă ca să iasă, întrebându-se cum naibii ajunsese să fie redus la caricatura unei vicontese văduve.

Merse până la uşa din faţă şi fu imediat lăsat să intre de majordomul lui Hugh, care îl cunoştea pe Ben de pe vremea când acesta era flăcău.

— Bună ziua, domnule. Bănuiesc că sunteţi aici ca să îl vedeţi pe lordul Biltmore?

De fapt, ar fi preferat ca Hugh să fi fost plecat cu treburi. Nu prea avea chef de o vizită de curtoazie. Dacă se gândea mai bine, niciodată nu avea.

— Nu este nevoie să-l deranjezi dacă este ocupat, Randalls. De fapt, nu am nevoie decât să caut nişte

documente în biroul lui Robert.

Majordomul îi luă pălăria şi o atârnă într-un cuier de lângă uşă.

— Se întâmplă ca stăpânul să se afle chiar în birou. Îl voi anunţa că sunteţi aici.

Făcu o altă plecăciune adâncă înainte să pornească de-a lungul coridorului.

Ben încercă să înţeleagă faptul că Hugh se afla în biroul lui Robert. În lunile care trecuseră de la moartea lui Robert, Hugh evitase acea încăpere. Ben se îngrijise de toate treburile urgente legate de moşie şi închidea uşa în urma lui la plecare, ştiind că toate vor rămâne aşa cum erau.

Dar nimic nu mai era la fel.

Un minut mai târziu, Hugh venea agale pe hol. Mergea aşa cum o făcea fratele lui, doar că îi lipseau încrederea şi bravada lui Robert. Dar poate că şi asta urma să se schimbe, cu timpul.

— Foxburn! O plăcere neaşteptată, această… să te văd atât de curând după minunata seară petrecută la Vauxhall. Randalls zicea că vrei să cauţi nişte documente? M-am familiarizat puţin cu diferitele registre contabile şi câteva contracte. Te pot ajuta să găseşti ceva anume?

— Nu. Nu se aşteptase ca Hugh să fie interesat. În trecut, fusese mai mult decât fericit să îi dea lui Ben frâu liber în birou, să cotrobăie în voie. Este… ceva de natură personală. Nimic care să te îngrijoreze, dar mă întreb dacă aş putea vedea chitanţele lui de la începutul anului.

— Desigur, desigur, răspunse Hugh, tot numai atenţie. Vino, pe aici! Să îţi aduc ceva de băut, o răcoritoare.

— Îmi voi turna singur un pahar de coniac din dulăpiorul aflat în biroul lui Robert… ăăă… biroul tău.

Hugh se uită ciudat la el, dar îl conduse în încăpere şi îi făcu semn cu mâna către scaunul din spatele biroului.

— Am aranjat cea mai mare parte a chitanţelor în sertarul de sus, din dreapta. Scrisorile şi alte corespondenţe sunt în cutia aceea mică, de lemn, de pe raftul din spatele tău. Nu mi s-a părut corect să citesc corespondenţa

personală a lui Robert, dar nici nu m-a lăsat inima să le arunc.

Ben se întoarse şi privi fix către mica cutie.

— Cutia a fost o idee foarte bună.

Hugh radie ca şi când complimentul neaşteptat ar fi fost cea mai mare laudă.

— Dacă eşti sigur că nu ai nevoie de niciun ajutor…

— Nu.

Îi căzu un pic faţa.

— Atunci, foarte bine. Te voi lăsa să-ţi faci treaba. Stai cât timp ai nevoie. Eu voi fi în salon, în caz că ai nevoie de mine.

Luă un teanc de ziare de pe birou pe când plecă şi închise încet uşa în spatele lui.

Ben îşi scuturǎ melancolia. Se afla acolo cu un motiv, iar Daphne se baza pe el.

Dar totuşi, trebuia să o ia de la început.

Merse cu greutate către dulăpior şi îşi turnă un pahar sănătos de coniac, uşurat să vadă carafa şi paharele familiare. Împărtăşise cu Robert multe băuturi în acea încăpere, de pe tava aceea.

Chitanţele se aflau aranjate în sertar, exact aşa cum spusese Hugh, în teancuri ordonat legate. Robert nu făcuse cu siguranţă asta. Şi nici Ben. Poate că Hugh era mult mai competent decât crezuseră el şi Robert.

Dezlegă primul teanc şi răsfoi chitanţele. Hârtiile enumerau articole de băcănie de la Formum & Mason, cărţi de la Hatchards şi cizme de la Hobby, şi zeci de alte cumpărături. Toate erau datate din luna precedentă şi o verificare rapidă a următorului teanc arătă că erau separate pe luni.

Ben numără înapoi şi ajunse la cel de-al doisprezecelea teanc de la început. Doamne, chiar trecuse aproape un an de când murise Robert? Şi, dacă aşa era, de ce el era încă atât de nefericit?

Grămada nu conţinea nimic important, doar alte cheltuieli ocazionale – pălării, materiale, tutun de prizat şi alte asemenea. Îşi apăsă fruntea cu vârful degetelor. Era

evident faptul că Robert nu cumpărase tabloul pe Oxford Street, deci cum ajunsese în posesia lui?

Se ridică şi merse din nou către dulăpior, unde îşi turnă un alt pahar. În timp ce răsucea lichidul de chihlimbar în pahar, cercetă cu privirea rafturile din faţa lui. Portrete miniaturale ale mamei şi ale tatălui lui Robert, care muriseră amândoi când li se răsturnase trăsura cu cinci ani în urmă, se holbau la el, părând a-l implora să aibă grijă de singurul lor fiu în viaţă. Un portret al fratelui mai mare al lui Robert, care murise cu doi ani în urmă, după ce căzuse de pe cal. Accidentul era motivul pentru care, la doar câteva luni după ce îşi cumpărase postul, Robert devenise, pe neaşteptate, viconte.

Ben, pe de altă parte, era deja conte atunci când îşi cumpărase postul – lucru care stârnise speculaţii nesfârşite printre prietenii şi cunoştinţele lui asupra sănătăţii lui mintale. Decizia lui îi adusese oprobriul din partea celor mai mulţi membri ai aristocraţiei. Singura persoană care privise cu ochi buni alegerea lui fusese vărul îndepărtat căruia i-ar fi revenit moştenirea în cazul în care Ben ar fi murit luptând pentru ţară. Dar Ben şi Robert făcuseră întotdeauna totul împreună; Ben nu văzuse niciun motiv rezonabil care să îl împiedice să stea alături de prietenul său.

Pe un alt raft stăteau de pază statui mici ale unor zei egipteni. Şi, în timp ce Ben se minuna de lipsa totală de praf, se întreba cât de bine îl cunoscuse cu adevărat pe Robert.

În timpul pe care îl petrecuseră pe câmpul de luptă, Ben crezuse că acoperiseră orice subiect imaginabil: filosofie, politică, religie şi moarte. Discutaseră strategii prin care să evite căsătoria pentru cât mai mult timp posibil. Şi aproape că se uciseseră unul pe celălalt într-o ceartă legată de cine avea cel mai bun croşeu de stânga. Reieşise faptul că Robert era acela, iar Ben căpătase un ochi negru şi umflat pentru aproape o săptămână. Trăiseră toată acea istorie împreună, şi totuşi Robert nu menţionase niciodată ceva despre portretul care se afla acum în biroul lui Ben şi nici de frumoasa femeie din el.

Pe raftul din partea dreaptă a statuilor era un rând ordonat de volume legate în piele, registre contabile, dacă nu se înşela. Îşi aşează paharul pe biroul din spatele lui, luă unul dintre registre şi îl deschise la o pagină oarecare. Noiembrie, 1814. Cu un an şi jumătate în urmă.

Era timpul potrivit.

Din nefericire, erau puţine note despre natura achiziţiilor. Fiecare intrare avea un nume – ori, cel mai adesea, iniţiale – şi suma plătită ori datorată.

După ce se uită atent la vreo trei pagini, numerele părură să se mişte în faţa ochilor lui, ca furnicile mişunând la un picnic. Îşi frecă pleoapele. Trebuia să existe o cale mai bună de a da de urma sursei tabloului. Artistul însuşi nu ar fi trebuit să fie greu de găsit, chiar dacă dădea ocol continentului. Cel puţin Ben avea un nume de la care să pornească.

Închise cu putere registrul şi voi să îl pună la loc, dar o hârtie care fusese ascunsă printre pagini pluti către podea. Piciorul lui ţeapăn făcu ca ridicarea acesteia să fie dificilă, şi fu recunoscător că nu se afla nimeni acolo care să fie martor la efortul lui epic de a ridica de pe parchet afurisita de foaie.

Scrisul mâzgălit spunea simplu: „Portret al unei frumuseţi englezeşti.”

Şi era semnat „Charlton”.

Charlton.

Cunoştea numele acela. Şi ştia şi unde să îl găsească.

După ce se opinti în picioare, Ben vârî în buzunar bucata de hârtie şi părăsi biroul.

Paharul de coniac rămase uitat pe birou.

Capitolul 9

Ton: (1) Strat de culoare care este pictat foarte subţire, mai ales atunci când este dat pe o pânză albă. (2) Subînţelesul cuvintelor ori acţiunilor cuiva, ca în exemplul:

„Biletul mâzgălit în grabă avea un ton urgent”.

În dimineaţa aceea, Ben îi scrise lui Daphne un bilet, anunţând-o că avea să se afle în Hyde Park între orele patru şi cinci ale după-amiezii. Dacă ar fi putut să aranjeze să se afle şi ea acolo, ar fi putut să iasă împreună la o plimbare.

Astfel, se aşeză pe o bancă în parc, la umbra unui smochin, ignorând durerea din picior şi cercetând cu disperare aleile şerpuitoare în căutarea unui strop de soare.

Nu avu de aşteptat decât un sfert de oră. Flancată de surorile Sherbourne, ea păşea către el, ca o întruchipare a decenţei, într-o rochie albă şi o pelerină de mătase galbenă cu albastru, totul completat cu o bonetă atrăgătoare. Legănatul aproape imperceptibil al şoldurilor ei şi felul graţios în care îşi mişca mâinile în timp ce discuta cu prietenele ei îi făcură pulsul să se accelereze. Părea imposibil ca o persoană ca ea să fie atât de oarbă la propria frumuseţe, şi totuşi putea să jure că ea era.

Pentru o fracţiune de secundă, se gândi să îşi arunce bastonul într-un tufiş. Cei mai mulţi bărbaţi care se învârteau prin parc le purtau după ei; diferenţa era că ei nu *aveau nevoie* de baston. Ben ar fi preferat să nu îl folosească de faţă cu Daphne, dar, din moment ce mersul pe orice distanţă fără el era aproape imposibil, îşi înghiţi mândria şi se folosi de afurisitul de baston pentru a se ridica de pe banca de piatră.

— Bună ziua, doamnelor.

— Lord Foxburn, ce plăcere, spuse Lady Olivia.

Bruneta era frumuşică şi avea bună dispoziţie, dar îi lipsea un element esenţial supravieţuirii în lumea bună – falsitatea. Nu îşi putea ascunde sentimentele nici dacă invitaţiile ei la Almack depindeau de asta. În momentul de faţă exalta de un entuziasm cu sufletul la gură. Sora ei, roşcata tăcută, era genul perspicace. Era sigur că nu îi scăpau prea multe, lucru care o făcea un pic înfricoşătoare.

— Plăcerea este de partea mea.

În mod surprinzător, chiar vorbea serios.

— Mulţumesc pentru sugestia de a ne plimba în parc, zise Daphne. Până şi glasul ei părea să aibă o tentă de soare. Este o zi perfectă pentru a scăpa din salon.

— De acord, ciripi Lady Olivia. Am petrecut atâtea ore brodând şervete în dimineaţa asta, încât mă dor vârfurile degetelor şi privesc cruciş. Dacă mai văd fie şi un ghem de aţă, cred că mă voi arunca în lacul Serpentine[6].

— Să ne plimbăm în direcţia aceea? sugeră el fluturând cu bastonul către râu. Nu recomand o baie, dar poate că am putea căsca gura la lebede.

— Sună perfect! exclamă Lady Olivia şi îşi încolăci imediat braţul în jurul celui al surorii ei. Porni către râu cu pas rapid, lăsându-i pe el şi pe Daphne cu câţiva metri în urmă.

Din moment ce ţinea bastonul în mâna dreaptă, el îi oferi lui Daphne braţul stâng. Presiunea uşoară a mâinii ei pe mâneca lui aproape că îl făcu să îşi dorească să rânjească, ceea ce nu îi stătea deloc în obicei.

Lumina ce trecea printre frunzele copacilor se jucă pe chipul ei când îşi ridică privirea către el.

— Ce îţi face piciorul astăzi?

El se crispă.

— Nu te-am chemat ca să discutăm despre piciorul meu afurisit.

— Doar făceam conversaţie, zise ea cu blândeţe. Asta fac oamenii politicoşi.

— Ar trebui să ştii până acum că lecţiile de etichetă sunt irosite cu mine.

— Sunt o optimistă incurabilă, mărturisi Daphne, ridicând din umeri. Oamenii se pot schimba, să ştii.

— Unii oameni nu doresc asta, spuse el.

Dar se gândea că, dacă ar fi *putut* să îl schimbe cineva pe lumea asta, ea ar fi putut fi aceea.

— Om trăi şi om vedea. Ai aflat ceva despre tablou?

— Am numele persoanei de la care l-a obţinut Robert.

Ei i se tăie respiraţia.

---

6 Lac de agrement aflat în Hyde Park, Londra (n.tr.)

— Cine?

— Lordul Charlton.

— Nu cunosc numele. Vă cunoaşteţi?

— Este un baron care are o moşie în Gloucestershire, nu departe de casa de la ţară a lui Robert – ăăă, a lui Hugh. Am vânat cu el o dată ori de două ori.

— Este… în oraş?

— Am vorbit aseară cu câţiva oameni la clubul White. Charlton se află la moşia lui – aparent, rareori o părăseşte.

— Se potriveşte cu ceea ce a spus Thomas despre ocrotitorul lui.

Chipul îi deveni palid, iar Ben se întrebă dacă ea îşi dădea seama că îl strângea foarte tare de braţ.

— Eşti în regulă? întrebă el.

— Cred că da. Doar că, până acum, tot ceea ce ştiam era faptul că portretul meu se afla acolo, undeva, în lume. Este îngrijorător să ştiu că s-ar putea afla în posesia unei anumite persoane, într-un loc anume.

— Da, dar este, în acelaşi timp, un progres.

O guvernantă care alerga după tânărul ei protejat ţâşni dintr-o parte în cealaltă a aleii chiar prin faţa lor; Ben se opri brusc şi o trase înapoi pe Daphne. Ea se lovi de el în mod inocent, stârnind în el tot felul de sentimente nu prea inocente.

Ea puse iute o distanţă respectabilă între ei şi o întrebă:

— Crezi că Lord Charlton are încă celălalt portret?

— Este posibil. Dacă nu, sper că îmi va putea spune cine îl are.

— Ai găsit o chitanţă?

— Nu chiar, doar o bucată de hârtie cu un nume pe ea şi o descriere generală a tabloului.

— Ce vom face în continuare? întrebă ea.

Se întoarse şi îi aruncă ceea ce spera el că fusese o privire aspră.

— *Noi* nu vom face nimic. *Eu* voi încerca să descopăr unde se află cel de-al doilea portret.

— Cum?

— Făcându-i o vizită baronului.

Ea clipi des ca şi cum nu l-ar fi auzit bine.

— Nu poţi să ciocăneşti la uşa lui, pur şi simplu, şi să întrebi dacă nu cumva are un tablou scandalos.

El zâmbi cu superioritate.

— S-ar putea să te surprindă să afli că pot face apel la subtilitate atunci când circumstanţele o cer.

— Ai putea măcar să-mi spui ce plănuieşti să faci?

— I-am sugerat lui Hugh să vizităm casa de la ţară ca să ne ocupăm de nişte probleme care trebuie rezolvate. N-a mai fost acolo de când Robert... N-a mai fost acolo de câteva luni. Odată ajuns acolo, îl pot invita pe lordul Charlton la cină şi să obţin informaţii.

— Mulţumesc. Ar putea funcţiona.

— *Ar putea* funcţiona? Încrederea dumitale în mine este demnă de admiraţie.

Ea privi fix către aleea pietruită preţ de câteva momente, aparent adâncită în gânduri. În cele din urmă, spuse:

— Am făcut câteva cercetări în privinţa unor remedii pentru durerea de membre.

— Înţeleg. Şi aceste remedii implică ritualuri satanice? Sacrificii de virgine?

Culoarea îi năpădi obrajii.

— Nu, m-am gândit că poate ar trebui să încerci ceva *nou.*

— Nu e nimic nou, crede-mă! Eu şi Hugh plecăm spre conacul Biltmore la sfârşitul săptămânii. Nu intenţionez să rămân pentru mai mult de patru ori cinci zile. Voi avea veşti pentru dumneata la întoarcere.

Daphne se opri din mers şi se întoarse cu faţa spre el.

— Aş dori să fie ceva ce aş putea face *eu.*

El clătină din cap.

— Lasă totul în seama mea. Poţi avea încredere în mine, Daphne.

— Ştiu. Mulţumesc.

Zâmbetul pe care i-l adresă îi înfierbântă sângele.

— Prietenele dumitale aproape că au ajuns la râu. Mai

bine ne-am grăbi dacă vrem să ne alăturăm lor ca să hărţuim lebedele.

— Nu mi-ar plăcea să ratez asta, zise ea, cu ochii albaştri strălucind.

Părea atât de natural, de normal, să discute cu ea în felul acela, în circumstanţe diferite – dacă Robert nu ar fi murit, dacă piciorul lui Ben nu ar fi fost rănit –, el şi Daphne ar fi putut petrece o viaţă întreagă de astfel de zile. În condiţiile date, probabil că avea cel mult câteva săptămâni.

Urma să găsească tabloul, iar ea nu avea să mai aibă nevoie de el.

Atunci întunecimea urma să revină.

Capitolul 10

După-amiaza următoare, Ben şedea în biroul lui, revizuind hârtiile pe care Averill i le trimisese pentru semnat. Deşi erau documente standard, simple, Ben ar fi putut la fel de bine să descifreze hieroglife. Era distras, şi o frumuseţe nepământeană – cu farmece cât se poate de pământeşti – era de vină.

Aşa că, în loc să se comporte ca un conte responsabil, se amuza de unul singur răsucindu-şi ştampila sigiliului. Sigiliul, un F cu o floare de iris pe fundal, era un titirez surprinzător de bun. Totuşi, când Flemings, majordomul lui, apăru în pragul uşii şi îşi drese glasul, Ben dărâmă din greşeală ştampila de fier de pe marginea biroului, iar aceasta zbură în coşul de gunoi, unde ateriză cu un zgomot sonor.

— La naiba!

Flemings privi coşul de gunoi fără să îşi aplece bărbia.

— Aţi dori să-l scot, domnule?

— De fapt, mă gândeam să îl las acolo.

— Foarte bine, milord.

De multe ori sarcasmul nu avea niciun impact asupra lui Flemings. Sau poate că afurisitul bătrân era mult mai

inteligent decât lăsa să se creadă.

Majordomul trase de marginea jachetei sale, care se întinse ca să acopere burdihanul de dedesubt.

— Lordul Biltmore a venit să vă vadă. Să îl trimit înăuntru?

Ben cugetă. Nu îşi putea aminti ultima dată când avusese un vizitator. Era adevărat, nu era decât Hugh, dar ferească sfântul ca vizitele de curtoazie să devină un eveniment de rutină. Iadul avea lumea de dedesubt, un dragon avea bârlogul lui, iar Ben avea casa lui de la oraş. Oaspeţii trebuiau suportaţi, poate, dar cu siguranţă nu şi încurajaţi.

— Cred că poţi să îl conduci aici.

— Foarte bine. Flemings se întoarse ca să iasă, dar nu înainte ca ochii lui să zboare către portretul din spatele lui Ben.

Sfinte Dumnezeule!

— Aşteaptă!

Majordomul îngheţă, dar nu se întoarse. Ben se întrebă de ce tolera o astfel de impertinenţă. Probabil din cauză că Flemings o tolera pe a lui.

— Condu-l în salon şi oferă-i ceva de băut! Voi veni şi eu în curând.

— Da, milord.

— Şi, Flemings?

Acesta îngheţă din nou. În continuare fără să se întoarcă.

— Să nu laşi pe nimeni în apropierea biroului meu. Nimeni – niciun oaspete şi niciun membru al personalului – nu are voie să intre, în afară de tine. Şi chiar şi asta ar trebui să se întâmple doar în circumstanţe nemaipomenite. Înţelegi?

Flemings se întoarse cu faţa către el, fără tragere de inimă.

— Cred că înţeleg ce spuneţi, milord. Trebuie să ţin pe toată lumea departe de sanctu… ăăă, de birou. Eu însumi pot intra, dacă situaţia o cere.

— Bun.

Ben se întinse către bastonul pe care îl agăţase de un raft.

— Am dreptate să presupun că înecatul este una dintre situaţii?

— Poftim?

— Dacă ar fi să vă înecaţi cu un os de prepeliţă – ar fi aceasta o situaţie nemaipomenită?

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce aş mânca o prepeliţă la mine în birou?

— Bănuiesc că dacă vi s-ar face foame.

Buzele majordomului zvâcniră ca şi cum se prăpădea de râs el însuşi din cauza umorului său obraznic.

Drept răspuns, Ben zâmbi cu dulceaţa indulgentă pe care o avea de obicei faţă de copiii cărora nu le ieşise poanta unei glume răsuflate.

— Vizitatorul nostru, Flemings?

— Îl voi conduce de îndată în salon.

Majordomul se depărtă pe coridor cu pas mândru. Ben nu se putu împiedica să nu strige după el:

— Bagă de seamă, Flemings, mai bine ai spera că nu mă voi îneca cu un afurisit de os de prepeliţă, pentru că următorul conte nu va accepta cu blândeţe impertinenţa ta.

Răspunsul majordomului răsună de-a lungul coridorului:

— Foarte bine, milord.

Ben aruncă o privire rapidă către portretul lui Daphne înainte de a închide uşa în urma lui şi de a se îndrepta către salon. Dacă Hugh ar fi văzut tabloul, ar fi fost dezastruos. Daphne nu l-ar fi iertat în veci. Trebuia să fie mai grijuliu.

Îl găsi pe Hugh privind în gol pe o fereastră care dădea în stradă. După ce auzi lovitura grea a bastonului lui Ben pe podeaua de lemn, se întoarse şi zâmbi larg.

— Foxburn, arăţi bine.

— Nu-mi spune că sezonul acesta e la modă să fii invalid?

— Poftim?

Ben oftă.

— Nu contează. Ce te aduce aici?

— Mă gândeam că am putea discuta despre apropiata noastră călătorie către conacul Biltmore. Luăm loc?

— Ce este de discutat? Vom călători cu o trăsură. Vom verifica dacă totul este satisfăcător. Ne vom întoarce.

Hugh păşi în dreptul canapelei.

— Eşti sigur că nu doreşti să iei loc?

— Te-ar face să te simţi mai bine?

— De fapt, da.

Ben se aşează şi imediat îşi dori să îşi fi turnat ceva de băut înainte. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Hugh merse la dulăpior, turnă un coniac şi i-l aduse. Hugh era un băiat bun. Ben putea măcar să îl asculte.

— Despre ce, mai exact, ai dori să discutăm?

— Noaptea trecută le-am văzut pe surorile sherbourne şi pe domnişoara Honeycote la o serată.

Ben ridică o sprânceană. Acum Hugh avea întreaga lui atenţie.

— Am menţionat faptul că vom petrece câteva zile la ţară, şi Lady Olivia a avut o idee excelentă.

— Lady Olivia – cea gălăgioasă?

Hugh tresări.

— Bănuiesc că este, da.

— Continuă!

— A sugerat să dau o petrecere.

— Pentru ce?

Hugh zâmbi, cu siguranţă mulţumit să aibă un răspuns la îndemână.

— Păi, cu scopul de a-i amuza pe oaspeţi şi pentru a ne bucura de un respiro de la viaţa de oraş.

— Scopul vizitei noastre este acela de a ne îngriji de treburile moşiei – nu de a ne juca şarade. Dacă doreşti să dai o petrecere, nu te pot împiedica, dar nu intenţionez să rămân.

Lui Hugh îi căzu faţa.

— Am crezut că îţi va face plăcere.

— De ce naiba ai crede asta?

— Pentru că pare că îţi place să îţi petreci timpul alături de domnişoara Honeycote şi de surorile Sherbourne.

Îmi plac şi mie.

— Nu sunt la fel de enervante ca majoritatea domnişoarelor aflate pe piaţa căsătoriei, admise Ben. Dar să spui că îmi face plăcere să petrec timp alături de ele este o exagerare.

Cu excepţia lui Daphne. Era chiar atât de transparent?

— Lady Olivia s-a gândit că, dacă ne-am simţit atât de bine la Grădinile Vauxhall, o petrecere ne-ar da oportunitatea de a ne cunoaşte mai bine unul pe altul.

— Şi pe cine ai mai invita la acest eveniment spectaculos?

Hugh ridică din umeri.

— Lady Olivia era dornică să îl invit pe domnul Averill. Huntsford şi ducesa lui nu vor face această călătorie, desigur, dar doamna Honeycote ar putea să le însoţească pe tinerele doamne. M-am gândit să le invit şi pe fetele Seaton şi…

Ben îşi arcui sprânceana.

— Bănuiesc că nu îşi pot lăsa acasă viorile?

Hugh se încruntă – o privire care era pe jumătate mustrătoare, pe jumătate dezamăgire. Ben era obişnuit cu astfel de priviri; nu era neobişnuit pentru el să primească o duzină înainte de micul dejun.

Doar că *nu era* obişnuit să le primească din partea lui Hugh.

— Interpretarea lor nu este chiar atât de rea. Ar putea să-ţi placă surorile Seaton, dacă le-ai cunoaşte, zise Hugh.

Da, iar râul Tamisa ar putea îngheţa în luna iulie, dar, cum se întâmpla rar ca Hugh să ia poziţie, Ben îşi păstră pentru sine îndoiala.

— Atunci, tu le placi?

— Nu o cunosc foarte bine pe domnişoara Jane, dar domnişoara Louise are un ascuţit simţ al umorului – nu diferit de al tău, dacă vrei să ştii adevărul. Roşeaţa bruscă din obrajii lui Hugh sugera faptul că poate acesta admira mai mult decât simţul umorului la Lady Louise.

Ben răsuflă un pic mai liniştit.

— În cazul acesta, pare cu adevărat încântătoare.

— Pot întregi numărul cu nişte amici de la Eton.

Hugh zâmbi ca şi cum era foarte mulţumit de el însuşi.

— Se pare că ai totul planificat.

Ben îşi răsuci bastonul, balansându-l în faţa lui. Aruncă o privire către Hugh, dorindu-şi ca motivul adevărat pentru care acesta voia o petrecere să-i fie scris pe chip.

Părea interesat de fata aceea, Seaton, dar dacă avea în continuare intenţii în ceea ce o privea pe Daphne? Acum, când Ben o cunoştea ca pe o persoană – şi nu doar ca pe o femeie misterioasă, scandaloasă, dintr-un portret –, nu mai putea pretinde că ar fi fost o soţie nepotrivită. Dacă avea vreo rezervă în ceea ce privea caracterul ei, era aceea că ea era aproape prea generoasă şi binevoitoare. Prea bună ca să fie adevărată.

Şi totuşi, ideea ca Hugh să o curteze îl făcea pe Ben să îşi dorească să îşi dea una cu bastonul peste genunchiul bun şi să rupă afurisitul de băţ în două.

— Lady Rose şi domnişoara Honeycote au fost şi ele de acord că o petrecere ar fi o aventură minunată şi binevenită?

Hugh se scărpină în cap.

— Nu chiar cu aceste cuvinte. Lady Rose este cu mult mai retrasă decât sora ei…

Ben râse înfundat.

— *Oricine* este mai retras decât sora ei.

— Adevărat, recunoscu Hugh. Totuşi, Lady Rose a părut interesată.

— Şi domnişoara Honeycote?

Ben se concentră asupra învârtirii mânerului bastonului său şi simulă plictiseala.

— Perspectiva a părut să o entuziasmeze.

— Da?

Interesant. Şi periculos. Nu îşi dădea seama că, dacă portretul se afla în vecinătatea conacului Biltmore, acesta ar fi fost cel mai periculos loc în care ea s-ar fi putut afla?

— Zicea ceva despre nevoia de a lua o pauză de la baluri şi altele asemenea. Hugh clătină din cap. Credeam că

tinerele domnişoare trăiesc pentru astfel de distracţii.

— Te sfătuiesc să nu încerci să dai sens felului în care funcţionează mintea unei femei. Nu numai că este zadarnic, dar îţi va da şi o durere de cap dată dracului.

Deci Daphne dorea să scape din oraş şi de teama constantă de a fi recunoscută. Înţelegea dorinţa de a fugi, dar era prea riscant.

— Dacă eşti pornit să dai o petrecere, nu te pot opri, dar nu cred că ştii în ce te bagi. Personalul nu va fi pregătit pentru o sindrofie mare. Cine va juca rolul de gazdă, să plănuiască meniul şi să supravegheze activităţile?

— Menajera mea, doamna Norris, este obişnuită cu acest rol. A preluat datoria de gazdă după ce a murit mama. Mă îndoiesc că ar fi cineva mai încântat decât ea la gândul unei petreceri.

Ben întinse paharul gol, iar Hugh înţelese aluzia nu prea subtilă, în timp ce luă paharul şi se îndreptă către dulăpior, zise:

— Sper din tot sufletul că vei rămâne, Foxburn, şi nu doar din cauză că nu avem destui domni. Cred că ţi-ar prinde bine să ieşi din biroul tău şi să socializezi.

Dumnezeule, ultimul lucru de care avea nevoie era ca Hugh să îl transforme într-un fel de proiect. Nu îşi dădea seama că era invers? Cu cât reuşea Ben mai repede să îşi îndeplinească promisiunea pe care i-o făcuse lui Robert, cu atât mai bine. Şi acum, când se gândea la asta, poate că o petrecere care includea câteva posibile partide pentru Hugh – excluzând-o pe Daphne – ar fi fost de fapt un pas în direcţia corectă.

— Mă mai gândesc.

Hugh se lumină şi îi dădu lui Ben paharul, plin din nou de coniac.

— Mă bucur foarte mult să aud asta.

— Nu pentru că am nevoie de tine să mă salvezi din viaţa mea singuratică, amară. Se întâmplă să-mi placă viaţa mea aşa cum e.

— Da, desigur. Înţeleg.

Ben dădu peste cap o gură zdravănă, întâmpinând cu

bucurie înţepătura caldă care îi traversă în jos, pe gâtlej, şi i se opri în piept.

— Am terminat?

Hugh râse şi îl pocni pe spinare, înţelegător.

— Cred că da. Nu vei regreta, Foxburn. Ne vom distra pe cinste, în timp ce protejatul său ieşi ţopăind din încăpere, Ben îşi trecu o mână peste faţă. La naiba, se simţea bătrân. Piciorul îi zvâcnea şi chiar şi numai gândul la o călătorie în trăsură, care avea să dureze o zi întreagă, începu să îi dea dureri de cap.

Trebuia să vorbească cu Daphne şi să o facă să vadă care erau riscurile dacă urma să participe. Charlton locuia la numai câţiva kilometri de casa de la ţară a lui Hugh. Existau toate şansele ca ea să îi iasă în cale la cină ori în timp ce ar fi călărit ori s-ar fi plimbat prin împrejurimi. Iar dacă Charlton *avea* cel de-al doilea portret, urma să o recunoască cu siguranţă pe Daphne, aşa cum făcuse şi Ben.

Înghiţi restul băuturii dintr-o înghiţitură şi ieşi şchiopătând din încăpere, îndreptându-se înapoi, spre biroul său. Nu încăpea îndoială – era necesară o altă întrevedere cu Daphne.

Problema era că Ben aştepta cu nerăbdare asta, mai mult decât ar fi trebuit.

Capitolul 11

Hatching[7]: *(1) O tehnică de umbrire în care artistul desenează o serie de linii subţiri, paralele. (2) Actul de a întocmi un plan în speranţa de a preîntâmpina o monumentală cădere în dizgraţie.*

Ziua următoare Daphne era, din fericire, ocupată cu pregătirea vizitei la orfelinat. Mai întâi, termină de cârpit un

7 Înseamnă a haşura, dar şi a ticlui, a pune la cale (n.tr)

morman de lenjerii şi de bluze pentru fete. Apoi se aventură la piaţă ca să cumpere nişte fructe proaspete şi alte câteva bunătăţi pe care li le promisese.

Orice care să îi ţină mintea ocupată şi să nu se mai gândească la cel mai recent bilet pe care îl primise de la Benjamin.

Îi dăduse de înţeles că avea de discutat cu ea o chestiune importantă şi voia să o întâlnească din nou în parc, în ziua aceea. Din moment ce avea deja planuri să viziteze casa de copii, îi răspunsese printr-un bilet, sugerându-i să se întâlnească a doua zi.

Printre treburile şi comisioanele ei, reuşi să treacă prin foaier de cel puţin o duzină de ori, în speranţa că avea să găsească, pe o tăviţă de argint de pe măsuţă, o scrisoare. Majordomul începuse să o privească ciudat, ca şi cum i-ar fi displăcut constanta ei încălcare a teritoriului lui.

Dar din nefericire, nu avu niciun răspuns de la Benjamin.

Mama plănuise să o însoţească la orfelinat. Nu mai fusese de dinainte de călătoria la Bath şi era nerăbdătoare să le vadă pe fete, despre care spunea că îi aminteau de Anabelle şi de Daphne, când erau tinere… şi sărace.

Nu trecuse prea mult de atunci.

Pendula bătu de patru ori, iar Daphne îşi luă boneta dintr-un cuier de lângă uşă.

— Mamă, grăbeşte-te, te rog! Aş vrea să petrec puţin timp în aer liber cu fetele înainte să ia cina.

— Vin, draga mea. Mama ajunse în holul de la intrare purtând o atrăgătoare pălărie cu pene. Iartă-mă că te reţin. Eram cufundată în cartea mea. Capitolul s-a încheiat cu eroina legată în lanţuri de zidurile unei închisori subterane.

— Pe aceea ţi-am citit-o eu. Nu îţi aminteşti, ea…

— Stop!

Mama îşi acoperi repede urechile cu mâinile înmănuşate, cu o vehemenţă ce o făcu pe Daphne să chicotească.

Îi citise mamei carte după carte în timpul întunecatelor zile ale bolii ei. Daphne crezuse că mamei îi

plăcuseră povestirile. Cu siguranţă *păruse* că ascultă, dar, din cauza ameţelii induse de opiu, nu îşi amintea niciuna.

— Unde sunt lucrurile pentru fete? întrebă mama.

— Valetul le-a pus deja în trăsură. Mergem?

Mama îşi petrecu un braţ pe sub al lui Daphne şi se urcară împreună în trăsura luxoasă a ducelui, aşezându-se pe pernele moi de catifea. În timp ce traversau oraşul, clădirile de dincolo de ferestrele lor deveneau din ce în ce mai sărăcăcioase, iar străzile din ce în ce mai murdare. Cu fiecare săptămână pe care o petrecea în confortul de la Mayfair, partea aceasta a oraşului devenea din ce în ce mai străină.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, mama zise:

— Pare atât de ciudat să traversăm strada asta într-o trăsură elegantă, nu-i aşa? Cu un an în urmă am fi privit trăsura de la ferestrele murdare ale apartamentului nostru şi ne-am fi întrebat cine ar fi putut să fie oamenii privilegiaţi care s-ar fi aflat înăuntru. Acum noi *suntem* acei oameni. Dar locul acesta este şi o parte din tine şi întotdeauna va fi.

— Nu-mi este ruşine de locul din care mă trag.

— Anabelle îşi face griji pentru tine. Crede că ai fost mult mai retrasă în ultimul timp – ca şi cum te-ar supăra ceva. Mama îi mângâie mâna şi i-o strânse uşor. Dacă ai ceva ce doreşti să discutăm, cu orice aş putea să-ţi fiu de ajutor, trebuie să-mi spui. Luni întregi ai avut grijă de mine, jucând rolul infirmierei, timp în care v-am lăsat, pe tine şi pe Anabelle, să vă zbateţi.

— N-ai făcut deloc asta, mama. Erai bolnavă.

— Da, dar două tinere nu ar trebui să aibă grijă de ele într-un oraş ca acesta. Cu atât mai mult femei bine-crescute ca tine şi sora ta.

— Trebuie să recunoşti că ne-am descurcat destul de bine.

Ochii mamei deveniră suspect de umezi.

— Aşa este, şi nu aş putea fi mai mândră.

Mândră? Daphne se simţi la fel de mare ca un degetar. Mama ar fi atât de dezamăgită dacă ar şti ce făcuse ea, indiferent cât de măreaţă fusese cauza. Chiar şi

mai rău, mama s-ar fi învinuit singură pentru că îşi pusese fiica într-o situaţie în care crezuse că era necesar un comportament imoral.

— Oricum, zise mama trăgându-şi nasul, este rândul meu să am grijă de tine. Trebuie să te gândeşti la tine şi la viitorul tău. Cu frumuseţea şi cu graţia ta, vei avea de unde să alegi un domn. Nu-ţi cere scuze pentru cine eşti. Lasă-ţi lumina interioară să strălucească.

Problema era că asta *făcuse.* O lăsase să strălucească un pic cam prea mult.

— Voi încerca, mamă.

Trăsura opri în faţa casei de copii, o clădire veche care părea la fel de neglijată şi de sărăcăcioasă precum bieţii micuţi de dinăuntru. Faţada din pietriş se năruia în multe locuri, iar vopseaua se cojea de pe cele câteva obloane care nu ieşiseră încă din balamale şi nu căzuseră. Gratii de fier impunătoare înconjurau ferestrele de la parter, iar Daphne nu putea spune dacă pentru a ţine la distanţă pe intruşi ori pentru a-i ţine pe copii închişi. Oricum ar fi fost, era un gând deprimant.

Ea şi mama cărară fiecare câte două coşuri până la uşa din faţă, unde fură întâmpinate aproape imediat de o servitoare rumenă la faţă, care o uşură bucuroasă pe mama de povara ei.

— Arătaţi grozav de bine, doamnă Honeycote. E minunat să vă văd din nou, chiar e. Copiii sunt în curte, pentru exerciţiile de mişcare zilnice. Se vor bucura foarte mult să vă vadă.

— Nu este nevoie să ne conduci în curte, Maisey, zise Daphne. Duci coşurile acestea în bucătărie, te rog? În celelalte două sunt lenjerii şi câteva haine noi.

— Domnul să vă binecuvânteze, domnişoară. Fetele astea cresc ca buruienile, şi rochiile care le rămân mici sunt atât de uzate încât abia dacă mai pot fi date altora. Chiar şi săracele astea strâmbă din nas. Ar purta mai degrabă ceva care le e prea mic decât zdrenţele altcuiva.

— Cred că orice fată merită cel puţin o rochie drăguţă, zise mama dusă pe gânduri. Maisey, o întrebi pe directoare

dacă aş putea să îi răpesc un moment din timpul ei? Am o idee. Daphne, ne vedem afară imediat.

Urcă scările alături de servitoare, în timp ce Daphne porni pe coridorul lung care ducea spre curte. Trecu pe lângă câteva săli de clasă reci, întunecate şi pe lângă alte uşi închise, despre care presupuse că erau camerele personalului. Însă când păşi afară, soarele îi încălzi chipul şi numai se strânse la vederea fetelor care se jucau şotronul, săreau coarda, citeau şi sporovăiau.

— Domnişoară Honeycote! ţipă o fetiţă din mijlocul unei mici gloate de ştrengăriţe adorabile care o înconjurară pe Daphne.

— Ne-aţi adus dulciuri?

— Aveţi funda verde pe care mi-aţi promis-o?

— Ia uitaţi-vă la julitura îngrozitoare pe care o am la genunchi!

Daphne zâmbi şi îmbrăţişă cât de multe fete putu cuprinde în braţele ei.

— Ia să vedem! Nu, pentru dulciuri, dar am adus nişte portocale foarte bune. Da, pentru funda verde şi altele în culori diverse ca să le împărţiţi.

— Dar cea verde e doar pentru mine, aşa-i? imploră Mary.

Daphne cuprinse în palme obrajii fetei.

— Da, cea verde este doar pentru tine – să se asorteze cu ochii tăi frumoşi. Hai, Care, să ne aşezăm pe bancă ca să-mi poţi arăta genunchiul tău julit.

Încet, încet, fetele îşi reluară activităţile, iar Daphne şi Caroline se aşezară sub umbra singurului copac din curte – şi acela foarte mic. Caroline îşi puse imediat pe bancă gheata ponosită şi îşi îndoi genunchiul. Zgârietura mare era acoperită de coajă şi, dacă Daphne nu se înşela, avea şi un pic de noroi lipit pe ea.

— Uitaţi-vă, se văită care. Aţi mai văzut ceva atât de urât în toată viaţa dumneavoastră?

Daphne îşi puse un deget pe obraz, ca şi cum ar fi cugetat asupra întrebării.

— Da. Da, am văzut. Am văzut odată desenat un

şarpe cu două capete şi era mai urât. Dar nu cu mult, dacă vrei să ştii adevărul.

Care dădu din cap serioasă.

— Zi-mi acum, cum s-a întâmplat aşa ceva?

— Mă căţăram pe gardul de colo – făcu semn cu degetul mare către gardul de fier forjat care separa curtea de aleea din spatele orfelinatului – şi am căzut.

Daphne clipi. Asta era mult mai serios decât genunchiul julit.

— De ce ai face asta, Care? Te necăjea cineva? Încercai să scapi?

— Nu. Se strâmbă, ca şi cum ar fi fost jignită de sugestia că s-ar eschiva de la o bătaie. Nan m-a provocat şi am dorit să văd dacă pot să o fac.

— Aha. Bănuiesc că ştim răspunsul la această întrebare.

Îşi mişcă în sus şi în jos capul acoperit cu păr scurt, încâlcit, blond-roşiatic.

— Pot, spuse ea cu mândrie.

— După cum se vede totuşi, lucrurile nu s-au terminat cu bine, sublinie Daphne.

— Am sărit cu bine peste gard – am aterizat pe picioare. Dar apoi a fost cam greu să sar înapoi, înăuntru. Nu puteam să intru pe uşa din faţă. Doamna Higgins mi-ar fi dat nişte nuiele la fund.

— Cu siguranţă pot să înţeleg de ce asta ar fi un obstacol.

— Nu dă tare, dar este umilitor.

— Desigur, zise Daphne înţelegătoare. Deci ţi-ai rănit genunchiul când te căţărai ca să intri în curte?

Care aprobă, dând din cap.

— Mi s-a prins şiretul ghetei în balamaua porţii şi m-am împiedicat. Ar fi trebuit să vedeţi, domnişoară Honeycote. Sângele se prelingea chiar de-aici şi se scurgea pe fluierul piciorului, şi mi-a pătat ciorapul.

Îl trase în sus şi expuse cu mândrie pata mică, maronie.

— Eşti, într-adevăr, foarte curajoasă. Daphne cuprinse

cu braţele umerii subţiri, dar surprinzător de puternici ai fetei. Îmi aminteşti un pic de sora mea. Şi ea este foarte curajoasă. Îţi voi spune acelaşi lucru pe care i l-aş spune şi ei. Nu trebuie să mai încerci niciodată să faci ceva atât de nesăbuit. Ai fi putut să te răneşti grav ori ai fi putut fi răpită de un străin…

— Ca el? Care arătă cu degetul către uşa din spate a orfelinatului.

Daphne ridică privirea, punându-şi mâna pe frunte ca să îşi ferească ochii de soarele după-amiezii, care tocmai începuse să coboare în spatele clădirii.

— Benjamin? îi rosti numele tare, uitând pentru o clipă că alături de ea se afla care.

— Cine este Benjamin?

— Ăăă, Lord Foxburn. Este una dintre cunoştinţele mele.

Cu bastonul într-o mână, se îndrepta cu paşi mari spre ele, întruchiparea puterii viguroase şi masculine.

— Pare important, anunţă Caro. Şi chipeş, pentru cineva atât de bătrân.

Înainte ca Daphne să poată răspunde, el ajunsese lângă ele.

— Bună ziua, spuse el, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume să se întâlnească într-un orfelinat.

Într-o curte plină de fete tinere, arăta ca Gulliver, total nelalocul lui şi copleşit numeric.

— Ce faci aici? întrebă Daphne.

Care o împunse în coaste cu cotul ei ascuţit.

— Au!

Benjamin râse pe înfundate.

— Poate ar trebui să mă prezinţi prietenei dumitale.

— Scuzaţi-mă, zise Daphne printre dinţii încleştaţi. Lord Foxburn, aceasta este domnişoara Caroline.

— Hadley, o corectă Caroline. Domnişoara Caroline Hadley.

Daphne se mustră pentru faptul că nu îi folosise numele de familie. Nu toţi orfanii aveau unul, dar care avea şi era destul de mândră de asta.

— Este o plăcere să te cunosc, domnişoară Caroline Hadley.

Benjamin îi strânse lui care mânuţa murdară ca şi cum ar fi fost o contesă şi nu un mic spiriduş sărac, fără familie.

— Ce s-a întâmplat cu piciorul dumneavoastră? întrebă ea direct.

— Am fost împuşcat. Făcu semn cu capul înspre genunchiul ei. Ce s-a întâmplat cu al dumitale?

Ea ridică din umeri.

— Am acceptat o provocare. Totuşi, nu am nevoie de un baston.

— Păcat.

— Da. Drăcuşorul micuţ îşi încrucişă braţele şi se holbă la Benjamin, măsurându-l din cap până în picioare. După câteva secunde, se întoarse către Daphne. Îmi place de el.

— Caro, nu este politicos să vorbeşti despre o persoană ca şi cum nu s-ar afla de faţă.

— Nu asta faceţi dumneavoastră acum?

Daphne oftă. Care era precoce. Şi avea dreptate.

— Nu mai ai decât câteva minute până să sune clopoţelul pentru cină. De ce nu mai alergi un pic?

— Voi încerca.

Şchiopătă un pic în timp ce se îndepărtă, dar curând începu să alerge după o minge de cauciuc, ţinând pasul cu fete mai înalte cu un cap decât ea.

Benjamin se aşeză pe bancă.

— Cred că s-a vindecat.

Mintea ei încă se lupta cu ideea că el se afla acolo. La orfelinat. Croiala redingotei lui bleumarin îi punea în evidenţă umerii laţi şi trunchiul îngust. Piciorul lui drept – cel rănit – se afla la doar câţiva centimetri distanţă de al ei, iar ea nu se putea abţine să nu se holbeze la coapsa lui. Acoperită cu pantaloni strâmţi, din piele de căprioară moale, părea absolut normală. De fapt, mult mai bine decât cele mai multe.

Mutându-şi cu greu privirea, întrebă:

— De ce ai venit?

— Ţi-am spus: trebuie să vorbim. Am înţeles că mama dumitale este cu directoarea?

Daphne aruncă o privire peste umăr, către clădire.

— Probabil că mi se va alătura în curând.

— Este vorba despre petrecerea lui Hugh. Sper că nu plănuieşti să mergi.

Ea se retrase ca şi cum ar fi primit o palmă peste faţă. Nu ajunseseră la o înţelegere? Nu lucrau împreună? Poate că el era îngrijorat ca nu cumva ea să aibă încă planuri în ceea ce îl privea pe lordul Biltmore.

— Nu înţeleg, spuse ea. Îţi faci griji că lordul Biltmore îşi va face o impresie greşită?

— Nu. Se încruntă. Deşi aceasta este o posibilitate clară. Este prea riscant pentru dumneata să vii. Dacă Charlton *chiar are* cel de-al doilea portret?

— Sper că îl are. Atunci cel puţin am şti unde se află şi ai putea să-l cumperi în numele meu. Nu prea am ce face ca să ies din dezastrul acesta şi nu-mi place să depind atât de mult de dumneata…

Capul îi ţâşni în sus.

— Nici măcar nu mi-ai dat o şansă să dovedesc ce pot.

Vai.

— Nu am avut intenţia să sugerez că nu eşti de încredere. Doar că îmi doresc să pot repara lucrurile de una singură. Mi-a plăcut ideea de a merge la petrecerea lordului Biltmore pentru că atunci, cel puţin, aş putea fi aproape de locul unde se petrece acţiunea – aş simţi că aş contribui într-un mod neînsemnat.

— *Nu poţi* ajuta cu nimic. De fapt, nu ar trebui să te afli la mai puţin de treizeci de kilometri de tablou. Dacă Charlton te-ar vedea, aproape sigur te-ar recunoaşte.

— Nici măcar nu ştim sigur dacă are tabloul. Îmi dau seama că există riscuri, dar sunt riscuri şi dacă rămân aici. Dacă lordul Charlton este pe jumătate la fel de timid cum l-a descris Thomas, este puţin probabil că va petrece mult timp socializând cu lordul Biltmore şi cu oaspeţii săi.

Privirea intensă a lui Benjamin îi făcură degetele să i se încovoaie în pantofi.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţă el. Dacă Hugh îl invită pe Charlton la cină, ai putea oricând să invoci o migrenă.

— Exact. Şi dacă sunt acolo, nu mă voi simţi ca un prizonier la galere, aşteptând veşti despre ceea ce are să mi se întâmple.

— Este foarte curajos din partea dumitale.

O spuse ca şi cum nu îşi dăduse seama că era curajoasă. Ei bine, era valabil pentru amândoi.

— Mulţumesc. Dar trebuie să recunosc, nu mă simt foarte curajoasă. Dacă lordul Charlton are tabloul, dar nu doreşte să-l vândă?

— Dacă i se oferă bani destui, îl va vinde.

Daphne privi către copiii care se jucau prin curte sub norii cu nuanţe portocalii.

— Fondurile mele nu sunt nelimitate.

— Sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere.

Ea se crispă.

— Ce sugerezi?

— Că mi-ai putea înapoia banii în timp. Sau nu.

Ah!

— Este foarte generos din partea dumitale.

El ridică din umeri ca şi cum ar fi fost un lucru absolut obişnuit să împrumute bani unor femei pe care abia le cunoştea.

— Dacă aşa spui.

Rămaseră în tăcere preţ de câteva momente, apoi el făcu semn cu bastonul în direcţia fetelor.

— Sunt atât de multe – trebuie să fie cel puţin două duzini.

— 28. Fetele mai în vârstă ajută la îngrijirea celor mici.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii lui Caroline?

— Au murit într-un incendiu când ea avea cinci ani. A mers să locuiască la bunica ei, dar aceasta s-a îmbolnăvit şi a murit anul trecut.

— Nu mai are pe nimeni? Nimeni altcineva care să o ia în grijă? Daphne ridică din umeri.

— Bănuiesc că nu.

El mormăi.

— Le cunoşti pe toate?

— Da, pe unele mai bine decât pe altele. Unele dintre fete, cum este care, îşi amintesc de părinţii lor. Altele au trăit aici aproape toată scurta lor viaţă.

Sună un clopoţel, iar fetele se luptară imediat pentru un loc în faţă la coada pentru cină.

— Sfinte Dumnezeule, zise el. Mă bucur că nu le stau în cale.

Ea zâmbi.

— Sunt fete în creştere – au nevoie de hrană.

— Evident.

Atunci ei îi veni un gând – prostesc, poate, dar merita să încerce.

— Ai dori să vezi mai mult din orfelinat? Asta dacă nu eşti prea ocupat. Ţi-aş putea face un tur rapid cât timp fetele mănâncă.

Înainte ca el să poată răspunde, Caroline ieşi din linie, alergă către ei, şi îi dădu lui Daphne o îmbrăţişare rapidă înainte de a fugi din nou la locul ei.

— Ne vedem săptămâna viitoare, domnişoară Honeycote, strigă ea. Şi pe dumneavoastră, domnule… ăăă… milord.

O privire uşor alarmată trecu peste chipul lui.

— Nu cred că voi…

— La revedere, strigă Daphne la rândul ei. Fetele intrară în clădire mergând în şir şi făcând cu mâna. Către Benjamin, ea zise: Nu contează. Sunt sigură că ai treburi mult mai importante de făcut.

Reacţia lui la presupunerea lui care spunea foarte multe, iar ea se mustră pentru faptul că îi propusese un tur. Şi aşa făcea eforturi foarte mari ca să o ajute; nu avea niciun drept să aibă pretenţii suplimentare asupra timpului lui.

Când se întoarse către ea, fruntea îi era încreţită, ca şi

cum era adâncit în gânduri.

— Dacă mă gândesc mai bine... mi-ar plăcea să fac un tur.

Capitolul 12

Daphne nu era sigură că îl auzise bine pe Benjamin. Clipi de câteva ori.

— Doreşti să vezi orfelinatul?

— De ce nu? N-am fost niciodată într-unul. Să fiu sincer, nu am fost mai deloc în preajma copiilor. De regulă, nu-i găsesc foarte interesanţi.

— Mă îndoiesc că ei, la rândul lor, te găsesc interesant, minţi ea. Care îl plăcuse imediat, atât de mult, încât Daphne simţise o nemiloasă durere din cauza geloziei.

— Caroline este o excepţie, admise ea. Este bătăioasă şi inteligentă. O supravieţuitoare.

Interesant. Poate că el şi care erau spirite îngemănate.

— Haide, zise ea, ridicându-se de pe bancă. Vom arunca o privire rapidă asupra dormitorului, cât timp fetele mănâncă.

Păşiră unul lângă altul, urcând scările către etaj.

— Cum îţi este piciorul azi? întrebă Daphne.

— Încă e ataşat de corpul meu. Nu pot cere mai mult.

— Sunt pe cale să scriu nişte instrucţiuni.

— Pentru ce?

— Doar câteva metode simple de tratament pe care aş vrea să le încerci. Să vedem dacă îţi dau un pic de alinare.

El ridică o sprânceană întunecată.

— Va trebui să-mi anunţ medicul că are competiţie.

Tonul lui batjocoritor o înţepă, dar ea ridică din umeri şi îl ignoră.

— Nu sugerez că aş fi mai deşteaptă decât medicul dumitale.

— *Eşti* mai deşteaptă, zise el simplu. El a avut mai multă practică, dar dumneata eşti mai inteligentă.

— Mulţumesc, cred.

— Eşti şi mai frumoasă.

Afişă un rânjet dezinvolt care îi făcu inima să bată mai repede. Nu era obişnuită să vadă latura lui uşuratică – nici măcar nu ştiuse că ar avea vreuna.

Ajunseră la ultimul etaj, care fusese cândva o mansardă. Întregul etaj era o încăpere imensă, deschisă, cu rânduri de paturi sub tavanul jos şi lângă peretele înclinat. Draperii jerpelite atârnau la ferestre, la fiecare capăt al lungii încăperi, iar pereţii aveau o culoare dubioasă, care cândva ar fi putut fi albastru, deşi la momentul de faţă părea mai aproape de gri. Păturile de pe saltelele lăsate erau împăturite cu grijă şi câteva dintre perne aveau pe ele păpuşi adormite. Cufere la capătul unora dintre paturi păstrau preţioasele bunuri personale ale fetelor, dar cele mai multe fete nu aveau nimic al lor.

Părea un pic pustiu fără fete. Un pic rece. Şi totuşi, Daphne vedea potenţialul acelui loc. Spera ca şi Benjamin să îl vadă.

— Este curat, zise el aprobator. Un dormitor de băieţi nu ar fi niciodată atât de curat.

— Fetele sunt foarte muncitoare. Cele mai în vârstă fac curăţenie şi spală rufele cu rândul.

El păşi până în centrul încăperii, capul aflându-i-se la doar câţiva centimetri de tavan.

— Ar putea fi dificil să împarţi camera cu 27 de surori.

— Dar şi foarte amuzant, punctă ea.

El dădu din cap, privirea lui albastră, intensă, înregistrând fiecare detaliu al încăperii.

Coborâră un etaj ca să vadă sălile de clasă şi se ciocniră literalmente de mama, în timp ce aceasta părăsea biroul, alături de directoare.

— Lord Foxburn! exclamă mama. Maisey ne-a spus că sunteţi aici. Foarte generos din partea dumneavoastră să veniţi să vizitaţi fetele.

— Este o plăcere să vă revăd, doamnă Honeycote.

Totuşi, nu aş dori să vă las impresia falsă că sunt un filantrop. Departe de mine. Las genul acesta de lucruri în seama oamenilor buni, ca fiica dumneavoastră.

— Vai, sunteţi prea modest, milord. Dar este adevărat că Daphne are o natură foarte darnică, zise ea cu mândrie.

Directoarea întinse mâna.

— Bine aţi venit, Lord Foxburn! Spuneţi-mi ce pot face pentru dumneavoastră?

El îi scutură uşor mâna şi îi oferi cel mai fermecător zâmbet pe care îl avea.

— Treceam din întâmplare pe aici şi am văzut trăsura lui Huntsford în faţă. M-am gândit să fac un popas şi să văd dacă el se află aici.

Daphne aproape că îşi dădu ochii peste cap. Ce scuză jalnică! Dar directoarea îi dădu crezare, la fel şi mama, de altfel.

— Din moment ce contele se află aici, m-am oferit să îi ofer un tur rapid. Pot să-i arăt sălile de clasă?

— Permiteţi-mi, vă rog!

Directoarea, doamna Middleton, păşi iute pe coridor şi deschise o uşă care scârţâi ca şi cum balamalele ei erau vechi de câteva secole. Din câte ştia Daphne, aşa şi era. Încăperea era spaţioasă şi trei ferestre înalte lăsau să intre lumina palidă a serii. Nu existau pupitre, ci mese lungi, înconjurate de scaune de lemn, dintre care unele păreau că stau să se prăbuşească din moment în moment. O hartă a Europei acoperea o mare parte a peretelui din fund. Iar rândul de rafturi joase găzduiau câteva rechizite amărâte. Nişte hârtie, câteva cărţi jerpelite, plăcuţe de scris micuţe şi cretă.

— Aceasta este principala sală de clasă. Avem angajate două profesoare. Domnişoara Humphrey lucrează cu fetele mai mari, iar domnişoara Randles le instruieşte pe cele mici. Directoarea se cutremură ca şi cum nu invidia deloc sarcina domnişoarei Randles. Are răbdarea unui sfânt, chiar o are.

Daphne încercă să vadă încăperea prin ochii lui Benjamin.

Nu era mare lucru de privit, dar, pentru ea, încăperea aceea reprezenta speranţa pentru orfane. Oportunitatea de a citi şi de a scrie era mai mult decât avuseseră mulţi dintre prietenii alături de care crescuse. Dacă fetele ştiau să citească, tot felul de lumi li se puteau deschide.

Benjamin merse până la ferestre şi privi la curtea de dedesubt. Apoi se plimbă prin încăpere, trecându-şi o mână peste placa solidă de stejar care alcătuia suprafaţa unei mese. Dădu aprobator din cap

— Este o încăpere grozavă, zise el.

Nu era chiar cea mai răsunătoare aprobare, dar felul în care rosti cuvintele o făcu pe Daphne să dorească să îl îmbrăţişeze. Zisese *grozavă* ca şi cum încăperea era potrivită pentru 28 de prinţese şi, chiar dacă toate cele trei femei ştiau că nu era aşa, oftară aprobator.

— Sunt câteva îmbunătăţiri pe care plănuim să le aducem, zise iute directoarea. Dar între timp, mulţumită generozităţii binefăcătorilor ca familia Honeycote, am reuşit să avem grijă de aceste fete şi să le învăţăm cum să supravieţuiască dincolo de aceşti pereţi.

— Mulţumesc pentru tur, zise Benjamin. A fost foarte… edificator.

— A fost plăcerea mea, Lord Foxburn.

— Vă mulţumesc şi pentru timpul dumneavoastră, domnişoară Honeycote.

Mama se uită atentă la Benjamin, cu un amestec de curiozitate şi suspiciune. Era genul de privire pe care mamele o aveau când puneau cap la cap piesele unei şarade pe care ţi-ai fi dorit să nu o facă.

— Milord, zise ea, am înţeles că vă veţi afla la petrecerea lordului Biltmore, săptămâna viitoare.

— Îl însoţesc pe Hugh acolo ca să-l ajut cu unele treburi ce ţin de afaceri şi s-ar putea să stau pentru câteva zile şi să mă duc la petrecere. Dacă îmi permite programul.

— Desigur. Cu siguranţă aveţi multe îndatoriri care vă ocupă timpul. Însă sper că veţi rămâne măcar la unele dintre festivităţi, dacă nu la toate. Daphne, Olivia, Rose şi eu însămi vom fi acolo şi ne-ar face o imensă plăcere

compania dumneavoastră.

— Şi mie a dumneavoastră. Făcu o plecăciune politicoasă. Seară bună, doamnelor.

Fără să gândească, Daphne spuse fără să vrea:

— Vă conduc.

Era ciudat de reticentă să îl lase să plece fără să îşi ia rămas-bun.

— Nu întârzia, draga mea, zise mama. În seara aceasta luăm cina cu familia Mosby.

Benjamin rămase tăcut până când ajunseră la scările din spatele clădirii. La capătul lor, se opri brusc, întinse mâna şi i-o strânse pe a ei într-a lui. Brusca încordare a braţelor lor o trase către el şi sfârşi prin a se ciocni uşor de zidul puternic al pieptului lui. Începu să spună „Scuză-mă”, dar nu fusese *ea* cea care provocase coliziunea.

Şi apoi se trezi dintr-odată că nu mai putea respira.

El se afla cu spatele la perete, iar vârfurile pantofilor ei le atingeau pe cele ale ghetelor lui. Îşi plimbă mâna de-a lungul braţului ei şi pe după gâtul ei, înainte de a-i mângâia tandru ceafa, în tot acest timp privind-o stăruitor, ca şi cum ar fi fost foarte, foarte… flămând.

— Daphne, zise el.

Era o rugăminte de a i se da permisiunea, ori poate iertarea.

Cu fiecare secundă care trecea, inima îi gonea mai repede şi o căldură ameţitoare i se strecură în membre şi se încolăci în centrul inimii ei. Dacă o simplă privire îi putea face asta, ce vrajă ar putea face sărutul lui? Privirea îi alunecă pe buzele lui şi se aplecă un pic mai aproape.

Iar asta fu de ajuns.

O ridică, lipind-o de el şi îşi lăsă capul în jos, acoperindu-i gura cu a lui. Nu era nimic delicat ori civilizat în sărutul lui. Era plin de nevoie, pur şi… minunat.

Îşi strecură limba printre buzele ei şi îi exploră gura. În acelaşi timp îi cuprinse obrazul în palmă, obligând-o blând să se apropie, ademenind-o cu mângâierea degetului său mare pe pielea ei.

Nu se simţise niciodată atât de puternică şi, în acelaşi

timp, atât de lipsită de control. Dorinţa se răsuci în abdomenul ei şi, dintr-odată, înţelese motivul pentru care doamnele bine-crescute şi-ar risca reputaţia pentru câteva minute de extaz.

Sărutul lui Benjamin se asemăna cu îmblânzirea unui cal sălbatic. Nu era ca şi cum ar fi făcut asta vreodată, dar îşi putea imagina. Un pic înspăimântător, dar mai ales palpitant şi tulburător. Fiecare centimetru din el, de la bărbia aspră până la umerii largi, până la coapsele lui puternice, era masculinitate pură, nealterată. Mirosea a piele şi a iarbă; avea gust slab de cuişoare şi coniac. Trupul lui era atât de diferit de al ei şi totuşi, de fiecare dată când se ciocneau, păreau să se potrivească perfect. Atât de mult, încât trebui să îşi înfrâneze impulsul de a se lăsa să cadă în braţele lui.

În schimb, îşi revărsă toată energia în a-i răspunde la sărut. Ritmul limbii lui cercetătoare era uşor de imitat, şi curând deveni parteneră egală în dans, conducând la fel de des ca şi el. Nu mai exista nimic în afară de ei; nu mai conta nimic în afară de a prelungi acel moment.

Până când mâna lui coborî pe spatele ei şi îi cuprinse cu fermitate fundul. Într-o parte îndepărtată a creierului ei, răsună un clopoţel de alarmă, şi se retrase.

Ochii lui erau împăienjeniţi, şi pleoapele îi erau grele, iar buzele, umflate.

— Doamne, zise el răguşit.

— Ce, întrebă ea, încercând să îşi recapete răsuflarea, a fost asta?

— Ăsta – îşi împleti degetele cu ale ei – a fost un sărut.

— Evident. Dar… de ce?

— Nu ştiu. O lipsă de judecată de moment, presupun. Din partea ta, adică.

— Stai un pic! Tu m-ai sărutat, ceea ce face să fie lipsa *ta* de judecată.

El flutură un zâmbet obraznic.

— Mă implorai să te sărut. Ar trebui să adaug că nu mi-a displăcut deloc.

Îşi smulse mâna din a lui şi şi-o puse în şolduri.

— Mă tem că delirezi. N-a fost vorba de nicio implorare.

— Nu cu voce tare.

— Înţeleg. Îmi citeai gândurile.

El se aplecă la urechea ei şi îi zise încet:

— Spune-mi că nu doreai să te sărut şi te voi crede pe cuvânt.

Respiraţia lui era caldă pe gâtul ei, şi pulsul ciudat din pântecul ei reîncepu.

— Eu… eu nu m-am aşteptat să fie atât de… „Mistuitor, puternic, să îmi înmoaie genunchii”.

— Dar acum ştii, zise el, muşcând-o uşor de gât. Mâinile lui îi cuprinseră talia şi se urcară uşor de-a lungul coastelor. Ce crezi?

Atât timp cât buzele lui îi mângâiau pielea, era incapabilă să gândească.

— Este plăcut, dar…

Îşi ridică capul şi se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Plăcut? Cu siguranţă, nu era răspunsul pe care îl aştepta. Plăcută este o ceaşcă de cafea bună ori o zi fără ploaie. Acel sărut nu a fost *plăcut.*

Ea pufni uşurel.

— Cum l-ai numi?

Păşi mai aproape de ea şi o sărută cu blândeţe pe tâmplă.

— L-aş numi „o frântură de rai”.

Ah! Trebuia să admită că era o descriere mai potrivită decât *plăcut.* Deşi *rai* suna mult mai pur decât se simţea ea în momentul acela.

— Ar trebui să pleci. Mama va veni să mă caute în curând.

— Ziceai că vrei să plec, dar nu te opreai din a mă săruta.

— Foarte amuzant. Îşi dădu după ureche câţiva zulufi şi îşi netezi partea din faţă a fustei. Cum arăt?

— Ca şi cum ai fi fost siluită.

— Benjamin!

— Ben.

— Poftim?

— Mi-ai putea spune Ben. E un pic mai puţin protocolar decât Benjamin. Aş zice că am trecut pe teritoriul lipsei de formalităţi, nu crezi?

— În orice clipă fetele vor da buzna pe scările acestea, către dormitorul lor. Vrei să stai aici când o vor face?

Începu imediat să meargă.

— S-ar putea să nu te văd pentru un timp.

— Da?

Încercă să nu îşi arate dezamăgirea în glas, dar se temea că nu reuşise pe de-a-ntregul.

— Acum avem un plan. Nu mai e nevoie să discutăm nimic până când nu voi avea şansa de a discuta cu Charlton.

— Nu, sigur că nu.

La baza scărilor se opri şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Bănuiesc că nu te pot convinge să te răzgândeşti cu privire la petrecerea lui Hugh? Este riscant să mergi.

— Ştiu. Dar aş înnebuni dacă aş rămâne în oraş, stând degeaba şi aşteptând veşti despre soarta mea. Voi merge.

Ben dădu din cap gânditor.

— Eşti foarte încăpăţânată.

Daphne s-ar fi simţit ofensată dacă el nu ar fi rostit cuvintele cu o admiraţie invidioasă.

— Da. Abia aştept să te văd la conacul Biltmore.

Îi făcu uşor cu mâna, dintr-odată simţindu-se stingherită şi pustie. El înaintă pe coridor, către uşa din faţă, dar se opri după câţiva paşi.

— Chestia asta – îşi flutură bastonul în aer, demonstrativ – ce faci aici adică, este… bine.

Bucuria îi săltă în inimă.

— Mulţumesc.

— Ne vedem săptămâna viitoare. O salută neglijent cu bastonul şi plecă.

Capitolul 13

Iridescenţă: (1) Caracteristica unei vopsele de a reflecta lumina şi, astfel, de a părea că îşi schimbă culoarea. (2) însuşirea fermecătoare. Seducătoare, care face ca pletele unei femei să strălucească asemenea chihlimbarului la lumina lumânării şi ca aurul pur în lumina soarelui.

Orice călătorie pe o distanţă considerabilă era un adevărat iad pentru piciorul lui Ben, iar călătoria către conacul Biltmore nu fu o excepţie. Era şi aşa destul de înjositor să fie nevoit să călătorească într-o trăsură în loc să călărească. Pe lângă faptul că era rănit, se simţea şi insultat, trebuind să se oprească din două în două ore, să coboare din trăsură şi să şchiopăteze de colo-colo ca să îşi dezmorţească piciorul. Mai mult decât umilitor. Slavă Domnului că era singur în acea călătorie.

Urma să ajungă la conac în mai puţin de o oră. El şi Hugh aveau la dispoziţie câteva zile în care să se întâlnească cu administratorul moşiei, să facă inspecţia terenurilor şi să verifice registrele. După aceea, o duzină sau chiar mai mulţi oaspeţi aveau să ia cu asalt casa. Singura de care era interesat însă era Daphne.

Duse mâna la buzunarul de la piept al jachetei şi scoase scrisoarea pe care ea i-o trimisese în urmă cu trei zile. Era mai puţin o scrisoare şi mai degrabă o reţetă. Chiar şi aşa, era plină de optimismul şi de bunătatea ei de nestăpânit.

În partea de sus a hârtiei scrisese: „Tratament pentru durerea de picioare”. Dedesubt era o serie de paşi simpli.

Numărul unu. Înmuiaţi piciorul într-o baie de apă cât se poate suporta de fierbinte (fără să vă opăriţi) pentru cel puţin 10 minute.

Numărul doi. Cât timp carnea şi muşchii sunt încă încălziţi, masaţi viguros zona afectată a piciorului.

Numărul trei. Aplicaţi o cataplasmă (făcută din frunze de tătăneasă înmuiate în apă clocotită) pe picior şi acoperiţi cu bandaje peste noapte.

Repetaţi zilnic.

De fiecare dată când citea paşii – şi îi citise de câteva ori – îl făceau să zâmbească. Mai ales ultimul rând. Ca şi cum nu ar fi avut nimic mai important de făcut decât să se înmoaie într-o baie şi să storcească tătăneasă zi după zi.

Nu era ca şi cum ar fi obiectat împotriva sfaturilor ei de îngrijire. Era plăcut că îi păsa cuiva destul de mult încât să încerce să îl ajute în ciuda faptului că era un caz fără speranţă.

Desigur, ea nu îi dăduse tratamentul prescris decât dintr-un simţ al datoriei – plata în schimbul favorului pe care el i-l făcea cu privire la portrete. Ea nu avea de unde să ştie că el se folosise de orice scuză pentru a petrece câteva momente scăldându-se în lumina ei.

Sărutul fusese o greşeală. Fusese ca şi cum deschisese o uşă şi furase o privire către paradis, ştiind că nu avea să poată niciodată, în veci, să fie primit. Daphne însăşi spusese că era în căutarea unui domn amabil, cu inimă bună. Cineva decent şi nobil. Cineva alături de care să poată creşte o familie.

Acela nu era el.

Dar felul în care o simţise în braţele lui, felul în care ea îi răspunsese la sărut erau greu de uitat. O sărutase fără reţineri, sperând să îi arate o dată pentru totdeauna că ar trebui să stea departe de el. Nu doar din punct de vedere fizic, ci şi din alte puncte de vedere. Nu ar fi trebuit să îi facă cunoştinţă cu micii ştrengari pistruiaţi ori să îi arate săli de clasă cu rafturi de cărţi goale. Nu ar fi trebuit să îl implice

În problemele ei ori să îi spună cu ce gen de bărbat plănuia să se căsătorească. Şi, cu siguranţă, nu ar fi trebuit să îşi piardă timpul încercând să îl vindece. Oricât s-ar fi

înmuiat, nu avea să se vindece.

Aşa că îşi canalizase întreaga forţă a pasiunii lui în acel sărut. Îi gustase cu lăcomie gura, îi supsese buza de jos, îi trăsese şoldurile către ale lui. Deşi simţise o ezitare trecătoare din partea ei – o fracţiune de secundă în care fusese prea surprinsă ca să facă vreo mişcare – ea nu o luase la fugă urlând.

Dar ar fi trebuit să o facă.

Deşi era destul de sigur că aceea fusese prima oară în care fusese sărutată aşa cum trebuie – sau ar fi fost mai corect spus într-un mod nelalocul lui? —, ea nu se ferise din calea lui şi nici nu se prefăcuse a fi fost jignită. Din contră, îi răspunsese la fiecare atac şi la fiecare mângâiere.

Se foi pe pernele de catifea ale banchetei trăsurii. Simpla amintire a acelei întâlniri pe scara unui orfelinat îi punea sângele pe jar.

Ironia nu îi scăpă. Sărutul care se dorea a o scoate din mintea lui avea să îl bântuie pentru tot restul zilelor.

Când trăsura ajunse pe creasta unui deal, conacul Biltmore apăru în peisaj. Imaginea structurii impunătoare, cu faţada de piatră albă strălucitoare şi liniile sale palladiene, îl duse pe Ben cu doisprezece ani în urmă. Ca băiat, venise acasă cu Robert în vacanţele dintre trimestre. Era mai aproape de Eton decât se afla casa părinţilor lui. Cel puţin aceea era scuza pe care o folosea. Adevărul era că Ben prefera familia lui Robert propriei familii. Părinţii lui Robert erau afectuoşi şi plăcuţi, dar mai ales îi lăsau pe el şi pe Robert cu ale lor. Puteau călări, vâna, pescui şi explora după pofta inimii, fără să trebuiască să îndure prelegeri nesfârşite despre neatingerea potenţialului, subliniate de lovituri cu o curea de piele.

Da, familia lui Robert era mai bună, iar lui nu părea să îi displacă să o împartă. Astfel încât Biltmore era locul în care Ben îşi petrecuse verile şi o sărutase pe fiica măcelarului şi îşi rupsese braţul după ce căzuse de pe un armăsar pe care nu ar fi trebuit să îl călărească.

Era cumva ca o revenire acasă. Doar că, de data aceea, Robert nu îl însoţea.

*

Două zile mai târziu, Ben se folosi de ocazia de a întreba despre Charlton.

Şi avu primul indiciu că un necaz se abătuse asupra moşierului.

Ben şi Hugh făceau un tur al moşiei – unul scurt, din moment ce doar atât tolera piciorul lui Ben – alături de administrator, Nigel Coulton, un bărbat scund, trupeş, cu o claie de păr alb.

— Acelea, înspre vest, sunt câmpurile lui Charlton? întrebă Ben.

— Da, zise administratorul. Obişnuia să călărească până în sat în mod regulat, dar nu l-am mai zărit de câteva luni.

Hugh se scărpină în cap.

— Moşierul îmbătrâneşte. Poate că nu îi mai place să călărească aşa cum o făcea ori poate este bolnav.

— Dar fiul lui? întrebă Ben.

Administratorul scuipă cu un arc impresionant.

— Pe fiu, Rowland Hallows, îl văd destul de des. Frecventează barul din cârciuma Hog and Crown[8]. Nu ţine la băutură.

— Ce spune despre tatăl său?

— Aş zice că nimic.

Ben îşi mângâie bărbia.

— Cred că le voi face o vizită în după-amiaza asta.

— Te voi însoţi, se oferi Hugh. Se pare că Hallows este un ticălos. Dacă este băut, ar putea fi o pacoste.

Ben îşi ridică ochii către ceruri şi îşi dori ca *el* să fi fost băut. Dumnezeu să îl ajute dacă Hugh simţea nevoia de a-l apăra de ticăloşi şi de alţii asemenea.

— Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Vreau doar să văd ce mai face bătrânul Charlton. Obişnuia să vâneze alături de mine şi de Robert.

Era prima oară când rostea numele lui Robert de când

8 Mâncăul şi Coroana

sosise şi îi scăpase pe nepusă masă. Rămase suspendat în aer între cei trei bărbaţi, fiecare retrăindu-şi propriile amintiri dragi, dar devenite acum dureroase.

Trecură câteva momente înainte ca Hugh să spună:

— Charlton a trimis un mesaj frumos după ce Robert… a murit. Ar trebui să-i mulţumesc.

Nigel îşi trase pălăria mai jos peste smocul alb ca zăpada din vârful capului.

— Dacă îl vedeţi, spuneţi-i că sper să îl întâlnesc în sat într-una din zilele astea. Nu are nicio vină că fiul său e o brută nerecunoscătoare. Din orice pom cad fructe stricate. Administratorul adulmecă aerul. Vine o furtună din sud. Mai bine ne-am întoarce la grajduri.

Parcă pentru a confirma prognoza lui Nigel, o pală de vânt fierbinte fremătă în coamele cailor, şi tunete bubuiră în depărtare. O furnicătură între omoplaţii lui Ben îi dădu un fior brusc şi inexplicabil.

Instinctele născute pe câmpurile de luptă îl avertizară că era ceva în neregulă la conacul Biltmore. Ar fi putut fi vorba de ceva neînsemnat, dar îşi dorea să nu fie prea târziu pentru a anula petrecerea. Nu dorea ca Daphne să se afle în preajma acelui loc.

Din nefericire, exact în momentul acela, ea se afla probabil pe drum.

*

— Domnişoara Honeycote şi surorile Sherbourne ar trebui să ajungă mâine. Hugh îşi adăugă un cub de zahăr în ceai şi se aşeză pe un scaun în salonul de la conacul Biltmore, în faţa lui Ben, care bea şi el un ceai. Nu era ceea ce bea în mod obişnuit, dar nu era rău să aibă capul limpede înainte de vizita de mai târziu, din după-amiaza aceea, la Charlton.

Desigur, Ben ciuli urechile când Hugh menţionă numele lui Daphne, dar îşi dădu toată silinţa să îşi păstreze expresia plictisită.

— Şi restul oaspeţilor, îmi imaginez.

Hugh se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi.

— Da, dar am crezut că ai putea fi cel mai interesat de sosirea domnişoarei Honeycote.

Ben se uită urât la el, pe deasupra marginii ceştii de ceai, ceea ce, se temu el, nu era la fel de eficient ca atunci când s-ar fi uitat urât peste marginea unui pahar cu coniac.

— De ce ai presupune asta?

— Te-am văzut cu ea la serata muzicală de la Seaton şi la Grădinile Vauxhall. Păreai… fericit.

Ben aproape că îşi scuipă ceaiul.

— Fericit?

— Poate că e o exagerare. Dar trebuie să recunoşti că erai mai puţin nefericit decât de obicei.

— Ce vrei să spui, Hugh?

Hugh îşi puse ceaşca pe masă şi îşi încrucişă degetele, exact aşa cum făcea Robert.

— Chiar dacă domnişoara Honeycote îmi este foarte dragă, zise el, ea nu mă priveşte aşa cum te priveşte pe tine.

— Poate că dacă ai fi mai nesimţit…

— Ben. Sunt serios. Cred că ţine la tine şi, deşi o parte din mine te urăşte al naibii de tare din cauza asta, o altă parte din mine crede că… ai nevoie de cineva ca ea în viaţa ta.

— Dumnezeule, Hugh. Nu face pe peţitoarea cu mine.

— Nici nu mi-ar trece prin minte, spuse el. M-am gândit doar că ar trebui să ştii că, pentru mine, domnişoara Honeycote este doar o prietenă. Cândva am crezut că am putea deveni mai mult, dar în ultimul timp mi-am dat seama că e nevoie de doi oameni pentru a se îndrăgosti.

Ben se gândi să facă o remarcă frivolă, pentru că asta făcea *întotdeauna.* Dar asta ar fi fost ca şi cum ar fi refuzat cadoul pe care Hugh i-l punea în poală, aşa că, în schimb, îşi puse jos ceaşca şi spuse:

— Fratele tău ar fi mândru de bărbatul care ai devenit.

Hugh zâmbi stins. Iar apoi, pentru că starea de spirit devenise mult prea sumbră, Ben zise:

— Ai timp să te bat la un joc de biliard înainte să pornim spre Charlton?

Hugh se ridică şi îi înmână lui Ben bastonul.

— Bănuiesc că va fi nevoie de mai multe încercări din partea ta înainte să mă învingi – dacă are să se întâmple asta vreodată.

— Devii mai îndrăzneţ pe zi ce trece, zise Ben pe un ton aprobator. Robert ar fi cu adevărat mândru.

*

Câteva ore mai târziu, Hugh şi Ben se aflau pe treptele casei lui Charlton. Casa mare, de forma unei cutii, era construită din cărămidă, şi iedera ambiţioasă se căţărase pe fiecare dintre cele patru coşuri. Ben admirase de la distanţă arcadele ferestrelor şi trăinicia simplă a construcţiei; la o cercetare mai amănunţită însă, observă că unul dintre obloane căzuse din balamale, şi buruieni înalte îşi făcuseră apariţia printre pietrele aleii.

Hugh sună la uşă şi o femeie – menajera, dacă era să se ia după voluminosul inel de chei pe care îl avea la brâu – deschise uşa. Ochelarii rotunzi îi scoteau în evidenţă pometii rotunzi.

— Cu ce vă pot fi de ajutor? întrebă ea, cu suspiciune în glas.

Hugh păşi în faţă.

— Sunt lordul Biltmore, iar acesta este prietenul meu, contele de Foxburn. M-am întors de curând din…

— Lordul Biltmore? Un zâmbet precaut despică chipul menajerei. Vai, am auzit că v-aţi întors. Intraţi, vă rog! Eu sunt doamna Parfitt.

— Mulţumesc.

Hugh îi dădu pălăria. Ben îl imită. Menajera era destul de prietenoasă şi ar fi putut fi o sursă bună de informaţie.

— Am fost atât de trişti să auzim despre moartea fratelui dumneavoastră, zise doamna Parfitt. Nu a existat bărbat mai bun.

Ben văzu tristeţea din ochii menajerei şi hotărî că o

place. Uneori uita că el nu era singurul care jelea pierderea lui Robert.

— Mulţumesc, zise din nou Hugh. Îl considera prieten pe lordul Charlton.

— Vai, aşa este. Îşi mută privirea de la Hugh la Ben şi din nou înapoi. Personalul a fost încântat să afle că aţi revenit la conacul Biltmore. Dar ce vă aduce aici, domnilor?

— Am dori să îl vedem pe lordul Charlton, spuse Ben. Ne cerem scuze că nu am anunţat înainte, dar am sperat că poate este liber pentru o scurtă vizită.

— Nu ştiu. Îşi frânse mâinile. N-a mai avut oaspeţi de mult timp, deşi are o zi bună.

— Sper că nu este bolnav, zise cu blândeţe Hugh.

— Nu a fost bine, Lord Biltmore. Nu este chiar bolnav, dar nu a mai fost el însuşi. Asta pot să vă spun.

— Dacă nu este momentul, putem reveni, propuse Hugh.

Dar Ben nu dorea să piardă o oportunitate. Dacă baronul avea o zi bună, aceea putea fi cea mai bună şansă pe care o avea de a întreba despre portrete.

— Pe de altă parte, poate că o vizită scurtă ar fi exact ceea ce trebuie ca să se înveselească, zise Ben. Nu vom sta mult.

— Domnul Hallows, fiul Excelenţei Sale, nu acceptă, de obicei, vizitatori.

— Eu şi Rowland obişnuiam să ne jucăm împreună, zise Hugh.

— Este plecat? întrebă Ben.

Doamna Parfitt îşi împinse ochelarii mai sus pe nasul în formă de bulb.

— Da. A plecat în sat, călare.

Ben zâmbi conspirativ.

— Vom fi rapizi. O vizită scurtă îi va îmbunătăţi starea de spirit lordului Charlton, iar fiul Excelenţei Sale nu trebuie să afle niciodată că am fost aici.

— S-ar putea întoarce în orice clipă.

Ben ridică din umeri.

— Dacă revine, îi puteţi spune că aţi încercat să mă

opriţi să nu să îl văd, dar nu am acceptat un refuz.

Menajera spuse dezaprobator:

— Nu e departe de adevăr, aşa-i?

— Da.

— Foarte bine. Vă voi conduce sus, în dormitorul lui, dar doar pentru scurt timp. Şi, dacă doarme, trebuie să promiteţi că nu îl veţi trezi. Are nevoie de odihnă.

— Nici prin gând nu ne trece să îl deranjăm, o asigură Ben, în timp ce menajera îi conduse pe scări, o panică bruscă puse stăpânire pe el. Dacă portretul lui Daphne era agăţat în holul de la etaj sau, şi mai rău, în dormitorul lui Charlton? Ben avea să fie nevoit să facă o scenă şi să îl scoată pe Hugh din casă înainte ca acesta să o recunoască pe Daphne. Spera că nu avea să fie nevoie să recurgă la asta.

Doamna Parfitt merse agale de-a lungul coridorului şi deschise o uşă care dădea într-un dormitor spaţios. Lumina nu intra decât printr-una dintre cele trei ferestre. Draperiile celorlalte două erau bine trase. Din fericire, pereţii erau complet lipsiţi de orice piesă de artă. Baronul stătea în fund în patul mare cu baldachin, cu o carte deschisă în poală.

— Milord, au venit doi gentlemani să vă vadă.

Vocea doamnei Parfitt sălta în sus şi în jos, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil cam prostuţ.

— Ce e asta? Charlton închise cartea şi o trânti, îndreptându-şi spinarea. Privirea i se opri asupra lui Hugh. Şi ochii sticloşi ai bătrânului se măriră. Binecuvântat să-mi fie sufletul! Robert?

Hugh se apropie de pat.

— Nu, Lord Charlton, sunt Hugh – fratele mai tânăr al lut Robert.

La naiba! Charlton era într-o formă proastă. Baronul îşi îngustă privirea, ca şi cum nu prea îl credea pe Hugh. Apoi oftă tare.

— Sigur că da. Pentru o clipă, arătai foarte tare cu fratele tău, atâta tot.

În afară de gropiţa din bărbie, Ben nu observase niciodată o asemănare. Dar poate că fusese prea apropiat

de fraţi ca să o vadă. Ar fi fost al naibii de neplăcut dacă Charlton era nebun.

— Eu şi lordul Foxburn am venit să vă facem o vizită.

Ben păşi în faţă.

— Charlton.

Baronul îi strânse mâna, dar o privire uşor confuză îi umbrea ochii.

— Am fost la vânătoare anul trecut, zise Ben. Dumneavoastră, Robert şi cu mine. Robert a împuşcat un fazan, iar ogarul dumneavoastră…

— Molly! exclamă baronul. Molly a înhăţat pasărea aia din aer. Da, zise el mai moale. Îmi amintesc.

— Ne pare rău să aflăm că nu sunteţi bine, spuse Hugh.

— A, nu-i nimic important. Sunt un pic slăbit. Un pic uituc. Dar Rowland are grijă de tot. Sunt norocos că Eleanor mi-a dăruit un fiu înainte să părăsească lumea asta. Dacă nu ar fi fost Rowland, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine ori cu moşia, nici cu personalul. V-am simţit lipsa pe-aici, zise el cu sinceritate. Este tragic ce s-a întâmplat cu Robert. Mai întâi fratele cel mai mare, apoi el. Devastator. Dar te vei descurca de minune, Hugh. Vei fi un viconte foarte bun.

Ben nu crezuse că baronul avea să fie în stare să lege câteva propoziţii coerente, dar era clar faptul că avea un moment de luciditate. Cum să facă să conducă discuţia în direcţia portretelor?

— L-aţi văzut des pe Robert, înainte să plece la război?

Bătrânul îşi muşcă buza uscată, crăpată, iar Ben aproape că putea vedea cum îşi scormonea amintirile, ca un om care răvăşeşte conţinutul unui cufăr plin.

— Nu cred. Deşi a fost o seară în care am jucat cărţi.

— Nu vreţi să ne povestiţi?

— Eram la The Thomy Rose[9], una dintre tavernele satului – Robert, Hawkins, Ludwig şi cu mine. Am băut câteva halbe, şi Robert a sugerat să jucăm câteva mâini.

9 Trandafirul cu spini în limba franceză: douăzeci şi unu.

Doar un joc prietenesc de *vingt-et-un*[10]. Nu jucam serios. La început. Apoi Hawkins – este un moşier care locuieşte la câţiva kilometri la sud de aici – a spus că ar vrea ca eu să pun la bătaie tablourile mele cu *Frumoasa englezoaică.*

Lui Ben i se ridică părul pe ceafă.

— Ce tablouri cu *Frumoasa englezoaică?*

— Aşa le numesc eu, explică Charlton. Aveam o pereche de portrete. Pictate de un artist londonez, ale unei superbe tinere femei.

— Cine e? întrebă Hugh, fascinat.

Charlton zâmbi melancolic

— Nu cred că femeia există cu adevărat, dacă vrei să ştii. Probabil nu este decât rodul imaginaţiei artistului. Numai o zeiţă ar putea străluci aşa. Bătrânul Hawkins îşi dorea portretele acelea grozav de tare. Bineînţeles că am spus nu. Nu aveam de gând să le pun la bătaie. Însă apoi am început să beau mai mult şi să pierd mai mult şi, înainte să îmi dau seama, am pus la batale *Frumoasa englezoaică pe un fotoliu.*

Bătrânul nu avea absolut deloc imaginaţie?

— Aşa l-aţi numit?

— Pare evident, ştiu, dar este o descriere potrivita.

— Hawkins a câştigat tabloul?

Hugh se aşezase pe un scaun aproape de pat şi stătea cocoţat pe marginea lui, agăţându-se de fiecare cuvânt.

— Nu. Bătrânul îşi frecă bărbia gânditor. Robert l-a câştigat. Un pariu este un pariu şi, chiar dacă Robert nu m-ar fi obligat, i-am trimis portretul a doua zi. Unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată, în afară de a-mi îngropa biata soţie, Dumnezeu s-o odihnească.

— Nu-mi amintesc să-l fi văzut la conacul Biltmore. Va trebui să caut prin magazii, zise Hugh.

— Nu se află într-o magazie. Baronul zâmbi cu subînţeles. Robert era aproape îndrăgostit de femeia din portret. O nebunie – ca un muritor îndrăgostit de Afrodita.

10 În limba franceză: douăzeci şi unu.

Oricum, mi-a spus că l-a luat în oraş. A zis că o pot vizita oricând.

Amintindu-şi, bărbatul care chelea râse.

Lui Ben îi venea şi lui să râdă. Era aproape prea uşor.

— Unde se află celălalt portret al *Frumoasei englezoaice?*

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Faţa bărbatului se înroşi ca sfecla.

— Aţi spus că aveaţi o pereche de portrete. Ce s-a întâmplat cu celălalt? Îl mai aveţi?

— Da, mărturisi el. Îl ţin ascuns. Îşi ridică gâtul ridat şi se uită dintr-o parte în alta, ca şi cum un spion francez ar fi putut coborî în picaj în orice clipă. Au început să dispară lucruri pe-aici. Nu îmi pot asuma niciun risc în ceea ce o priveşte pe *Frumoasa englezoaică.*

— Ce fel de lucruri au dispărut? întrebă Hugh, cu ochii cât farfuriile.

— Mici bijuterii de familie. Butoni. Ceasul meu de buzunar.

— Pare serios, Charlton, zise Hugh. L-aţi informat pe judecător?

— Nu, şi nu o voi face. Rowland spune că nu mai ştiu pe unde am pus câteva lucruri şi că îşi vor face, cu siguranţă, apariţia. Judecătorul ar spune că am creierul confuz, şi bănuiesc că ar avea dreptate. Dar nu aş putea să îndur să se întâmple ceva cu portretul, aşa că îl ţin în siguranţă.

— Nu ar fi uşor să strecori afară din casă un portret de dimensiuni considerabile, spuse gânditor Ben, dar nu ar fi rău nici dacă l-aţi ţine ascuns. Foarte înţelept, dacă e să mă întrebaţi pe mine. *Se află* încă aici, nu-i aşa?

Spre marea uşurare a lui Ben, Charlton aprobă dând din cap cu entuziasm. Slavă Domnului! Presupunând că baronul nu era complet nebun, reputaţia lui Daphne era în siguranţă pentru moment.

— Probabil că lui Hawkins i-ar plăcea grozav să pună mâna pe el, continuă Ben conversaţia. Trebuia să afle cine ar mai fi putut să o recunoască pe Daphne. Cine a mai

văzut tablourile?

— Nimeni de care să îmi amintesc. Păi, evident, personalul. Tabloul nu este potrivit pentru camere în care intră lumea. Nu l-aş caracteriza ca fiind indecent, înţelegeţi, dar femeia nu este complet îmbrăcată şi nu aş putea să jignesc sensibilitatea soţiei preotului, dacă ar trece pe aici pentru un ceai, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, exclamă Hugh.

Întreaga conversaţie i se păru fascinantă lui Ben. În cele cinci minute care se scurseseră de când începuseră să vorbească despre portret, păruse că baronului îi crescuseră energia şi agerimea minţii. Era ca şi cum Daphne reuşise să iasă din tablou şi să îl vindece.

Ben era absurd de gelos. Şi de curios. Dar nu putea să întrebe, pur şi simplu, cum pozase pentru cel de-al doilea tablou. Ori poate ar fi putut.

— Care este titlul portretului pe care îl aveţi încă?

— A, spuse cu drag Charlton, este *Frumoasa englezoaică alături de oglindă.*

— Şi este preferatul dumneavoastră dintre cele două?

Ben trebuia să afle.

Bătrânul îşi concentră privirea asupra unui punct îndepărtat, ca şi cum chema duhul portretului din adâncurile minţii sale.

— Într-adevăr. Acesta are o substanţă mai adâncă. Este mai vulnerabilă, dar totuşi sofisticată.

Ben înghiţi nodul care i se pusese în gât. Era mult mai rău decât se temuse el. Charlton nu avea să renunţe uşor la portret. Dar poate că era mai bine dacă chiar îl avea ascuns. Daphne putea în continuare să se bucure de sezonul ei şi să găsească un soţ decent, respectabil, fără teama că tabloul ar fi putut să iasă la iveală într-un moment nepotrivit.

Şi dacă avea să fie descoperit cândva, în fundul vreunui dulap ori într-un pod prăfuit, ea urma să fie cu câteva zeci de ani mai bătrână şi nimeni nu avea să o recunoască. Dacă ea ori cineva apropiat ei ar fi recunoscut-o, poate că ar râde la amintirea scandalului pe care

aproape că îl stârniseră portretele. Probabil că nici măcar nu avea să îşi amintească numele nemerniculuі cinic, arogant, care se oferise să o ajute să îl găsească.

Până la urmă nu avea deloc nevoie de el.

Cel puţin avea ocazia să îi dea veştile bune. Şi să mai aibă parte de câteva zile alături de ea la petrecere, înainte ca ea să se reîntoarcă în lumea strălucitoare, acolo unde îi era locul.

El, pe de altă parte, urma să se afunde într-o peşteră întunecată. Undeva unde nu avea să fie obligat să fie martor cum un alt bărbat urma să trăiască viaţa pe care *el* ar fi putut-o avea cu Daphne.

Dacă ar fi fost întreg.

Capitolul 14

— Iată-l! strigă Rose, scoţând braţul pe fereastra trăsurii. Conacul Biltmore.

— Vai, arată ca un palat, zise mama. Îi aruncă lui Daphne o privire plină de speranţă, ca pentru a-i spune: „Într-o zi, astea ar putea fi ale tale”.

Era evident că mama nu renunţase în întregime la ideea de a o căsători pe Daphne cu lordul Biltmore. Profita de cea mai mică ocazie, să îl laude.

— Scrisul lui este impecabil, spusese ea, examinând invitaţia pentru a treia oară în acea dimineaţă.

De parcă forma literelor ar fi fost un indiciu despre caracterul unui bărbat.

— Este minunat, fu de acord Daphne. Dar, dacă e să mă iau după cârceii de la sfârşitul fiecărui cuvânt, aş zice că aceea care a scris invitaţia este menajera.

— Crezi? Mama păru dărâmată.

— Trebuie să fiu de acord cu Daphne, zise Rose. Totuşi, şi-a răpit din timp ca să se semneze la sfârşit. Litera *H* pe care a scris-o este extrem de bine făcută.

Mama păru împăcată de această observaţie.

Daphne nu putea nega faptul că lordul Biltmore era un adevărat domn. Manierele îi erau impecabile, bunătatea îi era veritabilă şi nu şi-l putea imagina încercând să facă ceva atât de nelalocul lui cum ar fi să o sărute pe scările unui orfelinat.

Şi tocmai aici se afla problema.

De când îl sărutase pe Benjamin – Ben – nu se mai putuse gândi la aproape nimic altceva. Apăsarea hotărâtă a buzelor lui, gustul limbii lui, căldura trupului lui lipit de al ei.

În ciuda cuvintelor de rămas-bun pe care i le spusese în grabă în acea după amiază – ori poate tocmai din cauza lor sperase că el avea să îi facă o vizită ori că o să îi trimită un bileţel scurt. *Ceva* care să arate că se gândea la ea. Ea îi trimisese planul de tratament, iar în schimb... nu auzise nimic.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă, nici rănită, dar o îndurera faptul că un eveniment care fusese atât de important în viaţa ei – primul ei sărut adevărat – părea atât de neînsemnat pentru el.

Pe când trăsura ajunse pe aleea lungă, şerpuitoare, care ducea la moşia lordului Biltmore, Daphne ardea de dorinţa de a se elibera din captivitatea trăsurii. Chiar dacă era foarte spaţioasă, cele cinci femei acompaniate de toate pălăriile, săculeţele, evantaiele şi umbrelele lor o făceau să nu mai fie chiar aşa. Mama, Olivia şi Rose călătoriseră pe bancheta din faţa lui Daphne şi a lui Hildy – camerista pe care Ana belle insistase să o ia cu ele. Hildy nu suportase prea bine legănatul trăsurii şi suferise de greţuri cea mai mare parte a călătoriei. Doar somnul părea să îi mai aline nefericirea, aşa că celelalte femei încercaseră să fie cât mai tăcute posibil, citind cărţi şi privind peisajul dincolo de ferestre.

Lucru care o lăsase pe Daphne să aibă foarte mult timp de gândire.

Era teribil de nerăbdătoare să afle dacă Ben reuşise să îi vorbească lordului Charlton şi să descopere unde se afla cel de-al doilea portret De fiecare dată când arunca o privire către Rose şi Olivia, *ştia că* nu putea permite ca

imprudenţa ei să le ruineze. Aşa cum nu putea permite să le devasteze pe mama şi pe Anabelle. La acest gând, stomacul lui Daphne se revoltă, făcând o să se simtă la fel de asudată şi de plină de greţuri ca sărmana Hildy.

Faptul că ştia că în curând urma să îl vadă pe Ben nu făcea decât să îi crească şi mai mult nervozitatea. Avea să recunoască ce avusese loc între ei ori să se poarte ca şi cum nu ar fi fost mai mult decât simple cunoştinţe, aflate la aceeaşi petrecere datorită unor prieteni comuni? Nu ştia niciodată la ce să se aştepte din partea lui.

Când, în cele din urmă, trăsura opri şi un servitor în livrea deschise uşa, Olivia se târî peste poala surorii ei şi sări afară.

— Ce aşezare splendidă!

Se învârti ca şi cum s-ar fi aflat într-o sală de bal, dar aproape că se împiedică de pietrişul de pe alee şi se ciocni de fundul servitorului care o ajuta pe mama să coboare din trăsură.

— Ai grijă, Olivia! strigă mama. Nu se poate să îţi suceşti glezna din prima zi a petrecerii. Un astfel de accident te-ar priva în mod sigur de participarea la festivităţi.

Olivia îşi duse la obraji vârfurile degetelor înmănuşate, ca şi cum ar fi avut o revelaţie bruscă.

— James ar fi nevoit să mă care pretutindeni. Ah, *de ce* nu mi-am sucit glezna? Am cel mai îngrozitor ghinion. Se învârti din nou pe loc, dar execută o răsucire perfectă. La naiba!

Rose şi Daphne o ajutară pe Hildy să iasă din trăsură, şi camerista păru foarte uşurată să se afle pe pământ. Daphne îşi întinse picioarele şi privi soarele după-amiezii cu ochii pe jumătate închişi.

— Bine aţi venit! Lordul Biltmore îşi făcu apariţia din umbra unei verande impunătoare şi coborî treptele de la intrare cu braţele întinse. Sunt foarte onorat că aţi venit. Deşi sunt sigur că sunteţi extenuate în urma călătoriei, nu arătaţi deloc obosite.

— Suntem foarte bucuroase să ne aflăm aici, Lord

Biltmore, zise mama.

— Lord Biltmore sună prea protocolar pentru urechile mele acum, când ne aflăm aici, la ţară. Dacă doriţi, îmi puteţi spune Hugh.

— Nu am putea face aşa ceva.

Mama se afla la doar un fir de păr distanţă de a fi îngrozită.

— Nu? Păru descurajat. Poate doar Biltmore, atunci.

— Nu ştiu, zise mama.

Se uită către Rose şi către Olivia pentru un sfat. Genul acela de nuanţe sociale nu venea uşor pentru cineva care nu petrecuse prea mult timp în compania membrilor elitei societăţii. Şi o făceau pe mama să fie teribil de nervoasă. Prefera să evite şi cel mai mic gest necorespunzător, respectând strict toate regulile.

Reguli pe care Daphne le nesocotise în mod flagrant atunci când pozase pentru acele portrete. Greaţa îi reveni.

Rose păşi în faţă şi, cu felul ei obişnuit, liniştit de a fi, acceptă cu eleganţă sugestia lui Biltmore.

— Excelent, răspunse el. Vă rog, intraţi! Menajera mea, doamna Norris, vă va conduce în camerele domniilor voastre.

Lui Daphne i se părea casa – care era, după cum spusese mama, mai degrabă un palat – deopotrivă impresionantă şi încântătoare. Pardoseala alb cu negru din hol strălucea ca suprafaţa unui lac. Un blazon plin de culoare atârna pe perete alături de o tapiserie cu detalii bogate care înfăţişau un fel de scenă de luptă. Dar cea mai impresionantă caracteristică a holului era o scară lată, în spirală.

Doamna Norris coborî scările atât de graţios încât părea un spirit care plutea să îi întâmpine.

— Bine aţi venit, doamnelor! Este o plăcere să vă primim. Iertaţi-mă că nu am fost aici să vă primesc, când aţi sosit, dar verificam camerele dumneavoastră pentru o ultimă dată, ca să mă asigur că totul este în ordine. Sunteţi primii oaspeţi pe care îi avem, după mult timp. Suntem pur şi simplu încântaţi că sunteţi aici.

— Lordul Foxburn este aici, preciză Biltmore. Este unul dintre oaspeţi.

— Da, zise menajera, fluturând dispreţuitor din mână, dar el este mai mult ca un membru al familiei. Îl ştiu de când era flăcău.

Interesant! Ben fusese, probabil, mult mai apropiat de Robert decât crezuse Daphne. Părea că fuseseră mai mult ca fraţii decât prieteni.

— Foxburn se află în bibliotecă, unde îmi dă sfaturi cu privire la unele probleme legate de afaceri. Nu ştiu ce m-aş face fără îndrumarea lui. Nu există nimeni mai dedicat decât el. Când îşi pune ceva în gând, se îndeplineşte – şi să-l ferească Cerul pe cel care-i stă în cale.

Biltmore zâmbi.

Încrederea tânărului viconte în Ben linişti nervii zdruncinaţi ai lui Daphne.

— Doriţi nişte ceai şi nişte gustări înainte să vă conduc sus? le propuse doamna Norris.

— Nu, mulţumesc, zise mama. Aş dori să mă spăl şi să mă odihnesc un pic.

— Desigur, spuse menajera. Vă rog, urmaţi-mă, doamnelor! Îi voi pune pe valeţi să vă aducă lucrurile de îndată ce vă instalaţi.

Le conduse pe scara impunătoare, oprindu-se o dată, ca să le arate mulurile aurite de pe tavanul în stil rococo, şi încă o dată, ca să le spună numele unui fost Lord Biltmore posomorât, înfăţişat într-un portret care atârna deasupra balustradei. Casa era foarte frumoasă şi mobilată cu aproape la fel de mult bun-gust precum casa din Londra a lui Owen. De data asta, chiar şi Olivia rămăsese mută.

La primul etaj, un coridor larg, pătrat, avea opt uşi care păreau să ducă spre diferite camere de primire şi apartamente.

— Am pregătit pentru dumneavoastră camere în aripa estică, zise doamna Norris, luând-o uşor spre una dintre uşi. Veţi avea fiecare propria cameră de dormit. Doamnă Honeycote, spuse ea, deschizând uşa unei încăperi, dumneavoastră veţi sta în camera aurie.

Un pat cu baldachin tapisat în nuanţe bogate de catifea de culoarea chihlimbarului domina încăperea, iar pe mobila din lemn – care includea un şifonier, o noptieră şi o măsuţă de toaletă – strălucea un strat subţire de lac. Un covor în culori palide, auriu cu albastru, ţinea de cald când păşeai pe podeaua lucioasă de lemn. Aerul mirosea uşor a ceară cu lămâie şi a flori proaspăt tăiate, care încoronau o măsuţă rotundă, aflată sub fereastră.

— Este minunată. Mă voi simţi foarte confortabil aici, mulţumesc, zise mama, cu mâna tremurând în jurul gâtului.

Daphne îi înconjură umerii cu braţul, ca să o liniştească. Încăperea era foarte, foarte diferita faţă de vechiul lor apartament murdar.

— Servitoarele vor aduce în curând urcioare cu apă fierbinte. Menajera avansă un pic în aripa estică şi deschise o altă uşă către o în capere similar mobilată, doar puţin mai mică şi decorată în nuanţe de roz. M-am gândit că pentru dumneavoastră ar fi potrivita camera trandafirie, Lady Rose.

Doamna Norris îi făcu cu ochiul.

Rose strălucea.

— Este perfectă. Mulţumesc.

— Iar pentru dumneavoastră, Lady Olivia – menajera deschise uşa unei alte încăperi – camera albastră.

Olivia oftă.

— Culoarea preferată a lui James este albastru.

Doamna Norris îşi încreţi fruntea.

— Mă scuzaţi, milady?

— Nu o luaţi în seamă pe sora mea, zise Rose. Albastrul i se potriveşte de minune.

— Foarte bine, atunci. În cele din urmă, domnişoară Honeycote, camera dumneavoastră este aici. Camera violet.

Uşa se deschise, scoţând la iveală draperii de un violet-deschis, o plapumă de culoarea prunei şi un covor de culoare crem.

— Este superb, şopti Daphne. Ca dintr-o poveste.

Doamna Norris îşi încleştă mâinile, încântată.

— Vă rog, simţiţi-vă ca acasă! Voi trimite imediat apă fierbinte şi gustări. A, priviţi, v-au sosit şi bagajele!

Hildy începu imediat să despacheteze lucrurile mamei, în timp ce Rose, Olivia şi Daphne se ocupară singure de ale lor. La scurt timp după aceea, se întoarseră în camera mamei, pentru o ceaşcă de ceai şi biscuiţi şi, nu după mult timp, mama începu să caşte, spunând că are nevoie de un pui de somn înainte de cină. Olivia şi Rose păreau să dorească acelaşi lucru, aşa că fiecare se retrase în propria cameră.

Totuşi, după ce petrecuse cea mai mare parte a zilei înghesuită într-o trăsură, Daphne dorea să cutreiere. Se uită pe fereastra camerei sale afară, la rândurile bine îngrijite din grădina de legume şi dincolo de ele, la pajiştea verde, întinsă şi la linia de copaci de la orizont. Ziua era caldă, dar norii înalţi acopereau parţial soarele. O briză ocazională foşnea printre frunzele copacilor şi dădea naştere unor valuri unduitoare prin iarba mai înaltă din depărtare.

Se schimbase de hainele de călătorie pe care le purtase mai devreme şi îşi pusese o rochie pentru după-amiază din crep de culoare verde-deschis, cu mâneci scurte. Ar fi fost plăcut să se plimbe prin grădină. Dacă îşi lua şi ce îi trebuia pentru scris, ar fi putut să încropească un bileţel pentru Belle, ca să o anunţe că ajunseseră cu bine.

Daphne se aventură pe holul pătrat şi rugă o servitoare care trecea pe acolo să o îndrume către grădină. Tânăra o însoţi la parter şi o conduse printr-un salon opulent. Uşile franţuzeşti din spate duceau către o terasă care dădea într-o grădină tradiţional englezească, cu alei acoperite de pietriş, garduri vii simetrice, de formă cubică, bănci bine plasate, fântâni arteziene şi o varietate de alte bogăţii care meritau să fie explorate. Daphne porni în căutarea unui loc retras, drăguţ, în care să îi scrie surorii sale.

În timp ce se învârtea printre gardurile vii înalte până la umăr, admiră straturile colorate de flori aşternute la picioarele ei. Un iaz plin cu peşti se afla alături de un spalier

acoperit de vrejuri înflorite. La umbra spalierului se afla o bancă de piatră – un loc retras în care se putea bucura de sunetul apei care se lovea de pietre şi de mirosul ierbii proaspăt tăiate.

După ce îşi scoase cele trebuincioase dintr-un săculeţ, îşi aruncă din picioare încălţările şi îşi vârî picioarele sub ea. Îşi duse capătul peniţei la buze şi stătu un moment pe gânduri, apoi se apucă să scrie. După câteva linii scrise însă, ochii începură să i se închidă. Peticul de iarbă din faţa băncii părea să o cheme, aşa că îşi întinse pelerina acolo şi se cuibări pentru o scurtă odihnă. Avea să îşi închidă ochii doar pentru o clipă, să se recupereze după o zi de mers cu trăsura. Dar sunetul bălăcelii peştilor şi ciripitul păsărilor din copaci fură ca un cântec de leagăn şi, în câteva minute, adormi.

*

Buze fierbinţi îi dezmierdară obrazul lui Daphne ca o şoaptă. Degete blânde îi mângâiară părul, marginea urechii şi îi atinseră uşor gâtul până când, de plăcere, îi veni să toarcă precum o pisică. O furnica întregul trup şi suspină uşor, hotărâtă să savureze fiecare secundă de extaz pe care i-o îngăduia visul. De fapt, nu i-ar fi displăcut dacă mângâierea ar fi continuat să coboare un pic pe gât şi, poate, pe umeri…

— Daphne.

Vocea aceea, atât de joasă şi de răguşită, nu putea să îi aparţină decât lui Ben.

Ben. Se ridică brusc în fund şi îşi lovi capul de bancă.

— Au!

— Iartă-mă că te-am speriat. Eşti în regulă?

Ea clipi, iar chipul lui – care era la nivelul ochilor ei – începu încet să prindă contur. Ştia că el aştepta un răspuns, dar pentru moment privirea ei era pironită asupra gurii lui şi, mai ales, asupra plinătăţii buzei de jos.

— Daphne?

— Sunt bine. Cred. Îşi pipăi cu grijă ceafa.

— Dă-mi voie!

Era deja pe genunchi în iarbă, lângă ea. Cu blândeţe, o întoarse cu spatele la el ca să poată vedea dacă are vreun cucui ori vreo tăietură. Plin de tandreţe, îşi răsfiră degetele prin părul ei şi îi masă pielea capului.

Era ca în rai.

— Doare?

— Mmm, nu.

El râse pe înfundate.

— Îţi place.

— Bănuiesc că nu se cade să admit asta, dar da. Îmi place… vai, este divin.

Îi dădu la o parte cârlionţii de pe ceafă şi făcu cercuri lente la baza craniului cu degetele mari.

— Cum e?

— Dacă chiar trebuie să ştii, şi asta este absolut minunat.

— Chiar aşa?

— Mmm.

Îşi dorea cu disperare ca el să se oprească din vorbit şi să se concentreze la ceea ce avea de făcut.

— Atunci hai să vedem ce părere ai despre asta!

Îşi lăsă capul aproape de urechea ei şi îşi trecu buzele peste partea din mijloc a gâtului ei. Daphne fu sigură că avea să se topească din cauza fierbinţelii dintre ei şi că din ea nu avea să mai rămână nimic, în afară de rochia de crep verde.

Atingerea lui tandră şi purtarea lui jucăuşă făcură ca lui Daphne să îi tresară inima în piept. Poate că aerul de ţară îmblânzise bestia din el. Sau poate că sărutul lor o făcuse. Oricare ar fi fost motivul schimbării, se bucura că avusese loc – şi era exagerat de mulţumită că partea aceea uşuratică pe care el o avea părea să fie păstrată doar pentru ea. Dacă domnişoarele aflate pe piaţa căsătoriei londoneze ar fi fost martorele farmecului lui Ben, acesta nu ar fi rămas necăsătorit pentru mult timp.

Lasciv, se întoarse şi se lăsă pe el, întâmpinând cu bucurie lunecarea mâinii lui pe trupul şi peste şoldurile ei.

În starea ei de lâncezeală, totul părea înceţoşat şi plăcut, ca într-un vis. Şi la kilometri depărtare de criticile societăţii.

Despre asta era vorba – o răzvrătire năvalnică de a sărbători evadarea ei din civilizaţie. Nu strica nici că Ben era incredibil de chipeş. Părul întunecat, care mai crescuse un pic, îi dădea un aer periculos. Dar privirea lui intensă o afecta cel mai mult. O privire arzătoare, care o putea determina să îşi arunce pe fereastră simţul realităţii – aşa cum era foarte clar că o făcuse în momentul acela.

Îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei şi o trase mai aproape – atât de aproape încât ea putea vedea petele de culoare albastru-închis din ochii lui. Piciorul lui stâng era îndoit alături de ea, în timp ce piciorul rănit era întins pe pământ. Îi prinse strâns reverele jachetei şi, chiar când el se aplecă să o sărute, ea îşi puse o palmă pe coapsa lui dreaptă.

El tresări şi îşi smuci piciorul la o parte, corpul încordându-i-se ca şi cum s-ar fi pregătit să lupte.

Ce făcuse? Îşi ridică ochii spre el şi tresări la vederea expresiei sumbre de pe chipul lui.

— Te-am rănit?

El se împinse şi se ridică de pe pământ, stând în picioare deasupra ei.

— Nu.

Întinse o mână şi o ajută să se ridice. În momentul în care palmele li se lipiră, fiori delicioşi îi traversară toată mâna. Nu voia să îi dea drumul, dar el era în mod evident agitat, aşa că se aşeză pe bancă şi îi permise să se plimbe de colo-colo.

— Ai reuşit să încerci tratamentul pe care ţi l-am recomandat? întrebă ea.

— Nu.

— De fapt, este foarte simplu. Tot ce trebuie să…

— Încetează! se răsti el.

— Ce anume?

Rămase tăcut, dar îşi încrucişa braţele la piept şi se încruntă.

— Eşti sigur că piciorul tău este în regulă?

Se opri din mers şi se întoarse cu faţa către ea, cu ochii scânteind şi tăioşi ca o sabie.

— De ce ai făcut-o?

— Să te ating? Confuzia şi lipsa de experienţă se amestecară, umplând-o de ruşine. Mă atingeai. Am crezut – evident, în mod eronat – că ai putea…

— La naiba, Daphne!

Îşi ascunse chipul în mâini, peste măsură de umilită.

— Doar… nu-mi atinge piciorul. Niciodată. De fapt, aş prefera să te abţii de la a mai vorbi vreodată despre piciorul meu afurisit. Este ca şi cum ai avea o fascinaţie bolnavă faţă de el. Ori poate îţi place provocarea de a încerca să repari ceva care este iremediabil stricat. În orice caz, aş prefera să nu fiu micuţul tău experiment medical. Nu mă poţi vindeca şi al naibii de sigur nu mă poţi schimba, aşa că dă-mi pace.

Daphne îşi lăsă mâinile să îi cadă în poală şi se holbă la el, amuţită. El depăşise o linie groaznică, oribilă, iar felul în care îi evita privirea sugera faptul că şi el o ştia. Mânia care îi fusese gravată pe chip în timpul izbucnirii lui se scursese lent şi stătea acolo ţeapăn, privind fix la pământul dintre ei.

— Ar trebui să plec.

Întinse mâna după baston, care era sprijinit de bancă, şi se întoarse ca şi cum avea să se îndrepte înapoi, spre casă, şi să o lase pe ea acolo, să se întrebe ce naiba era în neregulă cu el.

Şi chiar atunci, ceva în interiorul ei plesni.

— Să nu îndrăzneşti să pleci!

Se opri, dar nu se întoarse cu faţa spre ea. După o tăcere stânjenitoare, zise:

— Nu sunt o companie prea plăcută în momentul acesta.

Cel mai mare eufemism pe care îl auzise vreodată.

— Nu înţeleg ce s-a petrecut adineauri şi cu siguranţă nici de ce te-ai înfuriat, dar fuga nu te ajută cu nimic – doar amână inevitabilul.

El lăsă să-i scape un oftat şi se întoarse încet către ea.

— Nu vreau să mă cert cu tine.

— Atunci, te rog – bătu cu palma locul de lângă ea, pe bancă – vino şi ia loc!

— Putem cădea de acord să schimbăm subiectul?

— Bine, zise ea fără tragere de inimă. Dar ai putea încerca să ai încredere în mine odată şi-odată. Sunt un foarte bun ascultător. Cel puţin, aşa mi s-a spus.

Asta atrase un zâmbet amar, şi el se aşeză.

— Te-am văzut pe fereastra bibliotecii, traversând terasa şi mergând în direcţia grădinii. M-am gândit că ar fi o ocazie bună să discutăm. Când, în cele din urmă, te-am găsit şi te-am văzut întinsă pe pământ, m-am temut de ce poate fi mai rău.

— Mai rău?

El ridică din umeri, în mod clar stânjenit.

— Că erai rănită ori că îţi era rău. Când mi-am dat seama că pur şi simplu erai adormită, chiar am spus o rugăciune de mulţumire.

Pieptul ei se umplu de căldură.

— Asta e foarte drăguţ.

— Mai degrabă absurd. Arăta ca şi cum ar fi înghiţit o scrumbie stricată. M-am rugat unui Dumnezeu care în mod clar m-a abandonat – nu are niciun sens.

Se gândi că nu ar fi fost înţelept să îl provoace la o dezbatere teologică, aşa că spuse:

— Nu eşti absurd.

Sprâncenele lui întunecate se ridicară pe frunte.

— De obicei, nu. Dar din nu ştiu ce motiv, când sunt în preajma ta, mă comport imprevizibil. Este… îngrijorător.

— Dacă te face să te simţi mai bine, nici eu nu sunt chiar eu însămi atunci când sunt în preajma ta.

— De fapt, asta chiar mă face să mă simt mai bine.

Rămaseră tăcuţi câteva momente, ascultând vântul care foşnea printre frunze.

În cele din urmă, el vorbi:

— Am veşti despre cel de-al doilea portret.

Şi abia acum se gândise să menţioneze asta? Stomacul i se prăbuşi şi se apucă cu mâinile de marginea

băncii, cu putere. Dorea să ştie, dar pe de altă parte nu dorea.

— Ce anume?

— L-am vizitat aseară pe Charlton. Este la el.

— L-ai văzut? Crezi că l-a mai văzut şi altcineva?

— Nu, şi probabil că da. Dar, cel puţin pentru moment, l-a ascuns. Se teme că ar putea cineva încerca să i-l fure.

Poate că nu îl auzise bine. Se întoarse cu urechea înspre el.

— Crede că i-l va *fura* cineva?

— Da.

— Asta e ciudat.

— Dar e spre binele nostru.

Se încălzi din nou la auzul felului în care el spusese *nostru.*

— Cum aşa?

Trebuia să obţină tabloul, dar părea că lordul Charlton era destul de ataşat de el.

— Ne face să câştigăm timp. Nu pleacă nicăieri, şi asta e valabil şi pentru tablou. Trebuie doar să-l conving să mi-l vândă. Şi o voi face.

Părea extrem de încrezător, ca şi cum lucrul acela ar fi fost aproape înfăptuit. O greutate uriaşă îi fu ridicată de pe umeri. Şi fu dintr-odată – pe deasupra foarte neaşteptat – periculos de aproape de lacrimi.

— Este minunat. Dorea să îl îmbrăţişeze, dar amintindu-şi cum se înfuriase îşi dădu seama că orice fel de atingere părea o imprudenţă. Voi găsi o modalitate de a te răsplăti.

El se ridică.

— Nu mă aştept să fiu recompensat, domnişoară Honeycote. Părea epuizat, ca şi cum acea scurtă conversaţie îl vlăguise de toată puterea. Ar trebui să mă întorc în casă înainte să observe cineva că suntem plecaţi amândoi.

Spunând acestea, plecă şchiopătând, lăsând-o pe Daphne uluită şi ciudat de nefericită.

Capitolul 15

Textură: (1) Proprietăţile vizuale şi tactile ale unei pânze, adesea dobândite prin suprapunerea de vopsea ori aplicarea unor alte materiale. (2) Tuşeul unic al unei suprafeţe, cum ar fi înţepătura uşoară a bărbii unui bărbat sub vârful degetului.

Ben privea în gol la tencuiala de pe tavan, neputând să adoarmă. Luând în considerare purtarea lui de mai devreme, din grădină, s-ar fi putut crede că suferea din cauza unei conştiinţe supărătoare. În mod normal, *ar fi trebuit* să se simtă vinovat.

Nu era aşa.

Ceea ce îl ţinea treaz şi alert ca pe mama unei debutante într-o încăpere plină de crai era durerea. Genul acela înfiorător.

Pornise din coapsă, dar se împrăştiase în fiecare oscior din trup. Până şi dinţii îl dureau.

Începuse să ia tratamentul – acela pe care îl folosea – la ora două dimineaţa, dar coniacul nu avusese efectul anestezic dorit. Nu făcuse decât ca încăperea să se învârtească, amplificându-i nefericirea. Nicio criză nu durase atât de mult. De-a lungul întregii nopţi se zvârcolise de durere, blestemându-se de fiecare dată când îi scăpa câte un scâncet.

Când fu deranjat de primele raze ale zorilor, capul începu să îi bubuie drept răspuns.

Un ciocănit insistent îi crescu suferinţa; răspunse cu un mârâit.

Uşa se deschise, şi Averill îşi vârî capul în încăpere.

— Scoală-te, Foxburn. Mergem la vânătoare, îţi aminteşti?

Noaptea trecută, vânătoarea păruse o idee bună. L-ar

fi scos din casă şi l-ar fi îndepărtat de Daphne. I-ar fi luat mintea de la lucruri la care ar fi preferat să nu se gândească.

Acum părea ca o idee venită din iad.

— Nu merg. Vorbitul era o sarcină herculeană. Piciorul îmi face probleme. Am nevoie de odihnă. Îşi acoperi capul cu o pernă şi îl goni pe Averill făcând un semn cu mâna. Ascultă să audă cum se închide uşa, dar sunetul nu veni. La naiba, Averill! Nu poţi să înţelegi o aluzie?

— Nu mă pricep prea bine să înţeleg semnificaţiile, nu. Mă pricep mult mai bine la fapte, numere şi genul acesta de lucruri. Ieri păreai a te simţi bine. Ce s-a întâmplat?

— Am călărit. Pentru prima dată după multă vreme.

— Ai dureri atât de mari doar de la călărit?

Ben scrâşni din dinţi.

— Da.

— Să trimit pe cineva? Poate să chem un medic?

Ben aruncă în lături perna.

— Să nu chemi niciun medic. M-am făcut destul de clar? Înţelegi ce vreau să spun?

— Înţeleg, răspunse mohorât Averill. Vru să închidă uşa în urma lui, dar ezită. Ştii, Foxburn, uneori mă întreb dacă nu cumva îţi face plăcere să te simţi nefericit.

Ben îl săgetă cu privirea, deşi efortul făcu ca faţa să îl doară.

— Ieşi naibii afară!

Averill plecă, închizând uşor uşa în urma lui, când orice bărbat normal ar fi trântit-o.

Ben îşi cuprinse capul în mâini. Nu crezuse că ar fi fost posibil să se simtă şi mai rău.

Se înşelase.

Următoarele câteva ore trecură ca prin ceaţă. Nu se mai obosi să bea coniac – oricum nu îl ajuta. În schimb, rămase întins, nemişcat, respirând superficial, dorindu-şi să poată adormi. Poate avea să descopere că ultimele douăsprezece ore fuseseră un coşmar oribil. Urma să se trezească, păsările aveau să cânte, pe cer avea să fie pictat

un curcubeu, iar el urma să danseze un afurisit de cadril.

Nu avu un astfel de noroc.

Era nevoit să îndure chinul atât cât avea să dureze.

Iar *aceea* era cea mai înfricoşătoare parte a chinului – nu ştia cât urma să dureze.

Renunţase să mai numere. Şi începuse să se întrebe.

Dacă nu avea să se oprească niciodată? Dacă urma să fie condamnat la acea existenţă jalnică pentru tot restul amărâtei lui vieţi? Sudoarea îi acoperise trupul şi îi udase cearşafurile. Putea auzi sângele bubuindu-i în urechi şi, pe deasupra, gemete înfundate, patetice, care nu puteau veni decât de la el.

Mânia se transformă în ceva mai întunecat. Disperare.

Imagini groaznice îi fulgerară prin cap. Trupul călcat în picioare al lui Robert; sângele şiroind violent din gura lui. Glonţul care lovise femurul lui Ben; gaura căscată din carnea lui. Fumul care îi înţepa ochii; strigătele de durere răsunând de-a lungul câmpului de bătălie.

Visele, ori amintirile, ori ce erau ele, nu voiau să înceteze. Se repetau iar şi iar, în aceeaşi ordine înspăimântătoare, până când Ben nu mai putea discerne ce era real şi ce nu.

Apoi un ciocănit depărtat îşi croi drum în conştiinţa lui, întrerupându-i ritmul groaznic al viziunilor. Ascultă, recunoscător aceluia care îi dăduse o scurtă păsuire, oricine ar fi fost el.

Loviturile continuară.

— Benjamin?

O voce de femeie. Curată şi dulce, spălă o parte din oroarea care stătea la pândă. Dar durerea rămase.

— Ben, mă auzi?

Dorea să fie lângă ea, avea nevoie să îi răspundă:

— Da, încercă el să spună. Se auzi mai mult ca un vaiet.

— Intru.

Îşi aminti vag faptul că se afla într-o cameră de dormit. În casa lui Robert. Acum, casa lui Hugh. Se forţă să îşi deschidă ochii şi privi în jos, la trupul său. Gol. Nici urmă

de haine, iar cearşafurile erau făcute ghemotoc sub picioarele lui. Cel mai rău, coapsa dreaptă îi era complet expusă, în toată gloria ei grotescă, cu muşchii mutilaţi sub carnea plină de cicatrici şi o gaură de mărimea unei prune acolo unde o parte din picior dispăruse.

Se luptă să apuce cearşafurile şi o pătură. Asta îi luă şi ultima picătură de energie care îi mai rămăsese şi abia reuşi să se acopere înainte să se prăbuşească din nou pe saltea. Uşa se întredeschise.

Daphne. O foarte mică măsură de speranţă luă naştere în sufletul lui.

— Sper că nu te deranjez.

Arăta a primăvară şi a narcise, şi a prăjitură cu lămâie.

El arăta cu siguranţă demn de milă. Ca un biet animal rănit.

— Nu, croncăni el.

Ochii ei albaştri frumoşi se plimbară deasupra trupului său, şi îngrijorarea îi încreţi fruntea, altminteri netedă. Privirea ei stărui asupra sticlei de coniac aproape goală de lângă patul lui şi la hainele şi aşternuturile de pe podea. Îşi puse mâinile în şolduri şi spuse:

— Te voi ajuta. Mai întâi trebuie să îi cer doamnei Norris unele lucruri necesare, dar voi reveni curând. Când o voi face, nu te vei contrazice cu mine, ci vei face ceea ce spun. Ai înţeles?

Dorea să o implore să nu plece, nici măcar pentru scurt timp, pentru că nu ştia dacă putea să mai îndure un alt minut de agonie în singurătate.

— Da.

Ochii ei se măriră de surpriză şi se grăbi să iasă. Cele cinci minute în care fu plecată părură ca cinci ore, dar reveni, aşa cum promisese, cu o carafă în mână. Sub braţ avea câteva prosoape.

— Doamna Norris încălzeşte nişte apă pentru noi. Între timp, te voi curăţa.

Puse carafa pe măsuţa de lângă pat şi mută coniacul într-un colţ îndepărtat al camerei. Când reveni, ridică

hainele şi aşternuturile de pe podea şi le aruncă pe hol, fără ceremonie. Apoi luă ligheanul din lavoar şi îl aşeză lângă carafă.

— Ai vrea să bei un pic? Apă? adăugă iute.

— Te rog.

Privi în jur, dar nu găsi un pahar curat, aşa că merse să aducă unul. Când reveni, turnă nişte apă în pahar.

— Crezi că te poţi ridica în capul oaselor ori vrei să te ajut?

Îşi înălţă capul, care aparent era făcut din piatră, la vreo doi centimetri de pernă. Ea îşi strecură o mână prin spatele lui şi îi duse paharul la buze. El sorbi şi vărsă un pic pe cearşaful care îi acoperea pieptul.

Îl lăsă uşor pe spate, şi mirosul de flori sălbatice îl învălui. Îşi închise ochii şi inspiră adânc.

În clipa următoare, o cârpă rece, umedă, i se odihnea pe frunte. Daphne se mişca lângă el cu o eficienţă vioaie, storcând un alt prosop în lighean şi fredonând încetişor. Însă când se întoarse cu faţa către el, obrajii îi erau îmbujoraţi.

— Pari înfierbântat, aşa că o să îţi scad temperatura. Eşti… ăăă… îşi închise strâns ochii ca şi cum astfel ar fi fost mai uşor să îşi termine întrebarea. Eşti îmbrăcat?

— Nu.

Îşi deschise ochii, dar evită să îl privească în mod direct.

— Ei bine, atunci vom lăsa cearşafurile unde sunt.

Dacă nu ar fi fost atât de nenorocit, ar fi izbucnit în râs la auzul tonului ei voios. Ca şi cum avea obiceiul de a face baie bărbaţilor goi.

Dar, în momentul în care ea îl atinse, orice urmă de haz dispăru, înlătură cârpa de pe fruntea lui şi îi dădu la o parte părul ca să îi poată şterge faţa cu o alta, proaspătă, rece. Oricine ar fi putut-o face – să îi ofere acea mică uşurare –, dar nimeni altcineva nu l-ar fi putut face măcar să se gândească să zâmbească în starea lui jalnică.

Nimeni în afară de ea.

Materialul moale îi trecu peste frunte, de la un obraz

la celălalt, apoi pe nas şi împrejurul bărbiei şi gurii. După ce înmuie şi stoarse din nou cârpa, îi şterse uşor urechile şi trecu la gât şi la umeri. Atenţia ei la detaliu era impresionantă şi, după ce trecu de stânjeneala iniţială, se purtă foarte profesionist.

Până când ajunse la pieptul lui.

Chipul îi căpătă o nuanţă şi mai adâncă de roz.

— Voi aştepta până când doamna Norris se va întoarce cu apa fiartă. Mă poate ajuta să continui să te spăl.

El mormăi. Doamna Norris nu avea să se bage sub cearşafurile lui. Nu era ca şi cum s-ar fi aflat pe patul de moarte, pentru numele lui Dumnezeu!

Cel puţin el aşa spera.

— Dacă îmi aduci halatul – arătă cu degetul spre cealaltă parte a încăperii, acolo unde era agăţat de braţul unui fotoliu aş putea să îl îmbrac şi să te scutesc de jenă.

— Nu sunt jenată, minţi ea.

— Ei bine, poate că eu sunt, minţi el.

Asta smulse un zâmbet din partea ei.

— Mă îndoiesc de asta. Poate ar trebui să cădem de acord şi să o scutim de jenă pe doamna Norris.

Daphne lunecă prin încăpere, se întoarse cu halatul şi îl ţinu astfel încât el să poată introduce un braţ.

— Mă descurc de aici, zise el.

Ochii ei albaştri sclipiră.

— Nu aş fi crezut niciodată că eşti atât de ruşinos, Benjamin.

— Ben, zise el. Ai promis.

Chiar înainte ca ea să îi întoarcă spatele, el reuşi să îi zărească expresia. Surpriză… şi altceva. Orice ar fi fost, îi făcu inima să tresară în piept.

— Anunţă-mă dacă ai nevoie de ajutor… Ben.

Chiar şi în starea jalnică în care se afla, era extrem de tentat să facă o remarcă sugestivă, foarte nelalocul ei, dar îşi stăpâni impulsul. Nu îi stătea în fire să gândească înainte să vorbească, dar atunci când vorbirea cerea atât de mult efort, exista tendinţa de a-ţi alege vorbele cu mai multă grijă.

În timp ce el se lupta cu halatul, Daphne continuă conversaţia într-un mod plăcut:

— Toţi bărbaţii au ieşit la vânătoare. Femeile abia au plecat către sat – la cumpărături şi să admire împrejurimile.

— Tu de ce nu ai mers cu ele?

— Am auzit-o din întâmplare pe doamna Norris spunându-i unei servitoare că nu trebuia să fii deranjat. M-am gândit că poate ai avea nevoie de companie.

— Nu ar fi trebuit să rămâi din cauza mea, zise el ţâfnos. Nu se cade nici măcar să fii aici, înăuntru.

Căută în zadar mâneca afurisitului de halat.

— Poate că nu, spuse ea. Dar nu ar trebui să fii singur. Te deranjează compania mea?

— Nu. Nu chiar. Îmi fac griji pentru reputaţia ta. Dacă rămâi, doamna Norris ar putea să menţioneze acest lucru faţă de Hugh ori faţă de vreun alt oaspete.

— Foarte bine. Când vine cu apa, voi pleca… apoi voi reveni un pic mai târziu.

— Poftim?

Ridică din umerii ei zvelţi.

— Îi vei spune doamnei Norris – în felul tău ţâfnos obişnuit – că doreşti să te odihneşti şi că nu doreşti să fii deranjat. De îndată ce va pleca, mă voi strecura din nou de pe hol. Nu va şti nimeni că am fost aici. Nu vei fi nevoit să suferi singur, iar reputaţia mea rămâne neatinsă – cel puţin deocamdată.

Se opri pentru scurt timp din cazna lui ca să admire curba graţioasă a spatelui ei şi întinderea fină a pielii de sub ceafa ei. În circumstanţe normale, nici nu ar fi visat să descurajeze o tânără frumoasă care voia să se strecoare în dormitorul lui.

— Nu sunt sigur că acesta este un plan înţelept, Daphne.

— Sunt gata să-mi asum riscul.

Îmbrăcarea halatului se dovedi a fi mult mai dificilă decât îşi imaginase el. Cea mai uşoară răsucire a părţii superioare a trupului făcea ca greutatea să i se mute, iar asta era de ajuns să îi facă coapsa să-i pulseze de durere.

Cu siguranţă scosese câteva sunete guturale.

— Lasă-mă să te ajut, îl rugă ea.

— Am terminat. Trupul îi lovi salteaua cu un bubuit.

Ea se răsuci şi se grăbi să se apropie de el, ca şi cum s-ar fi temut că el reuşise să se rănească mai tare în cele trei minute în care ea nu îl privise. Odată mulţumită să vadă că era încă întreg, mai mult ori mai puţin, oftă.

— Excelent. Vei fi mai confortabil aşa.

Nu, nu avea să fie. Dar nu părea corect să se contrazică.

Daphne deschise gura să spună ceva, dar doamna Norris intră repede în încăpere, cărând o găleată din care ieşeau aburi. O aşeză pe podea, alături de Daphne.

— Cum se simte? întrebă menajera.

— Sunt treaz şi perfect conştient, se răsti Ben. Dar mă simt ca…

— Nu se simte prea bine, interveni Daphne. Bănuiesc că activitatea fizică intensă din ultimele zile îl prinde din urmă.

Activitate fizică excesivă? Călărise un cal, mersese un pic pe jos şi jucase o partidă de biliard. Nu era ca şi cum ucisese un dragon ori ca şi cum salvase o afurisită de prinţesă dintr-un turn.

— Să îl chem pe doctorul Sundry? întrebă doamna Norris.

— Nu.

Ben se uită încruntat către menajeră, dar aceasta nici măcar nu îl băgă în seamă. În schimb, întrebarea îi rămase în ochi, în timp ce o privea fix pe Daphne.

— Încă nu, răspunse Daphne, deşi păru cumva nesigură. Dacă până diseară nu se simte cu mult mai bine, atunci vom fi nevoiţi să îl chemăm, indiferent de dorinţele domniei sale.

Doamna Norris dădu din cap, fiind pe deplin de acord.

— Ce aţi dori să fac cu apa fiartă?

— Este bine acolo unde este. Daphne luă o cârpă curată, o înmuie în găleată şi o stoarse. Lord Foxburn, puteţi folosi asta ca pe o compresă fierbinte, dacă doriţi.

O atârnă de marginea găleţii ca să se răcească un pic.

— Mulţumesc. Ben oftă şi coborî privirea.

Drept răspuns, menajera îşi ridică sprâncenele albe.

— Mai aveţi nevoie de altceva? Ceai sau terci de ovăz?

— Dumnezeule, nu! Ăăă, nu. Voi fi în regulă, vă mulţumesc amândurora.

— Vom avea grijă să nu fiţi deranjat pentru restul după-amiezii, zise Daphne, jucând perfect.

Doamna Norris părăsi încăperea cu o ultimă privire de regret – Ben putea să parieze că era mai neliniştită din cauza halului în care se afla camera şi mai puţin din cauza lui. Nu că era nesimţitoare, dar unele obiceiuri mor greu.

Daphne o urmă pe menajeră şi închise uşa, fără să privească în urmă.

În clipa în care rămase singur, deveni mai conştient de durerea continuă din picior. Durerea scoase la suprafaţă pesimistul din el şi începu să se gândească la toate lucrurile care ar fi putut merge prost cu acel plan prost conceput. Dacă cineva avea să o descopere pe Daphne în dormitorul lui, reputaţia acesteia urma să fie făcută bucăţi. Ar fi putut fi chiar mai rău decât dacă portretele ar fi fost descoperite şi agăţate într-o piaţă publică, unde s-ar fi putut holba toată lumea bună.

Dar dacă rămânea singur cu ea, alt fel de riscuri apăreau. Nu avea încredere în el însuşi că ar fi putut să se comporte ca un domn. În starea pe care o avea în momentele acelea, ar fi putut să se trezească urlându-i obscenităţi; pe de altă parte, ar fi putut să o sărute. Nu avea cum să ştie ce urma să facă, dar niciuna dintre acţiuni nu era de dorit.

Îşi închise ochii şi inspiră adânc, sperând să simtă mirosul de flori sălbatice.

Singurele mirosuri pe care le putu detecta, însă, fură deznădejdea, depresia şi disperarea.

Capitolul 16

Daphne cotrobăi prin cufărul ei şi, într-un colţ de pe fundul acestuia, descoperi săculeţul cu sfoară pe care îl căuta. Îl ascunse în betelia fustei şi luă o carte de pe masa de scris, pentru a o folosi drept acoperire. Dacă avea să fie descoperită de cineva în aripa burlacilor, urma să pretindă că era în căutarea bibliotecii şi, deşi nimeni nu avea să o creadă, cel puţin povestea putea să fie credibilă. Cunoştea riscurile pe care şi le asuma.

Ben merita.

Slavă Domnului că renunţase la călătoria în sat. La început şovăise, gândindu-se că, poate, tot ce îi trebuia lui era să se odihnească.

O privire la paloarea şi la liniile încreţite din jurul gurii lui îi spulberară ideea.

Avea nevoie de ea.

Coridorul care ducea la camera lui era pustiu, aşa că alergă uşor tot drumul până la uşa lui. Se gândi să ciocăne, dar hotărî că liniştea era cea mai potrivită, aşa încât pur şi simplu răsuci mânerul şi intră.

În clipa în care închise uşa în urma ei, încăperea deveni mai mică, mai confortabilă. Deşi se aflase în acelaşi loc cu doar câteva minute mai înainte, vizita aceasta părea diferită, mai intimă. Ca şi cum ar fi fost doi copii care se îngrămădeau într-un fort închipuit, încropit din pături şi din scaune. Era foarte conştientă de faptul că erau singuri – şi asta în dormitorul lui.

El îşi ridică spre ea ochii albaştri, serioşi.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? Ar putea veni cineva, în orice moment.

— Voi încuia uşa. Dacă vine cineva, voi avea timp să mă ascund.

În ciuda suferinţei lui, flutură un rânjet răutăcios.

— Ai mai făcut asta înainte?

— Să îngrijesc pacienţi şi să îi însănătoşesc? Da.

— Pun pariu că niciunul nu a fost atât de ţâfnos ca mine.

— Nici pe departe.

Zâmbi. Dacă el era în stare să facă glume pe seama lui, cu siguranţă nu se simţea chiar atât de rău. Totuşi, ochii înfundaţi şi tenul pământiu nu erau semne încurajatoare. Scoase o punguţă mică din săculeţul ei cu sfoară şi îi goli conţinutul într-un pahar.

— Ce Dumnezeu este aia?

— Frunze tocate de tătănească. Sunt pentru cataplasmă.

După ce adăugă câteva linguri de apă fierbinte în pahar, strivi cu putere frunzele cu o lingură. Mirosul îi amintea de micuţa grădină de ierburi aromatice pe care o avuseseră la căsuţa în care locuiseră înainte de moartea lui *papa.* Fusese o grădină curată, utilă, plină de plante care puteau să dea savoare unei tocane ori să uşureze starea în cazul unui guturai.

Dar nimic din grădina lor micuţă nu îl putuse salva pe *papa.* Se îmbolnăvise din ce în ce mai tare şi, după ce murise, buruienile sufocaseră plantele. Când ea, mama şi Belle părăsiseră pentru ultima oară căsuţa, grădina neglijată, năpădită de buruieni, fusese ultimul lucru pe care îl văzuse Daphne.

— La ce te gândeşti? La necrologul meu?

— La alţi pacienţi.

Mai adăugă apă şi frecă cu energie reînnoită.

— Cum ar fi mama ta?

— Da, şi tatăl meu.

Câteva momente, Ben rămase tăcut.

— Îţi place să îngrijeşti oameni.

Era adevărat. Dar nu ar fi deranjat-o să fie ceva mai puţin grav – o gleznă luxată ori o durere în gât ar fi fost bine, pentru variaţie.

Scoase o altă punguţă din săculeţul ei. Înainte ca el să apuce să întrebe, ea o ridică.

— Făină. Puţin câte puţin, adăugă făină amestecului din pahar, iar acesta începu să se îngroaşe. Şi-ar fi dorit ca paharul să fi fost un pic mai mare şi să fi adus mai multe frunze de tătănească, dar amestecul ajunsese la aproape

două căni. Poftim, zise ea, în sfârşit mulţumită.

— Nu îmi pui chestia aia pe picior.

Anticipase reacţia aceea după incidentul din grădină, dar infirmiera din ea ştia că trebuia să fie fermă cu el.

— Ba da. Dar nu încă. De ce nu ai încredere în mine?

— Dacă vrei să ştii adevărul, eşti unul dintre foarte puţinii oameni din lumea asta în care am încredere.

— Dar nu şi atunci când vine vorba de o cataplasmă?

— E mai complicat.

— Bine. Se aplecă asupra găleţii şi cufundă cârpa în apă, bucuroasă să descopere că nu se răcise. Nu era clocotită, ci fierbinte. Poţi să îmi povesteşti totul în timp ce îţi pun cârpa asta pe picior.

— Nu. Refuzul fu de neclintit. Final.

Sfinte Dumnezeule! Ştia că bărbaţii erau nişte pacienţi groaznici, dar asta era ridicol.

— Este doar *apă.* Pe un prosop.

El se încruntă impresionant.

— Ştiu asta.

— Vreau doar să ţi-o pun peste coapsă. Te rog să nu-mi spui că eşti ruşinos.

— N-am nevoie să ai grijă de mine de parcă aş fi un invalid.

— Sigur că nu. Dă păturile la o parte.

Se sprijini în cot, dar nu făcu niciun gest ca să facă ce îi spusese ea.

— Nu are niciun rost.

— Aş prefera dacă ţi-ai înmuia piciorul într-o baie caldă, dar m-am gândit că aşa ar fi mai uşor. Ar trebui să relaxeze muşchii. Ce ai de pierdut?

— Demnitatea mea. Dă-mi-o mie – o să mi-o pun eu însumi.

Era uimitor că un bărbat atât de puternic, de atrăgător, putea fi atât de copilăros. Împături cârpa, astfel încât să formeze un dreptunghi lung, care să-i poată acoperi coapsa în întregime şi i-o dădu lui.

Curiozitatea – de natură medicală – începu să o frământe. Cât de mare fusese rana şi cum fusese tratată

iniţial? Cât durase ca să se vindece? Păşi mai aproape de pat.

— Vrei să te întorci cu spatele?

— Am mai văzut picior de bărbat până acum.

Nu era chiar o minciună. Avusese grijă de tatăl ei, desigur, şi de asemenea de domnul Coulsen. Care avea în jur de 82 de ani.

— Scandalos. Întoarce-te, te rog!

Făcu ceea ce o rugase, mai ales din cauză că obrajii începuseră să îi ardă din nou.

— Întinde-o de-a lungul piciorului aşa încât să acopere părţile laterale.

El gemu, iar ea îşi putu imagina lupta pe care o dădea doar ca să se ridice în capul oaselor. Ar fi trebuit să îl ajute să se ridice înainte să se fi întors cu spatele, dar poate că asta avea să îl facă ca data viitoare să se gândească de două ori înainte să îi refuze ajutorul.

— Gata.

Se întoarse şi îl găsi culcat şi mai palid decât înainte. Luă cârpa rece de pe chiuvetă şi îi tamponă fruntea. El îşi închise ochii.

— Ştiai că eşti foarte încăpăţânat?

— Da, zise el cu mândrie. Tocmai de asta am încă piciorul.

— Chirurgul dorea să îl înlăture?

El râse prefăcut.

— *Să îl înlăture* a zis şi el. Ceea ce intenţiona cu adevărat să facă era să îl taie cu fierăstrăul.

— Încerca să-ţi salveze viaţa.

Daphne se aşeză pe marginea patului şi lăsă cârpa pe fruntea lui, în timp ce îşi răsfiră degetele prin părul lui. Îi plăcea cum se simţea, bogat şi uşor ondulat.

— Sunt încă aici, zise el. Cu greu.

— De ce nu vrei să mă laşi să-ţi văd rana? Nu mi se face rău cu uşurinţă, îţi promit. Am ajutat-o pe vecina noastră, doamna Munson, când fiica ei a născut gemeni.

El zâmbi şi îşi deschise ochii.

— Sunt impresionat.

— Atunci de ce nu ai încredere în mine?

— Piciorul meu este… diform. Nu vreau ca tu să mă priveşti ca pe unul dintre pacienţii tăi.

— Mă gândesc la tine ca la un prieten, cineva care s-a dat peste cap ca să mă ajute. Nu voi avea o părere mai proastă despre tine doar pentru că ai o cicatrice.

El râse din nou cinic şi îşi ridică privirea către tavan.

— Cicatricea este cea mai mică problemă.

— Cum se simte acum piciorul?

El clipi des şi păru să cugete pentru un moment.

— Spasmele au încetat, dar încă îmi mai simt coapsa ca fiind prinsă într-o menghină.

— Aş vrea să schimbi prosopul cu unul fierbinte.

Înmuie o altă cârpă în găleata pe care o adusese doamna Norris şi o stoarse. Înainte ca el să apuce să protesteze, ea îşi strecură un braţ pe sub el şi îl ajută să se ridice în capul oaselor. Îi înmână prosopul şi se întoarse din nou cu spatele.

— Ies aburi din el, zise el.

Îl auzi prăbuşindu-se din nou pe pat, cu un oftat, după ce se foise câteva momente.

Daphne se întoarse şi luă prosopul vechi din mâna lui întinsă.

— Vezi? spuse ea. Niciun farmec ori vrăjitorie. Deocamdată.

Zâmbi răutăcios şi fu răsplătită cu un rânjet slab.

— Ce urmează? Sacrificăm un animal mic?

— Nimic atât de dramatic. Doar un simplu masaj.

— Nu, rosti categoric.

— Da, spuse ea cu fermitate. Am riscat venind aici. Ai putea cel puţin să-mi faci pe plac.

— Daphne. Era o rugăminte. Nu vreau să o vezi.

Teama, disperarea din glasul lui îi făcu ochii să se umple de lacrimi.

— Ştiu. Dacă te face să le simţi mai bine, îl poţi ţine sub pătură. Dar voi face asta. Nu voi crede despre tine că eşti mai puţin bărbat doar din cauză că ai fost rănit de un glonţ. Din contră, cred că eşti foarte curajos.

El clătină din cap, mormăind printre dinţi.

— Totul va fi în regulă. Încet, bagă mâna sub pătură, înlătură prosopul cald şi îl agăţă de marginea găleţii. Apoi luă un prosop moale, uscat şi îl introduse uşor pe sub pătură şi peste piciorul lui. Se aşeză pe marginea patului, lângă el. Nu fac decât să te şterg.

Celălalt picior îi era îndoit de la genunchi şi îi îngăduia ei să se mişte. În timp ce îl freca uşor, înainte şi înapoi, peste prosop, piciorul lui rănit deveni tensionat şi se încordă sub palmele ei. Se concentră asupra a ceea ce făcea şi încercă să nu se gândească la faptul că se afla în pat alături de un bărbat foarte atractiv. Masându-i coapsa goală.

Ceea ce conta era să îi ofere un pic de alinare – un strop de speranţă că nu era condamnat la o viaţă de suferinţă.

Se răsuci şi se trase mai aproape de el, ca să îşi poată folosi ambele mâini şi stabili un ritm care, spera ea, era unul liniştitor. Începu cu o mână de fiecare parte a genunchiului şi urcă lent spre coapsa lui, făcând cercuri mici cu degetele mari. Prosopul conferea încă o barieră dar, puţin câte puţin, Ben păru să se relaxeze. Urcă câţiva centimetri pe coapsa lui, simţind umflăturile şi adânciturile neregulate. Chiar şi prin prosop, vătămările piciorului său erau evidente.

Deşi i se rupea inima, el nu avea nevoie de mila ori de simpatia ei. El avea nevoie de cineva care să îl înfrunte.

— Acum o să te masez un pic mai apăsat. S-ar putea ca, la început, să fie inconfortabil, dar după câteva minute ar trebui să observi o îmbunătăţire.

— Eşti sigură, Daphne? Nu îmi place că îţi rişti reputaţia pentru mine. Nu merit. Poţi să întrebi pe oricine.

— Îmi voi forma propria opinie.

Ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi putut vedea ce face, dar se hotărâse să facă o concesie în ceea ce privea pătura. Însă prosopul trebuia să dispară. Când îl scoase de sub pătură, ochii lui Ben se deschiseră brusc.

Daphne ignoră semnalul şi continuă. Felul în care se

simţea pielea lui sub mâinile ei era surprinzător din multe puncte de vedere. Era cald şi tare, şi foarte… masculin. Părul îi gâdila palma, dar în unele locuri piciorul lui avea culmi netede, reci ca gheaţa; în plus, alte părţi din coapsa lui păreau înnodate ori răsucite sub piele, ca şi cum rana se vindecase dar, imediat dedesubt, nu era chiar totul în regulă.

Frământă carnea cât îndrăzni de tare, deşi buzele lui Ben erau strânse într-o linie subţire, iar un luciu de transpiraţie îi acoperea chipul. În timp ce urcă centimetru cu centimetru pe coapsa lui, putu să îi simtă piciorul încordându-se până când acesta deveni tare ca piatra. Probabil că se apropia de locul în care glonţul îi sfâşiase carnea. Undeva mai sus, spre partea exterioară a coapsei, simţi o adâncitură de mărimea unei căpşuni mari. Nu o evită, în schimb trecu cu degetele peste ea şi primprejurul ei, încercând să îşi dea seama cum arăta rana şi cum ar fi putut fi tratată cel mai bine.

Ben scoase un sunet gutural şi îşi întoarse capul, dar ea nu credea că îi provoca mai multă durere decât simţea deja. Ea începuse să înţeleagă. El nu dorea ca ea să vadă. Nu dorea ca ea să creadă despre el că era slab ori, şi mai rău, demn de milă.

Acum, că îl cunoştea, nu ar fi putut crede *niciodată* aşa ceva despre el.

— Te descurci foarte bine. Spera că păruse încurajatoare. Simţi că ţi s-au relaxat un pic muşchii?

— Nu ştiu. Mi-e prea ruşine din cauza situaţiei actuale ca să-mi mai dau seama.

— Se simte cum carnea devine un pic mai maleabilă. Asta e bine. O parte din durerea ta poate să fie cauzată de contracţia puternică a muşchilor. Probabil că rana i-a întins şi i-a afectat.

Aruncă spre ea o privire plină de neîncredere, dar, cel puţin, asculta şi nu îi nesocotea părerea pe faţă. Pentru următorul sfert de oră, continuă să îi maseze coapsa de la genunchi înspre… ei bine, cât îndrăzni de sus. Îi masă părţile laterale ale piciorului şi îi sprijini genunchiul pe o

pernă, aşa încât să poată masa şi partea din spate. Când sfârşi, avea respiraţia tăiată şi era transpirată, dar satisfăcută.

Nu ştiuse dacă el avea să îi permită să ajungă atât de departe cu tratamentul. Nu îi mai rămânea decât să aplice cataplasma şi să îi înfăşoare piciorul.

Se strecură dinspre pat şi puse în găleată paharul în care se afla cataplasma, ca să o încălzească. Între timp, luă un alt prosop fierbinte şi îl înfăşură în jurul coapsei lui Ben. În timp ce aştepta, îi mai dădu să bea nişte apă şi îi tamponă fruntea cu o cârpă rece. Îi revenise un pic de culoare în obraji, iar expresia nu îi mai era chiar atât de îndurerată.

— A fost amabil din partea ta să vii… dar şi nesăbuit, în acelaşi timp. Bărbaţii s-ar putea întoarce din moment în moment din pădure. Sunt surprins că nu s-au întors încă.

— Aseară, la cină, lordul Biltmore a sugerat o oprire la taverna din sat după vânătoare. Merse la fereastră şi dădu la o parte draperiile. Ziua părea călduroasă, dar frunzele copacilor de pe lângă casă fremătau. Deschise fereastra şi draperiile se umflară un pic în spatele ei. Simţi adierea? întrebă ea.

— E plăcut. Îşi închisese din nou ochii.

Perfect.

Ca să aplice amestecul de tătănească, avea nevoie să vadă ce face şi nu se aştepta din partea lui să fie un pacient cooperant. Amestecă cataplasma şi introduse un deget în centru, găsind-o caldă şi lipicioasă. Numai bună.

Luă o cârpă subţire de bumbac şi o strecură pe sub coapsa lui, apoi luă paharul şi se lăsă pe pat, alături de el. Fără să ceară permisiunea, îndoi pătura, ridicând-o ca să îi descopere partea inferioară a piciorului.

Ben îşi ridică brusc capul şi umerii de pe pernă.

— Ce faci?

— Am crezut că am vorbit deja despre asta. Pun amestecul de tătănească pe picior. Vezi? Nu doare deloc.

— Daphne, opreşte-te! Te rog. Nu ai dori să…

Îi smulse complet pătura.

Ben rosti un blestem şi se aruncă înapoi pe pernă, cu ochii strâns închişi. Ea se aplecă ca să îi cerceteze piciorul.

Sfinte Dumnezeule! Ochii o înţepau şi înghiţi cu greutate. Nu îşi putea închipui ce trebuia să fi îndurat el. Nu acum. Trebuia să îşi păstreze o conduită grijulie, dar profesionistă. Altfel nu i-ar fi fost deloc de folos.

Deşi nu ştia nimic despre rănile provocate de gloanţe, îşi dădu seama că aceea fusese făcută de la mică distanţă. Coapsa lui arăta ca şi cum o haită de lupi se înfruptase din ea, lăsând în urmă tăieturi adânci, găuri şi cicatrice zimţate. Privind latura pozitivă, pielea se vindecase. Nu era nicio roşeaţă ori umflătură care să indice o infecţie. Doar o masă diformă de muşchi şi de ţesuturi.

— Eşti fericită acum?

În glasul lui se simţea furie, groază şi altceva. Uşurare.

— Mă bucur că pot să văd cum trebuie cu ce avem de-a face. Glonţul a intrat pe aici? Arătă cu degetul gaura aflată pe partea laterală a piciorului.

El îşi coborî privirea.

— Da. Cel puţin, aşa cred. Amintirea mea legată de ziua aceea nu este foarte clară.

— Celelalte cicatrice de la ce sunt?

— Erau fragmente de oase şi alte rămăşiţe înfipte în toată coapsa. Primul chirurg care mi-a vorbit când mi-am venit în fire voia să îmi taie piciorul. Am refuzat. Rana s-a înrăutăţit. Un alt medic a spus că ar putea să-mi salveze piciorul, dar nu avea să arate prea bine. Avea dreptate.

În timp ce el vorbea, Daphne întindea uşor pasta verde peste coapsa lui. Acum, când putea să îi vadă piciorul gol, o parte din stânjeneală îi reveni. Obrajii i se înfierbântară în timp ce acoperea cu grijă fiecare centimetru, asigurându-se că amestecul era întins în mod egal şi că umplea toate găurile lăsate de glonţ şi de înlăturarea micilor bucăţi de os. Când termină cu partea de deasupra şi cu părţile laterale, el îşi ridică piciorul ca ea să poată să îi aplice cataplasma şi pe partea din spate.

— Nu te obosi, îl certă ea. Nu te las să anulezi

progresul pe care l-am făcut. După ce puse deoparte paharul gol, îşi spălă mâinile în lighean şi se reîntoarse alături de Ben. Voi înfăşură cârpa nu prea strâns în jurul cataplasmei, ca să o fixez şi să te poţi odihni confortabil în timp ce îşi face efectul. Îi înfăşură cu mare grijă piciorul şi folosi fâşii subţiri de pânză ca să o fixeze. Gata.

Îi trase plătura până la piept şi îi umflă perna înainte să se apuce rapid să strângă, curăţând zona în care lucrase. Părea mai liniştit. Respiraţia i se încetinise şi îi devenise mai egală. Cu puţin noroc, ar putea să părăsească dormitorul lui şi să se strecoare înapoi în al ei, înainte ca mama, Olivia şi Rose să se întoarcă. Îşi băgă din nou săculeţul cu sfoară sub betelia fustei şi se pregăti să plece. Deşi se odihnea liniştit, ea nu se putu abţine să nu verifice ce face pentru o ultimă oară.

În somn, părea mai tânăr, ca un prinţ chipeş aflat sub vraja unei vrăjitoare. Genele întunecate îi atingeau obrajii, iar buzele îi erau uşor întredeschise, ca şi cum ar fi aşteptat o prinţesă frumoasă să îl salveze. Ce prostie!

Urma să mai stea cu el doar un moment, să se asigure că nu mai avea nevoie de nimic. Se cocoţă pe marginea patului şi îi dădu la o parte câteva şuviţe de pe frunte. Colţul gurii lui se curbă într-un surâs ameţit.

— Fă-te bine, şopti ea. Înainte să îşi dea seama ce face, se aplecă şi îi atinse obrajii cu buzele.

Înţepătura fu surprinzătoare, dar nici pe departe la fel de surprinzătoare ca mâna care se ridică şi îi prinse puternic braţul.

— Ce-a fost asta?

Fierbinţeala îi inundă chipul.

— Nu sunt sigură. Îmi pare rău…

O trase mai aproape de el şi îi cuprinse obrajii în palme.

— Să nu-ţi pară rău pentru asta. Niciodată.

Ea înghiţi în sec.

— Mă pregăteam să mă întorc în camera mea.

— Aşa ar fi prudent. Şi totuşi nu făcu niciun gest ca să îi dea drumul. Mulţumesc, Daphne.

— Ar trebui să încerci să te odihneşti şi să laşi cataplasma să îşi facă treaba.

— Trebuie să ştiu ceva.

— Ce?

— Eşti… dezgustată de asta? De mine?

Acum fu ea cea care îi apucă încheieturile. Şi se împotrivi cu greu impulsului de a-l scutura.

— Nu. Dar îmi displace profund că suferi aşa.

— Nu mai sunt aceeaşi persoană care eram înainte. Obişnuiam să muncesc pe câmpuri alături de arendaşii mei în timpul culesului şi ajutam la repararea caselor ţărăneşti deteriorate de vreme ori de foc. Acum… Nu pot călări fără să cad la pat o zi întreagă după aceea. Sunt, într-un cuvânt, defect.

Ea exclamă, surprinsă.

— Este ridicol!

— Ar trebui să pleci.

— Ascultă-mă! Se aplecă asupra lui ca să fie obligat să o privească în ochi. Ai supravieţuit. Ai înşelat moartea. Asta nu te face defect. Te face un supravieţuitor.

El îşi dădu ochii peste cap, în mod clar neîncrezător.

— Ben.

Ochii i se ţintuiră din nou în ai ei, iar intensitatea acelei priviri de gheaţă o făcu să tremure.

— Dacă aş crede că eşti defect, aş face asta?

Încet, îşi coborî gura şi îşi lipi buzele de ale lui, care erau uşor depărtate. Fu cel mai uşor sărut şi dură doar o secundă. Respiraţiile lor se amestecară dulce în aerul dintre ei.

Niciodată nu mai făcuse ceva atât de îndrăzneţ, atât de interzis.

Şi îi plăcu.

Trupul ei înviase în momentul în care îl sărutase. Pielea o furnică, coapsele îi pulsară, sfârcurile i se întăriră.

Ben înghiţi în sec.

— Îţi pare rău pentru mine.

Ea strigă încet.

— Chiar crezi asta? Pentru că pot să-ţi dovedesc cât

de mult greşeşti. Îi luă palma şi o puse pe sânul ei, peste inima care bubuia. Un singur sărut din partea ta a făcut asta.

El ţinu mâna peste inima ei ca şi cum ar fi cântărit cu grijă dovada pe care ea i-o oferea.

— Mă doreşti?

— Cerul să mă ajute, da.

Se simţea ca şi cum s-ar fi dezbrăcat în pielea goală în faţa lui.

Mâna lui alunecă lent pe pieptul ei şi în sus, de-a lungul gâtului ei.

— Nu te merit, Daphne.

Halatul i se căscă în dreptul pieptului când se mişcă, lăsând la vedere un trup musculos, ca acela al statuilor zeilor greci. Cu excepţia faptului că al lui era cald şi uşor bronzat şi presărat cu păr creţ.

— Nu e vorba de merit, zise ea. Îmi refuzi un alt sărut?

— Dumnezeule, nu. Vino aici!

Capitolul 17

Gravare: (1) Amprenta luată de pe o planşă metalică gravată. (2) Procesul de fixare permanentă a unei amintiri în mintea cuiva, ca în exemplul: „Apăsarea dulce, uşoară, a buzelor ei pe ale lui avea să fie pentru totdeauna gravată în amintirea lui”.

Ben o trase pe Daphne spre el şi îşi răsfiră degetele prin valurile desfăcute ale părului ei cald şi auriu precum soarele. O gustă pe ea, buzele ei coapte ca zmeura, limba ei delicioasă ca o tartă proaspăt scoasă din cuptor.

Daphne îl sărută ca şi cum legături imaginare căzuseră, lăsând-o liberă şi înfometată după pasiune.

El nu mai credea că ea îi făcea pe plac. Îl dorea *cu adevărat.*

Dumnezeu ştia că el o dorea *pe ea.* Abia putea să respire din cauza dorinţei.

Cumva, cu câteva ierburi, o găleată de apă fierbinte şi atingerea ei liniştitoare, ea făcuse să dispară nu doar durerea, dar şi bezna. Cel puţin pentru o vreme.

Şi asta era de ajuns.

În adâncul lui, bezna sufocantă pândea încă, dar, atât timp cât ea se afla acolo, nu îl putea atinge. Bunătatea ei acţiona ca o armură împotriva beznei.

Aşa că încercă să pună tot ceea ce simţea pentru ea în acel sărut. Recunoştinţă, cu siguranţă. Grijă, de asemenea. Şi poate… Nu. Nu era capabil de aşa ceva. Chiar dacă ar fi fost, ea merita ceva mai bun.

Dar *putea* să îi ofere un sărut aşa cum trebuia. Or, mai exact, un sărut pătimaş.

Îşi trecu mâna peste coastele ei, zăbovi imediat sub curba sânului ei, apoi făcu cercuri în jurul sfârcului întărit până când ea rămase fără suflare.

— Ben.

Glasul ei, răguşit şi jos, îi înfierbântă sângele. Sunetele micuţe care se auzeau din gâtlejul ei îl înnebuneau.

Când îi mângâie sfârcul cu degetul mare şi îşi adânci sărutul, ea îşi arcui spatele şi se topi în el. Ben ar fi putut sta astfel, întins alături de ea – obraz lângă obraz şi piept lângă piept – pentru eternitate şi încă o zi.

Deşi nu dormise deloc şi nu mâncase nimic în ultimele 24 de ore, se simţi deodată ca şi cum ar fi fost în stare să înfrunte orice. Orice de dragul ei.

O dorea cu înverşunare, doar pentru el.

Pentru totdeauna.

Dar ziua aceea nu era timpul potrivit. Iar dormitorul lui – care, pentru moment, părea mai mult camera unui om bolnav – nu era locul potrivit. Dacă era să fie sincer cu el însuşi, el nu era bărbatul potrivit. Dar nu dorea să fie chiar atât de sincer.

— Daphne.

— Hm?

Se retrase puţin şi clipi ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis plăcut.

— Dacă o să continuăm aşa, vei sfârşi prin a mă urî, şi nu aş putea îndura asta, aşa că…

Ea clătină din cap.

— Nu te-aş putea urî niciodată.

— Spui asta acum. Crede-mă, m-ai urî.

Sprâncenele ei se încruntară.

— De ce trebuie să mă contrazici întotdeauna?

Dar probabil nu era prea supărată, pentru că îşi strecură mâna sub halatul lui şi o lăsă să lunece peste pieptul lui, în timp ce îi sărută partea laterală a gâtului. Ea nu avea nicio idee ce îi făcea atingerea ei. Sau poate că ştia. Dar dacă el nu avea să o oprească imediat, urma să fie goală în doar câteva secunde.

— Opreşte-te!

Ea îngheţă, cu palma caldă, fină încă proptită pe abdomenul lui. Doamne, Dumnezeule!

— Nu e că n-aş dori să rămâi, zise el. Mă îndoiesc că mi-am dorit vreodată ceva mai mult. Dar nu putem risca.

Ea se ridică.

— Nu vrei să fii prins cu mine.

— Bineînţeles că nu. Asta te-ar compromite.

— Eşti cu adevărat îngrijorat din cauza *mea* ori din cauza consecinţelor asupra *ta* dacă am fi descoperiţi împreună?

— Nu e corect. Eu…

Tropăitul unor ghete pe coridor îi întrerupse apărarea. Voci arţăgoase, gălăgioase răsunară pe coridor. Lui Averill i se dăduse camera din faţa celei a lui Ben, iar cei doi prieteni ai lui Hugh de la Eton – Neville Edland şi Warren Fogg – stăteau în aceeaşi aripă. Părea că toţi cei trei bărbaţi se reîntorseseră de la vânătoarea de vulpi uşor… ameţiţi.

— Nu cred că mi-am amintit să încui uşa, zise Daphne, chipul ei palid fiind dovada faptului că el nu era singurul îngrozit de ideea de a fi prinşi într-o situaţie compromiţătoare.

Ţâşni de pe pat şi se învârti pe loc, cu ochii înnebuniţi

în timp ce căuta un loc în care să se ascundă. Şifonierul. Se grăbi spre el şi deschise larg uşile, dar îşi dădu seama repede că era prea îngust.

— De cealaltă parte a biroului, zise el, arătând cu degetul.

Era destul de mică încât să încapă în spaţiul dintre birou şi peretele din colţul îndepărtat al încăperii. Atât timp cât nimeni nu avea impulsul nebun de a scrie o scrisoare, ea era în siguranţă acolo.

La uşă se auzi o bătaie.

— Foxburn?

Nu răspunse imediat, dorind să îi acorde mai mult timp lui Daphne ca să se vâre în ascunzătoarea ei.

— Foxburn. Era Averill. Mai încet, ca şi cum ar fi vorbit cu cineva care se afla alături de el, spuse: Ai auzit? Părea că vorbeşte cu cineva.

Ben se ridică în capul oaselor, cutremurându-se din cauza efortului. Daphne era ascunsă în cea mai mare parte, dar volanul alb de la partea de jos a rochiei ei ieşea şovăitor ca un steag alb, de capitulare. Trebuia să ţină departe atenţia lui Averill de partea aceea a încăperii.

— Ce doreşti? lătră el.

Averill deschise larg uşa. edland şi Fogg stăteau în spatele lui în prag, holbându-se peste umerii lui ca şi cum plătiseră ca să tragă cu ochiul la spectacolul din cortul unui circ.

— Arăţi un pic mai bine, zise Averill. Cum te simţi?

— Un pic mai bine. Obosit.

— Mi s-a părut că aud voci aici înăuntru.

Privirea i se plimbă împrejurul camerei, iar Ben îşi ţinu respiraţia.

— M-ai prins. Recitam poezii.

— Nu te-aş fi catalogat ca poet, Foxburn, ciripi edland. Idiotul!

Averill râse pe înfundate.

— Face glume. Ceea ce înseamnă că nu se simte chiar aşa de rău. Adulmecă aerul. Ce e asta? Miroase a pajişte.

— Doamna Norris mi-a deschis fereastra. Mai ai vreo

întrebare urgentă ori pot să mă odihnesc?

— Mă bucur să văd că te simţi mai bine. Averill rânji. Crezi că reuşeşti să cobori la cină în seara asta?

— Asta depinde, dacă pot să trag un pui de somn înainte, zise sec Ben.

— Ah, bine. Având în vedere numărul de halbe pe care le-am băut în după-amiaza asta, s-ar putea să avem şi noi nevoie de un pui de somn, recunoscu Averill. Te lăsăm în pace.

Şi apoi, din cauză că nu dorea ca Daphne să creadă despre el că era un bădăran desăvârşit, Ben întrebă:

— Cum a mers vânătoarea de azi-dimineaţă?

— Excelent, zise Fogg. Biltmore are nişte câini grozavi, chiar are şi… Hei, ce e aia?

Abdomenul lui Ben se contractă când bărbatul sări până la piciorul patului, în apropierea lui Daphne. Se lăsă pe vine şi ridică un săculeţ cu sfoară foarte dantelat, foarte feminin.

Fogg îl ridică în faţa ochilor săi ca şi cum ar fi fost vorba de un artefact rar şi misterios.

— Probabil că l-a scăpat vreuna dintre servitoare, improviză Ben, în mod inconfortabil conştient de faptul că era foarte puţin probabil ca o servitoare să aibă un lucru atât de elegant. O voi ruga pe doamna Norris să verifice cu personalul. Lasă-l aici. Făcu semn cu degetul mare către masa de lângă patul lui.

— Îl voi pune aici, pe biroul tău.

Ben îşi dorea să sară din pat şi să îl pună la pământ, dar, desigur, ideea aceea era una proastă din foarte multe motive, printre care piciorul lui pe jumătate inutil. Cu fiecare pas, Fogg se apropia mai mult de Daphne. Inima bubuia în pieptul lui Ben. Trebuia să creeze o diversiune, dar nici limba, nici mintea lui nu păreau capabile de asta.

— Adu-l aici, zise Averill.

Fogg se răsuci pe călcâie şi lăsă să cadă săculeţul în palma întinsă a lui Averill.

Privirea acestuia zbură către Ben, apoi către biroul din colţul încăperii şi din nou către Ben. Averill desfăcu sfoara

săculeţului şi aruncă o privire înăuntru.

— Gol.

Păru gata să i-l arunce lui Ben, dar apoi, aparent răzgândindu-se în ultima clipă, ridică săculeţul la nas şi îl adulmecă.

Ochii i se îngustară şi îl săgetă pe Ben cu o privire tăioasă, plină de suspiciune, înainte de a-i arunca săculeţul.

— Eşti înconjurat de mistere mai mari decât afurisitele de piramide, Foxburn. Singura diferenţă în cazul tău este că nu sunt sigur că doresc să le rezolv.

Se întoarse ca să plece, îndemnându-i şi pe ceilalţi doi bărbaţi să iasă. Ben nu dădu drumul respiraţiei pe care şi-o ţinuse, până când clanţa uşii nu făcu clic. Slavă Domnului! Chiar şi aşa, aşteptă până când vocile de pe coridor dispărură, înainte să vorbească:

— Poţi să ieşi.

Dădu la o parte păturile şi îşi trecu ambele picioare peste marginea patului.

— Ce crezi că faci? şuieră Daphne, cu ochii fulgerând de mânie, întinde-te la loc!

Dacă circumstanţele ar fi fost altele, ar fi ascultat-o. Şi ar fi tras-o cu el în jos. Însă, aşa cum stăteau lucrurile, îi ignoră porunca.

— Nu cred că te-au văzut.

Ea se plimbă de colo-colo în faţa patului.

— Sper că nu. Cum o să mai ies vreodată de aici?

Era ca Persefona, încercând să scape din lumea de dincolo.

— Nu ar trebui să fie dificil să te strecori pe hol. Bărbaţii vor fi în camerele lor, schimbându-şi hainele de vânătoare. Voi verifica dacă holul e liber.

Îşi coborî cu grijă picioarele pe podea.

— Să nu cumva să îndrăzneşti să cobori din pat. Voi verifica eu însămi.

— Prea târziu. Strânse cordonul care îi ţinea halatul şi merse şchiopătând până la uşă, surprins să constate că piciorul chiar îi susţinea greutatea. Poate că nu ar fi trebuit să ia în zeflemea tătăneasa. Întredeschise uşa şi cercetă

coridorul în stânga şi în dreapta. Întorcându-se din nou la ea, spuse: E liber. Mergi, înainte ca mama şi prietenele tale să se întoarcă.

Ea zbură până la pat şi îşi luă săculeţul, apoi i se alătură, acolo unde el se sprijinea de tocul uşii. Un surâs uşor îi jucă pe buze în timp ce şopti:

— Tratamentul meu funcţionează.

El îşi arcui sprânceana.

— Eşti extrem de îngâmfată. Cum poţi şti?

— Mai devreme, de dimineaţă, te zvârcoleai de durere, incapabil să te mişti. Acum stai în picioare. De ce altă dovadă mai ai nevoie? Se apropie mai mult de el şi îi suflă în ureche: Cataplasma funcţionează.

— Cine zice că e datorită cataplasmei?

— Ce altceva poate fi?

Exasperarea mări ochii ei frumoşi, albaştri.

— Sărutul, spuse el simplu. A venit timpul pentru următoarea mea doză?

Ea roşi adânc.

— Mai bine plec.

— Da. El verifică încă o dată coridorul şi îi făcu semn cu mâna să iasă din încăpere.

Dar înainte să plece, ea se ridică pe vârfuri, se lipi de el şi îşi apăsă buzele pe ale lui într-un sărut scurt, dar înflăcărat.

— În scop medicinal, zise ea înainte să ţâşnească pe uşă şi de-a lungul coridorului.

*

A doua zi, Ben se simţea mult mai bine. Nu era încă pregătit să se înscrie în clubul de călărie, dar se aventură afară din camera lui pentru micul dejun. Hugh şi Averill erau singurii care se aflau în salonul pentru micul dejun. Hugh îşi îndopa gura cu ouă şi şuncă; Averill era captivat de ziarul său. Fiecare mormăi în direcţia lui Ben, în timp ce acesta intră în salonaş.

După ce Hugh termină tot ce avea pe farfurie, se

şterse cu şervetul la gură.

— Mă bucur să te văd umblând, Foxburn. Totuşi, să nu exagerezi astăzi.

Ben protestă împotriva tonului lui, acelaşi pe care l-ar fi folosit cu un moşneag miop care mergea clătinându-se şi care ar fi fost prea încăpăţânat ca să renunţe la a-şi conduce cabrioleta pe străzile aglomerate ale oraşului.

— Intenţionez să stau liniştit. Sorbi din cafeaua tare, fierbinte. Cum ai de gând să-ţi distrezi oaspeţii astăzi?

— M-am gândit să jucăm o partidă de crichet pe peluză. Unele doamne chiar şi-au manifestat interesul. Lady Olivia abia aşteaptă să „pocnească mingea" – propriile ei cuvinte.

— Perfect. Avea să fie exilat într-un loc umbros, să privească jocul de crichet şi să bea limonadă alături de doamnele mai puţin aventuroase. Poate că el şi Lady Worsham ar putea juca o partidă palpitantă de bridge, Dumnezeu să-l ajute!

Averill îşi cobori ziarul astfel încât doar ochii să i se vadă pe deasupra lui.

— Olivia va juca crichet?

Hugh zâmbi.

— M-am oferit s-o învăţ detaliile mai subtile ale jocului, dar a spus că se va sfătui cu tine.

Averill mormăi ceva printre dinţi, îşi foşni ziarul şi reîncepu să citească.

— Ieri l-am văzut în sat pe fiul lui Charlton, Rowland Hallows, zise Hugh. L-am invitat să ni se alăture la festivităţi.

— Să sperăm că s-a trezit din beţie până acum, remarcă Averill.

Un fior îşi făcu apariţia pe spinarea lui Ben. Fiul lui Charlton văzuse, poate, portretul lui Daphne. Şi, dacă avea să vină în casă, ar putea să o vadă pe *Daphne.* Lui Ben nu îi luase mult timp ca să o recunoască; dacă Rowland Hallows avea măcar jumătate de creier, avea să o recunoască şi el. Dintr-odată, apetitul lui Ben dispăru, dar se forţă să înghită un ou fiert şi nişte pâine prăjită. Trebuia să o avertizeze pe

Daphne să stea departe de fiul lui Charlton. Fir-ar să fie! Fusese o greşeală din partea ei să vină la petrecere.

Ziua trecută îi îngăduise să îl îngrijească şi apoi îi mulţumise, aproape seducând-o. În această zi o punea în calea unuia dintre puţinii bărbaţi care ar fi putut vedea, efectiv, portretul.

Trebuia să o protejeze, iar asta însemna că trebuia neapărat să obţină portretul – şi să dispară naibii din viaţa ei.

Capitolul 18

Daphne îi era datoare lui Anabelle cu o scrisoare, aşa că în dimineaţa următoare se folosi de condei şi de hârtie. Descrise – cu detalii impresionante – cât era de frumos la conacul Biltmore, cât de sănătoasă era mama şi ce minunată fusese vremea.

Era posibil să fi uitat să menţioneze faptul că sărutase un conte.

Pe patul lui.

În timp ce acesta nu purta decât un halat.

Numai că Ben păruse atât de nefericit şi fără de speranţă! Dorise să îi demonstreze ceva – că el nu era obiectul milei, ci al dorinţei ei. Auzise că el ieşise din camera lui în acea zi – un semn bun că piciorul îi era mai bine.

O infimă parte din ea se întreba dacă episodul din ziua trecută nu fusese cumva un şiretlic menit să îi câştige simpatia, dar alungă iute ideea. Nimeni, nici măcar Ben, nu putea fi un actor atât de bun.

În ziua aceea, ea se trezise cu mintea limpede şi cu un calm neobişnuit. Miraculos, nimeni nu-i observase imprudenţa din ziua anterioară. Ba, şi mai mult, portretul pe care îl căutau se afla în posesia lordului Charlton şi acesta, cel puţin deocamdată, părea hotărât să îl păstreze ascuns.

Cea mai mare grijă a ei în acea dimineaţă fusese alegerea unei rochii pe care să o poarte la festivităţile zilei. Se hotărâse asupra unei rochii albe cu bordură albastră, pe care Anabelle insistase să o cumpere luna trecută, spunând că decolteul pătrat şi mânecile delicate erau cadrul perfect pentru chipul lui Daphne. Cum ea nu ştia deosebirea dintre un feston şi un canaf, asculta întotdeauna sfaturile surorii ei în materie de modă. Hildy îi ridicase părul în vârful capului şi lăsase libere câteva şuviţe, în aşa fel încât ele i se încolăceau uşor în jurul feţei.

În acea zi se aranjase pentru un joc de crichet pe pajişte mai mult decât ar fi făcut-o pentru un bal important. Nu putea să îşi imagineze motivul.

Ei bine, de fapt *putea.* Dar prefera să nu o facă.

O bătaie în uşă îi abătu atenţia de la oglindă. Înainte să apuce să spună: „Intră”, Olivia năvăli în cameră. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi purta o rochie frumoasă, galbenă.

— Ce bine arăţi! exclamă Daphne.

— Mulţumesc. Olivia se învârti pe călcâie. Anabelle a făcut-o – a zis că nuanţa narcisei este culoarea mea. Aruncă pe spate o buclă lungă care îi atârna. Bun, deci. Este destul de cald în după-amiaza asta. Ai o umbreluţă? Păşi către şifonierul lui Daphne, deschise uşile şi începu să-i cotrobăie prin lucruri. Spuse peste umăr: Am înţeles că lordul Biltmore a pus să se ridice un cort pe pajişte ca să fie umbră, dar nu putem fi destul de prevăzătoare. Ridică o umbreluţă de soare din mătase albastră. Haide! Să le luăm pe mama ta şi pe Rose ca să putem merge afară, alături de ceilalţi.

Daphne putea ghici motivul pentru care Olivia era atât de nerăbdătoare şi, în ziua aceea, putea să o înţeleagă mai bine ca niciodată.

— Te bucuri că vei petrece după-amiaza cu domnul Averill?

Olivia strălucea.

— Desigur. L-am văzut deja o dată astăzi – el şi lordul Foxburn erau în salon mai devreme.

— Cum arăta?

Olivia ridică răutăcios din sprâncene.

— Chipeş ca întotdeauna.

— Ăăă, nu domnul Averill – mă refeream la lordul Foxburn. Nu s-a simţit deloc bine ieri. Părea că şi-a revenit?

— Era ţâfnos aşa cum e el de obicei, zise Olivia. Acesta trebuie să fie un semn bun, nu crezi? Ridică un deget în aer. Aproape că uitasem. A întrebat de tine şi se întreba dacă ai de gând să participi la activităţile în aer liber de astăzi.

Chipul lui Daphne se încălzi.

— Da?

— Părea agitat, dar, pe de altă parte, întotdeauna pare. Olivia ridică din umeri şi îşi ridică umbreluţa de soare din mătase deasupra umărului, ca şi cum se pregătea să lovească o minge. Eşti gata să joci crichet?

— Presupun că nu pot fi mai gata de-atât.

Dar o presimţire îi dădea ocol, ca un vultur nerăbdător. Era aproape sigură că orice ar fi fost ceea ce îl agita pe Ben avea legătură cu ea. Şi, indiferent dacă era vorba despre portretul scandalos ori de joaca lor din camera lui, nu putea fi de bine.

Olivia şi Daphne o găsiră pe Rose în camera ei citind o carte, îmbrăcată încă în rochia de dimineaţă. Fu deci supusă unei mustrări sănătoase din partea Oliviei.

Daphne încercă să liniştească lucrurile între cele două surori.

— Olivia, dacă vrei, ia-o înainte! Eu o voi ajuta pe Rose să se îmbrace şi ne putem întâlni pe terasă.

— Voi aştepta, zise Olivia, cu o figură dramatică demnă de un martir. Dar nu trebuie să piardă vremea, altfel eu… Rose*! Pun*e jos cartea în clipa asta*.*

Daphne o luă cu binişorul pe Rose şi o îmbrăcă în rochia de mătase de culoarea florilor de măr, în timp ce Olivia umbla prin lucrurile surorii ei, în căutarea unei alte umbreluţe de soare. Când, în sfârşit, fură gata, se opriră în camera mamei. Din fericire, Hildy tocmai terminase să îi aranjeze părul într-un coc simplu, dar atrăgător la ceafă.

— Nu m-aş mira ca echipele să fi fost deja făcute,

mormăi Olivia, mărşăluind pe scări în jos cu un mers rapid nepotrivit pentru o doamnă.

Restul micului lor grup o urmă şi dădu în curând năvală afară, pe terasă, unde se alătură celorlalţi oaspeţi. Domnii edland şi Fogg se sprijineau de capătul îndepărtat al gardului, purtând o discuţie aprinsă legată de cai. Lady Worsham şi cele două fiice ale ei, Louise şi Jane, erau aşezate la o măsuţă rotundă, sorbind limonadă, în timp ce domnul Averill stătea în picioare alături de ele, spilcuit, aşa cum era de aşteptat, şi conversa politicos. Olivia se îndreptă direct spre el. Lordul Worsham şi mama ascultau cu mare atenţie, în timp ce lordul Biltmore gesticula şi indica diverse caracteristici ale grădinii.

Iar Ben nu era de găsit.

— Ne luăm un pahar de limonadă? întrebă Rose.

O carafă aproape plină şi câteva pahare erau aşezate pe o masă aflată pe marginea terasei.

Daphne aprobă, dând din cap şi, în timp ce o urmă pe Rose, cercetă grădina şi aleile din apropiere pentru a da de urma lui Ben. Dintr-odată, îi apăru o imagine cu el, baricadat în camera lui şi strângând din dinţi de durere. Dacă îl durea din nou piciorul, ea trebuia să găsească pur şi simplu o modalitate de a se scuza ca să meargă la el.

Seara trecută îi dăduse câteva monede doamnei Norris şi o rugase să cumpere câteva frunze de tătăneasă de la spiţer când avea să meargă în sat data viitoare. Daphne spera că urma să primească în curând proviziile proaspete. Între timp, trebuia să caute alte metode de a-i uşura chinul lui Ben. Masajul păruse să îl ajute un pic – poate că o baie fierbinte avea să fie chiar şi mai eficientă decât prosoapele fierbinţi. Şi-l imagină coborându-se într-o baie aburindă, până la şolduri: muşchii braţelor încordaţi, şoldurile înguste scufundându-i-se în apă şi…

— Poftim! Rose întinse un pahar, cu o expresie îngrijorată pe chip. Este totul în regulă? Păreai pierdută în gânduri.

— Iartă-mă, eram cu capul în nori.

Daphne îi zâmbi prietenei sale, cerându-şi scuze. Îşi

umplură paharele şi gustară din limonada călduţă, prea puţin îndulcită, care le făcea gura pungă. Când i se alăturară Oliviei, aceasta era preocupată să îl impresioneze pe domnul Averill cu toate cunoştinţele ei despre jocul de crichet pe care le dobândise citind până la orele târzii ale dimineţii.

Domnul Averill trebuia să ştie unde se afla Ben şi cum îi mergea. Daphne dezbătea care era cel mai bun mod de a-l întreba cum se simţea Ben, fără însă să pară prea interesată, când îl văzu.

Se plimba pe pajişte, cu bastonul în mână, arătând însă vioi, în formă şi – Dumnezeu să o ajute – chipeş ca păcatul. Lumina soarelui strălucea, reflectându-se din părul şaten, proaspăt tuns. Putu chiar să depisteze un uşor zâmbet pe buzele lui, care sugera faptul că toată treaba îi părea – de la crichet până la corturi şi umbrelele de soare – foarte amuzantă.

Se îndrepta agale către cortul care fusese ridicat pe pajişte. Alături de el se afla un alt domn, aproape la fel de înalt ca Ben şi considerabil mai îndesat, cu un ciuf de păr blond. Nu era unul dintre oaspeţii aflaţi în casa lordului Biltmore pentru petrecere. De fapt, Daphne nu credea că îl întâlnise vreodată. Îşi închipui că lucrul acesta avea să fie, în curând, corectat.

— A, uite – iată-i pe Foxburn şi Hallows. Lordul Biltmore arătă în direcţia cortului. Spuse întregului grup: Ne îndreptăm către pajişte? Dacă lenevim, cei doi ar putea devora toată mâncarea, fără noi. Râzând pe înfundate, porni pe una dintre aleile grădinii, cu bărbaţii urmându-l îndeaproape.

Femeile mai întârziară un pic, aranjându-şi bonetele şi deschizându-şi umbrelele de soare ca să se ferească de razele soarelui, cauzatoare de pistrui îngrozitori.

Daphne spera că avea să găsească o oportunitate de a vorbi între patru ochi cu Ben la un moment dat în cursul zilei, şi nu doar din cauză că dorea să îl întrebe despre piciorul lui. Avea şi alte întrebări. Ca de exemplu, ce se întâmplase ziua trecută între ei şi ce însemna asta mai

exact? Nu voia să se amăgească şi să creadă că doar câteva săruturi furate aveau să ducă la o cerere în căsătorie. Totuşi. Trebuia să însemne *ceva.*

Ştia ce însemnase *pentru ea.* Ben era cineva de care ajunsese să îi pese – şi pe care îl găsea diavolesc de atractiv. Trecând pe lângă locul în care se sărutaseră, aflat lângă banca din grădină, pulsul i se acceleră. Poate că la început fusese atrasă de el din cauză că avea nevoie de el, dar în momentul de faţă era ceva mai mult. El părea să o respecte, nu doar în ciuda trecutului ei, ci şi datorită lui. Şi putea vedea şi bunătatea pe care el o avea.

Problema era că bunătatea îi era îngropată sub straturi groase de cinism şi de un comportament dezgustător. Chiar dacă ar fi fost dispus să o ceară în căsătorie – ceea ce cu siguranţă nu era cazul –, ea nu ar fi putut să accepte niciodată.

În primul rând, el avea o tendinţă înspăimântătoare de a fi necuviincios cu oamenii. Ea putea trece asta cu vederea, de cele mai multe ori, pentru că el nu era răzbunător – doar brutal de sincer. Atât de mult încât o înţepătură bine plasată din partea lui putea face o fată să îşi dorească să se arunce în râul Tamisa. Nu le putea supune pe mama, Anabelle şi pe prietenii ei remarcilor lui tăioase. Ca să nu mai pomenească de viitorii ei copii, dacă Dumnezeu ar fi binecuvântat-o. Nu. Avea nevoie de cineva amabil şi cu bune maniere.

Louise i se alătură lui Daphne, şi merseră în acelaşi pas în timp ce părăsiră aleea pietruită a grădinii şi se aventurară pe întinderea moale de iarbă verde. Pajiştea se înclina treptat, până la o zonă împădurită. Trei mese rotunde, acoperite cu pânze albe ca zăpada, fuseseră aşezate la umbra cortului. În apropiere, o masă lungă se îndoia sub greutatea felurilor de mâncare: raţă friptă, fasole verde, sparanghel, şuncă înăbuşită şi o varietate de prăjituri, gemuri, fructe şi dulciuri. O briză uşoară făcu feţele de masă să freamăte şi fustele doamnelor să fâlfâie.

Bărbaţii se îngrămădiseră în jurul lui Ben şi a nou-venitului, aşa că lui Daphne nu îi rămânea decât să aştepte.

Se întoarse către Louise, care purta o rochie drăguţă de culoare roz-deschis.

— Spectacolul pe care l-aţi dat aseară, după cină, a fost minunat.

Louise oftă.

— Aş fi preferat să-mi las acasă vioara, dar mama nici n-a vrut să audă aşa ceva. Îşi imaginează că, dacă îmi trec arcuşul peste corzi, voi deveni un fel de flautist fermecat, stârnind zeci de bărbaţi necăsătoriţi în căutare de soţii să se ţină după mine. Dar singura putere pe care muzica mea o exercită asupra domnilor este abilitatea nefirească de a-i adormi. Ai auzit sforăiturile domnului edland?

Daphne tresări – toată lumea le auzise.

— Prea mult coniac după cină, poate.

— Nu contează. Vioara nu este aliatul meu în încercarea de a-mi găsi un soţ. Dacă mai ai nevoie de o altă dovadă, gândeşte-te la unghiul în care trebuie să îmi aşez bărbia. Nu dă naştere unei posturi foarte măgulitoare. Crede-mă!

Daphne clipi des.

— Ei bine, mi-a plăcut extrem de mult valsul. Nu ştiu cum de reuşeşti să-ţi mişti degetele atât de sprinten. Sunt sigură că domnii au fost impresionaţi.

— Lordul Biltmore a fost foarte exuberant în laudele sale, dar cred că încerca doar să mă facă să mă simt mai bine în legătură cu sforăitul domnului edland. Foarte amabil din partea lui, nu crezi?

Louise oftă uşor.

— Ba da. Pare destul de atras de tine.

— Chiar crezi asta? Ochii lui Louise scăpărară plini de speranţă. De când a venit la serata noastră muzicală, mama n-a mai vorbit decât despre purtarea lui grijulie şi despre nimic altceva. Este pe jumătate convinsă că petrecerea aceasta este doar un tertip pentru a mă aduce sub acelaşi acoperiş cu el – o idee ridicolă.

Daphne îşi puse întrebări în privinţa asta.

— Ţii la el?

— Este foarte chipeş. Louise zâmbi uşor afectat,

lăsând să iasă la vedere o gropiţă în colţul gurii. Trebuie să recunosc totuşi că m-am temut că el te curta pe tine.

Daphne clătină din cap.

— Nu, suntem simpli prieteni.

Louise expiră şi strânse afectuos braţul lui Daphne.

— Ei bine, atunci poţi să fii sigură că restul bărbaţilor aflaţi aici sunt înnebuniţi din cauza ta.

Daphne chicoti.

— În ciuda faptului că am 22 de ani, acesta este primul meu sezon şi prima mea incursiune în înalta societate. Asta mă face să fiu, cumva, o noutate. Dacă pare că atrag atenţia, asta este pentru că toată lumea cască gura, aşteptând ca eu să comit o gafă monumentală.

— Crezi că ai putea s-o faci? Ar face lucrurile mult mai uşoare pentru noi, celelalte, care încercăm să facem rost de soţi.

Louise ridică o sprânceană şi rânji.

— Nu te teme. E doar o chestiune de timp. Şi ar putea fi cu mult mai rău decât şi-a închipuit cineva vreodată.

— Foarte bine. Atunci, îmi faci o favoare?

Louise privi în direcţia mamei ei şi a mamei lui Daphne, în timp ce doamnele mai în vârstă îşi umpleau farfuriile la bufet.

— Desigur, dacă îmi stă în putinţă.

— Mama a fost de neclintit în privinţa faptului că ar trebui să fac un efort şi să socializez cu toţi oaspeţii, fiind convinsă că lucrul acesta îl va impresiona pe lordul Biltmore. Mărturisesc că perspectiva mi se pare destul de înspăimântătoare – mai ales atunci când vine vorba despre lordul Foxburn. Nu prea îi place să discute despre nimicuri, iar atunci când spune ceva, nu mă pot împiedica să nu cred că mă ridiculizează. Priveşte, se încruntă chiar şi la domnul acela – mi se pare că lordul Biltmore l-a numit domnul Hallows.

— Lordul Foxburn latră, dar nu muşcă. Ştii ceva despre celălalt domn?

— Nu, dar propun să îndreptăm asta de îndată.

Cu un cot, o împinse pe Daphne către Ben şi către

misteriosul domn cu trăsături scandinave.

Ben îşi ridică privirea la apropierea lui Daphne şi se întoarse cu spatele către ea. Extrem de nepoliticos. Dar ea trebuia să se aştepte la aşa ceva. Câteva săruturi furate nu schimbau nimic – cel puţin nu pentru el.

Mai hotărâtă ca niciodată, păşi direct spre el şi aşteptă ca el să i se adreseze ei şi Louisei. Domnul Hallows părea să nu îşi dea seama de prezenţa lor, dar Ben le ignora în mod deliberat. Ea îşi drese glasul. Tare.

Domnul Hallows ridică privirea şi măsură cu o privire îndrăzneaţă trupul lui Daphne.

— Iertaţi-ne, doamnelor! Eram absorbit de discuţia mea cu…

Se opri şi îşi miji ochii injectaţi. Părul de pe ceafa ei se zbârli.

— Te cunosc.

Capitolul 19

Pasteluri: (1) Creioane pentru desen confecţionate din pigmenţi amestecaţi cu talc şi gumă. (2) Paleta de culori pastel de mătase şi satin folosite la crearea rochiilor pentru domnişoarele tinere, aflate la vârsta căsătoriei.

Daphne nu îl mai văzuse niciodată pe domnul Hallows, dar el o văzuse pe ea, iar ea ştia unde. Nu era de mirare că Ben îi evitase privirea. Evident, el dorise ca ea să stea departe de domnul Hallows şi pe bună dreptate.

Trăgându-şi boneta pe faţă, clătină din cap.

— Sunt sigură că nu ne-am mai întâlnit niciodată. Mi s-a spus însă că trăsăturile mele sunt destul de comune.

— *Comune* nu este cuvântul pe care l-aş folosi. Domnul Hallows făcu un pas mai aproape, aducând cu sine iz acru de vin şi transpiraţie. Superb.

Întinse mâna, ca şi cum ar fi avut de gând să îi ia

bărbia în mâna lui cărnoasă.

Ben se grăbi să intervină între ei, şi braţul domnului Hallows căzu ca o piatră.

— Domnişoară Honeycote şi domnişoară Seaton, zise el cu politeţe exagerată, permiteţi-mi să vi-l prezint pe vecinul lordului Biltmore, domnul Hallows. Tatăl lui, Lord Charlton, este proprietarul unei moşii din apropiere.

Lord Charlton. Un ţiuit puternic începu să sune în urechea lui Daphne, iar aerul din jurul ei se rarefie. Indiferent de ceea ce avea să spună domnul Hallows, ea ştia ce trebuia să facă – să nege că ştia ceva despre portret. Totuşi, un prim bun pas ar fi fost acela de a se abţine să nu leşine.

— Plăcerea este de partea mea, doamnelor, tărăgănă Hallows.

Un păr blond, lung până la bărbie, era dat pe spate, descoperind o pronunţată chelie în formă de „v”.

— Domnişoara Seaton se află aici însoţită de părinţi, Lord şi Lady Worsham, şi de sora ei, explică Ben.

— Şi dumneata, domnişoară Honeycote?

Un zâmbet prefăcut crestă falca lată a domnului Hallows.

Înainte ca Daphne să poată răspunde, o făcu Ben:

— Se află aici cu mama dumneaei, doamna Honeycote, şi cu bunele sale prietene, Lady Olivia şi Lady Rose sherbourne. Sora ei este ducesa de Huntsford. L-ai întâlnit pe duce? Este un tip formidabil. Ben îşi îngropă bastonul în pământ, făcând mici cratere în ţărână. Foarte protector cu familia lui.

Daphne se înfioră. Era convinsă că Ben era bine intenţionat, dar intimidarea domnului Hallows nu părea să fie cea mai bună tactică.

Acesta şi-ar fi putut da seama că ea are ceva de ascuns. Ea prefera să îl convingă că asemănarea ei cu femeia din portret nu era nimic mai mult decât o coincidenţă ciudată.

Domnul Hallows îşi frecă bărbia pătrată.

— Sunt sigur că v-am mai văzut înainte, domnişoară

Honeycote. Poate în satul nostru?

Îşi încercă cel mai fermecător surâs al ei.

— Asta este prima oară când am plăcerea să vin în vizită. Am stat în Londra în ultimii ani, aşa că provincia este o schimbare bine venită. Înţeleg că, după picnic, va avea loc un joc de crichet. Aţi jucat vreodată, domnule Hallows?

— În care parte a oraşului locuiţi?

Se alesese praful de încercarea ei de a schimba subiectul. Era o întrebare impertinentă şi încerca să se hotărască cum să răspundă, când Ben o scoase din bucluc.

— Nu te învârţi prin aceleaşi cercuri ca domnişoara Honeycote, Hallows. Ochii lui albaştri se aprinseră ca un semnal luminos de avertizare de la prora unei corăbii. Hai să ţi-i prezint şi pe ceilalţi oaspeţi.

Îl conduse cu fermitate pe domnul Hallows departe de doamne.

Bărbatul robust aruncă o privire peste umăr în timp ce se îndepărta, cu un zâmbet suspicios pe buzele slinoase. Lui Daphne i se întoarse stomacul pe dos.

— Ei, zise sec Louise, cu siguranţă a fost bine.

Daphne îşi reprimă un fior.

— Prin comparaţie, domnul Hallows îl face pe Lord Foxburn să pară absolut fermecător. Nu cred că îmi doresc compania acelui domn.

— Nu? Ei bine, nu cred că ar înţelege aluzia. Pari un pic palidă. Nu ai vrea să ne umplem farfuriile şi să ne aşezăm un pic?

— O idee excelentă, consimţi Daphne, dar nu făcu decât să ciugulească din mâncarea de pe farfuria ei. Conversaţia pe care o avusese cu domnul Hallows o apăsa ca un sac cu pietre.

Stătea acolo, folosind furculiţa care trebuia, îmbrăcată într-o rochie scumpă, dar de bun-gust neostentativ, învârtindu-se printre membrii înaltei societăţi. După toate aparenţele, era o domnişoară cuviincioasă, cu maniere impecabile.

Pe dinăuntru, încă era femeia din portrete.

Disperată. Indecentă. Ruşinată.

Ceea ce nu dovedea decât că, chiar dacă purta hainele adecvate şi se asocia cu oamenii care trebuie, nu putea face nimic ca să scape de trecut. Acesta o ajunsese din urmă în ziua aceea – sub forma domnului Hallows.

Cel puţin acesta nu pomenise nimic despre portret. Păruse că nu poate să îşi aducă aminte cu exactitate unde o mai văzuse. Dacă era adevărat că tatăl domnului Hallows, Lord Charlton, ascunsese tabloul, poate că avea să reuşească să continue cu viclenia pentru încă o perioadă de timp. Destul cât să se gândească unde ar trebui să meargă după ce avea să părăsească Londra, preferabil într-un sat îndepărtat, unde nimeni nu ar crede despre ea că e ciudată din cauză că prefera izolarea şi celibatul, în locul socializării şi al familiei. Destul cât să permită Oliviei şi lui Rose să îşi găsească nişte soţi minunaţi, iar mamei, să fie acceptată în întregime de celelalte femei măritate din lumea bună. Destul cât Daphne să îşi poată, cel puţin, freca nasul de mica ei nepoţică când aceasta urma să vină pe lume. Zâmbi la propria ei nebunie – insistenţa lui Anabelle că aceasta era însărcinată cu o fetiţă se dovedea a fi contagioasă.

Ben îi aruncă o privire tăioasă, dar, dacă încerca să îi trimită un mesaj, ea nu îl putu descifra. Liniile sumbre din jurul gurii lui totuşi nu prevesteau nimic bun. Trebuia să discute cu el.

Deocamdată însă, avea de jucat o partidă de crichet.

Era ultimul lucru pe lume pe care dorea să îl facă, dar nu putea nicidecum să o dezamăgească pe Olivia. Prietena ei alesese cu multă grijă cele mai potrivite echipe în seara ce trecuse. După ce se gândise pe îndelete şi se răzgândise de trei ori, Olivia hotărâse ca ea şi domnul Averill să se afle în echipe separate – un aranjament care urma să îi permită să îl privească mai bine pe parcursul jocului şi să îşi pună cât mai bine în evidenţă rochia nouă.

Cel puţin acela era planul.

Olivia făcu nişte modificări de ultim moment pentru sosirea neaşteptată a domnului Hallows. Ca să păstreze echipele egale, îl obligase pe Ben să intre la serviciu, pe

post de jucător la bătaie. Daphne se încruntă când el se îndreptă şchiopătând spre jucătorii adunaţi. Dacă el urma să facă ceva complet nesăbuit, cum ar fi fost să încerce să alerge, avea să fie obligată să facă, la rândul ei, ceva la fel de nesăbuit, cum ar fi fost să încerce să îl pună la pământ. Spera să nu se ajungă la asta.

În afara Oliviei, nimeni nu se gândise la alcătuirea echipelor – cu atât mai puţin să întocmească vreun plan –, aşa încât părea că schemele ei nu aveau să fie în van.

Păşi în centrul zonei de joc desemnate şi bătu din palme.

— Am întocmit echipele astfel încât să fie cât se poate de egale. Scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită şi o desfăcu iute. Va fi o echipă A şi o echipă B.

— Nu e prea original, aşa-i? o tachină lordul Worsham.

Neintimidată, Olivia continuă:

— Eu şi Rose vom fi căpitanii. Rose, în mod evident deranjată de rolul de căpitan, făcu uşor cu mâna. Echipa lui Rose va fi alcătuită din: domnişoara Jane Seaton, domnul Averill, domnul Fogg, Lord Foxburn şi domnul Hallows. Olivia făcu semn cu mâna jucătorilor, îndemnându-i către sora ei. În echipa mea, vor fi: domnişoara Honeycote, domnişoara Louise Seaton, Lord Biltmore, domnul edland şi Lord Worsham. Evident, echipele noastre sunt destul de mici, dar nu văd niciun motiv pentru care să nu urmăm regulile corecte ale jocului din toate punctele de vedere.

— Dar nu avem nicio portiţă, preciză domnul edland.

— O problemă care este foarte uşor de corectat. Lordul Biltmore flutură câteva crengi ale căror capete fuseseră cioplite în vârfuri ascuţite şi introduse câteva în pământ într-unul din capetele ariei de joc, măsură paşii până în celălalt capăt şi repetă procedura. Am adus şi restul echipamentului. Băgă mâna într-un sac de pânză aflat lângă cort şi scoase o bâtă şi o minge.

Sub îndrumările Oliviei, jocul începu, cu lordul Biltmore şi domnul Averill pe post de aruncători. Bărbaţii îşi dezbrăcară jachetele şi jucară în cămăşi şi veste. Olivia îşi dădu jos boneta, dar Daphne nu îndrăznea să îi îngăduie

domnului Hallows să îi privească mai bine chipul. Jucătorii şi spectatorii ovaţionau laolaltă, pătrunşi de spiritul competiţiei – deşi nimeni nu lua jocul destul de în serios pentru a o mulţumi pe Olivia.

Ea era foarte supărată că Daphne nu era în stare să lovească cum trebuie mingea. În apărarea ei, Daphne spuse că nu era obişnuită să stea pe loc în timp ce un obiect zbura către ea ca o pasăre turbată. Şi apoi, era preocupată de probleme mai grave decât datoria ei de jucător aflat la bătaie. După ce şi cea de-a patra ei încercare de a lovi eşuă, se hotărî că era în interesul echipei să-i dea bâta lui Louise.

Dar Ben părăsi terenul cu paşi mari, şchiopătând puţin fără bastonul său, şi o opri.

— Stai prea departe de portiţă. Poftim!

Îi puse mâna pe umeri şi o aşeză în poziţia corectă, făcând-o să se îmbujoreze. Slavă Domnului că încă purta boneta!

— Mingea vine teribil de repede. Abia dacă o pot zări.

— Asta din cauză că tot închizi ochii.

— Ce amabil din partea ta să menţionezi asta!

Cu respiraţia caldă pe obrazul ei, spuse:

— Te voi ajuta. Întinse mâna, cuprinzând-o în aşa fel încât trupul lui i-l înconjură pe al ei ca o armură şi apucă mânerul bâtei imediat deasupra mâinilor ei. Aşteaptă aruncarea. Când spun să îţi iei avânt, roteşti bâta în felul acesta. Poţi să faci asta, Daphne.

Îi arătă mişcarea care, fu nevoită să admită, era mult mai lină decât mişcarea ei de sapă.

Ea îşi îndreptă umerii.

— Voi încerca.

Ben rămase aproape, dar dădu drumul bâtei, lăsând balansul pe seama ei.

Domnul Averill se răsuci şi aruncă mingea spre ea. Ea apucă mai tare mânerul, hotărâtă să nu mai închidă ochii.

Mingea ricoşă o dată şi veni mai aproape.

Ea închise ochii, fir-ar să fie! Dar doar pentru o secundă.

— Acum, strigă Ben din spatele ei, iar ea îşi luă avânt.

Lovi mingea. Or, mai exact spus, mingea îi lovi bâta. Olivia chicoti şi flutură din braţe, un semnal clar pentru ca Daphne să fugă, dar aceasta nu putu decât să se holbeze la minge, care se rostogolise la aproape doi metri în faţa ei. Nu era o distanţă grozavă, era adevărat, dar reuşise.

Iar Ben ştiuse că putea. Reveni la locul lui pe teren, cu o privire încrezută, satisfăcută pe chipul lui frumos.

— Încă nu e timpul pentru pauză? strigă Louise. Stătea pe marginea terenului de joc, fluturându-şi evantaiul cu atâta forţă, încât ar fi putut lansa o mică barcă cu pânze. Sunt moartă de sete.

— Şi eu, ciripi Jane. Haide să bem ceva şi să ne aşezăm la umbră!

Jumătate din jucători se îndreptară imediat spre cort; ceilalţi rămaseră să sporovăiască între ei.

— Dar n-am terminat nici măcar două reprize, zise Olivia, cu pumnii în şolduri.

— Poate că nivelul jocului nostru se va îmbunătăţi după ceva răcoritor, spuse Daphne, deşi se îndoia.

— Poate. Nu iese aşa cum speram.

— Îmi pare rău. Pot face ceva?

— Nu, poate doar dacă ai vreo sugestie cum aş putea să atrag atenţia lui James. Olivia ridică mingea, o aruncă în aer şi o prinse cu o mână. Speram să-l impresionez cu toate cunoştinţele mele despre joc.

Daphne zâmbi.

— Este clar că eşti singura femeie de aici care ştie ce face. Şi pari şi mai familiarizată cu regulile decât cei mai mulţi bărbaţi.

Era adevărat. Din nefericire, cu cât Olivia încerca mai tare să câştige afecţiunea domnului Averill, cu atât el părea mai indiferent. Totuşi, Olivia fu oarecum mai calmă după cuvintele lui Daphne şi acceptă o scurtă pauză.

Daphne şi Olivia găsiră două scaune aşezate la umbră, unde sorbiră nişte limonadă. În ciuda băuturii şi a uşoarei adieri de vânt, Daphne se simţea foarte pleoştită. Mânecile odată umflate atârnau fără vlagă pe umerii ei, iar

funda elegantă pe care şi-o legase sub bărbie atârna şi ea. Se consolă un pic cu ideea că toţi ceilalţi erau la fel de afectaţi şi, prin urmare, la fel de jalnici.

— Merg să văd dacă nu cumva mama are nevoie de ceva, îi spuse Daphne Oliviei. Revin imediat.

Mama părea să îndure căldura destul de bine, dar Daphne dorea ca aceasta să nu exagereze. Purta o conversaţie animată despre croitorese cu Lady Worsham. Desigur, Lady Worsham nu ştia că ele aveau în familie o croitoreasă expertă care se întâmpla să fie şi ducesă. Daphne rămase la câţiva metri distanţă, aşteptând cu răbdare o pauză în discuţie, când cineva o strânse de braţ. Cu putere.

— Eşti foarte vicleană, domnişoară Honeycote.

Se răsuci şi se trezi faţă în faţă cu domnul Hallows, ochii ei ajungând la nivelul dinţilor lui cu pete maronii. Îşi smulse braţul şi îl căută din priviri pe Ben. Unde *era?*

— Îl cauţi pe schilod? Probabil s-a dus să tragă un pui de somn.

— Nu îmi place tonul dumneavoastră, domnule Hallows.

— Nu suntem cam cu nasul pe sus? Nu e nevoie să te prefaci cu mine. Ştiu unde te-am văzut. Şi să zicem că nu era la biserică.

— Poate *credeţi* că m-aţi văzut, dar nu ne-am întâlnit niciodată.

— Nici n-am spus asta. Dar eu te-am văzut. Ţi-am văzut *portretul.*

Mâna lui Daphne tremură şi băutura din paharul ei dădu pe dinafară.

— N-am avut niciodată un portret pictat. Acum, vă rog să mă scuzaţi.

— Nu fugi, zise el, prinzându-se de una dintre mânecile ei. Mai avem încă multe de discutat.

— Vă contrazic, domnule.

Îşi mută ochii către mâna pe care el i-o pusese pe umăr, iar el chicoti, înainte de a-i da drumul.

— Ţi-ar prinde bine dacă m-ai trata cu mai mult

respect. Tabloul acela aparţine tatălui meu. Moşneagul ăla bătrân şi nebun l-o fi ascuns el pe undeva, dar îl voi găsi. Mi-ar aduce un preţ decent dacă ar fi să-l scot la licitaţie la White[11] ori la Boodle[12]. Între timp, aş putea să organizez o serată şi să-l expun pentru plăcerea oaspeţilor mei. Sper din suflet că vei putea participa, domnişoară Honeycote.

Chiar dacă i se întorsese stomacul pe dos, ea îl privi rece.

— Cred că voi fi ocupată cu alte planuri.

El râse, cu un sunet ascuţit, ca un lătrat, care le făcu pe mama şi pe Lady Worsham să îşi întoarcă capetele. Daphne zâmbi ca şi cum l-ar fi găsit pe domnul Hallows drept cel mai fermecător partener de discuţie. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca mama – sau oricine altcineva – să intervină. Iar singura persoană pe care ar fi dorit *să o vadă* apărând nu era de găsit nicăieri.

Domnul Hallows îşi linse buzele, cu o strălucire libidinoasă în ochi. Pe Daphne începu să o mănânce pielea, sub privirea lui cercetătoare, şi nu îşi dorea nimic mai mult decât o baie şi o cârpă, să se frece ca să se cureţe.

— Mă pot gândi la tot felul de aranjamente benefice, zise el. Când îţi vine mintea la cap, dă-mi de ştire – dar nu tărăgăna prea mult. Nu sunt un bărbat răbdător.

Capitolul 20

Ben învârtea absent coniacul din pahar, în timp ce privea afară pe una dintre ferestrele înalte care dădeau spre faţada conacului Biltmore. Soarele după-amiezii târzii arunca umbre distorsionate asupra aleii, acolo unde

---

11 Club pentru domni aflat pe St. James Street, în Londra, considerat ca fiind unul dintre cele mai exclusiviste de acest gen. Membrii săi erau în majoritate persoane importante din nobilime, (n.tr.)

12 Club pentru domni, aflat pe strada Pall Mall, în Londra. Era în rivalitate cu White şi avea ca membri tot persoane din mica nobilime, (n.tr.)

Rowland Hallows striga un ordin către un vizitiu, înainte de a se căţăra în trăsură. Aceasta hurui de-a lungul drumului până când dispăru în spatele unui deal.

Hallows era o brută necivilizată, un individ periculos – nu foarte diferit de praful de puşcă aflat lângă un chibrit aprins. Singurul mod de a-l anihila era să obţină portretul lui Daphne, iar Ben avea să reuşească.

Dar din Londra.

Urma să discute cu baronul prin scrisori şi să îi facă o ofertă pentru portret. Poate că avea să dureze mai mult decât ar fi vrut, dar era singurul plan care avea sens.

Între timp, nu suporta să se afle în preajma lui Daphne. Pur şi simplu nu putea. Atracţia ei irezistibilă îl făcuse să facă lucruri nebuneşti cum ar fi să o îmbrăţişeze în timp ce o mică mulţime îi privea. Atât timp cât se afla în aceeaşi casă cu ea, avea să îi fie greu să îşi ţină mâinile departe de ea, aşa că cel mai bun lucru pe care îl putea face era ca el să plece. Ea îşi asumase un risc mult prea mare atunci când intrase la el în cameră şi nu putea să îi permită să o facă din nou. Nu când în balanţă atârna reputaţia ei.

El trebuia să o salveze de la compromitere, pentru numele lui Dumnezeu, nu să o pună în pericol.

Aşa că, de data asta, urma să facă ce trebuie: să se întoarcă la casa de la oraş şi să continue să fie mentorul lui Hugh – doar până când acesta avea să se obişnuiască cu noul lui titlu şi să îşi găsească o tânără drăguţă care să îi fie vicontesă. Ben urma să continue să alerge după portret pentru Daphne şi să îi trimită veşti o dată pe lună sau cam aşa ceva. Şi, odată ce ambele obligaţii aveau să fie duse la bun sfârşit, urma să se spele pe mâini şi de Hugh, şi de Daphne. Pentru totdeauna. Nu din cauză că nu îi plăcea compania lor, ci din contră, pentru că amândurora le-ar fi fost mai bine fără el.

Piciorul lui era de zece ori mai bine în ziua aceea, dar agonia zilei trecute era prea proaspătă în memoria lui pentru a risca un meci prelungit de crichet. Aşa încât, cu prima ocazie, şchiopătă spre salon şi îşi turnă un pahar.

Şi acum era pe cale să îşi toarne un altul.

Cineva care îşi drese glasul îl făcu să se uite în direcţia uşii. Doamna Norris ridică o bucată mică de hârtie împăturită, în timp ce se apropie de el.

— Mi s-a cerut să vă dau asta, Lord Foxburn.

Ben îşi puse jos paharul, se lăsă pe o sofa şi aşteptă până când menajera plecă înainte de a rupe sigiliul de ceară de pe bilet.

Trebuie să-ţi vorbesc în particular. Dacă poţi, vino, te rog, să te întâlneşti cu mine în bibliotecă după ce toată lumea doarme.

D.

Ben ridică biletul la buze şi inspiră adânc. Mirosul de citrice era aproape imperceptibil, dar exista. Pe de altă parte, poate că era atât de înnebunit încât doar îşi imagina.

Să o întâlnească pe Daphne singură în bibliotecă era cel puţin nerecomandabil.

Dar el ştia, fără nicio urmă de îndoială, că avea să o întâlnească oricum. Era şansa perfectă de a-şi lua rămas-bun.

*

Hugh şi amicii lui de la Eton rămaseră treji până târziu, bând şi jucând biliard. Dumnezeu ştia că Ben nu le purta ranchiună lui Hugh şi prietenilor săi pentru că se bucurau de o noapte de chefuit şi de legarea de prietenii, dar chiar erau nevoiţi să aleagă tocmai *acea* noapte ca să pună rămăşag joc după joc, până la orele târzii ale dimineţii? Abia după ora două, edland şi Fogg se împleticiră de-a lungul coridorului căutându-şi paturile, izbucnind în râs de fiecare dată când vreunul dintre ei se ciocnea de perete.

Ben aşteptă încă un sfert de oră ca să se asigure că fie adormiseră, fie leşinaseră, apoi se strecură din dormitorul lui şi se îndreptă spre bibliotecă. Merse pe

coridoarele familiare care duceau spre bibliotecă, atent să nu facă zgomot cu bastonul ori să tulbure liniştea care cuprinsese casa.

Uşa bibliotecii era întredeschisă; doar o lumină slabă strălucea prin crăpătura de lângă tocul uşii. Ben intră şi închise iute uşa în urma lui, apoi o încuie.

La prima vedere, încăperea părea pustie, apoi însă Daphne se ivi de după un scaun cu spătar înalt.

— Ben. Stătea în picioare stânjenită şi îşi frângea mâinile. Mă întrebam dacă o să vii.

Încrederea pe care o avea în el nu era tocmai copleşitoare. Cum de altfel nu fu nici întâmpinarea. Nu se aşteptase ca ea să zboare în braţele lui, dar ar fi putut arăta un pic mai fericită că îl vede.

— Ei bine, iată-mă!

— Îmi cer scuze că te deranjez astfel.

Veni un pic mai aproape. Rochia ei roşie-cafenie, din bumbac, era veche – probabil genul pe care îl purta înainte ca sora ei să se mărite cu un duce şi să se mute în partea modernă a oraşului, lăsând în urmă vechea lor viaţă. El privi cu nesaţ această neaşteptată apariţie a fetei care fusese mai înainte.

— După ce ai plecat, s-a petrecut ceva la picnic. Mâinile îi tremurau. Eşti singura persoană căreia pot să îi vorbesc.

— Să ne aşezăm.

O luă de mână şi o trase către o firidă ascunsă într-un alcov mic, aflat de-a lungul peretelui din fundul încăperii, apoi îi luă felinarul şi şalul, înainte de a se aşeza lângă ea, pe perna de catifea. Îşi sprijini bastonul de banchetă, puse felinarul pe podea, alături de ei şi îi petrecu şalul pe după umeri. Tot ceea ce se afla în afara micului cerc de lumină pe care felinarul îl împrăştia părea îndepărtat şi neimportant. În acel moment, nu exista nimic altceva în afară de Daphne şi de el, în alcov. Şi, desigur, problema care îi adusese laolaltă.

— E mai bine aşa, zise el. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat. Are de-a face cu Rowland Hallows?

— Da. Ştie, Ben. Chipul ei se crispă.

— Chiar dacă bănuieşte că tu eşti femeia din portret, deocamdată nu o poate demonstra. Charlton îl are ascuns.

— *Credem* noi că este ascuns. Sperăm că este. Dar dacă domnul Hallows porneşte în căutarea lui? La urma urmelor, locuieşte în aceeaşi casă.

Într-adevăr. Discutând cu membri ai personalului lui Hugh şi cu unii dintre arendaşi, pe parcursul ultimelor câteva zile, Ben pusese cap la cap informaţiile şi îşi făcuse o imagine completă a lui Hallows, iar aceasta nu era deloc flatantă. Într-o vizită recentă la Londra, jucase pe sume mari – foarte mari. Pierduse tot ce avea şi chiar mai mult. Ca de obicei, venise acasă ca să îi ceară bani tatălui său. De această dată însă, Charlton îl refuzase, iar Hallows îi aruncase cuvinte grele.

După aceea, lucrurile se înrăutăţiseră. Hallows calomniase numele tatălui său, vorbindu-l de rău oricui era dornic să-l asculte. Sănătatea lui Charlton se deteriorase. Ben nu se gândi nici măcar pentru un moment că Hallows s-ar afla mai presus de a cotrobăi prin lucrurile tatălui lui. Probabil că el era de vină pentru lucrurile despre care Charlton spunea că dispăruseră.

— Ştiu că situaţia pare dificilă, dar voi găsi ceva. Trebuie doar să chibzuim bine la asta.

— Zicea că ar avea de gând să organizeze o serată şi să expună portretul.

— Joacă la cacealma, afirmă Ben cu mult mai multă încredere decât simţea.

— Asta nu este tot. A zis că vrea să-l scoată la licitaţie într-unul dintre cluburile pentru domni.

Sfinte Dumnezeule! De fapt, era un plan chiar genial. Dacă tabloul se dovedea a fi pe jumătate la fel de frumos pe cât era cel pe care îl avea Ben, ar fi adus o sumă frumuşică. Iar dacă domnii ar fi aflat despre identitatea subiectului, ar fi fost dispuşi să plătească chiar mai mult. Una dintre membrele familiei ducelui de Huntsford, îmbrăcată doar într-o cămăşuţă? Cu siguranţă ar fi izbucnit un adevărat război la licitaţie. Părea că şi gândurile ei se

îndreptau în aceeaşi direcţie.

— Nu văd nicio cale de a ieşi din asta.

Disperarea din glasul ei îl înspăimântă.

— Există întotdeauna o cale. Lucrurile nu sunt niciodată atât de rele cum par în toiul nopţii.

— Spuneam doar că trebuie să renunţ la orice speranţă de a trăi în Londra, printre membrii înaltei societăţi. M-am resemnat cu ideea că voi duce o viaţă simplă, retrasă, în provincie.

Stomacul lui se strânse.

— Îi vei permite unui fanfaron ca Hallows să te alunge din oraş? Unde ţi-e spiritul de luptătoare?

— Sunt unele lucruri cărora o persoană nu li se poate împotrivi. Am pozat de bunăvoie pentru acele portrete – nimeni nu m-a oblicat. Iar acum trebuie să trăiesc cu consecinţa acţiunilor mele. Dar familia mea şi prietenii mei dragi nu ar trebui să o facă. Cu cât mă voi distanţa mai repede de toţi, cu atât le va fi mai bine.

Clipi iute şi se întoarse către fereastră, având nevoie de o clipă, ca să se liniştească.

El păstră tăcerea timp de câteva secunde, dar apoi toate întrebările care se învârteau în capul lui se revărsară.

— Cum rămâne cu tine? Ai renunţa la tot ceea ce ai visat? Am crezut că îţi doreai un soţ şi copii. Am presupus că doreai să trăieşti în preajma surorii tale, ca să o poţi vedea oricând ţi-ar dori inima.

— Aşa este. Adică doream. Înainte.

— Atunci de ce ai da bir cu fugiţii?

Ea îşi încrucişă braţele şi îşi ridică bărbia. Chiar şi în semiîntuneric, ochii ei albaştri fulgerară.

— Nu fug. Fac ce e mai bine pentru familia mea şi pentru prietenii mei. E o diferenţă.

— Te *auzi ce* spui? Îi apucă umerii şi o obligă să îl privească. Nu are niciun sens ceea ce zici. Crezi cu adevărat că familia ta ar fi fericită fără tine? Că sora ta ar fi mulţumită să participe la baluri extravagante în timp ce tu te-ai ofili într-o căsuţă uitată de Dumnezeu, în mijlocul unei păşuni? Crezi că mama ta ar dormi noaptea, ştiind că fiica

ei frumoasă, plină de viaţă, e ascunsă într-un sat cu o singură tavernă, unde numărul oilor îl depăşeşte pe acela al oamenilor de şapte ori?

— N-ar fi chiar atât de rău.

— Nu? Cum rămâne cu Olivia şi cu Rose? Amândouă au nevoie de tine, *să* le ajuţi să se adapteze la scena socială. Tu domoleşti natura nesăbuită a Oliviei şi o hrăneşti pe cea gânditoare a lui Rose. Cum se vor simţi când vor afla că au fost părăsite – din nou?

Auzise povestirile legate de fosta ducesă, mama lor, care fugise pe continent.

Daphne îşi eliberă o mână şi îşi frecă fruntea.

— Se vor obişnui cu ideea. Le voi face să creadă că este ceea ce îmi doresc.

— Nu sunt proaste, Daphne.

— Sigur că nu! Dar îmi vor respecta dorinţele. Nu e nevoie să cunoască motivul pentru care plec.

— Poate ca nu, dar tu îl cunoşti.

— Despre te vorbeşti?

— Nu eşti sinceră cu tine însăţi. Nu doreşti să-l înfrunţi pe Hallows ori posibilitatea ca portretul tău să fie văzut de elita londoneză.

Ea îşi apăsă pieptul cu mâna.

— Ideea mă îngrozeşte.

— De ce? Îţi este ruşine de ceea ce ai făcut?

— Nu prea. Am crezut că o ajut pe mama.

— Atunci de ce-ţi pasă de ceea ce cred alţii?

Se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Şi eu, care credeam *că eu* sunt cea naivă. Ben, sunt o tânără cu un trecut dubios. Dacă portretul este făcut public, reputaţia îmi va fi distrusă fără posibilitatea de a fi reparată. Pot rămâne în Londra, să fiu marginalizată, ori pot părăsi oraşul de bunăvoie. Prefer cea de-a doua opţiune.

Nu-i venea să creadă că ea vorbea serios. Pe cât de repede apăruse în viaţa lui, tot pe-atât de repede urma să o părăsească. Să îl părăsească. Sigur, oricum el avea de gând să se reîntoarcă în Londra. Nu aşa era? Se ridică şi îşi trecu o mână prin păr.

— Sunt sigur că ai prefera să te strecori în linişte. Este mai demn – mai puţin complicat, zise el tăios.

Ea oftă.

— Bănu…

— Dar în viaţă nu poţi evita complicaţiile. Viaţa este complicată, urâtă şi dureroasă. Are negi. Nimănui nu-i place să se ocupe de partea asta, dar dacă încerci să te ascunzi de toate astea… ei bine, atunci nu trăieşti cu adevărat.

Ea sări de pe banchetă şi rămase în picioare înaintea lui, faţă în faţă.

— Ai mult tupeu să sugerezi că viaţa mea este mai puţin plină doar din cauză că nu sunt tot timpul nefericită, aşa cum eşti tu.

— Asta ar însemna să exagerez lucrurile, zise el sec. Nu recomand să ai o rană provocată prin împuşcare în picior.

— Glumeşte cât vrei. Dar, în adâncul tău, ştii că am dreptate. Îl împunse cu degetul în piept. *Tu* eşti cel care nu vrei să mă laşi să încerc să te ajut, pe mine ori pe oricine altcineva. Şi ştii care este motivul? Pentru că, atât timp cât ai dureri, nu eşti nevoit să laşi pe nimeni să se apropie de tine. Cinismul tău şi amărăciunea ta ar putea să fie, la fel de bine, zidurile unui turn şi şanţul din jurul lui. Ţin la distanţă pe oricine, aşa încât tu să te poţi văita după placul inimii. Aşa încât să nu trebuiască niciodată să rişti să pierzi din nou pe cineva.

Imediat după aceea îşi strânse buzele. Dar vorbele fuseseră deja rostite.

Ceea ce era mai rău era că spuneau adevărul.

Rămaseră nemişcaţi, tăcuţi amândoi, dar erau atât de apropiaţi, încât el putea să îi simtă respiraţia ieşind în adieri uşoare, rapide; îi putea vedea fiecare geană de pe pleoape.

Iar aerul dintre ei părea să trosnească.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu el.

— S-ar putea ca şi tu să ai. Surâse slab. Ce vom face?

— Păi, zise el rar, va trebui să întocmim un plan nou. Îl vom face împreună şi îl vom duce la îndeplinire. Împreună. Nu va fi vorba de nicio fugă de scandal din partea ta, nici

de a îndepărta oamenii din a mea. Eşti pregătită?

Ea inspiră adânc.

— Cred că da.

— *Crezi* că da?

— Da.

Slavă Domnului!

— Ai vrea să auzi care este primul pas al acestui nou plan?

— Da.

— Ne sărutăm.

Chipul ei se deschise într-un zâmbet orbitor, care îi mai alină vânătăile usturătoare lăsate de schimbul lor de replici. Îşi făcu braţele cerc în jurul gâtului lui, alungând orice amintire a durerii.

— Îmi place planul acesta.

O trase şi o lipi de el, şi sângele i se înfierbântă imediat.

— Aşteaptă să auzi cel de-al doilea pas.

Lent, cu tandreţe, o gustă, sugând uşor carnea plină a buzei ei inferioare. Gurile lor se contopiră perfect, ca şi cum fiecare fusese alcătuit anume pentru a se completa unul pe celălalt. Respiraţia ei deveni a lui şi invers, iar Ben ştiu că, şi dacă urma să trăiască până la o sută de ani, nu avea să se plictisească vreodată, niciodată, să o sărute, să se afle lângă ea. Frumuseţea ei trecea dincolo de sfera vizibilului. Era un lucru tangibil, palpabil în fiecare vorbă bună şi în fiecare gest grijuliu.

Când era lângă ea dorea să fie mai bun – demn de iubirea ei.

Nu era ca şi cum ar fi putut fi vreodată. Dar nu se putea împiedica să nu o dorească pentru el însuşi. Pentru totdeauna.

Îi cuprinse ceafa în palmă şi coborî cu săruturi de-a lungul gâtului ei.

— Te-ai gândit vreodată că poate am fost meniţi să fim împreună?

Se retrase un pic ca să îl privească, cu pleoapele îngreunate de pasiune.

— Ce vrei să spui?

— Am portretul în care stai pe fotoliul azuriu. Dacă nu ar fi fost jocul acesta al sorţii, nu te-aş fi înfruntat niciodată, cerându-ţi să stai departe de Hugh.

— Mulţumesc că mi-ai amintit de asta. Pe buze avea un zâmbet jucăuş.

— Legătura aceea a făcut ca tu să-mi ceri ajutorul pentru a găsi cel de-al doilea portret.

— Vai, milord, zise ea, tachinându-l, acesta este un punct de vedere foarte romantic. Sună aproape ca şi cum ai crede că intervenţia divină ne-a adus pe amândoi la momentul acesta.

Nu prea.

— Nu cred în genul acesta de lucruri.

Ea îşi îngustă privirea.

— Nu?

— Am văzut prea multă durere şi suferinţă ca să cred într-o fiinţă supremă binevoitoare.

Daphne dădu din cap, iar el se simţi uşurat că ea nu îl acuzase imediat că este un păgân.

— Este întrebarea care i-a chinuit pe marii filosofi de-a lungul vremii. Nu cred că voi putea să te fac să te răzgândeşti în noaptea asta.

Poate că nu. Dar dacă cineva ar fi putut să îl convingă de contrariul, ea era aceea.

— Gândeşte-te la asta, continuă ea. Există binele care să echilibreze răul. Iar faptul că sunt aici, cu tine, mă face să mă simt foarte bine. Chiar dacă nu suntem tocmai cuminţi.

Dacă ar fi ştiut ea o părticică din gândurile necuviincioase care îi treceau lui prin minte, ar fi leşinat pe loc. O dorea. Foarte tare. Dar nu-şi dorea ca ea să facă dragoste cu el din recunoştinţă ori, şi mai rău, dintr-un sentiment de obligaţie.

— Te voi ajuta să obţii portretul de la Charlton ori de la Hallows, ori de la oricine naiba îl are, indiferent de ce se întâmplă – ori nu se întâmplă – între noi, astă noapte. Este un lucru deja hotărât.

Avea să obţină portretul pentru ea ori urma să moară încercând.

— Te cred.

Dădu din cap cu solemnitate.

— Dar permite-mi să-ţi spun ce mi-ar *plăcea* să se petreacă în noaptea asta. Ba ce am visat în săptămânile de când te-am întâlnit.

Daphne îşi învârti degetele în părul scurt de pe ceafa lui.

— Ascult.

O trase din nou pe bancheta din firidă şi aranjă câteva perne în spatele ei, înainte să o aşeze.

— Vreau să te ţin în braţe şi să te sărut până când ameţeşti de dorinţă.

— Îmi place cum sună.

Îi mângâie decolteul modest al rochiei, degetul lui alunecând peste pielea netedă a pieptului ei.

— Apoi vreau să-ţi scot rochia asta şi cămăşuţa, şi orice altă piesă de îmbrăcăminte pe care ai purta-o.

— Da? Şi ce urmează?

Tonul ei înflăcărat îi înfierbântă şi mai mult sângele.

— Ţi-aş săruta fiecare centimetru al pielii. Aici. Îi desenă un x pe curba umărului. Aici. Marcă adâncitura dintre sânii ei. Şi aici, zise el, mângâindu-i curba şoldului. Abia apoi, după ce voi fi explorat pe placul inimii, am face dragoste.

— Înţeleg, zise ea, cu respiraţia un pic întretăiată. Şi cum s-ar întâmpla asta?

— La început, foarte lent. Apoi însă amândoi am dori mai mult. Îi desenă conturul feţei cu mâinile. Şi dorinţa ar deveni din ce în ce mai puternică, până când amândoi am fi consumaţi de ea.

Ochii ei se măriră.

— Adineauri ai părut aproape… romantic.

— Nu vreau să faci nimic din ceea ce ai putea regreta, Daphne. Ţin la tine prea mult ca să te rănesc.

— M-am hotărât încă din ziua în care am venit în dormitorul tău, poate chiar mai de dinainte, că doresc să fiu

cu tine. Ne-am legat deja în atâtea feluri – prin durere, teamă, dorinţă şi speranţă –, încât nu-mi pot imagina că pot fi cu oricine altcineva. Nu în felul acesta.

Cuvintele ei îl treziră la realitate.

Nu din cauză că se îndoia de faptul că el o iubea. Ci din cauză că el *chiar* o iubea.

— Nu pot face nicio promisiune în legătură cu noi, o avertiză el. Ştiu doar că îmi doresc ca tu să fii fericită şi că aş face orice pentru a asigura această fericire.

— Sunt fericită chiar în clipa asta, toarse ea ca o pisică.

Un surâs lent se aşternu pe buzele lui Ben.

— Pariez că mă pot gândi la câteva lucruri care te-ar face şi mai fericită.

Capitolul 21

Stroke[13]: *(1) Mişcarea pensulei unui artist pe o pânză. (2) o mângâiere drăgăstoasă care adesea dă naştere unui delicios – deşi tulburător – gen de furnicături prin trupul cuiva.*

Ben ţinu între palme chipul lui Daphne şi o sărută pe îndelete, degustându-i gura cu limba până când membrele ei deveniră grele şi slăbite. Îşi înfipse mâinile în părul ei, iar presiunea moale a vârfurilor degetelor lui pe pielea capului ei o excită, trezindu-i simţurile dintr-un somn adânc.

Şi atunci, ea ştiu. Îl iubea.

Era destul de sigură că şi el o iubea. Fiecare sărut prelungit pe buzele ei, fiecare dezmierdare tihnită pe pielea ei spunea foarte multe. Focul din ochii lui era temperat de o tandreţe care îi strângea inima. Nu conta că el nu rostise

13 Cuvânt care în limba engleză are două sensuri: *trăsătură* (linie trasă, cu o singură mişcare, pe hârtie ori pânză cu creionul, pensula etc.) şi *dezmierdare,* (n.tr.)

încă vorbele – în timp, avea să o facă.

El îi mângâie trupul, urcându-şi mâinile până sub curbura sânilor, şi se uită la ea, ca şi cum voia să îşi întipărească în memorie fiecare centimetru din ea. Nu îşi pusese corset – doar aruncase pe ea rochia simplă, de culoarea ruginii, peste cămăşuţă, înainte de a se furişa din camera ei. Privind în urmă, îşi dorea să fi purtat ceva mai drăguţ, mai feminin. Părea totuşi că pe Ben nu îl deranja rochia ei veche.

Mâinile lui lunecau peste materialul moale, uzat, aprinzând o cărare de foc peste şoldurile, fundul şi sânii ei. Ea se zvârcoli şi se apropie mai mult de pieptul lui lat, dorind să poată azvârli nenorocitele de straturi care îi separau pielea de palmele lui.

— Te-am dorit din ziua în care te-am întâlnit, dar nu am visat niciodată că te voi avea.

Se uita fix la gura ei ca şi cum ar fi dorit să o sărute din nou, punând paie pe focul din pântecul ei. Destulă vorbărie! Nerăbdătoare să îl guste, se mişcă brusc pe perna din firidă şi îşi ridică chipul către al lui.

El se retrase, cu faţa dintr-odată foarte serioasă.

— Eşti absolut convinsă, Daph? Pentru că ceea ce suntem pe cale să facem nu poate fi desfăcut.

Ea se gândi la prima dată când îl întâlnise la serata lui Anabelle şi la sentimentele arzătoare pe care i le stârnise chiar de atunci. Cu o singură privire, îi făcuse măruntaiele să i se topească precum ciocolata. Nu mai simţise niciodată genul acela de dorinţă – care o făcea să dorească să azvârle de pe ea orice urmă de haină şi să îl dezbrace şi pe Ben de ale lui.

Dar Daphne înţelese ce întreba el. Dacă i se dăruia, aveau să existe urmări.

În St. Giles, se obişnuia ca fetele să se culce cu bărbaţi – din dragoste, curiozitate, bani ori nevoie de protecţie. Cele mai multe dintre prietenele ei căsătorite erau deja însărcinate în ziua nunţii şi toate o necăjiseră pe Daph din cauza felului ei de a fi, în aparenţă ruşinos. Dar mama o învăţase că sexul era un lucru care trebuia păstrat

şi împărtăşit cu bărbatul pe care avea să îl ia de soţ – iar credinţa aceea era adânc înrădăcinată. Desigur, orice domn s-ar aştepta ca mireasa lui să fie virgină. Ceea ce însemna că acea unică noapte de pasiune alături de Ben avea să o împiedice să se căsătorească vreodată. Un gând înspăimântător. Fără soţ, fără copii, fără viitor. Doar zeci de ani de îmbătrânire… în singurătate.

Ben îi mângâie braţele, desenând cercuri cu degetele mari.

— Ai putea pleca. Aş înţelege.

Ea înghiţi în sec, mai sigură decât fusese vreodată.

— Nu voi pleca.

El lăsă să îi scape un oftat lung, ferm.

— Vino aici!

Îşi trecu mâna în sus şi îi cuprinse sânul, tachinându-i blând dar cui cu degetul mare. Fierbinţeala se adună între picioarele ei, iar ea gemu moale.

Ben întinse mâna şi ajunse ia spatele rochiei, desfăcându-i şireturile. Ei i se făcu pielea de găină când aerul mai rece îi gâdilă omoplaţii îi trase rochia, arătând o fărâmă din nerăbdarea pe care ea o simţea, şi în câteva secunde o eliberă din cusăturile restrictive, făcând-o să uite de anii de avertismente. El aruncă rochia peste umărul lui, pe braţul scaunului cu spătar înalt, îmbrăcată doar în cămăşuţă, Daphne tremura. Batistul subţire i se lipea de sâni, care se simţeau dornici şi grei. Sfârcurile i se întăriră sub intensitatea privirii lui.

Îşi păstră ochii lipiţi de ea, în timp ce îşi dezbrăca jacheta – de parcă ea ar fi dispărut dacă el ar fi privit în altă parte. Nu se deranjase să îşi pună o lavalieră la gât, nici vestă, pentru întâlnire, ci doar o cămaşă simplă din batist. Pe la gât, acolo unde cămaşa era deja deschisă, ea putu să arunce o privire către contururile musculoase ale pieptului lui. I se opri respiraţia când el veni deasupra ei, cu braţele fixate de-o parte şi de alta.

— Eşti cel mai minunat lucru pe care mi-au căzut vreodată ochii, Daph. Glasul îi era îngroşat de emoţie. Chiar şi acum, în întuneric, radiezi bunătate şi lumină. Tot ceea

ce a lipsit din viaţa mea.

Ochii o arseră, şi nasul o gâdilă. *Cu siguranţă* o iubea.

— Păi, acum sunt aici.

Îşi arcui spatele spre el, iar el îşi afundă cu sete capul către sânul ei, prinzând un sfârc. Batistul subţire al cămăşuţei ei era o barieră, dar nu prea. Limba lui păcătoasă îmbibă curând materialul şi, când se mută la celălalt sân, aerul rece îi sărută sfârcul ud ca un al doilea amant; coapsele îi pulsară de dorinţă.

Îşi introduse o mână pe sub cămaşa lui şi îi mângâie suprafaţa plată, dură, a abdomenului şi întinderea lată a pieptului. Fiecare mişcare dibace a trupului lui emana forţă, putere, control. Cel puţin în noaptea aceea, el îi aparţinea.

El supse, muşcând-o uşor din când în când, până când ea începu să se zvârcolească sub el, dorind cu disperare mai mult. Ca şi cum el ştia asta, se mişcă în aşa fel încât se lungi alături de ea şi, în timp ce o privea fix în ochi, îşi introduse o mână caldă pe sub tivul cămăşuţei ei. Mângâie pielea sensibilă din spatele genunchiului, apoi o luă în sus, pe interiorul coapsei. Ea se opuse nevoii de a-şi lipi picioarele şi, în schimb, îşi lăsă trupul să îi răspundă. Degetele de la picioare i se încovoiară, iar pielea i se înroşi; inima îi bubuia.

El îi trasă cercuri mici, înnebunitoare, pe pielea netedă a coapselor. Când atinse cârlionţii de la îmbinarea coapselor, căldura îi inundă gâtul şi faţa; simţea furnicături delicioase. Privirea lui cu pleoape grele era încă lipită de ea, de parcă îi măsura reacţia la fiecare mângâiere. Ca şi cum singurul lui rost în viaţă era acela de a-i aduce ei plăceri nesfârşite, binecuvântate.

Era o nebunie din partea ei să îl lase să îşi ia libertatea de a face astfel de lucruri, dar avea încredere în el. Atingerea lui sigură, pricepută, o umplea de o dorinţă dulce, arzătoare. În timp ce explora tandru faldurile sensibile ale cărnii ei, îi şoptea lucruri aţâţătoare în ureche, înnebunind-o de dorinţă.

— Vreau să te văd toată. Să te gust toată. Cămăşuţa trebuie să dispară.

Ea se ridică în capul oaselor, iar el o scoase de pe ea dintr-o singură mişcare dibace, lăsându-i pielea expusă aerului şi privirii lui admirative. Orice jenă pe care o simţise se topi atunci când, la rândul lui, îşi scoase cămaşa, lăsând la vedere muşchii vânjoşi ai braţelor şi un trunchi care se îngusta spre şoldurile strâmte.

Era frumos şi plin de cicatrice, şi masculin din toate punctele de vedere. Abdomenul îi era acoperit în partea de jos de păr pufos, iar ea întinse mâna ca să atingă peticul aflat în imediata apropiere a beteliei pantalonilor lui, ca să vadă dacă era atât de pufos cum părea.

Era.

— Dumnezeule, Daphne!

Mâna ei îngheţă.

— Este în regulă?

— Da. Doamne, da.

Înainte să îşi dea seama ce face el, Ben o împinse pe spate, pernele mătăsoase susţinându-i capul şi gâtul.

Părea să se ţină de promisiune şi să sărute fiecare bucăţică din ea. Trebuia să îşi dea seama că el avea să fie foarte, foarte minuţios.

Nu lăsă să-i scape locul din spatele urechii ei. O întoarse ca să se poată ocupa de adâncitura din zona şalelor şi îşi croi drum în sus, pe coloana spinării, până la ceafă, înainte de a o aşeza din nou pe spate.

Alene, o sărută de-a lungul claviculei, între sâni, coborî spre buricul ei şi… mai jos. I se tăie respiraţia, dar i se oferi.

În loc să treacă mai departe, aşa cum făcuse cu toate celelalte locuri, Ben stărui. Capul lui întunecat se cuibări între picioarele ei, părul lui moale gâdilându-i partea interioară a coapselor. Atinse cu limba partea ei cea mai sensibilă, tachinând-o şi aducând-o din ce în ce mai aproape de un abis. Un strigăt moale îi scăpă din gâtlej, iar muşchii abdomenului i se încordară. Treptat, crescu presiunea limbii, impunând un ritm hipnotizant, până când pulsul de acolo, de jos, i se împrăştie până în urechi şi… şi…

Explodă dulce. O căldură lichidă se împrăştie din miezul ei, prin membre, şi ieşi prin fiecare deget de la mâini şi de la picioare. Îşi muşcă buza ca să nu strige în timp ce tremurăturile înfloriră, apoi se stinseră uşor, lăsând-o satisfăcută, somnoroasă şi moleşită de mulţumire.

Cu ochii pe jumătate închişi, îl privi ridicându-se şi luându-i şalul de pe scaun. Se aşeză lângă ea şi o trase pe pieptul lui cald, cu miros de mosc, înainte de a o acoperi cu şalul. Ea se jucă leneş cu ciucurii de pe marginea şalului şi aşteptă.

Ca bătăile inimii să-i revină la normal.

Ca Ben să spună ceva.

Ori să o sărute.

El alese ultima variantă. De data asta, limbile lor se uniră cu un scop. Fiecare atac şi fiecare ripostă îi aduceau mai aproape de sfârşitul inevitabil al acelei nopţi. Ea avea să fie a lui.

Daphne nu avea nicio promisiune din partea lui Ben şi nu aştepta nicio propunere.

În ciuda îndoielilor ei, i se dăruia de bunăvoie pentru că, indiferent de ceea ce el avea să simtă ori să facă după acea noapte, pentru ea nu urma să mai existe nimeni altcineva în afară de el.

Bâjbâi stângace la pantalonii lui, în timp ce el se lupta cu ghetele, şi amândoi râseră atunci când el fu cât pe-aci să dărâme felinarul. Dar el îşi reveni atunci când îşi scoase pantalonii, lăsându-şi piciorul gol. Se întoarse cu faţa, iar ea putu să îi vadă pe chip efortul pe care îl făcuse ca să îşi lase la vedere coapsa sfârtecată – partea din el pe care el o considera hidoasă. Cea mai mare slăbiciune a lui.

Sincer, ea era prea absorbită de o altă parte a anatomiei lui ca să-i acorde prea multă atenţie.

Probabil că el interpretă greşit expresia de pe chipul ei.

— Ai vrea să-mi pun înapoi pantalonii, cel puţin parţial? Nu ar trebui să fii obligată să o priveşti ori să o atingi.

— Vino aici!

Se întinse alături de ea, având grijă să ţină departe de ea piciorul rănit.

— Ştii ce îmi place cel mai mult atunci când sunt cu tine? întrebă ea.

— Diplomaţia şi farmecul meu?

— Faptul că între noi nu există secrete. Nu trebuie să ascund nimic de tine, iar tu, la rândul tău, nu trebuie să ascunzi nimic de mine.

— Asta e diferit, zise el cu seriozitate.

— Ai dreptate. Nu este un defect de caracter. Este o cicatrice, şi o urăsc, dacă vrei să ştii adevărul.

El se retrase imperceptibil.

— Nu pentru motivele la care te gândeşti tu. O urăsc pentru că reprezintă suferinţa prin care ai trecut şi pe care încă o înduri şi pentru faptul că îţi aminteşte de ziua în care ţi-ai pierdut prietenul, şi pentru că te face să te simţi inferior când nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Întinse mâna în spatele lui şi mângâie una dintre fesele lui încordate, apoi muşchiul răsucit şi adânciturile care îi mutilau coapsa. El se încordă, dar îi permise să continue să îl mângâie pe picior şi, nu după mult timp, păru să se relaxeze.

— Am de făcut o mărturisire, zise ea.

— Există un al treilea portret? Şi eşti complet goală în el?

— Foarte amuzant! Nu. Mai devreme nu am băgat de seamă piciorul tău pentru că eram prea distrasă de…

El se sprijini pe cot şi rânji.

— De?

— Ştii tu.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti. Va trebui să fii mai exactă.

Ea îşi coborî privirea – la acel loc – şi apoi îşi mută iute privirea. Sfinte Dumnezeule! Bine. Avea să accepte provocarea. Întărindu-şi hotărârea, îl privi direct în ochii albaştri ca de gheaţă şi ignoră fierbinţeala care îi inundă chipul.

— Mă refeream la… ăăă… bărbăţia ta.

— Vrei să spui mădularul meu.

— Ăăă, da.

El veni mai aproape şi, cu glas răguşit, îi şopti la ureche:

— De ce nu rosteşti cuvântul? Pentru mine. Îi sărută gâtul, şi pulsul dintre picioarele ei reîncepu; se umezi de dorinţă. Spune că te-ai uitat la mădularul meu.

— Eram – i se puse un nod în gât – destul de subjugată de… de…

El îşi linse degetul şi frecă uşor vârful unui sfârc întărit.

— Spune-o!

— …mădularul tău.

Expiră tremurător.

— Este un început promiţător. Te voi învăţa să vorbeşti ca un marinar cât ai zice peşte.

Ea apucă o pernă de sub fundul ei şi îl lovi cu ea peste cap. Nu îşi amintea ultima oară când fusese atât de fericită.

Lovitura duse la sărut, care apoi duse la tot felul de lucruri necuviincioase. Ben o tachină delicios gâdilând-o cu franjurile şalului peste sâni şi peste pântec. Oriunde atingeau franjurile, acolo mergea şi gura lui. Iar franjurile merseră *pretutindeni.*

Trupul ei era în acelaşi timp relaxat şi aţâţat când el se lăsă cu blândeţe peste ea, aşezându-se între picioarele ei şi apăsând uşor, insistent, la intrarea ei.

— Spune-mi dacă te rănesc.

— Nu mă vei răni, zise ea, cu mai multă încredere decât simţea de fapt. La urma urmei, tocmai îl văzuse în toată goliciunea lui splendidă, şi era acum conştientă de mărimea relativă a lucrurilor. Îmi doresc asta, îl linişti ea din nou. De asta, era sigură.

Lent, el se împinse în ea şi, deşi ea făcea tot posibilul ca să îl primească, începu să îşi piardă nădejdea că aveau să se potrivească vreodată aşa cum trebuie. Apoi însă, el începu să o sărute adânc şi să îşi legene coapsele într-unul dintre cele mai minunate ritmuri, îşi trecu mâinile peste pieptul lui. Inima lui bătea nebuneşte – la fel şi a ei. El

respira rapid, suflând puternic – la fel ca şi ea. Trupurile lor lucrau împreună, ridicându-se şi căzând, atacând şi retrăgându-se, până când, în cele din urmă, el se strecură înăuntru. Lărgind-o, umplând-o. În întregime.

Atunci el rămase nemişcat, cu tot trupul încordat. Un luciu de transpiraţie îi apăru pe frunte.

— Eşti bine? întrebă el.

— Da, zise ea, netezindu-i linia dintre sprâncene, dar mâna ei tremura. Mai mult decât bine. Tu cum eşti?

El îşi închise pentru o clipă ochii şi mormăi ceva care putea foarte bine să fi fost un blestem.

— Doresc ca asta să fie bine pentru tine, zise el, dar te simt atât de… bine. Nu ştiu dacă pot rezista destul cât să…

— Nu-ţi face griji! Dădu la o parte de pe ochii lui o şuviţă rătăcită. Expresia lui era întunecată, meditativă şi… înfometată. Vreau să-ţi ofer plăcerea pe care tu mi-ai dat-o. Bănuiesc că şi mie îmi va face plăcere.

El începu din nou să se legene, mişcându-se atent în interiorul ei, lărgind-o mai mult decât ar fi crezut ea că era posibil.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Mi-au plăcut toate etapele care au dus până la momentul acesta.

— Eşti uimitoare, ştii asta?

O sărută ca şi cum ar fi murit dacă nu o avea. Împinse mai tare şi mai adânc. Ea îşi înfăşură în mod instinctiv picioarele în jurul lui pentru a-l aduce şi mai aproape, iar el mârâi ca şi cum ar fi fost mulţumit. Aşa că ea se mişcă în continuare, arcuindu-şi spatele ca să îl primească mai adânc, iar el gemu. Ori poate fusese ea cea care gemuse, pentru că pulsarea dulce, insistentă începuse din nou şi nu se mai putea gândi la nimic altceva decât să o reaprindă şi să o lase să ardă până la epuizare.

Ben îşi coborî capul şi o sărută pe gât şi pe umăr, zgâriindu-i pielea cu barba care îi crescuse uşor. Legănarea deveni mai intensă. Împingea mai repede şi mai repede, tachinând cea mai sensibilă parte a ei cu fiecare împingere.

Respiraţia ei deveni un gâfâit întrerupt; mărgele mărunte de transpiraţie apărură pe fruntea lui.

— Daphne. Era o rugăminte, dar ea nu ştia ce anume însemna. Dă-ţi drumul! Ca mai înainte.

Ea dorea asta. Sfinte Dumnezeule, chiar dorea. Dar cum se făcea asta?

— Voi încerca, zise ea cu seriozitate.

El zâmbi.

— Închide ochii.

Ea îi închise, iar el o atinse acolo unde corpurile li se uneau, descriind cercuri mici până când ea se contorsionă cu o anticipare dulce, cu sufletul la gură. În tot acest timp, el continuă să intre şi să iasă, mai tare şi mai repede, până când…

— Vai, Dumnezeule! Trupul îi fu cuprins de plăcere.

Val după val o copleşea şi, de îndată ce ultimul val delicios trecu, Ben se retrase. Aerul rece se năpusti asupra ei în timp ce el se dădu la o parte, apucă o cârpă – poate o batistă? — şi îşi vărsă sămânţa în ea.

Cuprinsă dintr-odată de jenă, Daphne se înveli cu şalul.

Ben reveni şi se aşeză lângă ea, aşa că se ridică şi ea în fund. Îşi împleti degetele cu ale ei, dar nu spuse nimic. Ea îşi dorea ca el să îi explice ceea ce tocmai se întâmplase. Nu partea fizică – pe asta o înţelegea. În cea mai mare parte. Era mult mai curioasă să ştie ce însemnase pentru el – ori ce nu-şi motivul pentru care nu îşi dăduse drumul în interiorul ei. Bine, evident, nu dorea să existe un copil. Dar totuşi.

— Cum te simţi? întrebă el, în cele din urmă.

„Glorios. Confuză. Ca şi cum aş vrea să plâng”.

— Bine.

— Am încurcat rău lucrurile, nu-i aşa?

Pentru ea nu era o încurcătură.

— Cum aşa?

— Trebuia să te ajut să recuperezi portretul, nu să te seduc.

— Nu le poţi face pe amândouă?

El rânji.

— Ba da. Dădu drumul mâinii ei, se ridică şi îi adună lucrurile, oferindu-i suficiente ocazii de a-i admira fundul. Liniile musculoase ale spatelui său o făcură să ofteze.

— Ai spus ceva?

Îi dădu cămăşuţa şi rochia.

— Nu.

Simţindu-se inexplicabil de ruşinoasă, se întoarse cu spatele la el, în timp ce îşi strecură braţele în cămăşuţă, o trase în jos, şi se îmbrăcă, tremurând, cu rochia. Când se întoarse din nou cu faţa către el, acesta era deja îmbrăcat cu pantalonii şi îşi trăgea ghetele, cutremurându-se în timp ce se lupta cu cea dreaptă.

— Voi merge mâine să vorbesc cu Charlton, zise el.

Ah, era mult mai uşor să discute despre portret decât despre orice plan viitor ar fi putut avea. Laşul!

— Mulţumesc, spuse ea.

— Te voi anunţa cum a mers.

Cu ghetele în picioare, se ridică, protejându-şi piciorul rănit.

— Ţi-am mai adus nişte tătănească. Aproape că uitase. Adânc în buzunarul rochiei sale se afla săculeţul pe care doamna Norris i-l adusese de la spiţer. I-l înmână. Sunt fericită să îţi pun o cataplasmă ori de câte ori ai nevoie, dar m-am gândit că ar trebui să păstrezi puţină cu tine, în caz că nu sunt prezentă.

El îi luă mâinile în ale lui şi îi oferi un zâmbet care îi înmuie genunchii.

— Credeam că eşti infirmiera mea permanentă.

Dumnezeu să o ajute. Orice fată normală, aflată în situaţia ei, ar fi pretins o cerere în căsătorie. După un singur rânjet de crai din partea lui, ea era pe cale de a accepta cu bucurie un post de infirmieră permanentă.

— Eşti un pacient dificil.

— Cum aş putea să te recompensez?

O lumină jucăuşă străluci în ochii lui.

— Ai grijă de tine şi de piciorul tău.

Puse săculeţul cu tătănească în palma lui, pur şi

simplu. El ridică felinarul şi i-l dădu.

— Mergi tu prima. Fii cu băgare de seamă, zise el, sărutând-o pe frunte.

Ea se împletici un pic în timp ce se îndepărta.

— Ne vedem mâine?

— Desigur. Îşi feri privirea, făcând-o să se îndoiască de adevărul vorbelor lui. Noapte bună.

Se furişă înapoi, în camera ei, sperând că noaptea petrecută cu Ben era începutul a ceva minunat... şi nu sfârşitul.

Capitolul 22

— Îmi cer scuze, Lord Foxburn. Lord Charlton nu primeşte oaspeţi. Ben îi aruncă un zâmbet orbitor menajerei. Cel puţin, el sperase că fusese orbitor. Ar fi putut părea disperat.

— Să primească oaspeţi? La această oră matinală? N-aş crede. Asta nu este o vizită de curtoazie, ci doar o vizită prietenească. A părut să reacţioneze foarte bine data trecută când am venit, şi doream să îl mai salut o dată înainte de a mă întoarce în oraş. Vedeţi, plec în câteva ore, aşa că nu e ca şi cum aş avea de gând să mă instalez aici. Nu vreau decât să-mi iau la revedere de la stimabilul domn.

Doamna Parfitt clătină cu tristeţe din cap.

— Mă tem că este imposibil. Lord Charlton nu este conştient de două zile.

Dumnezeule!

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic ieşit din comun. A fost foarte bolnav.

Era ciudat că Hallows nu menţionase, în timpul vizitei din ziua precedentă, faptul că sănătatea tatălui său se deteriorase brusc. Fusese jovial ca un om beat pe toată durata jocului de crichet.

— Ce zice medicul?

— Nu mai e nimic de făcut, în afară de a-i băga pe gât

supă cu lingura, atunci când putem. Am rugat-o pe sora mea să vină şi să aibă grijă de el. Stau cu el când pot, dar prea multe îndatoriri mă iau de lângă patul lui. Mă simt mai bine ştiind că e cineva acolo, în caz că se trezeşte. Agnes îl ajută să se simtă cât se poate de confortabil.

— Lordul Charlton este norocos să aibă o menajeră atât de descurcăreaţă şi de grijulie. Îşi mângâie leneş bărbia. Domnul Hallows trebuie să fie înnebunit din cauza sănătăţii tatălui său.

Ea se încruntă, încreţindu-şi bărbia.

— Aşa s-ar putea crede, dar nu. Domnul Hallows este preocupat de alte lucruri.

— Cum ar fi… jocurile de noroc şi băutura?

Doamna Parfitt îşi ridică ochelarii pe nas şi aruncă o privire înapoi, peste umăr.

— Exact.

Ben stătea încă stingher în picioare în foaier, nici în casă, nici în afara ei, iar piciorul începu să îl doară. Dar avea o bănuială cum că menajera i-ar fi putut fi aliat.

— Am putea lua loc să discutăm pentru un moment, doamnă Parfitt?

Ea îşi frânse mâinile micuţe.

— Sunt sigur că domnul Hallows nu ar fi de acord.

— Doarme încă?

Ea aprobă, dând din cap.

— Nu voi sta mult. Am o idee despre cum l-am putea ajuta pe Lord Charlton.

— Urmaţi-mă, vă rog! Merse agale pe coridor până la micul ei birou, aflat în spatele casei, şi îl invită să intre, făcându-i semn cu mâna. Luaţi loc, vă rog!

Borcane şi conserve umpleau rafturile de deasupra mesei la care se aşezase el, şi aromele liniştitoare de cafea şi de izmă umpleau aerul. Doamna Parfitt îşi scoase capul pe hol şi privi în ambele părţi înainte de a închide uşa şi de a se aşeza pe scaunul de lemn din faţa lui, cu spatele drept ca un ulm şi mâinile în poală. Îl privi răbdătoare

— În timpul ultimei mele vizite, lordul Charlton a menţionat faptul că unele dintre bunurile domniei sale au

dispărut – butoni, un ceas, lucruri de acest fel.

Faţa ei se înroşi.

— Nici unul dintre membrii personalului meu nu s-ar cobori într-atât încât să fure.

— Nu am vrut să sugerez că ar face-o. Făcu o pauză pentru a permite adevărului să îşi găsească ecou. Însă domnul Hallows ar putea fi responsabil.

— N-aş îndrăzni să fac o astfel de acuzaţie.

— Desigur că nu. Dar Ben putea să îşi dea seama după privirea ei că ea avea suspiciuni legate de fiul nemernic al lordului Charlton. Sugerez doar că, atât timp cât baronul este bolnav, ar trebui să fiţi cu ochii pe domnul Hallows. Nu-i îngăduiţi accesul la bunuri de valoare cum ar fi bijuterii, obiecte de colecţie, argint… tablouri preţioase.

Doamna Parfitt clipi în spatele lentilelor groase ale ochelarilor.

— Nu-i putem impune domnului Hallows unde să meargă şi ce să facă. Totuşi, mă simt mai bine ştiind că Agnes stă lângă lordul Charlton. Nu este o femeie mică şi ar trebui să fie o persoană cu foarte mult curaj aceea care ar îndrăzni să intre în dormitorul lui ca să îi ia lucrurile personale.

Problema era că Rowland *era* îndrăzneţ. Şi prost. Şi, foarte probabil, disperat.

— Aţi putea menţiona câte ceva şi personalului masculin. Daţi-le instrucţiuni să fie discreţi, dar vigilenţi.

— Sunt de acord că aşa ar fi prudent. Ochii doamnei Parfitt zburară către ceasul de pe perete. Iertaţi-mă, Lord Foxburn, dar aş dori să vă pun o întrebare destul de făţişă.

— Singurul fel în care merită să fie pusă. Ce doriţi să ştiţi?

— De ce sunteţi atât de interesat de sănătatea lordului Charlton?

Trecând direct la subiect, îl scutise de greutăţi. Era pregătit să îi spună câte ceva despre dilema pe care el o avea… atâta vreme cât putea proteja anonimatul lui Daphne. O echilibristică delicată.

— Sunt două motive. Primul este acela că Robert îl

considera prieten şi, dacă ar fi putut, i-ar fi oferit ajutorul. Cel de-al doilea motiv, după cum sunt sigur că aţi ghicit, este infinit mai egoist. Lordul Charlton deţine un tablou pe care doresc să îl cumpăr – având nişte motive de o natură foarte personală. Nu aş vrea să se întâmple nimic cu tabloul înainte de a avea şansa de a discuta cu Excelenţa Sa despre el.

— Portretul *Frumoasei englezoaice.*

Perii micuţi de pe ceafa lui Ben se ridicară.

— L-aţi văzut?

— Desigur. Este unul dintre cele mai valoroase lucruri ale lordului Charlton. Nu va dori să se despartă de el.

— Când va auzi suma pe care sunt gata să o plătesc, va fi de acord să îl vândă. Ştiţi unde se află tabloul?

Menajera deveni un pic iritată.

— Bineînţeles că ştiu. Lordul Charlton mi-a cerut să îi pun pe băieţii de casă să îl dea jos şi să îl mute într-un loc sigur. Recunosc că la momentul respectiv am fost uimită. Însă acum văd înţelepciunea cererii sale.

— Bănuiesc că nu-mi veţi spune unde este ascuns?

— Nu o voi face, zise ea înţepată. Dar puteţi fi sigur că se află în siguranţă.

— Deocamdată, completă el. Hallows îl vrea. Aşa a spus ieri, când a fost la conacul Biltmore. N-aş fi surprins dacă ar dărâma casa ca să îl găsească.

Un zâmbet senin înmuie chipul menajerei.

— Nu-l va găsi.

Încrederea ei era încurajatoare. Ben spera că Charlton avea să se recupereze în curând şi că nu era atât de confuz încât să refuze suma exorbitantă pe care el era pregătit să i-o ofere.

— Atunci bănuiesc că nu mai e nimic de făcut – pentru moment. Apreciez faptul că mi-aţi acordat timpul dumneavoastră, doamnă Parfitt. Mă veţi ţine la curent cu starea baronului?

Scoase o carte de vizită din buzunar şi i-o întinse. Aceasta dispăru în faldurile şorţului pe care menajera îl purta.

— Vă voi anunţa dacă are loc vreo schimbare.

Ben se ridică în picioare cu ajutorul bastonului, tremurând din cauza înţepenelii muşchilor din picior.

— Aş prefera ca interesul meu pentru tablou să rămână între noi.

— Înţeleg, domnule. Întredeschise uşa şi cercetă coridorul. Vă conduc.

Şi atunci, pentru că nu se mai putea abţine, îi puse o altă întrebare.

— Cum arată? Tabloul, vreau să spun.

— Nu l-aţi văzut? Şi intenţionaţi să îl *cumpăraţi?* întrebă ea, tonul ei sugerând că nu avea să înţeleagă nicicând căile nobilimii.

— Este pentru un prieten.

Ea îşi ridică sprâncenele, sceptică. După o clipă de tăcere stânjenitoare, inspiră adânc şi privi fix peste umărul lui.

— Tabloul este remarcabil. Dacă nu ar fi ştiut, ar fi spus că tabloul se afla agăţat în spatele lui. Nu seamănă cu niciun alt portret pe care l-am văzut – visător şi diafan, şi dătător de speranţă, toate în acelaşi timp. Tânăra femeie este foarte frumoasă, zise ea. Nu este o doamnă – asta este evident din felul în care este îmbrăcată. Culoarea i se adună în pometi. Şi totuşi, are o trăsătură care este aproape… regală. Îşi scutură uşor capul şi clipi, ca şi cum tabloul ar fi dispărut brusc, apoi îşi mută atenţia asupra lui. Lordul Charlton îl avea agăţat în biblioteca lui, alături de celălalt, care a dispărut în urmă cu câteva luni. A jurat că nu îl va pune niciodată în dormitorul lui, din respect pentru draga lui soţie decedată.

Zicând acestea, pieptul menajerei se umflă uşor.

— Există zvonuri cu privire la identitatea femeii din portret?

— Nici unul de care să ştiu. Lordul Charlton pare să creadă că ea este rodul imaginaţiei artistului.

— Şi dumneavoastră aveţi aceeaşi părere?

Ea păru să se gândească la întrebare, apoi clătină din cap.

— Poate că artistul a schimbat unele trăsături, dar bănuiesc că ea este reală. Expresia ei este prea complexă – prea feminină, fără echivoc – ca să fie adusă la viaţă în mintea unui bărbat.

— Suntem nişte indivizi simpli, recunoscu Ben.

Obrajii ei rotunzi făcură gropiţe.

— Vă conduc acum, înainte ca domnul Hallows să coboare în căutarea unui leac pentru lipsa lui de cumpătare din noaptea trecută.

*

— Ai uitat cum se joacă şah? Olivia se aplecă peste umărul lui Daphne, clătinând din cap cu un dezgust nu prea bine ascuns. Ai mutat direct în calea turei lui Rose.

Cum era de aşteptat, Rose îi captură nebunul. Daphne nu se aştepta să câştige împotriva lui Rose, dar de obicei reuşea să folosească *o oarecare* tactică amărâtă.

— Parcă ai fi amorţită, zise Olivia. Îşi îngustă ochii. Ai dormit bine azi-noapte?

— Sunt doar un pic preocupată.

Nu îl văzuse toată ziua pe Ben, iar lordul Biltmore zisese că acesta plecase undeva cu trăsura – probabil o excursie până în sat. Dar Daphne ştia că el plănuise să îl viziteze pe lordul Charlton. Se rugase ca Ben să fie în stare să îl convingă pe acesta să se despartă de portret. Întregul ei viitor depindea de asta.

Şi *de aceea* nu putea juca şah absolut deloc.

— Putem amâna partida, propuse Rose. Ai vrea să ne plimbăm un pic? Este o alee minunată lângă lac.

— Mă tem că nu aş fi o companie plăcută. De ce nu mergi cu Olivia? Cred că până la cină voi citi.

— Ştiu care este problema, declară Olivia.

Daphne înghiţi în sec.

— Ştii?

— Îţi este dor de Anabelle. Sunt sigură că se simte foarte bine. Nu mai sunt decât două zile şi ne întoarcem la Londra; atunci te vei convinge singură.

Lui Daphne îi era dor de sora ei – cu disperare. Îşi dorea să poată merge la ea şi să îi spună totul, pentru ca ea să rezolve cumva lucrurile. Dar nu existau răspunsuri uşoare la situaţia dificilă în care se afla, şi avea sentimentul profund că lucrurile aveau să se înrăutăţească şi mai mult.

— Da, va fi plăcut să ne întoarcem în oraş.

Doar dacă nu cumva avea să afle, la întoarcerea ei, că portretul fusese făcut public şi pus la licitaţie.

— Vai, bună ziua, Lord Foxburn. Glasul cântat al lui Lady Worsham întrerupse conversaţiile din salon. Aţi fost subiectul multor speculaţii. Urechile vă ard, cu siguranţă.

— Din fericire, urechile mele nu au avut habar, zise el sec.

La vederea lui, pulsul lui Daphne se acceleră. Pantalonii din piele de căprioară îi scoteau în evidenţă şoldurile înguste, iar jacheta de culoare verde-închis îi strângea perfect umerii laţi. Sigur, acum ştia exact ce se ascundea sub hainele lui măiestrit croite, iar amintirea trupului lui ferm o scutură un pic. Privirea lui mătură încăperea şi stărui asupra ei mai mult decât ar fi trebuit. Ea observă, dar nu crezu că altcineva o făcuse. Şi îşi dădu seama cât de greu avea să fie să pretindă că nu era nimic între ei. Că el nu îi dezmierdase pielea şi nu o sărutase… peste tot. Că ea nu i se dăruise cu un abandon necugetat, plin de veneraţie.

— Puneţi sfârşit suspansului, îl rugă Lady Worsham, şi spuneţi-ne unde aţi fost.

— Nu e un loc care merită menţionat. Şi apoi, aş da dovadă de neglijenţă dacă nu aş saluta pe toată lumea înainte de a mă lansa într-o descriere plictisitoare a zilei mele.

Se plimbă agale împrejurul salonului, conversă cu mama şi cu Lady Worsham pentru câteva clipe înainte de a se alătura lordului Biltmore şi celorlalţi domni, care discutau despre politică. În cele din urmă, se îndreptă către ea, Olivia şi Rose, şchiopătând uşor.

— Bună ziua, doamnelor. Toate arătaţi foarte bine astăzi.

Privirea lui printre pleoapele grele făcu ca inima lui Daphne să bată sălbatic.

— Mulţumesc, domnule, zise Olivia. Se întâmplă ca asta să fie o rochie nouă, dar unele persoane – îşi roti ochii în direcţia domnului Averill – încă nu au observat.

— Dumnezeule, trebuie să fie oarbe.

— Începi să te întrebi, meditä Olivia. Aşa că, decât să stăm aici, neapreciate, eu şi sora mea am decis să facem o plimbare în jurul lacului. Aţi vrea să ne înso… Ăăă, iertaţi-mă! Am uitat de… rana dumneavoastră.

— Apreciez invitaţia, chiar şi doar pe jumătate făcută. Aşa cum aţi anticipat, trebuie să refuz. Îşi îndreptă ochii furtunoşi asupra lui Daphne. Veţi merge cu prietenele dumneavoastră, domnişoară Honeycote?

— M-am gândit să profit de vremea mai răcoroasă şi să citesc o carte în grădină.

— Lui Daphne îi este dor de sora ei, zise Olivia, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Ben ridică din sprâncenele brunete.

— Atunci trebuie să facem tot ce putem ca să o înveselim.

— Puteţi să vă daţi toată silinţa. După cină, zise Daphne. Acum mă cheamă cartea.

Nu îndrăzni să se uite la Ben atunci când părăsi salonul şi merse sus, în dormitorul ei, ca să ia o carte. Era destul de sigură că el avea să îşi facă apariţia în grădină. Spera că el avea să o facă. Aveau multe de discutat.

Şi, cumva, trebuia să îşi adune curajul să spună ce era în inima ei.

Capitolul 23

Perspectivă: (1) Tehnica folosită de pictori pentru a crea iluzia de adâncime şi de spaţiu pe o pânză plată. (2) Un punct de vedere aparte, ca în exemplul: „Din perspectiva contelui, încercările de a-l aduce pe drumul bun

erau, în acelaşi timp, fără rost şi fără speranţa

Poate era din cale-afară de sentimentală, dar Daphne se gândea la banca de piatră de sub spalier ca la locul *lor.* Spera că el avea să o găsească acolo, ca să îi spună ce aflase în urma vizitei făcute lordului Charlton.

Şi mai important, voia să îi mărturisească lui Ben ceea ce simţea pentru el.

Conta prea puţin faptul că nori joşi, gri se abătuseră în faţa soarelui ori că adierea caldă prevestea posibilitatea clară a unei ploi torenţiale de după-amiază târzie. Rochia putea să îi fie pătată de câţiva stropi de ploaie, dar nimic nu îi putea strica buna dispoziţie.

În timpul micului dejun din dimineaţa aceea, avusese o revelaţie. Văzuse cum lordul Worsham împinsese scaunul soţiei sale şi se aplecase ca să îi şoptească la ureche. Lady Worsham se îmbujorase şi îl dojenise afectuos, dar ochii îi străluceau plini de iubire.

Daphne îşi dorea *asta.*

Mai exact, dorea asta alături de Ben. Şi i se năzări că, dacă ar fi fost să existe o şansă ca acel gen de viitor să se întâmple cu adevărat, ar trebui să îl convingă pe Ben că şi el dorea asta.

Era o perspectivă intimidantă, având în vedere faptul că nu era obişnuită să convingă domnii să îşi declare afecţiunea faţă de ea. Nu fusese niciodată în largul ei să-i determine pe alţii să îi facă servicii, dacă era vorba de mai mult decât să îi înmâneze chiseaua cu dulceaţă.

Dar când îndoiala îşi croi drum, şerpuind, în urechea ei şi îi şopti că Ben nu avea să se răzgândească niciodată, ea îşi aminti, pur şi simplu, de felul în care el o ţinuse în braţe – ca şi cum nu ar fi dorit să îi mai dea vreodată drumul. Asta trebuia să conteze cumva.

Distinctul sunet al paşilor şi al bastonului lui Ben călcând pe alee o făcu să tremure de nerăbdare. Nu băgă în seamă picătura mare de ploaie care îi căzu pe piept.

— Iată-te!

În timp ce se lăsă pe bancă, alături de ea, zâmbetul lui larg se transformă într-o grimasă. Fără să îl întrebe – fără ca măcar să gândească –, îşi puse palmele pe coapsa lui şi începu să frământe blând carnea. La început se încordă un pic, dar se relaxă treptat şi, după un minut ori două, muşchii părură mai maleabili.

— E mai bine?

— Mulţumesc. Îi ridică o mână şi îşi apăsă buzele calde de dosul ei. Ei i se opri inima în piept. N-am reuşit să-l văd astăzi pe Charlton. Nu se simte bine.

— O, nu! Ce s-a întâmplat?

— Menajera lui m-a informat că este inconştient de câteva zile.

— Trebuie să fie ceva serios. Are febră? Este palid?

— Nu l-am văzut, cu atât mai puţin nu am avut şansa să-l examinez. Evident, problema este că, atâta vreme cât se află în starea actuală, nu-i pot cere să-mi vândă tabloul.

— Asta *este* supărător, dar nici pe departe atât de important ca sănătatea baronului. Se întrebă dacă biblioteca lordului Biltmore conţinea reviste medicale. Desigur, avea nevoie să afle mai multe despre starea lordului Charlton, dacă spera să îi poată diagnostica boala. Trebuie să îl vizitez.

Ben se holbă la ea ca şi cum aiura.

— Imposibil!

— De ce?

— Menajera a refuzat să mă lase să-l văd. De ce te-ar lăsa pe tine?

Într-adevăr, de ce?

— Simptomele lui par similare cu cele ale mamei când am îngrijit-o. Poate aş reuşi să îl ajut.

— Este un bărbat în vârstă, Daphne. Lista de lucruri care îl supără e probabil lungă cât braţul meu. Are un medic.

— Şi tu ai, presupun. Şi cu toate astea, am reuşit să te ajut.

El îşi coborî un pic pleoapele, iar colţurile gurii i se ridicară.

— Asta e adevărat. Nu mă îndoiesc de abilitatea ta de a vindeca oamenii. Stând doar aici, lângă tine, mă face să mă simt mai bine.

Daphne se înmuie.

— Poate că nu voi reuşi să îl ajut pe Lord Charlton, dar merită să încerc.

— Nu putem risca.

— Ce să riscăm?

— Să fii recunoscută. Doamna Parfitt, menajera, a văzut tabloul. Te va recunoaşte ca fiind *Frumoasa englezoaică.*

Ea ridică din sprâncene.

— Frumoasa…

— Aşa te-a botezat Charlton. Îmi place, recunoscu el. Dar nu este vorba doar de doamna Parfitt. Personalul ţi-a văzut şi el portretul. Unii dintre valeţi l-au mutat în locul ascuns în care se află acum.

Asta *era* o problemă. Cu cât erau mai mulţi oameni care puteau să facă legătura între numele ei şi tablou, cu atât mai mari erau problemele ei. Totuşi, trebuia să existe un mod de a evita să fie recunoscută.

— Aş putea să-mi ascund părul sub o bonetă mare şi să îmi trag borul mult peste faţă.

— Nu.

Era ferm. Decisiv.

Ori, cel puţin, aşa crezuse el.

— Dacă există o şansă să-l pot ajuta pe Lord Charlton, trebuie să o fac. Chiar dacă asta înseamnă că voi fi descoperită. Cum rămâne cu prietenul tău Robert? Ce ţi-ar fi spus să faci în situaţia asta?

Îi atinsese o coardă sensibilă. Îşi muşcă buza de jos şi îşi aţinti ochii albaştri asupra ei.

— Lordul Charlton ar putea să se trezească. Cu sau fără pălărie, te-ar recunoaşte într-o clipă. Eşti dispusă să rişti reputaţia ta şi pe cea a prietenelor tale doar pentru posibilitatea de a-l ajuta?

În mod normal, dacă ar fi pus familia sa într-o balanţă, aceasta ar fi atârnat în acea direcţie. Dar ea ştia că mama

şi Anabelle nu ai fi dorit ca nimeni să sufere aşa cum suferise mama ei cândva. Nu şi dacă ceva putea fi făcut.

— Da. Sunt dispusă să risc.

Se pregăti pentru un şir de blesteme, o privire urâtă, ucigătoare. În schimb, el dădu din cap alene şi o privi ca şi cum ar fi fost… mândru.

— Hallows va încerca să te împiedice să-l vezi pe tatăl lui. Crede că va vinde portretul, îşi va plăti toate datoriile şi îi va mai rămâne şi o sumă frumuşică. Va fi suspicios încă din momentul în care oricare dintre noi pune piciorul în casa lui. De fapt, va fi al naibii de furios. Ar putea ieşi urât.

— Ştiu.

— Putem merge mâine.

Felul în care spusese *putem* – atât de simplu – o făcu să se simtă caldă pe interior. Acum, că problema aceea fusese rezolvată, îşi adună curajul ca să abordeze subiectul mai dificil.

— Aş dori să-ţi vorbesc despre noaptea trecută.

Pe fruntea lui apărură cute îngrijorate.

— Desigur.

— Eu… înghiţi cu greutate. Dacă vorbele pe care le repetase în mintea ei aveau să sune disperate ori, şi mai rău, banale? Inspirând adânc, începu din nou. Noaptea trecută a fost specială pentru mine. Tu eşti special pentru mine. M-am gândit mult şi cred că… ar trebui să fim împreună.

Mâinile ei perfide tremurau, iar el le prinse între palmele lui stabile.

— *Suntem* împreună. Ţi-am promis câte voi ajuta să recapeţi portretul. Mă ţin de promisiuni.

Ea îşi îngustă ochii, absolut sigură că el făcea pe prostul.

— Nu vorbesc despre tablou în clipa asta. Vorbesc despre *noi.* Ne potrivim destul de bine – asta dacă e să judecăm după noaptea trecută.

Un zâmbet nărăvaş îi luminã chipul.

— Într-adevăr.

— M-am liniştit să aflu că suntem de acord asupra

acestui punct. Sfinte Dumnezeule, era de zece ori mai umilitor decât îşi imaginase ea. El avea de gând să o facă să spună pe şleau. Din moment ce se pare că suntem atât de compatibili – nu doar din punct de vedere fizic, bagă de seamă, ci şi în alte feluri propun să ducem relaţia noastră, cum s-ar spune, la următorul nivel logic.

El inspiră adânc şi îşi frecă bărbia.

— Îmi propui să-ţi propun să fii soţia mea?

Ei bine. Asta însemna să vorbeşti pe şleau.

— Da.

Albastrul din ochii lui îşi pierdu prospeţimea, şi refuză să o privească direct, îndreptându-şi atenţia spre un punct aflat undeva, peste umărul ei.

Fiecare secundă în care el nu răspunse era un răspuns în sine. Pieptul o duru.

— Daphne. Am vorbit serios aseară. Ţin la tine mai mult decât credeam că este posibil, dar nu mă pot căsători cu tine.

Ea ştiuse că exista şansa ca el să spună asta, dar nu era pregătită pentru felul în care o tăiară cuvintele – fiecare era un ciob de sticlă. Gâtul i se strânse.

— De ce?

— Uită-te la mine! Mânia din glasul lui o izbi. Se ridică în picioare, îşi apucă bastonul şi îl izbi de banca de piatră cu un trosnet, despicându-l în bucăţi urâte, care atârnau. Ea tresări. De ce Dumnezeu, spuse el cu voce sugrumată, ai vrea să te legi de picioare din cauza cuiva ca mine?

Se ridică la rândul ei şi îl înfruntă, privindu-l fix în ochi.

— Este o întrebare foarte bună şi, pentru moment, răspunsul îmi scapă. Poate că ai putea să îmi spui de ce *nu ar trebui* să fim împreună.

— Bine. Îţi voi spune. Glasul îi era grav, şoptit aproape, apoi rămase tăcut pe parcursul unei duzini de bătăi ale inimii ei, care bubuia. Eşti o tânără femeie uimitoare, cu toată viaţa în faţa ei, iar eu nu sunt destul de b…

— *Opreşte-te!*

El se opri în mijlocul propoziţiei, cu gura deschisă.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui ce e bine pentru mine. Ştiu ce doresc. Ştiu *pe cine* doresc.

— Crezi că ştii. Dar nu poţi şti ce vei simţi pentru mine peste şase luni ori peste şase ani. Să ai de a face cu asta – îşi înfipse un deget în picior, ca şi cum ea nu ar fi avut habar la ce se referea el – devine plictisitor, foarte repede. Este o povară pe care trebuie să o duc eu însumi.

Lacrimi fierbinţi se adunară în ochii ei, un contrast tăios cu picăturile reci de ploaie care îi cădeau pe obraji.

— De ce? De ce crezi că trebuie să înduri de unul singur? Nu ai încredere în mine?

— Nu este vorba despre asta, Daphne.

— Atunci de ce?

El stătu în picioare, fără să se mişte, timp de câteva secunde – destul cât să o facă să se întrebe dacă avea să îi răspundă vreodată.

— Pentru că, zise el încet, dacă ne-am căsători, te-ai plictisi de mine şi de… limitările mele.

Ea întredeschise buzele, dorind să întrebe despre ce Dumnezeu vorbea, dar el ridică o mână.

— După câţiva ani, m-ai dispreţui. După alţi câţiva, m-ai urî. Şi, dacă este vreun lucru pe care pur şi simplu nu l-aş putea suporta, acesta este. Nu vreau ca tu… vreodată… să mă urăşti.

Mărturisirea lui era sfâşietoare şi înnebunitoare, în acelaşi timp.

— Cred că nu-mi acorzi suficientă încredere. Nu sunt o ingenuă ori vreo debutantă smiorcăită care are o criză de leşin atunci când îşi agaţă ciorapul. Ştiu cum este să te trezeşti flămândă şi să te afli în faţa unui bufet gol. Oftă. Poate nu-ţi dai seama atunci când te uiţi la mine, dar am avut de înfruntat greutăţi şi nu sunt genul de persoană care să abandoneze, în orice sens al cuvântului, pe cineva pe care îl iu… Se surprinse pe ea însăşi. Pe cineva la care ţin.

El clătină din cap, de parcă ar fi vrut să-şi cureţe urechile de cuvintele pe care ea le spusese.

— Gândeşte-te doar, îl rugă ea. Cum vrei să arate viitorul tău? Pentru că este alegerea ta, să ştii. Poţi alege să

fii nefericit şi singur, ori mă poţi alege… pe mine.

— Ar trebui ca tu să-ţi imaginezi posibilul *tău* viitor, îi replică el. O viaţă fericită, plină, alături de un bărbat care să te răsucească pe ringurile de dans, să-ţi satisfacă orice poftă şi care să-ţi dăruiască o grămadă de copii… ori alături de mine.

— Păi, când pui problema aşa, zise ea, alegerea este destul de evidentă.

Confuzia acoperi trăsăturile lui frumoase.

— Exact.

Ea îşi luă cartea ca şi cum treburile fuseseră aranjate. În mintea ei, aşa era. Cumva, trebuia să îi dovedească lui faptul că iubirea era mai presus de toate. Dar cum?

— La ce oră plecăm mâine?

El îşi puse mâinile în şolduri.

— Poftim?

— Spre casa lordului Charlton, zise ea cu răbdare exagerată. Aminteşte-ţi că am plănuit să îl vizităm. Să zicem la ora două, în hol?

— Bine. Ben părea uşor năucit.

Iar ea îl părăsi pur şi simplu, îndepărtându-se fără să privească înapoi.

*

În ziua următoare, nu fură spuse prea multe lucruri în timpul scurtei călătorii cu trăsura, către casa lordului Charlton. Daphne încercă să nu se gândească la conversaţia pe care o avusese în grădină cu Ben, pentru că, de fiecare dată când se gândise la asta, se simţise un pic rău. Indiferent de câte discuţii ar fi purtat, nu ar fi putut să îl facă să se răzgândească. Dar poate că acţiunile aveau să o facă.

El nu se uită la ea, părând să prefere peisajul de dincolo de fereastră, care era format din ceruri gri şi drumuri noroioase. Un pic deranjant, chiar dacă nu era foarte elegantă în acea după-amiază. Sperând să evite să fie recunoscută de personalul lordului Charlton, îşi vârâse

fiecare şuviţă de păr sub bonetă şi îşi pusese rochia simplă, de un cafeniu-roşcat. Totuşi, nu era atât de neliniştită din cauza personalului, ci mai degrabă din cauza domnului Hallows.

La picnic, îi vorbise de parcă ea ar fi fost insignifiantă. De parcă atunci când pozase pentru tablou renunţase la o parte din ea însăşi, dându-i lui dreptul de a o înjosi. Ştia că Ben nu ar fi îngăduit să i se întâmple nimic, dar Daphne avea să afle ce gândea domnul Hallows. Însă numai asta şi îi făcea pielea de găină.

— S-ar putea ca doamna Parfitt să ne gonească, zise Ben.

Încă nu se uita la ea.

— Da.

— Ştii, e nevoie de mai mult decât de o bonetă demodată şi o rochie simplă ca să ascunzi genul tău de frumuseţe.

Ar fi fost un compliment – dacă nu l-ar fi spus de parcă ea era foarte banală.

— Mulţumesc, cred.

O privi încruntat un timp îndelungat, înainte de a reveni la fereastră.

În timp ce trăsura oprea pe aleea circulară, Daphne respiră ca să capete putere şi întinse mâna după coşul pe care îl pregătise. Bucătăreasa lordului Biltmore îi dăduse un borcan cu supă de vită, iar menajera lui îi dăduse diferite frunze pentru ceai. Daphne culesese câteva flori sălbatice şi le legase cu o fundă veselă galbenă. Poate că baronul era prea bolnav pentru a se bucura de daruri, dar ele cu siguranţă nu făceau niciun rău. Iar atunci când avea să se trezească i ar fi făcut, poate, plăcere să afle că vecinii lui erau îngrijoraţi.

Agitaţia o cuprinse în timp ce cobora din trăsură. Strângându-i mâna, Ben îi zise:

— Vei fi în siguranţă alături de mine.

— Ştiu. Doar că este ciudat să mă gândesc că totul îşi urmează cursul. Îl voi întâlni pe bărbatul care a comandat portretele.

— Speri că îl vei întâlni, o corectă el. Mai întâi, trebuie să trecem de uşa din faţă.

— Faci să pară ca şi cum casa ar fi păzită de un cerber.

— N-ai întâlnit-o pe doamna Parfitt.

Ben bătu la uşă.

Majordomul răspunse şi, după ce auzi cererea lor de a-i vizita pe baron, plecă imediat în căutarea menajerei. Un minut mai târziu, aceasta se grăbea către ei, ştergându-şi mâinile pe şorţul pe care îl purta.

— Lord Foxburn, nu mă aşteptam să vă revăd atât de curând.

Se uită întrebător la Daphne.

— Aceasta este domnişoara Honeycote. Este oaspete la conacul Biltmore şi, când am menţionat faptul că Lord Charlton era foarte bolnav, a insistat să îi facă o vizită ca să vadă dacă poate da o mână de ajutor.

— Aici sunt câteva lucruri pentru domnia sa. Daphne îi dădu coşul. Iertaţi-mă că sunt atât de îndrăzneaţă, dar am petrecut câteva luni îngrijindu-mi mama până când s-a însănătoşit şi, prin încercări şi prin greşeli, am învăţat destul de multe. Îl putem vizita pe baron pentru câteva minute? Nu l-aş deranja absolut deloc, dar dacă l-aş vedea, aş putea să îmi dau seama ce îl supără.

Menajera îşi miji ochii pe faţa rotundă.

— Baronul este excelent îngrijit.

— Nu ne îndoim de asta, doamnă Parfitt, o asigură Ben. Dar domnişoara Honeycote are un fel de har pentru vindecări. Eu însumi am primit îngrijirile sale – pentru o rană de război. Cazurile fără speranţă sunt specialitatea dumneaei.

Lui Daphne îi venea să îl sărute – ar fi făcut-o, dacă ar fi putut.

Femeia oftă şi îi conduse în casă.

— Domnul Hallows nu este acasă, zise ea cu glas egal. Sunt sigură că m-ar alunga dacă aş permite cuiva să intre în camera tatălui său, aşa că trebuie să vă grăbiţi.

— Desigur, o asigură Daphne.

— Sora mea se află alături de el. Către Ben spuse: Vă amintiţi drumul către cameră?

— Da. Pe aici, domnişoară Honeycote.

Îi puse o mână caldă pe şale şi o îndrumă către scări.

Se aflau la jumătatea drumului spre etaj, când vocea doamnei Parfitt îi opri:

— Vizita aceasta nu are nimic de-a face cu tabloul, nu-i aşa?

Un fior şerpui de-a lungul spinării lui Daphne.

— Nu, spuse Ben. Vă dau cuvântul meu.

Femeia rubicondă dădu din cap şi se grăbi pe hol, cărând coşul.

Daphne îl urmă pe Ben pe un al doilea rând de trepte, impresionată de agilitatea cu care acesta le urca. De parcă i-ar fi citit gândurile, mormăi:

— Voi plăti mai târziu pentru asta.

Daphne fu uşurată să vadă tapetul drăguţ, feminin, de deasupra lambriurilor de pe coridor şi tablourile în ulei, de bun-gust, chiar dacă lipsite de imaginaţie, reprezentând flori şi fructe, care împodobeau pereţii. Deşi părea lipsit de importanţă, se temuse că baronul ar fi putut avea o monstruozitate de casă de prost gust, decorată din abundenţă cu roşu şi auriu şi că portretul ei – cel puţin la un moment dat – fusese piesa centrală. Dar era doar o impunătoare casă de ţară care văzuse, probabil, generaţii întregi de copii care alunecaseră pe balustradele ei şi care crescuseră între pereţii ei. Nu era nimic sinistru în ea; totuşi, se simţea puţină tristeţe.

O casă atât de mare ar fi trebuit să fie plină de viaţă, în schimb, era tăcută. Cele mai multe dintre camerele pe lângă care trecură erau nefolosite şi puţin mobilate; draperiile erau trase.

— Am ajuns. Ben se uită la ceasul de buzunar pe care îl purta. Ora două şi jumătate. Să nu stăm mai mult de un sfert de ceas.

O femeie cu umeri largi acoperi cadrul uşii.

— Vă pot ajuta? întrebă ea – destul de nesincer, în opinia lui Daphne.

Spre lauda ei, femeia era în mod evident protectoare cu Lord Charlton.

— Bună ziua, zise Ben, afişând un zâmbet. Trebuie să fiţi sora doamnei Parfitt. Ne-a trimis sus pentru o vizită scurtă, între vecini.

— Baronul nu şi-a deschis ochii de zile întregi. Când se trezeşte, îi voi spune bucuroasă că vecinii domniei sale au trecut pe aici.

Deşi Daphne nu pusese încă piciorul în încăpere, putea simţi căldura care se împrăştia din ea. Focul ardea în cămin şi ferestrele erau bine închise. Rochia surorii doamnei Parfitt era pătată de transpiraţie.

— Înţelegem că Lord Charlton se odihneşte şi nu avem intenţia de a-l deranja. Am putea doar să stăm cu el câteva momente, în timp ce luaţi o bine-meritată pauză?

Încruntarea ei se mai domoli.

— Cine ziceaţi că sunteţi?

— Iertaţi-ne! Nu ne-am prezentat cum trebuie. Eu sunt domnişoara Honeycote, iar acesta este Lord Foxburn.

— Înţeleg. Păi, dacă Mary v-a trimis sus, bănuiesc că e în regulă.

Daphne răsuflă tăcut.

— Mulţumim.

În timp ce femeia ieşi greoi din încăpere, Daphne făcu o estimare rapidă. Încăperea era şi mai caldă decât îşi imaginase ea şi, deşi chipul lordului Charlton era acoperit de sudoare, peste el erau aşezate două pături.

— Stai de pază lângă uşă, îi spuse lui Ben.

— Poftim?

— Dă-mi de ştire dacă se întoarce.

Îndatoritor, îşi sprijini un umăr larg de canatul uşii. Un zâmbet amuzat îi luminã chipul.

— Lasă-mă să ghicesc. Faci o cataplasmă.

— Nu.

— Operaţie?

— Foarte amuzant. Voi încerca doar să îl fac pe baron un pic mai confortabil.

Dădu la o parte cele două pături de deasupra, lăsând

una subţire, de bumbac, care acoperea pacientul până la bărbie. Deşi putea să fi fost doar în imaginaţia lui Daphne, aceasta putea să jure că lordul Charlton respira mai uşor şi mai adânc, ca şi cum o greutate îi fusese ridicată de pe piept. Privi focul cu dispreţ – nu putea face nimic în legătură cu asta. Dar ar fi putut să lase să intre puţin aer proaspăt.

Dădu la o parte draperiile grele de catifea de la fereastra aflată cel mai aproape de pat şi trase în zadar de fereastra încăpăţânată.

— Voi face eu asta, se oferi Ben, şi fu lângă ea într-o clipită. Încăperea asta e în flăcări. Bietul om se coace cu siguranţă.

Trase o dată şi fereastra se deschise. O adiere umedă intră, iar Daphne se opri lângă pervaz, savurând uşoara alinare.

— Ce dracu' se întâmplă?

Groaza o inundă. Se învârti pe călcâie şi îl descoperi pe domnul Hallows poticnindu-se în timp ce intra în încăpere, cu faţa roşie şi duhnind a alcool.

Părând gata să ucidă.

Capitolul 24

Ben păşi în faţa lui Daphne, protejând-o.

— Uşurel, Hallows. Doar îl vizităm pe tatăl tău.

Hallows clocotea, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp.

— Nu e tocmai pregătit pentru vizitatori. Ştiu motivul adevărat pentru care sunteţi aici.

Ben simţi atingerea uşoară a mâinii lui Daphne pe spate, în timp ce vorbea peste umărul lui.

— Eram îngrijoraţi pentru el.

— O grămadă de aiureli. Amândoi deschideaţi fereastra. Aţi scăpat ceva afară, ha? O bijuterie micuţă care ar putea să valoreze ceva?

Ben o împinse pe Daphne mai departe în spatele lui. Hallows nu era genul de bărbat cu care să te înţelegi, nici

măcar atunci când era treaz.

Şi nimeni nu îl putea acuza de *asta.* După cum arătau hainele lui, fusese plecat toată noaptea. Cămaşa murdară se zărea printr-o gaură din jachetă, acolo unde cusătura umărului se desfăcuse, probabil într-o încăierare. Oricine ar fi fost celălalt individ, lui Ben îi era milă de el.

— Camera era înăbuşitoare. Am vrut să lăsăm să intre puţin aer. Dinspre pat se auzi un vaiet şi, înainte ca Ben să îşi dea seama, Daphne trecuse pe lângă el, şi se afla alături de baron.

— Îşi revine, zise ea cu speranţă.

Luă un prosop de pe lavoar şi, cu pricepere exersată, îl înmuie în lighean şi apăsă cârpa umedă pe fruntea lui Charlton. Şopti frânturi liniştitoare pe care Ben nu le putu înţelege.

Hallows părea orb la scena care se derula pe patul de bolnav al tatălui său. Probabil că era ocupat să înşire modurile în care plănuia să îl mutileze pe Ben. De parcă acesta nu se afla deja într-o formă destul de rea.

— Am avut ocazia de a ne aduce omagiile, zise Ben. De îndată ce infirmiera tatălui tău se întoarce, vom pleca.

Hallows îşi trosni articulaţiile pumnilor, care erau tăiate şi învineţite.

— Pe naiba, s-o crezi tu.

Ben îşi arcui sprâncenele.

— Doamnele trebuie să leşine pe capete din cauza manierelor tale de gentleman.

— Nu te mai purta aşa de superior, articulă cu greutate Hallows. Dacă eşti cu ea, nu eşti deloc un domn.

La naiba!

— Fă-mă pe mine cum vrei, dar nu murdări numele domnişoarei Honeycote. Cere-ţi scuze!

— Nu contează asta, exclamă Daphne. Priviţi, Lord Charlton se trezeşte.

Ben se întoarse cu faţa către pat. Proastă decizie. Pumnul lui Hallows seceră falca lui Ben, iar acesta se dădu înapoi, împleticindu-se şi agăţându-se de pervaz ca să rămână în picioare. Dumnezeule! Simţea că falca de jos îi

fusese rearanjată la doi centimetri mai la dreapta de locul în care trebuia să fie. Pentru un grăsan beat, Hallows avea o ţintă afurisit de bună.

— Ben!

Daphne strigă şi, porni spre el.

El ridici o mână, dar de dată asta nu făcu greşeala de a se uita la ea. Ţinându-şi privirea aţintită asupra lui Hallows, zise:

— Drăguţ pumn. De ce nu continuăm cu asta în altă parte? Undeva unde nu riscăm să spargem o moştenire de familie ori să-l supărăm pe tatăl tău care este foarte bolnav.

Undeva unde Daphne nu putea să fie rănită.

— Ne vom ocupa de asta *acum.*

Hallows făcu câţiva paşi în faţă. Iar Ben îl ocoli prin dreapta, ajungând cu spatele la uşă.

— Mă gândeam că am putea discuta lucrurile ca de la bărbat la bărbat, la un pahar.

— Tatăl meu a ascuns portretul, spuse el brusc. Azi-noapte am întors casa cu fundul în sus, căutându-l. Ochii injectaţi de sânge se îngustară. Ştiu că şi tu îl cauţi, fiu de căţea hrăpăreţ. Ai destul în sipetele tale, dar umbli în continuare după tabloul meu.

Ben ridică o sprânceană.

— Aveam impresia că era *al tatălui* tău. Şi că poate face ce doreşte cu el. Se pare că nu doreşte ca tu să îl ai.

— *Tu* de ce îl vrei?

Începu să respire mai greu: nările i se lărgiră.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Despre portret, începu el, apoi îşi scutură capul ca buşteanul. Faci pe prostul. Îşi încreţi chipul ca şi cum ar fi încercat să cugete adânc – oricât de puţin probabil era asta. Nu e nevoie să te prefaci. Iar un bogătaş ca tine şi-ar permite să cumpere orice tablou erotic ar dori, deci… trebuie să fie vorba de fată. Îţi place de ea, aşa-i?

Mânia lui Ben de-abia mai putea fi stăpânită, dar acesta îşi păstră chipul impasibil şi ridică din umeri.

— Este o prietenă.

Un rânjet libidinos se desfăcu pe faţa lată a lui

Hallows.

— O prietenă, repetă el, alunecând cu privirea asupra lui Daphne – ori, mai exact, fundul ei – în timp ce ea stătea aplecată peste pat, având grijă de Charlton. Ai văzut tabloul? Poartă aşa, o cămăşuţă de noapte şi aproape că poţi să îi vezi ţâţ...

Înainte ca vorba să iasă complet din gura lui Hallows, Ben îl apucă cu mâinile de jachetă şi îl izbi de perete. Capul îi lovi tencuiala cu un bubuit satisfăcător, dar el nu fu deloc tulburat. Se zbătu, încercând să se sucească într-o parte. Ben îşi izbi pumnul direct în nasul lui Hallows. Sângele şiroi.

Daphne strigă.

Ben strânse cu mai multă putere reverele lui Hallows şi îl împinse din nou în perete, pentru siguranţă.

Un alt geamăt se auzi din direcţia patului.

— Cred că îi este sete, zise Daphne, uitându-se către bărbaţi pentru ajutor.

Dându-şi seama că niciunul nu înainta, puse cu grijă o altă pernă sub capul pacientului, înainte de a-i duce la buze un pahar.

— Se pare că poate să scoale morţii, chicoti Hallows. Şi nu e tot ce poate să scoale.

Ben îl strânse de gât.

— Ţine-ţi gura, idiot afurisit!

Hallows nu o făcu. În schimb, avu obrăznicia să rânjească, lăsând la vedere dinţii galbeni, strâmbi. Părul de pe ceafa lui Ben se zbârli şi îşi dădu seama o secundă prea târziu ce urma să se întâmple.

Hallows îşi propti gheata în coapsa rănită a lui Ben şi, folosindu-se de perete ca de o pârghie, îşi înfipse călcâiul direct în carnea contorsionată a lui Ben. Dacă maimuţoiul l-ar fi lovit în testicule nu l-ar fi putut durea mai tare.

La naiba cu piciorul lui şi la naiba cu Hallows – să se ducă direct în iad. Dar Ben trebuia să blocheze durerea şi să se concentreze asupra unui singur lucru. Să nu-i dea drumul lui Hallows. Cine putea şti ce ar fi făcut Hallows în furia lui beată? Daphne se baza pe el, iar Ben nu putea să o dezamăgească. Nu avea să o facă.

Pete începură să-i danseze în faţa ochilor. Începu să transpire. Braţele îi tremurau din cauza efortului de a-l ţine pe Hallows în loc. Respiră şi cu toate forţele şi voinţa strânse gâtul lui Hallows. Ochii acestuia începuseră să se dea un pic peste cap iar Ben ştiu că îl prinsese, apoi însă…

Piciorul îi cedă. Ca un copac lovit de trăsnet, se crăpă şi se prăbuşi. Hallows îl aruncă câţiva metri, şi Ben izbi podeaua cu un bubuit; alunecă până când capul i se lovi de unul dintre picioarele patului.

— Ben!

Daphne se afla lângă el, cu mâinile ei reci pe obrajii lui.

— Dă-te la o parte!

Fu tot ceea ce reuşi să spună. Îi dădu mâinile la o parte şi se apucă de piciorul patului, hotărât să se ridice singur.

Ea încercă să îl ajute.

— Nu.

Hallows păşi mai aproape, cu paşi grei, iar Daphne strigă:

— Voi aduce ajutoare.

Înainte ca Ben să o poată opri, ea încercă să treacă în fugă pe lângă Hallows. O singură îmbrâncire din partea lui, cu antebraţul în piept, o trimise împleticindu-se înapoi, către pat.

Ben se ridicase până la jumătatea piciorului patului atunci când Hallows ajunse lângă el. Spinarea îi era lipită de piciorul palului, iar piciorul său bun era îndoit sub el. Ficiorul rănit era ca ancora unui vas, ţinându-l pe loc.

Pentru un scurt moment, Hallows stătu aplecat deasupra lui, savurând momentul ca un cavaler cu lancea îndreptată spre gâtul oponentului.

Ben se simţi ridicat – atât de sus, încât ambele picioare se aflau deasupra pământului.

Apoi se trezi *pe* pământ, întins şi încercând să îşi recapete suflul care îl părăsise atunci când fusese doborât. Deasupra lui, Hallows arăta ca un titan – imens şi mai degrabă stâncă decât om. Sângele care se scurgea din

nasul lui picura pe podea, alături de Ben, dând naştere unor pete ciudate, ca de cerneală.

Gândurile lui Hallows erau dezgustător de predictibile şi, cu toate astea, Ben nu putea să îi oprească următorul atac.

În timp ce stătea acolo, ca o ţestoasă răsturnată pe carapace, Hallows îşi înfipse tocul ghetei în piciorul lui Ben. Rămase conştient cât să audă ţipetele lui Daphne amestecându-se cu propriile lui urlete de durere. Cât să se întrebe dacă avea să o mai vadă vreodată.

*

Sfinte Dumnezeule, ce făcuse?

Hallows îşi răsucise tocul ghetei în coapsa lui Ben cu o voioşie dezgustătoare.

— Opreşte-te! strigă ea strident. El nu a făcut-o.

Chipul lui Ben se contorsionase într-o mască de durere. Muşchii de pe gât i se încordară şi o venă albastră, adâncă, îi pulsa la tâmplă. Ea deschise cu putere sertarul biroului, disperată să găsească un cuţit pentru deschis scrisori sau orice altceva care să servească drept armă. Cotrobăi prin conţinutul sertarului – doar hârtie şi cerneala. Fir-ar să fie!

Privi în jur. Pe lavoar se afla o carafă plină cu apă. O apucă şi o aruncă spre Hallows. El o respinse ca şi cum ar fi fost o ceaşcă de ceai, iar aceasta ateriză pe podea, spărgându-se. Apa formă o băltoacă. Daphne îşi strânse pumnii şi se pregătea să se arunce asupra lui Hallows.

— Rowland.

Daphne se răsuci către pat. Buzele lordului Charlton se mişcară ca şi cum se străduia să rostească şi alte vorbe.

— Tatăl tău îşi revine, strigă ea la Hallows. Vrea să vorbească cu tine.

— Cât de convenabil! Şi eu vreau să vorbesc cu el.

În cele din urmă, Hallows îşi luă piciorul de pe coapsa lui Ben, dându-l la o parte cu o lovitură ca pe un gunoi aflat în drum. Ben inspiră ca şi cum ar fi fost lipsit de aer. Se

luptă să se ridice în capul oaselor şi de abia reuşi să îşi ridice capul înainte de a se prăbuşi pe podea, fără vlagă.

O mânie arzătoare o inundă. Hallows se îndreptă agale spre tatăl său, iritat parcă de întrerupere.

— Fiul meu, zise lordul Charlton cu glas răguşit.

Întinse o mână osoasă, decolorată – ca o rugăminte. Hallows privi mâna cu dezgust.

— Da. Fiul tău. Şi totuşi refuzi să ai încredere în mine.

Sprâncenele albe, stufoase, ale baronului, se uniră.

— Cum?

Hallows se prăbuşi pe marginea patului, şi salteaua să lăsă sub greutatea lui.

— Mă bucur că ţi-ai revenit, tată.

Daphne se rugă ca mintea lordului Charlton să fi fost prea confuză ca să observe lipsa evidentă de sinceritate.

— Eram îngrijorat. Şi am petrecut multe nopţi chiar aici, alături de tine.

Lui Daphne îi venea să ţipe, dar minciuna evidentă aduse un zâmbet pe chipul zbârcit al lordului Charlton. Cât timp Hallows era ocupat cu tatăl său, ea îngenunche alături de Ben şi îşi apăsă urechea pe pieptul lui. Inima lui bătea regulat, iar el respira superficial. Cel puţin, deocamdată nu părea să aibă dureri. Îi dezmierdă părul, dorindu-şi să îl poată căra de acolo.

Unde era sora doamnei Parfitt? De fapt, unde era doamna Parfitt? Nu puteau auzi tărăboiul? Părea că ea şi Ben se aflau acolo de o oră deşi, în realitate, era posibil să fi trecut doar câteva minute.

— Aş vrea să îţi cer un lucru neînsemnat, tată – în schimbul loialităţii mele.

Lui Daphne i se întoarse stomacul. Se ridică în picioare, simţind o copleşitoare lipsă de putere. Şi teamă.

— Ce… este? Lord Charlton mângâie coapsa fiului său.

— Tabloul.

— Cum? Îşi îngustă ochii umeziţi.

— Tabloul, scuipă Hallows.

Ochii lordului Charlton se măriră.

— D-d de ce?

Hallows apucă umerii bătrânului şi începu să îl scuture.

— Îmi eşti dator. Îl vreau.

— Ce se petrece aici?

Sora doamnei Parfitt stătea în tocul uşii, evident oripilată să îl vadă pe Ben întins la podea şi felul dur în care Hallows se purta cu pacientul ei – ca să nu vorbim despre sânge şi despre cioburile împrăştiate pretutindeni pe podea.

— Aduceţi ajutoare, vă rog, strigă Daphne. Mă tem că îi va face rău tatălui său.

— Voi chema valeţii.

Se grăbi pe hol.

Hallows îşi roti capul ca să se uite la Daphne. Sângele începuse să se închege sub nasul şi în jurul gurii lui. Simpla lui vedere îi făcea greaţă.

— Nu te temi pentru tatăl meu. Te temi pentru tine însăţi, *târfă!*

— Rowland, opreşte-te, îl rugă lordul Charlton.

— Mă voi opri. Spune-mi doar unde se află tabloul. *Frumoasa englezoaică.*

Pentru o clipă foarte scurtă, ochii lordului Charlton reveniră la viaţă.

— Nu.

Hallows se aplecă peste el, mârâind.

— Îl vreau.

Baronul îşi închise ochii, ca şi cum, dacă ar fi făcut asta, întregul coşmar ar fi luat sfârşit. Dar Hallows îl scutură din nou. Guşa bătrânului flutură şi din gură i se scurse salivă.

— Uită-te la mine, îi porunci Hallows.

Când tatăl lui refuză să îşi deschidă ochii, îşi făcu mâna cerc în jurul fragilului gât al lordului Charlton.

— Îmi vei spune acum.

— Opreşte-te! Îl vei omorî! strigă Daphne.

Hallows o ignoră.

— Unde se află portretul *Frumoasei englezoaice,* tată?

Baronul bolborosi.

— A fost foarte bolnav, iar tu îl răneşti. Are nevoie de odihnă.

— Va vorbi.

Lordul Charlton îşi zbătu braţele, iar chipul îi căpătă o nuanţă înfricoşătoare de albastru. Hallows se lăsă uşor pe spate şi dădu drumul gâtului tatălui său. Pieptul bătrânului se ridică în timp ce începu să tuşească şi se luptă să îşi umple plămânii bolnăvicioşi.

— Eşti gata să vorbeşti?

O lacrimă se rostogoli pe obrazul baronului. Aprobă dând din cap şi ridică un deget. Hallows privi peste umăr.

— Repede!

— În… grajd.

— Dumnezeule! *Unde* în grajd?

— Pod. Sub fân.

— Nebun nenorocit! N-ai recunoaşte-o pe *Frumoasa englezoaică* nici dacă ar păşi în dormitorul tău.

Hallows se ridică de pe pat, scuipă pe trupul nemişcat al lui Ben şi îşi părăsi tatăl, care tremura şi plângea din cauza şocului.

— Este în regulă. Daphne îi luă mâna rece şi i-o încălzi între palmele ei. Fiul dumneavoastră a băut. Nu crede lucrurile îngrozitoare pe care le-a spus… ori le-a făcut.

Baronul îi aruncă o privire sceptică, dar recunoscătoare.

— Cine… eşti?

— Daphne Honeycote, o prietenă a lordului Foxburn. Încântată să vă întâlnesc, deşi îmi doresc să se fi întâmplat în circumstanţe mai bune.

— Plăcerea e de partea mea. Chipul încreţit i se deformă. De ce? De ce… tabloul meu?

Ea inspiră adânc, îşi desfăcu boneta şi şi-o scoase de pe cap. Câteva şuviţe îi căzură pe umeri şi surâse moale. Dacă era posibil, chipul lordului Charlton deveni şi mai palid.

— Sfinte Dumnezeule, şopti el. Ce-am făcut?

Pe hol se auziră paşi care călcau apăsat. Slavă

Domnului, cineva venise în ajutor.

— Nu vă faceţi griji. Trebuie să aveţi grijă de dumneavoastră, îşi puse iute boneta înapoi pe cap, ascunzând cârlionţii căzuţi sub ea.

Pe podea, Ben gemu.

— Cumva… visez?

Daphne privi la el şi la haosul de prin încăpere.

— Nu. Mă tem că asta este foarte, foarte adevărat.

Capitolul 25

Schemă: (1) Primul pas în pictură, în care anumite zone de culoare sunt aplicate pe pânză. (2) Actul de a împiedica o tânără de la a-şi atinge scopul – cu precădere prin metode abjecte, cum ar fi brutalitatea şi ameninţarea cu ruina.

Doamna Parfitt şi sora ei năvăliră în încăpere, urmate de doi bărbaţi cu mânecile suflecate care păreau veniţi direct de pe câmp ori din grajduri.

După o privire împrejurul încăperii, menajera îşi duse o mână la stomac, ca şi cum i s-ar fi făcut greaţă.

— Domnul Hallows a trecut ca o furtună pe lângă noi. El a făcut toate astea?

Daphne aprobă, dând din cap.

— Lord Charlton este treaz. Vreţi să vă ocupaţi de dumnealui? Eu voi avea grijă de lordul Foxburn.

— Ce ar trebui să facem în legătură cu domnul Hallows? întrebă unul dintre bărbaţi.

Doamna Parfitt se uită către Daphne, care ridică din umeri.

— Atacul lui verbal a luat sfârşit. Mă tem că a obţinut ce şi-a dorit.

— Aşa care vasăzică? Menajera îşi aranjă ochelarii şi îşi puse mâinile în şolduri. Să trimitem după judecător?

— Aceasta este decizia lordului Charlton. Daphne vorbi rar şi destul de tare încât bătrânul să audă. Dar nu cred că vom câştiga nimic dacă implicăm autorităţile. În cele din urmă, fiecare dintre noi suportăm consecinţele propriilor noastre acţiuni.

Iar ea era pe cale să le suporte pe ale ei.

Doamna Parfitt dădu instrucţiuni unuia dintre bărbaţi să stea de pază lângă uşă şi îl trimise pe celălalt înapoi la lucru. Începu să pună din nou camera în oarecare ordine în timp ce sora ei încerca să îl liniştească pe Lord Charlton.

În sfârşit, Daphne se putea concentra asupra lui Ben. Părea să doarmă liniştit, şi chipul lui frumos nu arăta nicio urmă din chinul pe care îl îndurase cu doar câteva minute în urmă. Deşi îi displăcea foarte tare să îl trezească, dorea să se asigure că o poate face. Menajera îi dădu o cuvertură, pe care Daphne o împături şi i-o puse sub cap.

— Ben, şopti ea, mă auzi?

El mormăi ceva neinteligibil, dar nu îşi deschise ochii.

— Poftim nişte apă curată şi o cârpă. Doamna Parfitt puse lângă ea ligheanul şi cârpa. Va fi bine. Este tânăr şi în putere.

Daphne îi puse o cârpă umedă pe cap şi – când menajera era ocupată cu altceva – îi desfăcu lui Ben lavaliera de la gât.

Pleoapele lui se ridicară un pic şi privirea lui albastră, speriată, o căută.

— Daph?

Slavă Domnului!

— Aici sunt.

— Eşti… rănită?

— Sunt bine. Vei fi şi tu. Hallows a plecat.

Ben rămase nemişcat şi tăcut preţ de câteva momente; apoi rosti sforăind:

— I-am spart nasul.

— Da. Zâmbi. Ai fost foarte curajos şi eroic.

— Dacă treci cu vederea partea în care zăceam întins pe spate.

— Nici măcar n-am observat.

— Daph?

— Da?

— Te rog, putem să ne cărăm naibii de-aici?

— Desigur.

— Încă ceva.

Ea ridică o sprânceană şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Cred că voi avea nevoie de o altă cataplasmă. Şi de ceva de băut.

*

Călătoria de cinci kilometri înapoi către conacul Biltmore avea să fie una anevoioasă. Daphne îl convinsese pe Ben să se lase dus pe scări în jos de ajutoarele de la fermă cu o targă improvizată. Odată ajuns la parter însă, insistase să meargă singur până la trăsură, folosindu-se doar de baston, pentru suport. Efortul gravase linii adânci de fiecare parte a gurii lui.

Odată aşezaţi în trăsură, doamna Parfitt se aplecă şi îi dădu lui Ben o sticlă.

— Ceva care să vă uşureze un pic durerea.

— Cum de aţi ştiut?

Rânjetul lui îi făcu obrajii rotunzi să se îmbujoreze.

— Mi-aş dori să fi putut face mai mult.

— Voi avea grijă de dumnealui cum trebuie, doamnă Parfitt, spuse Daphne. Sper că lordul Charlton va continua să se recupereze. Voi trimite nişte ierburi pentru dumnealui. Se crede despre ele că ar îmbunătăţi memoria.

— Păi, în cazul acesta, sunteţi drăguţă să trimiteţi mai mult, şi pentru mine?

Daphne zâmbi. Deşi după-amiaza fusese dezastruoasă, cel puţin baronul se trezise, şi Ben supravieţuise chinului brutal provocat de Hallows. Acestuia părea să îi placă să provoace durere – atât fizică, cât şi mentală.

Şi cel mai probabil *ea* avea să fie viitoarea lui victimă.

Vizitiul se asigurase că erau bine aşezaţi, că piciorul

lui Ben era susţinut de o scândură care se întindea de pe un loc pe celălalt. Daphne se aşezase alături de el.

— Voi merge încet şi cu grijă, domnule.

— Încearcă doar să nu treci prin fiecare groapă de aici până la conacul Biltmore, da?

— Cum doriţi, domnule.

Vizitiul rânji în timp ce închidea portiera trăsurii.

În clipa în care fură singuri, Daphne îşi aruncă braţele în jurul lui Ben.

— Mă bucur atât de tare că eşti bine. Mă poţi ierta? Nu ar fi trebuit niciodată să te oblig să mă aduci aici.

El nu răspunse, ci îi desfăcu panglica de sub bărbie, îi dădu jos boneta şi îi luă chipul în palmele lui.

— L-ai ajutat pe Charlton.

Sfinte Dumnezeule, era atât frumos. Gene negre îi înrămau ochii imposibil de albaştri, iar barba uşor crescută pe bărbie îl făceau să pară mai mult decât un pic periculos.

— Nu chiar – tu ai deschis fereastra. Şi este încă foarte bolnav. Dar spiritul uman este un lucru uimitor – baronul se luptă să îşi revină. Are nevoie doar de un pic de încurajare.

Ben îşi îngustă ochii ca şi cum nu prea o credea.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai apărat, spuse ea. Nu era nevoie, să ştii, dar a fost foarte curtenitor din partea ta. Îl puseseşi pe Hallows la zid, şi apoi el a avut tupeul să te lovească în piciorul rănit. Am fost atât de *furioasă.* Îmi venea să…

Ben îi acoperi gura cu a lui şi o sărută. Tandru, ca pentru a savura fiecare atingere a buzelor lor, fiecare respiraţie amestecată, fiecare gust al ei. Când se opri, inima ei bubuia şi uitase ce dorise să spună.

Cu degetul mare, îi mângâie buza de jos.

— Doresc să fi făcut o treabă mai bună apărându-te şi să fi reuşit să obţin tabloul. Că veni vorba, încă nu am renunţat. Dar nu vezi că meriţi pe cineva care poate avea grijă de tine mai bine?

Ochii ei luară foc.

— *Ai avut* grijă de mine.

— Nu. Am încercat. Şi am eşuat lamentabil.

— Sângele lui a fost cel vărsat pe podea.

— L-aş schimba bucuros cu al meu ca să obţin tabloul.

— Nu fi ridicol! Reputaţia mea nu merită un asemenea sacrificiu.

— *Tu* meriţi, Daphne. Meriţi orice.

Jinduia să îl audă spunând ceva din inimă – atât de romantic dar acum vorbele îi dădură fiori… pentru că le spusese că pe un rămas-bun.

— Când ajungem la conacul Biltmore, îţi voi face o cataplasmă, pe care o voi da menajerei. Poate în seara asta mă voi putea strecura în camera ta să văd cum te simţi. Masează muşchii un pic. Probabil că mâine va fi mai rău decât ast…

— Daphne.

— Ce este?

— Nu poţi risca să vii în camera mea.

— Dar mâine plec.

— Ştiu. Mă voi întoarce în Londra de îndată ce voi putea – se strâmbă la piciorul lui – şi atunci voi încerca să-mi dau seama cum plănuieşte Hallows să vândă tabloul.

El nu pricepuse?

— Nu sunt nici pe departe atât de îngrijorată de portret cum sunt de… noi.

— Îmi pare rău dacă te-am indus în eroare, Daph. Dar nu există un viitor pentru noi.

Gâtlejul ei se strânse şi i se uscă. Deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet.

— M-am înşelat noaptea trecută, zise el, când ţi-am spus că viaţa ta este încurcată, grea şi dureroasă. Nu trebuie să fie, dar dacă ar fi să ţi-o petreci alături de mine… ei bine, ar fi în toate aceste feluri. Nu-ţi pot oferi tot ceea ce meriţi…

— Nu-mi pasă! izbucni ea.

— …şi, chiar dacă tu crez*i că* nu-ţi pasă, mie îmi pasă. N-aş putea îndura să ajungi să mă urăşti. Nu-mi pot asuma riscul ăsta.

— Dar scena de mai devreme, în dormitorul lordului

Charlton, a demonstrat că ţii la mine.

— Nu voi nega.

— Iar acum m-ai părăsi… pentru că te temi că într-o zi, cândva, nu te voi mai iubi. Nu plănuise ca vorbele să îi scape chiar în acel mod, dar era adevărat, şi putea fi ultima ei şansă. Chiar te iubesc, Ben. Şi, dacă nu te pot avea pe tine, nu vreau pe nimeni.

— Mai aşteaptă câteva luni. La naiba, câteva săptămâni ar putea fi de ajuns. Vei găsi pe cineva care îţi va da o viaţă perfectă. Copii perfecţi.

Cum îndrăznea să spună astfel de lucruri? Îi venea să îl apuce şi să-l scuture.

— Şi ce se va întâmpla cu tine?

El ridică din umeri.

— Voi înota prin viaţă la fel cum am făcut-o şi până acum. Singur.

— Aşadar, ăsta e un… rămas-bun?

El îşi strânse buzele într-o linie subţire şi dădu din cap, aprobând.

— Mă voi ţine de promisiunea mea de a recupera tabloul – ori voi muri încercând.

— Te rog. Nici măcar să nu glumeşti despre astfel de lucruri. Tabloul este… un lucru neînsemnat.

— Şi cu reputaţia ta cum rămâne? Bunul nume al familiei tale?

— Ce e cu ele?

— Eşti pregătită să renunţi?

Ea oftă.

— Nu ştiu. Dar cu siguranţă nu-mi doresc să ţi se întâmple nimic. Chiar dacă tu nu ai aceleaşi sentimente pe care le am eu.

— Daphne, eu…

— Nu te pot obliga să mă iubeşti, dar mă pot asigura că nu mă vei uita niciodată.

Se răsuci şi se lipi de pieptul lui. După ce nu voi mai fi, şopti ea, vreau să îţi aminteşti asta. Cu vârful limbii, îi mângâie marginea buzei de jos, apoi o supse blând. Când se retrase un pic, el zise:

— Îmi voi aminti.

— Asta nu e tot. Trebuie să-ţi mai aminteşti şi asta.

Îl sărută pe gât, de deasupra gulerului până la ceafă. În acest timp, îşi lăsă mâinile să cutreiere peste contururile tari ale pieptului lui şi peste abdomenul lui plat. Cu îndrăzneală, trecu peste linia beteliei pantalonilor şi mângâie partea din faţă a pantalonilor lui. Când îi atinse lungimea, el gemu.

Încurajată, continuă să îl sărute şi să îl dezmierde; o sărută şi o dezmierdă şi el, la rândul lui.

Deşi erau în întregime îmbrăcaţi, iar el era parţial nemişcat, inima ei o luă la goană, şi dorinţa îi traversă trupul. Cu gura pe buzele ei, îi îngăimă numele ca pe o rugăciune. Îi cuprinse sânii şi desenă cercuri mici în jurul sfârcurilor ei, înnebunind-o de dorinţă. Dar după câteva clipe – ori poate că trecuseră mai multe –, Ben îşi îndreptă spinarea şi îi dădu la o parte părul de pe chip.

— Aproape am ajuns la conacul Biltmore.

Daphne clipi şi privi pe fereastră, îngrozită să vadă că se aflau deja pe aleea principală.

— Dar nu terminaserăm.

Îi luă boneta de pe locul de lângă el şi i-o puse cu grijă pe cap, gându-i pe după urechi panglicile alunecoase.

— Îţi promit, îmi voi aminti şi voi preţui această scurtă călătorie cu trăsura pentru tot restul vieţii mele uitate de Dumnezeu. Poate chiar pentru eternitate, dacă crezi în astfel de lucruri.

Trăsura opri, iar vizitiul clătină trăsura în timp ce cobora de pe capră.

— Dacă te răzgândeşti…

El clătină din cap cu regret.

— Nu o voi face.

— Îmi va fi dor de tine.

Şi apoi, pentru că ştia fără umbră de îndoială că urma să izbucnească în lacrimi dacă avea să mai stea cu el o singură clipă, deschise portiera, sări jos şi zbură direct în camera ei. După ce încuie uşa, se aruncă pe pat şi plânse în pernă. Când lacrimile încetară, se rostogoli şi rămase cu

privirea fixă pe tavan. Pentru o vreme foarte îndelungată.

*

O săptămână mai târziu, Daphne sângera şi suferea încă. Partea bună a faptului că se afla acasă era că putea să o vadă din nou pe Anabelle; partea rea era că, deşi sora ei îşi dădea seama că ceva era în neregulă, Daphne nu îi putea spune nimic – nici despre portret, nici despre Ben ori despre toată suferinţa pe care o simţea. Refuzase invitaţii la baluri şi la serate. Ideea de a-şi pune o rochie frumoasă şi de a se preface că este fericită era ceva mult prea dificil. În unele dimineţi, chiar şi doar să se dea jos din pat se dovedise a fi o încercare. Mersese la plimbare cu mama ei, o asigurase că totul era în regulă şi minţise că avea, pur şi simplu, greutăţi în a se adapta la tumultul social. Mama o cunoştea prea bine ca să creadă una ca asta, dar nu încercase să fie indiscretă. Doar spusese că avea să fie acolo în caz că Daphne dorea vreodată să îi facă confesiuni.

Daphne era tentată. Întotdeauna îşi împărtăşise bucuriile, temerile şi suferinţele cu mama şi cu Belle. La început păstrase secretul asupra portretelor pentru că ştiuse că ele nu ar fi fost de acord cu nimic care ar fi putut să îi întineze reputaţia. Acum însă, nu putea mărturisi despre portrete pentru că acestea erau strâns legate de relaţia ei cu Ben.

Iar lucrul acela era prea intim, prea nepreţuit ca să fie împărtăşit deocamdată. Cândva, poate, avea să divulge adevărul devastator – acela că Ben alesese în locul ei o viaţă rece, goală. Indiferent care fuseseră motivele lui, realitatea era că el nu o iubea îndeajuns încât să renunţe la amărăciunea lui egoistă.

În mod ironic, îi era dor cu disperare de toată amărăciunea lui egoistă.

În acea zi însă, se hotărâse că îmbufnarea trebuia să înceteze – cel puţin pentru un timp. O vizită făcută lui Caro şi celorlalte fete de la orfelinat avea să îi îmbunătăţească starea de spirit. Când, de dimineaţă, la micul dejun, le

spusese de planul ei mamei, lui Anabelle, Oliviei şi lui Rose, încântarea acestora – ori poate fusese uşurare – fusese palpabilă.

— O ieşire este exact ceea ce îţi trebuie, dragă, strigase mama.

— Ah, da. Exact ceea ce trebuie, repetă Olivia.

Daphne ridică din sprâncene.

— Exact ceea ce trebuie pentru ce?

— Păi, pentru a îmbunătăţi starea de spirit a cuiva. Olivia îşi flutură furculiţa ca pe bagheta unei zâne. Ţi-ai ales o rochie?

Daphne privi în jos către rochia ei de muselină, foarte potrivită, chiar dacă simplă.

— Da.

— Ce păcat că eu şi mama ta avem o programare la croitorie. Mi-ar fi plăcut să te însoţesc. Am fi putut să trecem pe la Gunter după aceea.

Ceainăria Gunter nu prea se afla în apropierea orfelinatului şi, în afară de asta, menţionarea ei îi aminti de ziua ploioasă în care ea şi Ben stătuseră în trăsura lui în faţa localului. Fusese pentru prima dată când văzuse vulnerabilitatea care zăcea înăuntrul lui, dincolo de exteriorul lui aspru.

— Voi fi fericită şi dacă le văd doar pe fete. Probabil care a crescut cu doi centimetri de la ultima mea vizită.

Împinse leneş şunca din farfuria ei.

La capătul mesei, Anabelle o privea cu viclenie.

— Dacă nu începi să mănânci mai bine, Caro s-ar putea să nu te mai recunoască. În curând va trebui să îţi strâmtez toate rochiile – o sarcină la care aş prefera să nu mă angajez, din moment ce deocamdată sunt în proces de a le lărgi pe ale mele. Sublinie anunţul acesta vârând o bucată mare de ou în gură. Slavă Domnului că greţurile au trecut!

Daphne zâmbi.

— Mă bucur foarte mult. Eşti strălucitoare.

— Nu încerca să schimbi subiectul, Daph. Trebuie să îţi reamintesc că am muncit foarte mult la rochia ta de bal?

Mai am de adăugat detaliile finale şi, dacă nu o vei purta curând, nu va mai fi de ultima modă. Vrei să o încerci astăzi?

Ochii ei cenuşii străluciră plini de speranţă.

— Poate.

Chiar nu dorea – ce rost avea? dar Belle muncise atât de mult la ea.

— Excelent. Vreau să adaug nişte mărgele la mâneci şi cred că va fi perfectă.

— Sunt convinsă că aşa va fi, zise Rose încurajatoare. Daphne, te pot însoţi astăzi în ieşirea ta? Am găsit câteva cărţi care cred că le-ar plăcea fetelor.

— Desigur. Mi-ar plăcea foarte mult compania ta, iar fetele au mare nevoie de ceva nou de citit. Caro mi-a mărturisit că îl găseşte pe Shakespeare teribil de plictisitor.

Rose izbucni în râs.

— Atunci cartea cu poveşti s-ar putea să fie mai pe placul ei.

Când Daphne şi Rose ajunseră la casa de copii, câteva ore mai târziu, fetele îşi terminau lecţiile. Daphne şi Rose luară ceaiul în biroul doamnei Middleton.

— Cărţile sunt minunate, zise directoarea. Mulţumită dumneavoastră şi – făcu o pauză înainte să continue – unui alt donator generos, avem o colecţie destul de impresionantă.

— Vai, dar asta este remarcabil!

Ultima dată când Daphne venise în vizită, rafturile nu conţineau altceva decât praf.

— Este ora patru – chiar acum fetele ar trebui să iasă. O explozie de sporovăieli şi de picioare târşâite venind dinspre coridor îi confirmă spusele. Veniţi, vă conduc, se oferi directoarea.

Le deschise calea, fustele ei foşnind peste podele cu o eficacitate sprintenă. Daphne şi Rose fură silite să mărească pasul pentru a ţine ritmul cu ea. La intrarea în sala de clasă, le făcu semn să intre cu un gest bombastic cu mâna.

Privirea lui Daphne fu imediat atrasă de rafturile de

cărţi. Se aflau acolo mai mult de o sută de cărţi – toate noi. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, traversă încăperea şi trecu cu degetul peste cotoarele colorate. Căiţi de Istorie, mitologie şi ştiinţă. Volume de poezie şi de versuri. Atlase şi, da, mai mult Shakespeare.

Se întoarse spre directoare.

— Colecţia asta trebuie să fi costat o mică avere.

Ochii îi sclipeau. Evident, mai era cineva pe lumea asta care era de acord cu ea că fetele meritau acea mică avere.

— Într-adevăr. Donatorul a oferit sume suplimentare de bani pentru îmbunătăţiri aduse dormitorului. Saltele noi, pături şi draperii.

— Cine?

Doamna Middleton roşi uşor.

— N-am libertatea de a vă spune, întrucât doreşte să rămână anonim.

Interesant. Poate că buzele directoarei erau pecetluite, dar Daphne cunoştea o altă potenţială sursă de informaţie. Era una mult mai scundă, cu păr roşu şi o abundenţă de pistrui pe obraji.

— Oricine ar fi misteriosul domn, sunt încântată să ştiu că fetele au un binefăcător atât de generos şi de grijuliu. Eu şi Rose putem să mergem la ele, în curte?

— Desigur. Ştiţi, cu siguranţă, că vizitele dumneavoastră sunt, pentru ele, punctul culminant al săptămânii.

Daphne se îndoia de asta. De fapt, era aproape sigură că o auzise pe care menţionând faptul că prăjiturelele pentru ceai erau cel mai aşteptat eveniment al săptămânii. Totuşi, al doilea loc, după prăjiturelele pentru ceai, nu era prea rău.

În clipa în care ea şi Rose păşiră în curte fură înconjurate de un cerc de ştrengăriţe.

— Îmi împletiţi părul?

— Mi-am rupt cordonul celei mai bune rochii pe care o am.

— Priviţi cum fac roata!

Daphne oftă. Aici, cel puţin, era nevoie de ea. Împreună cu Rose, reuşi să satisfacă mare parte dintre rugăminţile fetelor. În cele din urmă, acestea se împrăştiară şi se reîntoarseră la jocurile de şotron şi de-a baba oarba. Numai care rămăsese pe bancă, alături de Daphne, ţinându-i companie în timp ce aceasta repara cordonul pe care una dintre fete i-l adusese.

— Ce îţi mai face genunchiul? întrebă Daphne.

— Mm? A, e bine.

Care îşi legăna alene picioarele, cu degetele de la picioare atârnând la câţiva centimetri deasupra pământului.

— Te-ai înţeles bine cu celelalte fete?

Ea dădu iute din cap în sus şi în jos şi îi aruncă o privire mirată, inocentă. Daphne râse înfundat. Care se aplecă în faţă şi i se adresă lui Rose.

— Aveţi aceeaşi culoare de păr ca mine.

— Cred că aveţi dreptate, domnişoară Caroline. Doar că al dumitale are mai mult foc, ca un frumos apus de soare.

Mulţumită de compliment, Care îşi dădu după ureche o şuviţă scurtă. Către Daphne spuse:

— Unde este celălalt prieten al dumneavoastră? Lord Fox[14]-ceva?

Daphne încercă să zâmbească liniştit.

— Lord Foxburn. Mă tem că nu ştiu.

— A fost aici acum câteva zile. L-am văzut în biroul doamnei Middleton.

— Aşa?

— Totuşi nu a stat mult. Şi nici nu m-a vizitat. Se bosumflă drăguţ. Probabil că nici măcar nu-şi aminteşte de mine.

Daphne puse un deget sub bărbia ascuţită a lui care şi o privi în ochii albaştri-deschis.

— Nu eşti genul de persoană pe care cineva ar putea-o uita uşor.

Surâsul nostalgic al lui care spunea că nu prea o credea.

---

14 Vulpe.

— Cred că el a adus cărţile.

Inima lui Daphne i se strânse în piept. Lui Ben îi păsa.

— Ce lucru amabil!

— Probabil. Dar vizitele sunt mai bune decât cărţile.

Îşi lăsă capul pe umărul lui Daphne, iar Daphne o îmbrăţişă strâns.

Vizitele chiar *erau* mai bune decât cărţile, se gândi ea.

Dar cărţile erau un început.

Capitolul 26

Ben nu mai fusese la clubul White de când se întorsese acasă din război. De fapt, ultima oară când fusese acolo, Robert îl însoţise. Ciocniseră în cinstea calului pursânge pe care Robert îl cumpărase la Tattersall, iar Ben îl luase peste picior, zicând că plătise de două ori mai mult decât ar fi trebuit. Robert răsese, pur şi simplu, şi spusese că viaţa era prea scurtă ca să te ciondăneşti din cauza câtorva mii de lire.

Într-adevăr, prea scurtă.

În orice caz, el fusese cel care îl obligase pe Ben să iasă din biroul lui întunecat şi să interacţioneze cu semenii lor.

Deşi Ben nu dorea să discute despre politică, vreme ori despre orice altceva, venise în seara aceea la White cu un scop.

Clubul arăta la fel ca în urmă cu şapte luni. Ben stătu departe de partea de încăpere pe care el şi Robert o preferau, alegând un fotoliu de piele confortabil de lângă o fereastră. Îi salută pe domnii din apropiere, comandă ceva de băut, ridică un ziar şi se prefăcu a citi, în timp ce asculta frânturi de conversaţie din jurul lui.

Se discuta despre pariuri, femei şi whisky, dar nimic despre portret. Se gândi că ar trebui să se simtă uşurat că nu era subiectul de discuţie aflat pe buzele tuturor, dar cum o putea ajuta pe Daphne dacă nu ştia unde se afla Hallows

ori ce plănuia să facă acesta?

— Bună seara, Foxburn.

Ben se întoarse cu faţa către vocea impunătoare.

— Huntsford. Vrei să mi te alături?

Făcu semn cu paharul către scaunul cu spătar înalt de alături. Cumnatul lui Daphne purta o redingotă neagră şi pantaloni negri – formidabil, ca întotdeauna. Nu se încrunta însă, lucru pe care Ben îl luă ca pe un semn excelent.

Ducele îi făcu semn unui chelner, în timp ce se lăsa alene în fotoliu. Ben observă felul lipsit de efort în care se mişca şi încercă să înăbuşe invidia pe care o simţea. Nu reuşi pe deplin, aşa că dădu peste cap restul băuturii.

— O surpriză plăcută, să te văd aici, zise Huntsford.

— Da, păi, mai ies din când în când, deşi nu sunt niciodată sigur de ce. Sper că ducesa se simte bine?

Colţurile gurii lui Huntsford se ridicară, şi liniile aspre ale feţei i se înmuiară.

— Este mult mai bine. Atât de bine încât insistă să îşi reia activităţile obişnuite. Soţia mea poate fi… încăpăţânată.

Ben aprobă, dând din cap, fiind îndeaproape familiarizat cu acea deosebită trăsătură de familie.

— Surorile mele mi-au spus că petrecerea lui Biltmore a fost un succes răsunător.

Ben se împotrivi impulsului de a ridica din umeri.

— Mă bucur că Lady Olivia şi Lady Rose s-au simţit bine.

— Am observat însă că sora lui Anabelle, domnişoara Honeycote, pare neobişnuit de descurajată de când s-a întors de la conacul Biltmore.

La menţionarea lui Daphne, lui Ben i se strânse stomacul, dar îşi menţinu tonul vesel.

— Chiar aşa?

Huntsford se uită la el încruntat preţ de câteva secunde, iar Ben făcu acelaşi lucru.

— Domnişoara Honeycote şi mama ei, după cum probabil ştiţi, stau cu noi. Daphne nu este veselă ca de obicei. Anabelle este îngrijorată. Şi, când soţia mea este

îngrijorată, sunt şi eu.

Ben îşi alese cu grijă următoarele cuvinte:

— Dispoziţia radioasă a domnişoarei Honeycote va reveni. Seamănă mult cu sora ei, în sensul că personalitatea ei puternică nu poate fi înăbuşită pentru timp îndelungat.

Spera din tot sufletul să fie adevărat. Merita să fie fericită.

— Presupun că nu ştii care este cauza acestei schimbări bruşte, nu-i aşa?

— Nu sunt expert în ceea ce priveşte femeile, Huntsford.

Nu fuseseră niciodată rostite cuvinte m-au adevărate.

Ducele îşi înclină capul, sugerând faptul că şi el, la rândul lui, găsea că femeile erau unul dintre cele mai mari mistere ale universului, îi sosi băutura, şi Ben comandă o alta.

Ben încerca să găsească o cale de a aborda subiectul, pentru cazul în care Huntsford auzise ceva despre el, când ducele oftă.

— Tocmai am vorbit cu Lord Foley. Va da un bal peste două săptămâni.

Ben îşi înălţă capul în căutarea chelnerului.

— Balurile nu mă interesează prea tare. Dansul nu este tocmai punctul meu forte.

Huntsford ridică din sprâncene.

— Balul acesta promite să fie… interesant.

Foarte puţin probabil. Pentru numele lui Dumnezeu, unde era băutura lui?

— Cum aşa?

— E un individ care îi datorează lui Foley o sumă frumuşică. Nu are banii ca să îl plătească, dar pretinde că deţine un tablou de valoare.

Părul de pe ceafa lui Ben se zbârli; inima începu să îi bubuie.

— Ce are a face asta cu balul?

Avea o bănuială asupra răspunsului, dar se rugă să se înşele.

— Datornicul lui Foley a spus că tabloul este portretul unei „domnişoare din lumea bună, într-o ipostază cu totul lipsită de decenţă”. Ar vrea ca Foley să îl scoată la licitaţie în timpul balului şi pretinde că va aduce un preţ excelent – mai mult decât este necesar pentru a acoperi datoria.

— Cine este femeia?

— Ar trebui să fie secret. Nici măcar Foley nu ştie. Are de gând să dezvăluie asta la balul acela afurisit. A avut întotdeauna o aplecare către dramatic, zise ducele cu un dezgust făţiş.

— Şi nu are deloc remuşcări că va umili public o tânără femeie sau că îi va ruina reputaţia?

Ducele îl privi suspicios.

— Ce e asta, Foxburn? Nu te-aş fi crezut niciodată drept un apărător al reputaţiilor.

— Pur şi simplu, nu pare corect.

— De acord. Totuşi, orice doamnă bine-crescută care pozează pentru un tablou indecent este mai mult decât nesăbuită. Trebuie să fi ştiut care sunt riscurile.

„Este cumnata ta şi a avut motivele ei”, dorea Ben să strige. Dar orice replică ar fi însemnat să trădeze prea mult. Chelnerul veni grăbit şi întinse o tavă cu băutura lui Ben în mijloc. Slavă Domnului!

— Bănuiesc că sunt destule speculaţii în legătură cu identitatea femeii?

— Se fac pariuri chiar în clipa asta. Toată lumea încearcă să ghicească numele *Frumoasei englezoaice.* Smithson a avut tupeul să scrie în carnet numele lui Anabelle. Am avut o vorbă cu el.

— O vorbă? Aşa numim zilele astea ameninţările cu moartea? Huntsford rânji.

— E de ajuns să spunem că zvonul a fost înăbuşit. Bănuiesc că şi alte nume vor fi vehiculate în următoarele două săptămâni… până când adevărul va ieşi la lumină.

Un fior rece trecu pe spinarea lui Ben. Două săptămâni în care să întocmească un plan care să împiedice compromiterea lui Daphne cu o nepăsare forţată, ridică din umeri.

— Pare că balul lui Foley nu trebuie ratat.

Ducele îşi ridică paharul.

— *Frumoasei englezoaice* – oricine ar fi ea, pentru că l-a inspirat pe Foxburn să participe la un bal.

Ben bău pentru asta. Nu erau multe lucruri pe lumea asta pe care nu le-ar fi făcut pentru *Frumoasa englezoaică.*

*

Olivia o convinsese pe Daphne că un drum până la modistă avea să fie uşor, şi părea că avusese dreptate. Ploaia din noaptea trecută spălase mare parte din praf, iar soarele se reflecta din vitrinele imaculate ale magazinelor. Doamnele şi însoţitoarele lor se grăbeau pe Bond Street, ţâşnind în şi din magazinele aglomerate, ţinând în echilibru pachete şi cutii.

Olivia îşi trase pe ochi borul bonetei.

— Ar fi trebuit să-mi iau umbreluţa de soare. Doar un minut de stat la soare este de ajuns ca să îmi iasă pistrui. Sper din suflet că au garnitura pe care o caut. Trebuie să aibă culoarea potrivită – verde, ca să se asorteze cu ochii lui James.

Daphne izbucni în râs.

— Sunt sigură că vor avea ceva la fel de sentimental. Aproape că ajunseseră la magazin când se opri să verifice dacă nu uitase lista de lucruri pe care Anabelle îi ceruse să le cumpere. Aruncă un ochi în săculeţul ei, uşurată să vadă că lista era acolo. Legă şnurul şi îşi ridică privirea – descoperind-o pe domnişoara Starling, care se afla fix în faţa ei. Mama tinerei blonde era imediat în spatele ei, mor mâind dezaprobator ceva despre pericolul iminent de a nu vedea pe unde mergi.

— Iertaţi-mă, zise Daphne. Mă tem că eram un pic neatentă. Bună ziua, domnişoară Starling, doamnă Starling.

Nu o mai văzuse pe domnişoara Starling de la serata muzicală şi îşi dorea ca pauza de la compania acesteia să mai fi durat încă o lună. Ori un an.

Olivia le salută şi ea pe doamne.

— Ce pălărie uimitoare, domnişoară Starling!

Era remarcabilă. Penele albe care ieşeau din vârf erau atât de lungi încât atingeau copertina din faţa magazinului. De fiecare dată când îşi întorcea capul către stânga, gura mamei sale se umplea de pene. Dar, deşi pălăria era un pic ridicolă, Daphne fu nevoită să admită faptul că domnişoara Starling era incredibil de atrăgătoare. Fiecare buclă a părului ei auriu părea instruită să se încolăcească şi să curgă perfect în cascadă. Rochia îi îmbrăţişa silueta zveltă fără să pară indecentă absolut deloc. Şi, deşi rochia lui Daphne era foarte potrivită pentru un drum la cumpărături, de după-amiază, se simţi deodată ponosită.

— Închipuiţi-vă, declară domnişoara Starling, tocmai îi spuneam lordului Foxburn că nu le-am mai văzut pe Lady Olivia, sora ei ori pe domnişoara Honeycote de o veşnicie. Şi iată-vă!

— Iată-ne, repetă Olivia monoton.

Daphne privi în josul străzii. Ben se afla în preajmă? Dorea să o întrebe pe domnişoara Starling unde îl văzuse şi cum arăta, şi dacă părea că piciorul îl supăra. În schimb, arătă către vitrină şi zise, fără rost:

— Aveam de gând să cumpărăm câteva lucruri.

— Da, interveni Olivia. O garnitură în nuanţa potrivită poate face toată diferenţa la o rochie de bal.

— Cumnata dumitale ar trebui să ştie, zise sarcastic domnişoara Starling.

Nu putea lăsa niciodată să îi scape ocazia de a le aminti altora de faptul că Anabelle fusese croitoreasa ei. Faptul că Anabelle era acum ducesă era un pic dificil de înghiţit pentru domnişoara Starling. Daphne îi ignoră comentariul, sperând ca întâlnirea să ia sfârşit cât mai curând posibil. Dar domnişoara Starling părea la fel de hotărâtă să o prelungească.

— Sunt destule baluri în următoarele săptămâni. Vai, cel puţin patru! Deşi niciunul nu este la fel de aşteptat precum cel dat de lordul Foley. Bănuiesc că aţi primit invitaţie?

Daphne nu dăduse prea multă atenţie invitaţiilor

primite de la întoarcerea ei în Londra; ridică din umeri şi se uită la Olivia.

— A, desigur. Vom fi acolo. Îi dădu un cot în coaste lui Daphne. Nu-i aşa, Daphne?

— Bănuiesc că da.

— Credeţi-mă, zise domnişoara Starling, zâmbind ca şi cum ar fi ştiut un secret. Nu veţi dori să-l rataţi.

— Nu? exclamă Olivia. Bineînţeles că nu. Dar *de ce* nu?

Domnişoara Starling oftă ca şi cum Olivia îi punea serios răbdarea la încercare.

Doamna Starling trecu pe lângă fiica ei, pieptul său foarte mare deschizând drumul ca prora unui vas.

— Pentru că o fată obraznică şi prostuţă a fost destul de nesăbuită încât să pozeze pentru un tablou vulgar, anunţă ea strident. Şi în noaptea balului de la Foley va fi expusă pentru ca toată lumea bună să o poată vedea!

Chipul lui Daphne luă foc, iar palmele îi deveniră umede şi reci.

Se clătină uşor, dar Olivia o redresă, fără să pară a-i fi observat neliniştea.

— Se va termina, fără îndoială, cu un scandal uriaş, zise domnişoara Starling cu o voioşie evidentă. Îşi îngustă ochii şi privi către Daphne. Aş crede că vei fi mulţumită, domnişoară Honeycote, ca măcar o dată tu şi sora ta să nu fiţi subiectul criticilor, asta dacă nu cumva… eşti.

— Poftim? strigă Olivia. Sunt consternată că insinuezi un astfel de lucru. Ce idee absurdă!

— Oare? Domnişoara Starling îşi încolăci un cârlionţ blond în jurul degetului.

Olivia era revoltată.

— Imaginează-ţi cât de ridicolă şi de plină de remuşcări te vei simţi la balul lordului Foley, atunci când adevărul va fi scos la lumină. Îşi înlănţui braţul cu cel al lui Daphne. Vom fi acolo, desigur, ca să-ţi poţi cere iertare.

Domnişoara Starling nu făcu decât să zâmbească superior, scoţând la iveală o gropiţă perfectă.

— Dumnezeule mare! Doamna Starling se agită pe

trotuar. Haide, dragă! Nu avem timp pentru prostiile astea. Este aproape ora ceaiului şi mai avem de făcut o oprire la magazinul de rochii.

Frumoasa tânără aruncă peste umăr o privire încrezută, în timp ce îşi urma mama.

— Până la balul de la Foley, doamnelor.

Olivia aşteptă ca domnişoara Starling să fie destul de departe încât să nu poată auzi.

— Vai, este îngrozitoare, nu-i aşa? Nu pot să cred că o admiram. Chiar o consideram prietenă! Olivia dădu din cap în acelaşi fel în care o făcuse domnişoara Starling. „Până la balul de la Foley, doamnelor „Purtarea ei prefăcută mă face să-mi doresc să-i smulg fiecare buclă drăguţă direct de pe cap.

— Olivia! o mustră Daphne. Dar fără prea multă tragere de inimă.

— Ai dreptate. Nu trebuie să îi îngăduim să ne strice ieşirea. Hai să intrăm în magazin şi să vedem ce comori putem găsi.

Daphne aruncă o privire prin geamul prăvăliei modistei şi se încruntă. Aproape fiecare metru pătrat al magazinului părea plin până la refuz cu pălării, şorţuri, galanterii, bijuterii, încălţăminte de damă şi altele. Clientele se îngrămădeau în jurul tejghelei, înghesuindu-se să ceară ajutor.

— Te superi dacă aştept aici, afară, câteva minute? Olivia îşi încreţi sprâncenele, iar Daphne se grăbi să îi explice: Pare aglomerat înăuntru şi mă bucur de aerul proaspăt. Voi veni şi eu în scurt timp, de îndată ce aglomeraţia mai scade.

— Vrei să rămân cu tine?

Daphne clătină din cap. Avea nevoie de un moment doar pentru ea – o ocazie să gândească.

Olivia ezită.

— Păi, dacă eşti sigură…

— Sunt. Daphne surâse forţat. Du-te, găseşte garnitura care să se asorteze cu ochii lui James.

O expresie visătoare se furişă pe chipul Oliviei.

— Au culoarea muşchiului de copac. Dar cu pete aurii. Foarte bine, ne vedem înăuntru. Nu zăbovi prea mult.

— N-o voi face.

Daphne se postă lângă faţada de piatră a prăvăliei, la umbra clădirii, şi inspiră adânc. Zile întregi fusese chinuită de gânduri legate de ce avea să facă Hallows cu tabloul.

Acum ştia.

Era surprinsă că el nu îi dezvăluise numele. Dar poate că era de părere că portretul urma să îi aducă o sumă mai mare dacă exista un aer de mister în jurul lui. Sincer, nu îl crezuse pe Hallows într-atât de inteligent încât să născocească un plan atât de deştept, dar, pe de altă parte, de ambele dăţi când îl întâlnise, acesta fusese destul de beat.

Oricât de ciudat ar fi putut părea, simţea un strop de uşurare ştiind care urma să îi fie soarta. Tabloul avea să fie arătat în public. Mama ei urma să fie umilită şi extrem de îngrozită de purtarea nesăbuită a lui Daphne. Anabelle avea să fie întristată şi dezamăgită. Daphne urma să fie pentru totdeauna evitată de înalta societate, iar visul ei de a aparţine acelei lumi strălucitoare avea să fie sfărâmat în bucăţi. Totul luase sfârşit.

— Daphne. Simţi vocea gravă a lui Ben ca pe o adiere pe pielea ei. El se afla în faţa ei, părând la fel de surprins ca ea. Şi mai chipeş decât avea orice bărbat dreptul să fie. Ce faci?

— Foarte bine, minţi ea. Ce-ţi face piciorul?

— Nu mă pot plânge. Chipul lui ostenit sugera că el minţea. Aruncă o privire rapidă în spate şi întrebă cu voce joasă: Ai auzit despre balul de la Foley?

Daphne înghiţi în sec, hotărâtă să fie curajoasă.

— Domnişoara Starling a fost destul de amabilă încât să-mi aducă la cunoştinţă adineauri.

Ben făcu o faţă de parcă băuse lapte acru, iar Daphne îl adoră pentru asta.

— Voi încerca să opresc licitaţia.

— Te rog, nu face nimic care te-ar trimite la Old

Bailey[15] sau în Turn[16]. Mă tem că nu putem face prea multe. Hallows este furios pe noi amândoi. Este hotărât să mă distrugă şi are tabloul, care este toată muniţia de care are nevoie.

— Nu renunţa, Daph.

Lacrimi de frustrare îi ţâşniră din ochi. Drăguţe cuvinte din partea lui. *El* era cel care renunţase. El renunţase la ei doi.

— Olivia este înăuntru. Trebuie să plec.

— Îmi pare rău că totul a devenit atât de complicat şi de încurcat.

— Dar aşa este viaţa. Tu m-ai învăţat asta, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc.

Îşi şterse ochii şi se pregăti să intre, apoi se opri.

— Mulţumesc pentru cărţi.

O săgetă cu o privire nedumerită.

— Caro mi-a spus. Nimic nu se petrece în acel orfelinat fără ca ea să afle. A fost un lucru foarte amabil din partea ta.

Se juca cu bastonul împingând o piatră înainte şi înapoi în faţa ghetelor.

— Ştrengăriţele acelea au nevoie de un lucru util care să le ocupe timpul. Să le ţină departe de probleme.

— Cred că este foarte drăguţ că îţi pasă de ele.

Deschise gura ca pentru a nega, apoi îşi strânse buzele.

Ei bine, dacă el putea să se schimbe, atunci şi ea o putea face.

— Voi fi la balul lui Foley.

Îşi ridică brusc privirea şi şi-o ţintui în a ei.

— Daphne, oamenii pot fi incredibil de nemiloşi. Dacă ai impresia că domnişoara Starling este rea…

— Voi fi acolo, repetă ea. Şi sper că şi tu vei fi.

---

15 Palatul de justiţie (n.tr)

16 Turnul Londrei, utilizat şi ca închisoare (n.tr.)

Capitolul 27

Lustru: (1) Strat transparent, protector, aplicat unei picturi terminate. (2) o interpretare măgulitoare, dar adesea înşelătoare a faptelor, ca în exemplul: Oricât ar fi încercat, frumoasa debutantă nu putu lustrui adevărul despre trecutul ei nesăbuit.

Poate că Ben nu era detectiv, dar bănuia unde putea să îl găsească pe Hallows în noaptea aceea – într-o speluncă unde se făceau pariuri, întrebarea era, în care dintre ele?

Nu îl găsise la cea de pe Pickering Place, nici la cea de pe Cleveland Row. Dar cea de-a treia – aflată pe Bennett Street – fu cu noroc.

Ben apelase la ajutorul lui Averill. Evident, Averill fusese curios privind motivul pentru care Ben era atât de hotărât să găsească faimosul tablou, aşa că Ben îi spusese adevărul: portretul era al unei femei la care ţinea şi trebuia să îl găsească înainte de balul dat de Foley.

Sprâncenele lui Averill ţâşniseră în sus, dar nu îi ceruse lui Ben să dezvăluie identitatea femeii – era genul acela de prieten.

De asemenea, era persoana cea mai potrivită care să îl ajute în misiunea aceea: tipul rar de om care se potrivea oriunde, fiind la fel de în largul lui într-o tavernă ordinară aflată lângă docuri ca în cele mai de seamă saloane. Acel anume tripou, cu şemineu de marmură, lambriuri ornamentate şi covoare bogate, dădea impresia de eleganţă, dar sub acea suprafaţă zăceau disperarea şi înşelăciunea.

Ben şi Averill păşiră în salonul slab luminat şi găsiră două scaune libere la o masă unde jucătorii pariau pe un joc cu zaruri. După câteva jocuri, Ben era destul de sigur că zarurile erau măsluite. Plasă un pariu, pierdu şi parie din nou. În tot acest timp, cercetă încăperea în căutarea

capului mare ca un butuc şi a cefei cărnoase a lui Hallows. Când era pe cale să îi spună lui Averill că era timpul să încerce un alt tripou, Hallows intră agale. Doi bărbaţi cu aspect de brute stăteau lipiţi de el de o parte şi de alta.

Avea fudulia unui bărbat care băuse ceva, dar nu atât încât să se împleticească. Ben se feri din calea privirii lui. Dacă Hallows l-ar fi recunoscut, fie ar fi luat-o la goană din clădire, fie l-ar fi bătut pe Ben până l-ar fi lăsat lat într-o baltă de sânge. Niciuna dintre variante nu îi era de ajutor. Avea nevoie de informaţii.

Averill poate ar fi fost în stare să scoată ceva de la el, dar Hallows îl întâlnise în treacăt la picnic. Dacă Hallows l-ar fi recunoscut, şi-ar fi ridicat garda.

O femeie exagerat de rujată înaintă cu paşi şovăielnici până lângă Ben şi îşi puse mâna goală pe umărul lui.

— Ai vrea ceva de băut? Sau altceva?

Îşi împinse sânii în faţă şi aceştia se zgâlţâiră riscant deasupra corsetului strâns legat.

Ben îşi cântări opţiunile. Chelneriţa era tânără, dar ochii îi erau ageri şi inteligenţi.

— Îl vezi pe bărbatul acela corpolent cu păr blond, care tocmai s-a aşezat la masa de faraon[17]?

— Cu vânătăi în jurul ochilor?

Ben surâse.

— Rămăşiţele unui nas spart. Dacă reuşeşti să îl faci să vorbească, îţi dau salariul pe o lună.

— Despre ce vrei să vorbească?

— Pariuri. Bani. Proprietăţi.

— Asta-i tot?

Părea dezamăgită de totala lipsă de provocare.

— Află unde stă în oraş.

— N-ar trebui să fie prea greu.

Îşi trase în jos, pe umeri, mânecile bluzei şi îşi aranjă sânii în aşa fel încât să se vadă cât mai bine.

— Voi sta în spate şi voi asculta. Ben îşi răsuci bastonul sub masă, gândindu-se la cât de multe să îi spună. Studie purtarea ei profesională şi expresia hotărâtă şi

17 Joc de cărţi (n.tr.)

decise că era, cu siguranţă, descurcăreaţă. Mai e ceva. Are portretul unei tinere. Vreau să ştiu unde este acesta – dar e nevoie de o abordare mai subtilă. Dacă bănuieşte că eşti în căutare de informaţii, nu vei scoate nimic de la el.

Ea ridică din sprâncenele desenate.

— Un portret? Ar fi mai uşor să îi aflu culoarea chiloţilor pe care îi poartă.

— Dacă îl faci să-ţi dezvăluie locul în care se află tabloul, îţi voi da o sumă de trei ori mai mare decât salariul tău.

Se uită la Hallows de parcă l-ar fi cântărit din priviri.

— Consideră ca şi făcut.

Se îndreptă către el, legănându-şi şoldurile precum o barcă care aluneca pe valuri.

Alături de Ben, Averill râdea pe înfundate.

— Aproape că îmi e milă de Hallows.

Ben pufni.

— Urmează-mă! Îmi doresc un loc bun la spectacolul acesta.

Găsiră două scaune cu un unghi bun de observaţie şi se aşezară în aşa fel încât Hallows să nu îi poată vedea. Ascultară cum tânăra chelneriţă îi dădu un pahar de whisky. Din partea casei.

Ea nu se grăbi şi îşi petrecu timpul alături de el, cocoţându-se pe braţul scaunului lui Hallows, atârnându-se de umărul lui şi din când în când şoptindu-i în ureche. Treptat, el deveni mai puţin interesat de jocul de faraon şi mai interesat de femeie.

Făcând semn cu capul către miza mare din centrul mesei, ea zise:

— Buzunarele trebuie să-ţi fie pline ochi dacă poţi să joci aşa mult.

— Buzunarele îmi vor fi pline destul de curând.

Ea strâmbă din nas, aparent neimpresionată.

— Deci eşti la fel ca toţi domnişorii care vin aici, crezând că vor face o mică avere de pe urma cărţilor. Îţi voi împărtăşi un mic secret – nu merge aşa.

Hallows râse batjocoritor.

— N-am nevoie de câştiguri. Am ceva mult mai valoros decât toate mizele din locul ăsta la un loc.

— Fără supărare, domnule, dar mă îndoiesc sincer de asta. Domnul acela, din colţ, tocmai şi-a pus gaj calul pursânge.

— Am un tablou – o afurisită de operă de artă, asta e.

— Chiar aşa? Îşi cercetă unghiile ca şi cum nu ar fi fost impresionată. Ce e aşa de special la el?

— Este portretul unei doamne. Dar nu se poartă ca atare, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— A. Îşi arată bunurile, ha? Aşa că o s-o şantajezi?

— Nu chiar. Îl voi scoate la licitaţie. Eu voi fi bogat, iar ea va fi ruinată.

Ben îşi strânse pumnul în jurul capătului bastonului său. Averill puse o mână fermă pe braţul lui, avertizându-l să îşi păstreze capul limpede.

— E frumoasă?

Chelneriţa îşi înfăşură o buclă în jurul degetului arătător.

Hallows spuse pufnind:

— Superbă.

— Ce ai împotriva ei?

— Pui o groază de întrebări.

— Ce să fac dacă sunt curioasă? Încolăci un braţ în jurul gâtului lui Hallows şi îi îndepărtă urme invizibile de praf de pe jachetă. Mi-ar plăcea mult să îl văd.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Poate că şi *eu* aş putea să pozez pentru un tablou cândva. Mi-l arăţi?

Îi linse urechea lui Hallows, şi Ben decise în clipa aceea că avea să îi dea salariul întreit, indiferent ce avea să se întâmple. Să îl lingă pe Hallows depăşea cu mult sarcina dată.

Hallows o trase în poala lui.

— Imposibil.

Chelneriţa se bosumflă.

— Credeam că e tabloul tău.

— Este, băieţoaică mică, dar nu este în posesia mea.

Ea îşi îngustă ochii ca şi cum nu prea îi dădea crezare.

— De ce nu?

— În primul rând, este prea mare ca să îl car cu mine

— Atunci vom merge în apartamentul tău, gânguri ea.

— Ideea nu e rea. Hallows saliva, pur şi simplu. Dar portretul nu e nici acolo.

— A. Se îndreptă, băţoasă, ca şi cum ar fi fost ofensată. Văd că te joci cu mine.

O trase mai aproape de el, iar Ben îşi pierdu cumpătul. Ar fi fost bine ca Hallows să nu exagereze.

— Nu mă joc, zise el printre dinţii încleştaţi. Tabloul se află într-o prăvălie.

O prăvălie? Ben încercă să ignore zgomotul conversaţiilor din jurul lui şi se aplecă mai mult, hotărât să nu scape niciun cuvânt.

— Îl vinzi? întrebă chelneriţa.

— Eşti un pic cam prostuţă, nu-i aşa? Ţi-am explicat deja că plănuiesc să-l scot la licitaţie. Hallows vorbea insultător de lent. Se află în prăvălie ca să îi fie schimbată rama. Şi mă mai costă şi o mică avere – am ales ce e mai bun în oraş. Domnul Leemore zice că rama potrivită poate face ca un tablou să aducă o sumă mult mai mare. Ar face bine să aibă dreptate – altfel nu va fi plătit.

Hallows chicoti la ironia nu chiar atât de subtilă.

Ben se uită la Averill, care aprobă, dând din cap. Aveau ce le trebuia. Acum nu le mai rămânea decât să o scoată pe chelneriţă din labele transpirate ale lui Hallows. Ben savura provocarea.

Femeia aruncă o privire către el, iar el îi făcu semn din cap către încăperea din spate.

— Şeful îmi face semn. Dă-mi voie să văd ce vrea şi să-i spun că plec devreme în noaptea asta.

La început, Hallows nu îi dădu drumul. Însă apoi o ridică din poala lui şi o lăsă jos, ciupind-o de fund în timp ce aceasta încerca să îşi recapete echilibrul. Încântător.

Averill o urmă liniştit pe chelneriţă în timp ce aceasta îşi croia drum prin mulţime, având în buzunar o mână de

monede pe care Ben i le dăduse pentru a o plăti.

Nu se grăbi, aşteptând până când Hallows deveni agitat, ridicându-şi gâtul gros şi trosnindu-şi articulaţiile degetelor de la mâini. Atunci Ben se îndreptă direct către el.

— Cum stai cu norocul în seara asta, Hallows?

La auzul numelui său, acesta se întoarse. La fel şi matahalele de lângă el. Chiar şi numai gândul la ce i-ar fi putut face cele trei brute făcu ca piciorul lui Ben să doară.

— Foxburn, mârâi Hallows. Se ridică în picioare şi îşi înfoie pieptul. Către prietenii lui – dacă bătăuşii puteau fi astfel etichetaţi – spuse: Acesta e individul care mi-a spart nasul.

Se ridicară şi ei în picioare, alcătuind un zid de muşchi tari şi inteligenţă scăzută.

— Trebuie să recunosc că arată mai bine decât ultima oară când te-am văzut. Ben privi printre gene. Deşi e adevărat că se îndoaie ciudat spre dreapta.

— Lua-te-ar naiba, Foxburn!

Ben ridică din umeri.

— Nu te necăji. Abia se observă de la toate vânătăile.

Hallows îşi strânse pumnii.

— Caraghios din partea ta să aduci vorba despre vânătăi.

Un cerc mic de spectatori se strânse în jurul lor. Martorii erau un lucru bun. Era mai puţin probabil ca Hallows să comită o crimă.

— Nu mă aşteptam să te văd în oraş. Bine, nu în afara închisorii pentru datornici.

— Îmi voi plăti în curând datoriile. Desigur, va trebui să mă despart de tabloul amantei tale.

— Ai grijă, îl avertiză Ben.

— Mă doare să îi spun la revedere. Are sânii aceia plini şi un fund de îţi vine, pur şi simplu, să îl ciupeşti. Mi-am frecat-o de multe ori…

Bum! Ben îl izbi cu pumnul în nas pe Hallows. Încă o dată. Sângele ţâşni. Strigăte izbucniră pretutindeni în jurul lui şi, înainte ca Ben să îşi dea seama ce se întâmpla,

Averill îi apucă braţul şi îl cără pe sus afară din speluncă.

— Să mergem!

Averill continuă să îl târască pe Ben spre trăsură, care era oprită după colţ, dar bătăuşii îi urmăreau, iar piciorul era gata să cedeze. Se opri brusc şi, când Averill îl privi întrebător, Ben spuse:

— Îl iau pe Eyebrow[18].

— Bine. Square Chin[19] este al meu.

Cuvintele abia ieşiseră din gura lui Averill, că bărbaţii îi ajunseră, şi pumnii zburau prin aer.

Ben dădu drumul bastonului şi se lăsă în jos pe sub o lovitură de pumn, lăsându-şi piciorul stâng să suporte cea mai mare parte a greutăţii lui. Eyebrow se dădu înapoi trei paşi şi îşi lăsă în jos umărul ca şi cum ar fi vrut să îl atace şi să îl rostogolească pe Ben. Păşi spre stânga şi îşi împunse atacatorul cu bastonul în stomac. Acesta gemu şi se lăsă în jos, cu mâinile pe genunchi. Ben îşi dădu seama de momentul în care Eyebrow observase bastonul, dar nu reuşi să ajungă la el înaintea lui. Bruta îl smulse şi îl aruncă dintr-o palmă în cealaltă, cu o privire malefică în ochi, în timp ce se învârtea în jurul lui Ben.

În spatele lui, Ben auzi cum Averill se lupta cu oponentul lui. Ca un pugilist excelent ce era, Averill l-ar fi putut lăsa lat imediat. Dar unde ar mai fi fost distracţia dacă făcea asta?

— Ai nevoie de o mână de ajutor, Foxburn? strigă prietenul lui.

— Nu. Dar voi avea nevoie de o băutură după asta. Eşti aproape gata acolo? Păstra un ochi prudent asupra propriului adversar.

— Da. M-am cam plictisit.

— Aici nu duc lipsă de distracţie. Eyebrow ridicase bastonul şi spinteca cu el aerul din faţa lui Ben, ratându-i la mustaţă gâtul. Înainte ca nerodul să aibă ocazia să îşi recapete echilibrul, Ben apucă capătul bastonului şi îl roti puternic, dărâmându-l pe bărbat la pământ, ca pe un copac

18 Sprânceană

19 Barbie Pătrată

bătrân. Capul îi lovi trotuarul cu un bubuit, făcându-l să rămână uluit.

Ben se aplecă şi smulse bastonul – care se întâmpla să fie preferatul lui – din strânsoarea inamicului său, apoi se întoarse şi îl găsi pe Averill aşteptând, cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

— Nu a fost un sfârşit rău pentru noaptea asta.

— Trebuie să recunosc că îl prefer alternativei – care probabil ar fi însemnat să fiu legat şi aruncat în Tamisa.

Spre marea uşurare a vizitiului lui Ben, se grăbiră să intre în trăsură.

Ben se cufundă în perne şi privi fix pe fereastră, aşteptând ca bătăile inimii să îi revină la normal. Ieşind învingător dintr-o încăierare nu era cel mai rău mod de a petrece o seară, dar nu era nici cel mai bun.

Îi era dor de Daphne.

Şi ştia cum avea să îşi petreacă restul nopţii.

Bând un coniac în biroul lui, în timp ce se holba la portretul ei.

Şi calculându-şi următoarea mişcare.

*

— Rochia ta de bal este gata! Anabelle intră valsând în dormitorul lui Daphne, cu rochia agăţată de braţul ei zvelt, triumfătoare.

La scandaloasa oră de şapte fără un sfert dimineaţa.

Daphne se întoarse cu faţa în jos şi închise ochii.

— Tu nu dormi niciodată?

— *Trebuie* să o probezi. Dădu la o parte cuvertura confortabilă, şi aerul rece năvăli peste gâtul şi peste braţele lui Daphne.

— Chiar în clipa asta? Daphne ştia deja răspunsul. Sora ei nu era o persoană deosebit de răbdătoare.

— Nu va dura mult. Vreau să văd cum a ieşit modificarea pe care am făcut-o la mâneci. Aş proba-o eu însămi, dar cresc zilnic.

Daphne se ridică şi luă rochia de la Anabelle.

— Cine nu ar şti nu ar ghici niciodată că eşti însărcinată.

— Ei bine, atunci ar trebui să rămână uimiţi de brusca şi dramatica creştere a măsurii sânilor mei.

Daphne ridică rochia aurie deasupra capului.

— Nu. Belle întinse mâna după rochie. Nu peste cămaşa de noapte, îi va distruge liniile.

Deşi dormitorul era rece în orele timpurii ale dimineţii, Daphne îi făcu pe plac surorii sale şi îşi scoase cămăşuţa. Măcar atâta putea face, mai ales că Anabelle petrecuse probabil cea mai mare parte din noapte aplecată deasupra rochiei, analizând fiecare ornament şi fiecare cusătură. Era foarte neobişnuit ca o ducesă să se comporte astfel, desigur, dar vechile obiceiuri mor greu. Timp de câteva săptămâni după ce se căsătoriseră, Owen se împotrivise şi nu o lăsase pe Anabelle să facă niciun fel de muncă, ceea ce o împinsese să îşi ascundă activităţile de el. Odată ce el înţelesese că ea era mai fericită cu un ac în mână, cedase. Îi venea greu să îi refuze ceva soţiei lui.

Anabelle alunecă rochia peste capul lui Daphne; aceasta se înfioră atunci când mătasea moale, rece, îi căzu în cascadă pe braţe, pe spinare şi pe picioare. Chiar şi înainte ca Anabelle să strângă şireturile laterale, Daphne putea să îşi dea seama că îi venea perfect. Decolteul îi punea în evidenţă sânii fără să fie deocheat şi o bandă lată de mărgele îi accentua partea cea mai îngustă a trunchiului. Materialul lucios se revărsa de la bandă până la podea în valuri curgătoare, care străluceau ca aurul ce luceşte în soare.

Daphne îşi trecu palmele peste coaste şi cobori pe coapse. Preţ de câteva momente, niciuna din ele nu rosti o vorbă. Când, în cele din urmă, Daphne îşi regăsi graiul, zise:

— Este minunată. Te-ai întrecut pe tine însăţi.

Anabelle zâmbi cu mândrie.

— Da. Da, aşa este. Oftă, cu genul acela de oftat mulţumit pe care îl scoate cineva după ce s-a înfruptat dintr-o prăjitură de-a dreptul scandaloasă.

— Mulţumesc. Este cel mai frumos lucru pe care l-am

avut vreodată.

— Păi atunci, trebuie să începi să ieşi din nou, fie şi numai pentru a avea ocazia de a o purta. Poate că există un domn pe care doreşti să îl impresionezi, concluzionă Anabelle.

Daphne clătină din cap.

— Nimeni în mod deosebit. În afară de Ben. Dar acesta fusese foarte clar – sfâşietor de clar. Nu exista un viitor pentru ei.

— Ei bine, atunci trebuie să o porţi la un bal şi să aştepţi ca un domn deosebit să vină la *tine.*

— *Urmează* să fie un bal, peste un pic mai mult de o săptămână. Chipul lui Belle se înseninã.

— Şi vei merge?

— Da. Probabil că balul de la Foley avea să fie ultimul ei bal. Putea foarte bine să arate cât se putea de bine. Şi, dacă rochia îi oferea încrederea să facă ceea ce trebuia, cu atât mai bine.

— De ce mi se pare că te afli la milioane de kilometri distanţă? Daphne clipi des.

— Hm?

Anabelle îi luă mâna şi o conduse pe o confortabilă canapea micuţă aflată în faţa căminului stins.

— Daphne, zise ea, cu frumoşii ei ochi gri strălucind în spatele ochelarilor, nu ţi-am mai văzut zâmbetul – cel adevărat, care luminează o încăpere întreagă – de zile întregi. Îmi poţi spune orice, ştii asta. S-a întâmplat ceva la petrecere?

Daphne îşi odihni fruntea în podul palmelor. Nu o putea minţi pe Anabelle.

— Da, deşi a început cu mult mai înainte de asta, dacă aş fi sinceră cu mine însămi.

Anabelle sări în picioare.

— *Ştiam* eu! Trebuie să îmi spui ce s-a întâmplat. Este vorba despre un bărbat? Se întoarse pe călcâie cu faţa spre Daphne şi îşi îngustă ochii. Oricine ar fi, îşi va blestema zilele. Când Owen va afla de asta, va…

— Nu.

— Cum adică „nu”? Dacă cineva te-a desconsiderat ori te-a supărat, ofensa nu va trece nepedepsită.

— Nu este aşa. Îmi pare rău că nu am mai fost eu însămi. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să arunc o umbră asupra a ceea ce ar trebui să fie o perioadă fericită pentru tine.

— Nu te teme. Anabelle zâmbi senină. Nimic nu ar putea să îmi strice fericirea. Dar noi două am înfruntat întotdeauna lucrurile împreună şi faptul că sunt căsătorită şi îmi clădesc o familie nu schimbă asta. Ai fost familia mea de dinainte şi întotdeauna vei fi, chiar dacă aş avea o şleahtă de 12 copii. Ceea ce e foarte posibil, dacă este după Owen.

Daphne izbucni în râs şi îşi îmbrăţişă sora.

— Ştiu că mă pot baza pe tine. De fapt, eşti mai de încredere decât stelele şi luna. Dar trebuie să dovedesc că mă pot baza pe mine. În ultimul timp, am început să văd lucrurile mai clar – cu mai puţină naivitate. De-a lungul anilor m-ai protejat de multe neplăceri, dar sunt unele lucruri de care o persoană trebuie să se ocupe de una singură Nu e vorba că nu doresc să îţi mărturisesc. Căci vreau. Dar e vremea să mă maturizez, Belle. Şi cred că, odată ce voi înfrunta demonii care mă bântuie, voi fi din nou eu însămi. Poate un pic mai înţeleaptă şi mai versată, dar sigură de cine sunt şi… fericită.

Buzele lui Anabelle tremurară.

— Ţi-am spus în ultimul timp cât de mândră sunt de tine?

Daphne dădu din umeri şi ridică fusta rochiei sale.

— Ai fost ocupată cu altceva. Dar unele sentimente nu au nevoie să fie rostite.

— Atunci, te voi lăsa să te ocupi de necazurile tale în felul tău. Dar. Mai întâi, trebuie să suporţi o ultimă predică din partea surorii tale un pic mai în vârstă şi infinit mai înţeleaptă.

Dându-şi jucăuş ochii peste cap, Daphne zise:

— Ascult.

Belle o apucă blând de umeri şi privi adânc în ochii ei,

cu ferocitatea unei leoaice.

— Întotdeauna ai fost puternică. Când mama era bolnavă, ai fost ca un far, nelăsându-te niciodată pradă tristeţii. Atunci când nu puteam vedea decât bezna, tu ai avut curajul să cânţi. Nu e din cauză că nu *simţi* durerea – ci pentru că o biruieşti şi refuzi să îi cazi pradă. Lumina ta interioară este sursa puterii tale şi este cu mult mai puternică decât îţi dai seama.

Daphne înghiţi nodul pe care îl avea în gâtlej.

— Mulţumesc. Nu ştiu exact ce se va întâmpla şi sper să nu te dezamăgesc nici pe tine, nici pe mama, dar, orice s-ar întâmpla, voi şti că am acţionat cu mult curaj.

Belle o îmbrăţişă strâns.

— Când te-ai făcut aşa deşteaptă?

Daphne inspiră mirosul floral slab al părului surorii sale. Nu îi putea spune adevărul – că atunci când te temi că vei pierde singurul bărbat pe care îl vei iubi vreodată, orice altă grijă pare neînsemnată, prin comparaţie. Dacă avea să îl piardă pe Ben pentru totdeauna, nimic nu avea să mai conteze, oricum. Era ca şi cum ţi-ai face griji pentru o unghie ruptă când atârnai de o stâncă.

— Îţi voi respecta dorinţa de a-ţi rezolva problema în felul tău, dar dacă te răzgândeşti, ştii că sunt aici.

— Ştiu, Belle. Eşti stânca mea.

— Opreşte-te! Anabelle îşi şterse ochii. Eu am o scuză pentru că sunt plângăcioasă, pe când tu… Se albi la faţă. Dumnezeule mare, nu eşti…

— Nu! Daphne se îmbujora pătimaş. De câteva zile, ştia cu siguranţă – nu era însărcinată.

— Ei bine. Am eliminat una din posibilele surse ale melancoliei tale. Dacă voi continua să ghicesc, îmi voi da seama ce te macină cât ai zice peşte.

— Pot să mă întorc în pat acum?

— Nu atât timp cât porţi aia.

— Priveşte-mă. Dădu cuverturile la o parte şi ridică genunchiul.

— Daphne!

— Glumesc. Ador rochia asta şi dragostea ta este

evidentă în fiecare cusătură mică, în fiecare mărgea strălucitoare. Vei fi o mamă minunată, să ştii.

— Iar tu vei fi o mătuşă minunată. Belle se întoarse către uşă. Pentru moment, te las să te odihneşti, dar promite-mi că vei atârna rochia aceea în clipa în care o vei scoate.

— Promit, şi, Belle?

— Da?

— Mulţumesc pentru înţelegere.

Dădu din mână cu indiferenţă.

— Pentru asta sunt surorile. Şi, dacă Owen întreabă ce a făcut în ultimele două ore, *tu* trebuie să fii o soră bună şi să spui că am lenevit întinsă în pat toată dimineaţa.

— De acord.

După ce Belle plecă, Daphne merse la măsuţa de toaletă şi îşi privi reflexia din oglindă. Chiar şi cu părul ciufulit, rochia aurie îi dădea un aer de încredere. Părea regală şi sigură pe ea însăşi.

Pe dinăuntru, însă, era ca un şoricel încolţit – mic şi tremurător. Şi îngrozitor de singură.

*

Scrisoarea de la Thomas sosise cu o zi în urmă, dar Ben presupusese că era vorba doar de o altă invitaţie la bal şi deci nu o deschisese până la micul dejun din ziua aceea. Îi scrisese artistului la scurt timp după petrecerea de la Grădinile Vauxhall, sperând să afle cine comandase tablourile *Frumoasei englezoaice...* apoi uitase imediat de asta.

Dar se părea că Thomas revenise în oraş, şi scrisoarea îi arăta adresa la care stătea.

Acum Ben ştia şi locul în care se afla tabloul şi pe cel în care se afla artistul. Întrebarea era, ce urma să facă în legătură cu asta? Ouăle rămaseră neatinse pe farfuria lui, iar şunca se răci, în timp ce în capul lui se derulară mai multe scenarii.

Dorea să îi trimită vorbă imediat lui Daphne şi să îi

spună că avea să rezolve totul. Dar cumva, nu credea că ea ar fi apreciat asta. Odată ar fi făcut-o, dar nu mai era aceeaşi femeie de atunci, de când o întâlnise pentru prima dată. În timp ce stătuse de vorbă cu ea în faţa magazinului de haine, văzuse hotărârea din ochii ei. Era hotărâtă să îşi înfrunte temerile de una singură.

Iar el probabil că trebuia să o lase.

Dar cu siguranţă nu avea să se supere dacă primea *un pic* de ajutor.

— Flemings, zbieră el.

Majordomul intră în sufragerie târşâindu-şi picioarele.

— Domnule?

— Am nevoie ca trăsura să fie pregătită.

Ben era curios să îl cunoască pe bărbatul care captivase esenţa lui Daphne într-un mod incredibil. Şi, din moment ce Thomas şi Daphne crescuseră împreună ca prieteni, poate că acesta ar fi putut prezice care avea să fie reacţia lui Daphne la planul lui – un plan care era în mod evident nebunesc. Dar poate destul de nebunesc încât să funcţioneze.

În mai puţin de o oră, Ben se afla faţă în faţă cu artistul, aşezat pe un scaun de lemn aflat într-un studio. Cămaşa lui Thomas era scoasă din pantaloni şi mânjită cu nuanţe de maro şi albastru; mânecile îi erau ridicate până la coate. Petele întunecate de deasupra obrajilor supţi sugera faptul că stătuse treaz şi pictase câteva ore la rând şi că era posibil să fi uitat să mănânce în ziua trecută. Se holbă la bastonul lui Ben timp de câteva minute şi apoi la piciorul lui. O astfel de examinare din partea oricui altcuiva ar fi putut fi o ofensă, dar Thomas părea doar că studiază un subiect – punea toate piesele la un loc pentru a înţelege întregul.

Ben studie mobila şubredă, praful care acoperea totul în afară de şevaletul lui Thomas, şi excrementele de şobolani din colţ. Artistul părea orb la mizerie.

— Vă mulţumesc pentru răspunsul dat întrebării mele, zise Ben. Am unul dintre tablouri – pe cel al lui Daphne… ăăă, al domnişoarei Honeycote.

Thomas îşi îngustă ochii.

— De unde o cunoaşteţi? Ea ştie că vă aflaţi aici?

Impresionat de dovada lui de loialitate, Ben se hotărî să îi spună adevărul, chiar dacă nu pe de-a-ntregul.

— Am întâlnit-o la o serată şi am devenit prieteni. Nu ştie că mă aflu aici. De fapt, mă îndoiesc că ştie că v-aţi întors din excursie.

El ridică din umeri, cerându-şi scuze.

— Am fost ocupat cu tablourile mele.

— Păi, cu siguranţă nu aţi fost ocupat să faceţi curat.

Thomas cercetă încăperea de parcă o vedea pentru prima oară.

— Fiecare are priorităţile lui, Lord Foxburn.

— Într-adevăr. Am aflat deja că protectorul dumitale este lordul Charlton. Ştiaţi că este bolnav?

— Sper că nu este nimic serios?

— Ultima oară când l-am văzut a dat semne de îmbunătăţire. Amintirea acelei zile, plină de senzaţia de durere dată de tocul ghetei lui Hallows bine înfipt în carnea lui, îi dădu un junghi în muşchii piciorului.

— Se pare că aveţi deja răspunsurile pe care le căutaţi la început. Iertaţi-mi întrebarea făţişă, dar ce căutaţi aici?

— Daphne are necazuri.

Thomas îşi îndreptă spinarea şi se încordă.

— Cum aşa?

— Unul dintre tablouri este pe cale să fie vândut la licitaţie. Când acesta va fi arătat în public, reputaţia ei va fi distrusă.

— Nu am crezut niciodată că va ajunge să se învârtă în cercurile înalte. Nici despre mine nu am crezut.

Ben pufni.

— Nici nu vă învârtiţi. Aici este vorba despre Daphne. Doriţi să o ajutaţi?

— Sigur că da. Numai spuneţi-mi cum.

Îşi mângâie barba crescută pe care nu se deranjase să şi-o radă în dimineaţa aceea.

— Deocamdată, aţi putea doar să mă luminaţi în ceea

ce priveşte nişte tehnici de pictură. Distracţia adevărată începe în noaptea asta – după miezul nopţii.

Thomas îşi arcui o sprânceană.

— Şi veţi avea nevoie de pensulele dumneavoastră.

*

Planurile lui Ben se legau de minune – o schimbare bine-venită faţă de norocul lui obişnuit. Mai era, totuşi, încă o piesă – ori, mai degrabă, încă o persoană – pe care trebuia să o pună la locul ei. După ce se întorsese din vizita la Thomas, Ben stătea în biroul lui, dezbătând cine ar fi fost persoana potrivită pentru misiunea aceea.

Trebuia să fie o femeie. Cineva care să fie isteaţă, descurcăreaţă şi curajoasă, într-un mod liniştit. Mai presus de toate, avea nevoie de cineva care ştia să păstreze un secret.

Aproape tuturor femeilor pe care le cunoştea le plăceau bârfa şi vorbăria, tuturor mai puţin…

Da, *desigur.* Ştia candidata perfectă. Era atât de timidă, încât aproape că o trecuse cu vederea, dar el bănuia că, sub comportamentul ei rezervat, era mult mai curajoasă decât lăsa impresia.

Avea să afle destul de curând.

Scoase o foaie de hârtie din sertarul biroului, înmuie vârful peniţei în borcănaşul cu cerneală şi mâzgăli degrabă un bilet către Lady Rose sherbourne.

În cea mai tăcută parte a nopţii, acea magică oră ori două, după ce chefliii merseseră la culcare, dar înainte să se fi trezit chiar şi cele mai sârguincioase suflete, trei siluete îmbrăcate în pelerine se strecurau pe Fleet Street. Dispărură într-o alee, nu departe de un atelier de înrămat pitoresc, dar foarte respectat. Nimeni nu se afla acolo să audă dacă o uşă era dărâmată. Şi, dacă o lumină strălucea din încăperea din spate a micului atelier, nu se afla nimeni în preajmă ca să o vadă. Trioul rămase acolo cât îndrăzni şi plecă la fel de tăcut cum venise.

Când domnul Leemore veni la atelierul său în

dimineaţa aceea, se scarpină în cap când găsi uşa deschisă, dar o privire rapidă împrejurul atelierului îi arătă că totul era în regulă. Sertarul cu bani era în siguranţă; inventarul era neatins. Avea să vorbească cu fiul său ca pe viitor să fie mai atent atunci când închide. În timp ce îşi punea şorţul, domnul Leemore adulmecă aerul. Ciudat! În ziua aceea, mirosul de ulei era mai înţepător decât de obicei. Vremea umedă a Londrei trebuia să fie de vină.

Capitolul 28

Căzuse seara.

Balul Foley era de departe cel mai anticipat eveniment al sezonului şi – spre marea amărăciune a lui Daphne – promitea să fie un succes imens. În timp ce se pregătea pentru bal, găsi surprinzător de uşor să uite că număra minutele până la compromiterea ei.

Încercase să anticipeze ceea ce avea să simtă în clipa în care tabloul avea să fie dezvelit, dar nu păru în stare să invoce profunzimea necesară de ruşine şi de regret. Pur şi simplu nu reuşea. Era ca şi *cum* ar fi încercat să îşi imagineze cum era să fii împuşcat în piept. *Oricine ştia* că nu s-ar fi simţit bine, dar nu exista nicio cale de a şti ce fel de durere ar fi fost ori cât de bine ar fi îndurat-o.

Când, în cele din urmă, coborî scările ca să plece, simţi chiar un sentiment de uşurare, în cel puţin două privinţe. Mai întâi, era în stare să meargă. Se temuse că trupul ei avea să refuze să îi dea ascultare minţii şi că avea să îngheţe. Îşi imaginase cum Olivia şi Rose o cărau de subsuori, cu coatele înţepenite, şi sprijinind-o lângă masa cu punci din sala de bal a lordului Foley. Se părea că nu avea să ajungă până la asta.

În al doilea rând, aşteptarea luase sfârşit. Indiferent ce avea să se întâmple, cel puţin urma să fie pregătită. Era de aşteptat ca urmarea să fie încurcată şi urâtă… şi, probabil, singuratică. Dar cel puţin curăţenia putea începe.

Din moment ce toată lumea din casă plănuia să participe, Owen fusese de acord că erau necesare două trăsuri pentru a-i transporta pe distanţa scurtă până la reşedinţa Foley. Owen, Anabelle şi mama merseră într-una; Daphne, Olivia şi Rose în cealaltă.

Daphne privea pe fereastră, calculând în minte minutele care mai rămâneau până când avea să fie subiectul dispreţului şi al criticilor.

Cel puţin 139 de minute. Îşi aminti ei înseşi să respire şi apoi se felicită de una singură că reuşise să ducă la îndeplinire acea mică ispravă.

— Slavă Domnului că Owen ne-a lăsat să luăm o a doua trăsură. Dacă ne-am fi înghesuit într-una singură, rochia mea ar fi avut mai multe cute decât ridurile tuturor mătuşilor de-a doua pe care le avem, adunate la un loc. Şi apoi, spuse Olivia, în felul acesta nu trebuie să îndur privirea încruntată a fratelui meu.

— Nu se încruntă la *tine,* o corectă Rose. Se încruntă la decolteul tău.

Olivia rânji şi îşi împinse înainte decolteul.

— *Este* cam îndrăzneţ. James îi va observa cu siguranţă pe ăştia.

— Te va observa *pe tine,* zise cu sinceritate Rose, iar asta ar fi adevărat cu ori fără rochia îndrăzneaţă. Arăţi minunat, la fel ca şi Daphne.

Daphne încercă să zâmbească, dar îşi simţea faţa amorţită. Măcar era destul de întuneric în interiorul trăsurii. Două felinare atârnate în afara trăsurii le permiteau să zărească contururi şi umbre, dar nimic mai mult. Daphne se gândea care ar fi fost şansele de a i se permite să rămână în trăsura întunecată pentru tot restul serii.

În ciuda cuvintelor amabile ale lui Rose, Daphne nu se *simţea* frumoasă. Îşi încleştă dinţii ca să nu înceapă să îi clănţăne. De asemenea, îşi încrucişă braţele ca să îşi oprească tremurul. Nu mâncase aproape nimic toată ziua, iar ceaiul îi pleoscăia în stomac. Palmele îi erau reci şi umede, şi o picătură de transpiraţie i se scurgea între sâni.

Nu, *frumoasă* nu era cuvântul care să descrie cum se

simţea.

— Vă supăraţi dacă deschid o fereastră? întrebă ea, umblând deja la încuietoare.

Rose se aplecă să o ajute.

— Te simţi bine?

— Doar un pic nervoasă, mărturisi Daphne. A trecut ceva timp de când nu am mai fost la un bal.

Olivia bătu din palme.

— Amândouă ştiţi, desigur, pe cine sunt încântată *eu* să văd în seara asta. Ar fi corect ca şi voi două să divulgaţi care este domnul pe care sunteţi cel mai nerăbdătoare să îl vedeţi.

O expresie alarmată traversă chipul lui Rose, care aţinti o privire plină de compătimire asupra lui Daphne.

— Pe nimeni în mod deosebit. Fereastra asta este din cale-afară de încăpăţânată, nu-i aşa?

Daphne şi Rose continuară să se dea în spectacol, împingând şi trăgând în acelaşi timp de geamul micuţ, până când trăsura se aşeză la coada care se formase în faţa Casei Foley. În timp ce aşteptau să le vină rândul să coboare, Olivia lăsă baltă întrebările de genul acela şi începu să comenteze despre rochiile purtate de femeile care umpleau aleea ce ducea în faţa uşii de la intrare.

Deşi Daphne încerca foarte mult să asculte părerea Oliviei despre epoleţi, era distrasă. Care erau şansele ca reşedinţa lordului Foley să ia foc, iar balul să fie anulat? Dacă tabloul ar fi luat foc, cea mai urgentă problemă a ei ar fi fost rezolvată. Desigur, nu şi-ar fi dorit să fie cineva rănit de flăcări. Deşi nu ar fi vărsat nicio lacrimă dacă pletele domnişoarei Starling ar fi fost pârlite un pic. Doar cât să o împiedice să-şi arunce buclele peste umăr în felul acela care o făcea pe Daphne să îşi înfigă unghiile în podul palmelor.

O împunsătură în coaste îi atrase atenţia lui Daphne, aducând-o din nou la realitatea sumbră, pe care niciun iad nu o întrecea.

— Ai cel mai bun loc de observare, zise Olivia, şi nici măcar nu apreciezi asta.

— Ai vrea să schimbăm?

Olivia se încruntă. Probabil cântărea dacă schimbarea locurilor avea să se termine cu o rochie ruptă.

— Nu. Spune-mi doar despre rochia lui Lady Bonneville – Străluceşte, dacă nu mă înşel.

Daphne îşi lipi fruntea de fereastră. Vicontesa era, de fapt, surprinzător de strălucitoare.

— Probabil că are cristale cusute pe rochie. Sclipesc în lumina lunii şi captează lumina ce izvorăşte de la ferestrele lordului Foley. Pentru o astfel de lumină erau necesare cel puţin 100 de lumânări. Poate că mai exista o speranţă – un foc mic nu ar fi fost, cu siguranţă, imposibil.

— Ah, în sfârşit, am ajuns, zise Olivia. Rose, mergi tu prima!

Acum, când coborau din trăsură, nervii lui Daphne erau la fel de întinşi ca şireturile de la corsetul ei. Eleganţii pantofi noi, cu toc, pe care îi purta, erau grei ca piatra. Dacă Olivia nu s-ar fi aflat în spatele ei împingând-o, practic, să iasă din trăsură, ar fi mânat-o direct acasă.

Ea, Olivia şi Rose zăboviră pe alee, în timp ce trăsura care îi aducea pe mama, Anabelle şi Owen opri, şi pasagerii coborâră. Daphne se concentră să îşi ţină genunchii ficşi şi picioarele în echilibru. Ambele trăsuri se îndepărtară.

Nu mai era cale de întoarcere.

Anabelle o cercetă din priviri, de la delicatele mâneci ale rochiei de culoarea chihlimbarului până la tivul cu volan.

— Arată chiar mai bine decât am sperat, şopti ea în urechea lui Daphne. Sunt un geniu.

Daphne forţă un zâmbet.

— Arăţi minunat.

— Acum o oră lărgeam rochia asta. Cred că ăsta este un semn al faptului că bebeluşului îi merge bine – nu crezi?

— Absolut. Îi strânse braţul. Chiar şi surorile mai mar aveau nevoie de încurajări uneori.

— Eşti pregătită? Din spatele ochelarilor, ochii gri ai lui Anabelle cercetară chipul lui Daphne.

Era oare?

Era pregătită să fie proscrisă? Pregătită să spună ceea

ce gândea şi – chiar mai înspăimântător – simţea?

— Pregătită.

Braţ la braţ cu Anabelle, păşi în elegantul foaier al lordului Foley şi urmă în sala de bal şirul şerpuit de oaspeţi.

Încăperea, deja aglomerată, zumzăia de freamăt. Orchestra îşi acorda instrumentele şi fiecare notă stridentă îi trimitea fiori pe şira spinării. Anabelle începu să vorbească cu o doamnă care lua, la rândul ei, proporţii, iar Daphne privi în jur. În fundul încăperii, vizavi de uşile prin care intraseră, se desluşea un şevalet mare, ornamentat. Stătea pe un piedestal dreptunghiular. Tabloul în sine era acoperit, înfăşurat într-un brocard decadent de mătase de culoare roşu-aprins.

Daphne înghiţi în sec. Atrasă de şevalet ca un marinar ademenit pe colţurile stâncilor de către sirene, se apropie.

— Unde te duci? se agită Olivia lângă ea. Ai trecut pe lângă Lady Worsham.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă. Doream doar să îl văd. Făcu semn către tablou.

— Toată lumea vrea asta. Nu va fi dezvelit înainte de miezul nopţii.

— Ştiu. Îşi croi drum prin mulţime, hotărâtă să se apropie cât putea de mult.

— Aşteaptă, voi merge cu tine, strigă Olivia.

Cu cât Daphne se apropia de şevalet, cu atât mai mare era aglomeraţia. Valeţi stăteau de pază de o parte şi de alta a tabloului, livrelele lor verzi contrastând îngrozitor cu mătasea roşie cu franjuri care acoperea tabloul. În sfârşit, se afla cât se putea de aproape fără să urce pe piedestal. Tabloul părea mai mare decât şi-l amintea. Sigur, nu îl văzuse niciodată înrămat. De fapt nu îl văzuse decât o dată, după ce Thomas îl declarase terminat.

În ultimele zile încercase să se convingă singură că poate, până la urmă, nu era atât de scandalos. Că poate doar *părea* deocheat pentru că se afla la o vârstă atât de inocentă. Dar acum, când se afla în faţa tabloului, putea să vadă că era aproape în mărime naturală. Aşa cum era, ridicat, fiecare detaliu al înfăţişării ei avea să fie examinat

cu atenţie.

Dumnezeule!

Poate că ar fi trebuit să le fi pregătit pe mama ei şi pe Belle pentru ceea ce urma să se întâmple, să le fi avertizat asupra ruşinii iminente. Dar nu, nu ar fi putut să o facă. Ele ar fi insistat să o protejeze şi nu i-ar fi permis niciodată să vină. Şi dacă ea nu ar fi venit, nu ar fi avut şansa să facă ceea ce trebuia.

Ceea ce *avea* să facă.

Olivia spuse dezaprobator:

— Îmi pare rău pentru femeie. Crezi că se află aici în seara asta?

Lui Daphne i se uscă gura.

— Ar trebui să fie foarte îndrăzneaţă ca să vină. Ori foarte nesăbuită.

— Eu, una, sper că se află aici.

— De ce?

Olivia ridică din umeri.

— Ar face ca noaptea aceasta să fie de neuitat.

— Nu cred că vei fi dezamăgită.

În timp ce traversau sala de bal ca să se alăture din nou celorlalţi din grupul lor, Daphne se uită după buclele castanii, atent tunse, ale lui Ben. Spusese că avea să fie acolo, dar se putea ca piciorul să îl doară ori s-ar fi putut răzgândi. Dacă el şi-ar fi dorit să evite întreaga scenă, ea chiar nu putea să îl învinuiască.

Refuză şampania care îi fu oferită de un chelner în trecere – avea nevoie să nu îşi piardă capul. Olivia, însă, luă un pahar, lucru care îi dădu fratelui său un alt motiv să se încrunte, pe lângă decolteul ei.

Cerule! Dacă Owen era consternat de purtarea Oliviei, ce naiba avea să creadă despre Daphne după dezvelirea tabloului? Ar putea să îi interzică să vadă copilul lui Anabelle, de teama unei influenţe nefaste din partea ei. I se puse un nod în gât. Nu îşi putea imagina un preţ mai exagerat.

Chiar în clipa în care Daphne şi Olivia ajunseră lângă mama şi lângă ceilalţi, o voce ascuţită strigă:

— La o parte! Oamenii ăştia tineri nu au pic de maniere, niciun respect pentru cei mai în vârstă.

— Bună seara, Lady Bonneville, spuse Rose.

Lornieta vicontesei cu părul alb ţâşni în sus cu precizia unui soldat care îşi ridică baioneta. Ochii ei îi studiară pe rând pe Rose, pe Olivia, pe Owen şi pe Anabelle, apoi pe mama şi pe Daphne. Mamei îi spuse:

— Marion, ai face bine să mi te alături lângă ghivecele cu palmieri. Se pare că lordul Foley a invitat întreaga Anglie ca să fie martoră la spectacolul tabloului. Personal, nu înţeleg ce e cu toată fascinaţia asta. Ai crede că lumea bună nu a văzut niciodată sânii Afroditei ori chestiile atârnate ale lui Apollo.

— Henrietta! strigă mama.

— Ce? Spun doar adevărul. Dacă rămâi aici, rişti să fii călcată în picioare de căpriorii tineri care au împărţit între ei prea multe tării. Vino cu mine! Oricum, vom vedea mai bine de la galerie festivităţile serii. Apucă încheietura mamei şi o trase după ea, înainte să se oprească şi să se învârtă cu faţa spre ele cu o agilitate impresionantă.

— Unde se află lordul Foxburn? întrebă ea.

Lui Daphne îi venea să o sărute pe vicontesă pentru că pusese întrebarea pe care ea nu îndrăznise să o pună.

Owen ridică din umeri.

— L-am văzut astăzi, mai devreme. A menţionat faptul că va fi aici. Însă părea destul de preocupat. Şi un pic obosit.

Daphne îşi ronţăi buza de jos. Probabil că îl durea piciorul. Dorea să fi putut merge la el, cum o făcuse mai înainte. Doar ca să îi maseze piciorul ori să îi pună o cataplasmă. Simpla amintire a vizitei pe care o făcuse în dormitorul lui îi făcu obrajii să îi ia foc – lucru care nu trecu neobservat de Lady Bonneville.

— Dumnezeule, fătucă, zise cu un dezgust evident. Nu ar trebui să tânjeşti chiar aşa după el. Dacă Foxburn a zis că va fi aici, o să fie. Ceva îmi spune că nimic nu l-ar putea ţine departe tocmai de acest bal. O măsură din priviri pe Daphne, începând cu rochia şi sfârşind cu pantofii.

Lui Anabelle îi spuse:

— Asta e una de-a ta? Îşi înclină capul către rochia aurie.

Anabelle surâse misterios.

— Este bine. Foarte bine. Vicontesă îşi făcu gura pungă, ca şi cum se gândea la posibilitatea de a o angaja pe ducesă ca să îi facă o rochie. Dacă ar fi avut cineva tupeul să ceară una ca asta, atunci aceea ar fi fost Lady Bonneville. Haide, Marion, să îi lăsăm pe tineri de capul lor. Se vor distra mai mult fără noi, iar noi ne vom distra de o mie de ori mai bine fără ei.

— Păi, dacă eşti sigură, spuse mama, fără prea multă tragere de inimă. Dar chiar nu avea de ales. Lady Bonneville era foarte hotărâtă.

Orchestra începu să cânte.

Oaspeţii continuară să se alinieze. Sosi şi domnul Averill, ceea ce fu o mare uşurare pentru Olivia, dar şi pentru Daphne şi Rose, care nu mai erau nevoite să îndure neliniştile constante ale Oliviei cu privire la locul în care se afla el.

Şi totuşi, nici urmă de Ben.

Daphne dansă cu lordul Biltmore şi cu domnul edland.

O evită cu iscusinţă pe domnişoara Starling în drumul spre camera de odihnă a doamnelor şi se felicită de una singură pentru acel mic triumf. Ultimul lucru de care avea nevoie era o confruntare urâtă cu o domnişoară frumoasă.

O dată, vederea unui bărbat greoi cu păr bălai o făcu să îşi ţină respiraţia. De la spate arăta exact ca domnul Hallows, dar se dovedi a fi un domn corpolent mai în vârstă. Poate că era prea mult să spere că domnul Hallows avea să se ţină departe de bal, dar, cu toate astea, spera. Se consolă ştiind că purtarea lui brutală nu avea să fie tolerată acolo. Atât timp cât nu avea să fie singură cu el, urma să fie în siguranţă. Cel puţin din punct de vedere fizic.

Timpul continuă să treacă. Era pe deplin conştientă de ceasul cu pendulă aflat în spatele mesei cu răcoritoare. Ar fi trebuit să fie dificil să audă bătăile din cauza conversaţiilor şi a muzicii, dar urechile îi păreau perfect acordate cu

sunetul lor tânguitor.

Şansele ca Ben să apară scădeau cu fiecare minut care trecea.

Iar ora compromiterii sale se apropia tot mai mult.

Când mai era un sfert de oră până la miezul nopţii, orchestra încetă să cânte, şi flecăreala încetă. Mulţimea se strânse în jurul piedestalului pe care era aşezat şevaletul cu tabloul. Vocile încetară şi aşteptarea umplu aerul ca fumul din lumânările de ceară din candelabrele de deasupra capetelor lor.

Momentul acesta era acela de care se temuse de câteva săptămâni. De fapt, de mai mult timp. Ştiuse că avea să sosească o zi a judecăţii – nu ştia când şi unde, dar ştiuse că era inevitabil.

Respiră adânc, regulat şi se minună de stabilitatea mâinilor ei. Mama stătea în fundul încăperii, alături de Lady Bonneville, ascultând fascinată în timp ce vicontesa părea să explice în detaliu un subiect, cu mare vehemenţă. Îşi flutura lornieta pentru a-şi sublinia spusele.

Anabelle stătea la marginea mulţimii, cu Owen alături. Părea să privească dezvelirea tabloului cu oarecare dezgust, de parcă îi displăcea faptul că stătea cu mâinile în sân în timp ce o biată fată era aruncată în gura leilor. Şi totuşi, era imposibil să *nu* privească. Daphne prinse din zbor privirea surorii ei şi o susţinu, zâmbind. Dorea să îi ceară iertare lui Anabelle pentru ceea ce urma să se întâmple, dar mai ales dorea să o anunţe că nu avea de ce să îşi mai facă griji pentru ea.

Indiferent ce avea să se întâmple, urma să fie bine. Cu inima frântă, dar bine.

Ca şi când ar fi putut citi gândurile lui Daphne, Anabelle deschise gura şi începu să înainteze.

Vai, nu! Nu o putea lăsa pe Belle să o convingă să nu facă ceea ce trebuia. Îi făcu semn cu mâna să se întoarcă şi începu să se strecoare prin mulţime, pentru a ajunge în faţă.

Olivia, care stătuse alături de ea, îşi dădu, probabil, seama că plecase.

— Daph! strigă ea. Daphne privi în urmă, în timp ce Olivia începu să îşi facă loc, dând din umeri, prin cercul strâns al spectatorilor. Izbucnirea nedemnă de o lady le făcu pe câteva dintre doamnele căsătorite, aflate în apropiere, să se încrunte. Rose întinse mâna şi o puse pe braţul Oliviei – ca şi cum simţise că Daphne trebuia să facă asta singură.

Aşa era. Cu cât se afla mai departe de familia ei, cu atât era mai bine. Ruşinea ei nu trebuia să fie a lor.

Câteva minute şi tot farmecul feminin pe care îl avea fură necesare pentru a înainta în mulţime, până în faţa şevaletului. Câţiva oaspeţi o priviră curios, apoi ridicară din umeri. Toţi se aflau aici din acelaşi motiv. Să fie martorii compromiterii *Frumuseţii englezeşti.*

Abia îşi trăsese sufletul, când ceasul cu pendulă începu să bată.

În sfârşit, aşteptarea luase sfârşit.

Capitolul 29

Punct focal: (1) Elementul unui tablou, care atrage ochiul privitorului; subiectul principal. (2) Un obiect, cum ar fi un portret scandalos, care a captat atât atenţia, cât şi fascinaţia lumii mondene.

Daphne simţi un junghi în piept. Până la urmă, Ben nu îşi făcuse apariţia.

Totuşi asta nu schimba cu nimic lucrurile. La urma urmelor, nu făcea asta pentru el.

O făcea pentru ea însăşi.

Lordul Foley intră agale în sala de bal pe o uşă lăturalnică, neputând trece neobservat în haina lui de culoare verde strălucitor. În urma lui păşea Hallows.

Lui Daphne i se puse un nod în gât. Dorise ca dezvelirea să fi avut loc în condiţiile impuse de ea, dar erau

prea multe aspecte ale serii care îi scăpau de sub control. Nu îi rămânea decât să meargă mai departe şi să spere că avea să i se ofere ocazia să îşi spună punctul de vedere.

Lordul Foley se urcă pe piedestal. Hallows privi cu neîncredere structura improvizată şi rămase cu picioarele lui mari înfipte în podeaua din faţa ei.

— Bine aţi venit, doamnelor şi domnilor, începu Lord Foley. În sfârşit, a sosit vremea. Ca şi mine, săptămâni întregi v-aţi întrebat care este identitatea *Frumoasei englezoaice.* Singurul care a ştiut până acum este tânărul meu prieten, domnul Hallows. Prezentă bruta cu o plecăciune largă. Hallows se mută nervos de pe un picior pe altul. Deşi purta o jachetă de un roşu-cafeniu şi o lavalieră albă, curată, transpira, simţindu-se, în mod evident, incomod în mediul acela ceremonios.

Lord Foley continuă monoton:

— Tatăl dumnealui a comandat acest tablou şi un altul – despre care nu se ştie unde se află. Am fost asigurat că, deşi acest portret este o capodoperă fără seamăn, este în acelaşi timp destul de scandalos.

În sala de bal se auziră câteva strigăte de surpriză. De parcă nu se ştia deja. Realmente, ipocrizia unor oameni se învecina cu ridicolul.

— Din acest motiv, continuă lordul Foley, le-aş sfătui pe doamne să întoarcă capul înainte ca tabloul să fie dezvelit. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori este să-l ofensez pe vreunul dintre oaspeţii mei.

Câteva doamne îşi deschiseră evantaiele şi îşi protejară chipurile de iminentul asalt asupra sensibilităţilor lor delicate. Cele mai multe dintre ele continuară să privească pe deasupra.

— Sunt bucuros să vă anunţ că domnul Hallows a fost de acord să vândă această capodoperă celui care va licita cel mai mult. Chiar dacă eu însumi nu l-am văzut încă, am fost asigurat că va fi ca bijuteria coroanei oricărei colecţii. Dacă tânăra femeie din portret este pe jumătate aşa minunată pe cât spune domnul Hallows, s-ar putea ca eu însumi să licitez pentru tablou. Lordul Foley făcu o pauză,

timp în care câţiva dintre domni râseră pe înfundate la auzul ironiei. Daphne se abţinu cu greu să nu îşi dea ochii peste cap.

— Înainte de a o dezveli pe scandaloasa domnişoară, este un alt detaliu pe care trebuie să vi-l împărtăşesc. Se zvoneşte că *Frumoasa englezoaică* este membră a lumii bune şi este foarte posibil ca ea să se afle *aici* în noaptea aceasta. Îndrăznesc să spun, sunt puţine suflete care nu sunt aici. Făcu o pauză şi absorbi bruma de râsete.

Daphne, care se uitase fix la vârful pantofilor, ridică privirea şi îl surprinse pe domnul Hallows uitându-se drept la ea, cu un rânjet triumfător pe chip. Ea îi susţinu privirea. O fi crezut el că are toate cărţile – poate că aşa era, pentru moment. Dar în câteva minute, indiferent ce putere avea el asupra ei, urma să dispară. Terminase cu ascunsul. Gata cu ruşinea!

— Ei bine, atunci, anunţă lordul Foley, nu vă voi mai ţine în suspans multă vreme. Se întoarse către şevalet şi întinse mâna înspre satinul roşu.

— Aşteptaţi! Lui Daphne îi bubuiau în urechi bătăile inimii. Lordul Foley îngheţă. Doamnele şi domnii care se înghesuiseră în jurul ei se dădură înapoi ca şi cum ar fi dorit să se distanţeze de spectacolul care avea să ia naştere. Probabil o decizie prudentă din partea lor.

Lordul Foley îşi îngustă ochii şi se aplecă în faţă cum făcea Anabelle când nu purta ochelari.

— Domnişoara Honeycote? Acesta nu este momentul potrivit pentru discuţii. Suntem gata să dezvelim tabloul.

— Ştiu. Vocea i se sparse când rosti ultimul sunet, aşa că încercă din nou. Mai tare. Ştiu. Am ceva de spus în legătură cu asta. Un lucru pe care cred că oaspeţii dumneavoastră îl vor găsi destul de interesant.

— Atunci daţi-i drumul! Lord Foley îi făcu semn să se apropie, cu o privire acră pe faţă. Nu părea mulţumit de faptul că trebuia să împartă centrul atenţiei.

Hallows se zbârli din cauza intervenţiei. Cu colţul gurii spuse:

— De ce o laşi să urce?

Lordul Foley se încruntă la el.

— Domnişoara Honeycote doreşte să spună ceva. Vom ajunge imediat şi la licitaţie.

— Nu ar trebui să ai încredere în ea, zise Hallows, deloc moale. Câţiva dintre oaspeţi exclamară.

— Aceasta este o afirmaţie îndrăzneaţă. Poziţia lordului Foley pe piedestal îi permitea acestuia să îl privească pe Hallows de sus, deşi bărbatul era cu aproape un cap mai înalt. De ce ai spune aşa ceva?

Hallows îndreptă spre Daphne un deget ca un cârnat.

— Ea este cea din tablou.

Daphne înghiţi în sec, în timp ce, pretutindeni în jurul ei, erau guri căscate.

— Domnul Hallows spune adevărul, zise ea.

Spre spatele mulţimii, un domn mai în vârstă strigă:

— Ce a spus?

Ea îşi drese glasul şi rosti cu un glas care se auzi prin întreaga încăpere.

— Eu am pozat pentru tablou. Şi pentru un altul. Nu sunt tocmai obscene – făcu o pauză şi aruncă o privire nervoasă spre Lady Bonneville – deşi, bănuiesc că asta depinde de definiţia fiecăruia asupra cuvântului.

— Dacă nu este obscen, exclamă Hallows, cum l-ai numi?

Era o întrebare justă.

— Îndrăzneţ… şi poate impudic. Scandalos în anumite cercuri… cum este acesta.

În partea îndepărtată a încăperii, Daphne îl urmări pe Owen care încerca să îşi croiască drum spre ea. Fără îndoială, intenţiona să îi vină în ajutor – un gest curtenitor, şi îl adoră pentru asta, dar nu avea nevoie să fie salvată. Poate ar fi fost mai exact să spunem că nu *dorea* să fie salvată. Când el îşi ridică capul, ea îi prinse privirea, îi zâmbi şi clătină din cap cu hotărâre. El se opri şi dădu din cap, înţelegând. Îl iubi şi mai mult pentru asta.

— Tabloul aparţine lordului Charlton, tatăl domnului Hallows, zise ea.

— Este al meu. Tatăl meu mi l-a dat. Pot face ce vreau

cu el. Hallows făcu un pas amenințător spre ea, dar se retrase apoi, ca și cum și-ar fi amintit într-un târziu că ea nu era o chelnăriță într-o tavernă, ci o doamnă într-o sală de bal.

— Nu mă aflu aici pentru a vă pune la îndoială dreptul de a vinde tabloul. Doresc doar să mă explic înainte ca tabloul să fie dezvelit. Mulțimea era atât de tăcută, încât își putea auzi propria respirație, înghiți în sec și își închise ochii o clipă – cât să își amintească cele trei lucruri pe care trebuia să le explice.

— Primul lucru pe care trebuie să îl știți este că nimeni din familia mea – nici draga mea mamă, nici minunata mea soră – nu au știut nimic despre acest tablou. Nici prietenii mei nu au știu nimic, în afara artistului. Vina îmi aparține în întregime. Deci, dacă este careva aici care are de obiectat cu privire la purtarea mea – și bănuiesc că mulți dintre domniile voastre vor avea –, vă rog să nu îmi criticați familia ori prietenii. Am pozat pentru tablou de una singură și am fost complet conștientă de riscurile asupra reputației mele.

Câteva mame mai în vârstă își țuguiară buzele. Daphne cercetă încăperea și o descoperi pe mama lângă ghivecele cu palmieri, întristată și nedumerită. Lady Bonneville își puse brațul durduliu în jurul umerilor ei și o privea pe Daphne cu o expresie uimită. În mod clar, trebuia ceva mai mult decât confesiunea ei umilitoare pentru a o impresiona pe vicontesă.

Ei bine, Daphne încă nu sfârșise.

— Al doilea lucru pe care trebuie să îl spun este că a fost *alegerea* mea să pozez pentru tablou. Nu am fost obligată în niciun chip. Am avut motivele mele, desigur și, deși acestea nu sunt relevante, admit de bunăvoie că mi-aș sacrifica bunul nume de o mie de ori dacă asta ar salva pe cineva la care țin. Veți fi probabil șocați să aflați că nu sunt deloc rușinată de purtarea mea. Bănuiesc că unii dintre dumneavoastră mă vor cataloga ca pe o femeie stricată ori ușuratică, *ori... mai* rău. Cu toate astea, aș fi mai degrabă toate astea decât o persoană meschină – adică cineva care

se bucură de necazurile altora. Daphne se strădui să nu se holbez, e la domnişoara Starling, dar nu putu să nu observe faptul că faţa acesteia căpătase o nuanţă oribilă de roşu. Nu îmi e ruşine de tablourile în sine. Singurul meu regret este că acţiunile mele ar putea sfârşi prin a aduce celor pe *care* îi iubesc durere şi umilinţă. Pentru asta, îmi pare cu adevărat rău.

Daphne îşi încrucişă privirea cu cea a lui Belle. Sora ei părea extrem de liniştită şi de… mândră. Chiar şi numai asta îl dădu putere să continue.

Pentru că partea cea mai dificilă abia urma.

Făcu o pauză, încercând să îşi stăpânească emoţiile şi să îşi găsească cuvintele potrivite pentru a le putea explica.

— Trage de timp, mormăi Hallows către lordul Foley. Cât timp o vei mai lăsa să continue?

— Cât timp doreşte. Tonul lordului Foley era rece ca gheaţa. După ce îi aruncă lui Hallows o privire crucişă, ucigătoare, dădu din cap spre ea, încurajator.

Putea să facă asta. Avea să se prefacă că Ben era acolo, provocând-o să termine ce începuse. Inspiră îndelung, trăgând adânc aer în piept.

— Ultimul lucru pe care trebuie să îl mărturisesc este că experienţa aceasta, deşi dureroasă uneori, mi-a dat lecţii importante. Un prieten m-a ajutat să văd că este mai bine să faci ce trebuie decât să dai *impresia* că faci ceea ce trebuie. Şi mi-a arătat că nu pot fugi de durere ori de alte aspecte neplăcute ale vieţii. Nu pentru mult timp, oricum. Indiferent ce mă aşteaptă, îi voi fi întotdeauna recunoscătoare.

Hallows pufni nerăbdător.

— Asta a fost tot?

Lord Foley păşi între el şi Daphne.

— Domnişoară Honeycote, când am acceptat să îi permit domnului Hallows să îşi scoată la licitaţie tabloul – sau mai degrabă tabloul tatălui său –, nu am avut idee care erau circumstanţele. Aruncă o privire neliniştită către Owen, cumnatul ei, care părea gata să sugrume pe cineva. Pe oricine. Lordul Foley îşi slăbi legătura de la gât cu

degetul arătător. Ţinând cont de toate acestea, cred că ar fi mai bine să amânăm vânzarea portretului.

— Voi lăsa decizia aceasta în sarcina domniei voastre şi a domnului Hallows, zise Daphne, dar în ceea ce priveşte tabloul, trebuie să insist să fie dezvelit. În noaptea aceasta.

Înainte să îşi piardă curajul, întinse mâna, îşi umplu pumnul de mătasea roşie şi smulse învelitoarea de pe tablou. Aceasta şuieră prin aer, pocnind ca un bici, înainte să zăbovească în aer pentru un moment şi să cadă plutind pe pământ, vălurindu-se la picioarele ei.

Se sfârşise.

Şi nu mai putea fi niciodată reparat.

Chipurile din faţa ei erau un amestec ciudat – pudrate, ridate şi cu ochelari. Dar toate priveau fermecate la tabloul din spatele ei.

Îşi ţinu capul sus, refuzând să se facă mică în faţa dezaprobării lor… care avea să se manifeste, cu siguranţă, de îndată ce aveau să treacă peste şocul de a o vedea într-o cămaşă de noapte care era aproape transparentă. Deşi era curioasă să îşi vadă imaginea, nu îndrăzni să se întoarcă şi să privească tabloul. Era sigură că, dacă ar fi făcut-o, ar fi roşit ori s-ar fi bâlbâit ori ar fi izbucnit în lacrimi.

— Ce dracu’ i-ai făcut? Hallows apucă brutal rama de-o parte şi de alta şi întoarse întregul şevalet spre el, ca să vadă mai bine. Este distrus.

Daphne clipi des. Ciudat! Dacă nu se înşela, Hallows vorbea cu ea. Şi sub mânia lui se simţea o urmă de spaimă. Ca şi cum ea ar fi fost un soi de vrăjitoare care putea distruge un tablou de la distanţă.

— Nu înţeleg.

Lordul Foley smulse mâinile lui Hallows de pe rama aurită şi aşeză din nou şevaletul astfel încât acesta să fie cu faţa către mulţime.

Iar Daphne privi.

Portretul era, în mare, aşa cum şi-l amintea. Stătea în faţa unei oglinzi, cu o expresie gânditoare pe chip. Totuşi, era o diferenţă semnificativă. În locul cămăşii de noapte

transparente, purta o rochie aurie de bal. O replică exactă a celei pe care o purta în momentul acela. Artistul surprinsese chiar şi broderia unică din jurul tivului.

Îşi scutură capul, încercând să îşi împace amintirile cu tabloul care se afla în faţa ei. Aceea era prima oară când purta rochia. Iar Thomas pictase tabloul cu mai bine de un an în urmă. Cum era posibil?

Lady Bonneville se ridică de pe tronul ei – ă, scaun – şi înaintă prin mulţime ca o lebădă alunecând pe suprafaţa unui lac. Se opri direct în faţa piedestalului, pe care îl privi cu o animozitate făţişă şi ridică un braţ înmănuşat pentru ca lordul Foley să o ajute să urce. Odată ce reuşi să urce şi îşi recăpătă suflul, îşi ridică lornieta. Lent. Şi, preţ de un minut întreg, examină tabloul.

Era de la sine înţeles, desigur, că vicontesa avea să cerceteze portretul fără niciun pic de grabă şi că toate celelalte suflete din încăpere aveau să aştepte răbdătoare verdictul.

Dar mintea lui Daphne se învârtea. Rochia era nouă. Tabloul era vechi. Cineva îl completase. Şi putea ghici cine.

Ben.

Bine, nu *el,* pentru că se îndoia de faptul că pictura se număra printre talentele lui. Dar nu încăpea îndoială că el era persoana din spate. Găsise o modalitate de a o salva de la compromitere.

Iar planul lui aproape că reuşise.

Păcat că nu putea întoarce limbile ceasului cu pendulă la momentul de dinaintea monologului destul de incriminatoriu pe care tocmai îl susţinuse.

Lady Bonneville se întoarse cu graţia unei femei având jumătate din vârsta ei.

— Portretul acesta, proclamă ea, este foarte drăguţ. Deşi nu pot pretinde că sunt de acord cu natura lipsită de tact a privirii domnişoarei Honeycote – nările îi fremătară uşor când rosti numele lui Daphne – nu cred că va fi necesar să o alungăm. Încă. Spunând acestea, vicontesa întinse braţul şi aşteptă ca Lord Foley şi Owen să o conducă înapoi la ghivecele cu palmieri şi la confortul scăunelului de

picioare cu ciucuri roşii.

— L-ai distrus, o acuză Hallows. Pentru a-ţi salva reputaţia. Nu aveai niciun drept să…

Daphne făcu un pas în spate şi ar fi căzut de pe piedestal dacă nu ar fi fost luată pe sus de o pereche de braţe puternice.

Ben o aşeză pe podea, iar ea se răsuci cu faţa spre el. Zâmbetul lui nepăsător şi ochii albaştri de gheaţă îi înmuiară genunchii.

— Ai întârziat, şopti ea.

El ridică din umeri, vinovat.

— Lasă-mă să ghicesc! Ai fost reţinut de o chestiune de importanţă vitală.

— Evident.

— Valetul tău nu a reuşit să îţi lege lavaliera în mod satisfăcător?

— M-ai spionat?

Ea îi zâmbi din cale-afară de dulce.

— Am lucruri mai bune de făcut, milord.

— Am auzit ce ai spus.

Îşi simţi obrajii îmbujorându-se.

— Care parte?

— Întregul monolog, o necăji el. Apoi chipul îi deveni serios. A fost una dintre cele mai curajoase fapte pe care le-am văzut vreodată. Sunt foarte mândru de tine, Daph!

O strălucire caldă din interior îi făcu degetele de la picioare să se încovoaie.

— Mulţumesc. Şi eu sunt destul de mândră de mine.

Sus, pe piedestal, Hallows se plimba înainte şi înapoi, mormăitul blesteme printre dinţi.

— Ar trebui să chem autorităţile. Nu aveai niciun drept să strici portretul.

Ben îşi dădu ochii peste cap.

— Te superi dacă mă ocup eu de asta?

— Absolut deloc. În timp ce el se îndrepta spre Hallows, ea puse o mână pe mâneca lui Ben şi îi şopti la ureche: Nu plănuieşti să te lupţi cu el aici, aşa-i?

— Nu. Voi negocia cu el. *Îmi doresc* tabloul acela.

Nota extrem de hotărâtă, posesivă, din glasul lui îi trimise hori delicioşi pe şira spinării.

El urcă pe podium, alături de lordul Foley şi de Hallows, iar chipul lui Hallows se întunecă precum un nor de furtună. Mormăi şi arătă cu degetul portretul. Chipul lui Ben nu trăda mai nimic – dacă nu ar fi ştiut, Daphne ar fi crezut că era plictisit. Lordul Foley părea să joace rolul de negociator, uşurând schimbul şi încercând cu disperare să păstreze conversaţia civilizată.

Fără Ben alături de ea, Daphne se simţi dintr-odată golită. În ciuda declaraţiei făcute de Lady Bonneville, nimeni nu părea prea sigur care era reacţia potrivită. Toţi fuseseră pregătiţi pentru un scandal, iar aparenta lipsă a acestuia era foarte dezamăgitoare.

Probabil că domnişoara Starling era cea mai dezamăgită dintre toţi. O sperie pe Daphne, care se străduia să asculte fragmente din discuţia lui Ben, când aceasta se apropie din spate şi îi şuieră în ureche:

— Tu şi sora ta aveţi o abilitate fără seamăn să scăpaţi ca prin urechile acului din ghearele dizgraţiei. Nu cumva sunteţi vrăjitoare?

Daphne se întoarse spre ea şi clipi inocent.

— Dacă aş fi, ai fi o broască.

Domnişoara Starling exclamă surprinsă, apoi zâmbi cu admiraţie şovăielnică.

— Touché, domnişoară Honeycote. În alte circumstanţe, poate am fi fost prietene. Se înapoie în mulţime, permiţându-i lui Daphne să îşi întoarcă din nou atenţia asupra podiumului.

Lordul Foley ridică o palmă în aer, pentru a opri murmurul care răsuna fără încetare în jurul sălii de bal.

— Ştiu că mulţi dintre domniile voastre participă în speranţa de a licita pentru acest minunat tablou. Şi, deşi evenimentele nopţii au fost oarecum neaşteptate, nu veţi fi dezamăgiţi. Acest portret ar fi un adaos minunat oricărei colecţii. Iar licitaţia va începe… acum.

Se auziră câteva strigăte. Daphne clipi des. Nu se aşteptase să stea acolo în timp ce domnii licitau pentru

portretul ei. Deşi nu mai era scandalos, se simţea în continuare ca un cal la Tattersall.

Ritmul licitaţiei crescu. Câţiva dintre domni primiră priviri ucigaşe din partea soţiilor lor.

Lordul Waldron părea hotărât să întreacă oricare persoană aflată acolo, amuţind competiţia cu o ofertă uimitoare de 4.000 de lire.

Lordul Foley îşi ridică sprâncenele.

— O dată, de două ori…

— 5.000! Lady Bonneville îşi ridică lornieta în aer ca un general care se avânta în bătălie.

Lordul Waldron se înclină ceremonios – o mişcare înţeleaptă, având în vedere cine îi era oponentul.

Până la urmă, era un sfârşit potrivit pentru noaptea aceea. Nimic nu mersese chiar aşa cum sperase Daphne, dar cel puţin nimeni nu sugerase că ar fi trebuit să o ardă pe rug. Încă. Dacă se gândea mai bine, ar face bine să o evite pe domnişoara Starling pentru tot restul serii.

Părea că Daphne fusese foarte norocoasă în ceea ce privea portretul.

Dacă norocul ei avea să îl cuprindă şi pe Ben, rămânea de văzut.

— Lady Bonneville a licitat 5.000 de lire. O dată, de două ori…

— 10.000. Ben îşi aruncă bastonul în aer şi îl prinse într-o mână.

Lordul Foley rămase cu gura căscată, la fel ca oricare altă persoană care auzise cât licitase. Daphne abia mai respira.

Ochii lui Hallows se măriră, de parcă nu îi venea să creadă cât noroc avea. Suma putea acoperi toate datoriile pe care le avea şi i-ar fi îngăduit şi să revină la o viaţă de jocuri de noroc şi de plăceri.

— Există o condiţie, zise Ben. Îmi închipui că nu veţi avea nicio problemă cu asta, domnule Hallows, având în vedere oferta generoasă pe care v-o fac.

Hallows îşi îngustă ochii.

— Vom vedea. Care-i şmecheria, Foxburn?

— Jumătate din sumă va fi folosită pentru caritate, la alegerea domnişoarei Honeycote.

— Jumătate? Hallows era înspăimântat.

— Jumătate.

— Aş accepta mai degrabă oferta pe care mi-a făcut-o Lady Bonneville.

— Mi-o retrag, zise ea.

— Domnule Hallows, zise lordul Foley printre dinţi, alternativa la oferta lordului Foxburn este închisoarea datornicilor. Îţi sugerez să accepţi condiţiile lui. Cu recunoştinţă.

— Bine.

— Foxburn, se pare că eşti acum proprietarul faimoasei *Frumoase englezoaice.* A, al portretului, vreau să spun.

Mulţimea izbucni în aplauze.

Ben făcu o plecăciune exagerată şi coborî de pe piedestal, purtând un zâmbet care înmuia genunchii, în timp ce mergea spre ea.

— Ţi-am spus că îl voi obţine.

— 10.000 de lire sunt o groază de bani.

— Aşa este. Crezi că aş putea măcar să dansez odată cu adevărata frumoasă englezoaică?

— Un dans?

— O favoare mică, după 10.000 de lire.

Daphne se încruntă.

— Nu este vorba de asta. Eu... eu am presupus că urăşti dansul.

— În circumstanţe normale, îl evit ca pe ciumă. Dar cu tine este altceva. Valsează cu mine!

— Încă nu mi-am primit carnetul de bal. Nu am permisiunea.

— Tocmai ai stat înaintea lui Dumnezeu, a lui Lady Bonneville şi a tuturor celorlalţi şi ai evitat la mustaţă un scandal. Ce mai contează un vals micuţ?

Daphne aruncă un ochi în direcţia domnişoarei Starling, care o privea aproape la fel cum un uliu urmăreşte un şoricel. Se gândi o clipă la asta şi ridică din umeri.

— Aş fi încântată să dansez cu dumneata, Lord Foxburn. Însă crezi că am putea aştepta ca orchestra să înceapă din nou să cânte?

— Şi eu, care credeam că nu mai eşti sclava convenţionalului

— Dă-mi timp, zise Daphne cu un zâmbet obraznic. Devin din ce în ce mai nesăbuită, pe zi ce trece.

Capitolul 30

În clipa în care muzica porni, Ben îi dădu bastonul său lui Hugh, o trase pe Daphne în braţele lui şi o învârti până pe ringul de dans. Chiar dacă nu se mişca la fel de bine ori de rapid precum ceilalţi bărbaţi, lui Daphne părea că nu îi pasă. Rămăseseră pe margine, unde nu erau la fel de multe cupluri, şi nimănui nu îi păsa dacă nu ţineau pasul cu muzica.

Singurul lucru care conta pentru el era *ea.* Când ea ţinuse piept întregii lumi mondene şi mărturisise că pozase pentru portret, îi putuse vedea mâinile tremurând şi putuse să audă tremurul din glasul ei. Avusese nevoie de fiecare gram de reţinere pe care îl avea ca să nu sară pe piedestal şi să distragă atenţia mulţimii, ori să dezvelească, pur şi simplu, portretul şi s-o scutească de tot chinul. În schimb, rămăsese deoparte şi o privise cum îşi înfrunta teama – şi cum o învingea. Nu arătase niciodată mai frumoasă ori mai strălucitoare.

Şi cel mai bine era faptul că nu părea din cale-afară de supărată pe el pentru că ajunsese târziu la bal. Nu era chiar atât de prost încât să nu îşi dea seama că avea nişte explicaţii de dat.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— Aproape că renunţasem la tine.

— Dar nu ai făcut-o? Era mai mult o întrebare decât o afirmaţie.

Ea îşi feri privirea.

— Sunt sigură că ai probleme mai urgente decât balurile.

— Aşa este.

Ea se crispă uşor şi îşi fixă privirea în podea.

— De exemplu, astă-seară, m-am întâlnit mai devreme cu un duce.

— Da?

— De fapt, cred că îl cunoşti – ducele de Huntsford?

Pe faţa ei trecură rapid dezamăgirea şi ofensa.

— Owen a venit cu noi la bal. A fost aici toată noaptea.

— Sigur că a fost. Ne-am întâlnit în biblioteca lordului Foley cu mai puţin de o oră în urmă, înainte ca tu să dezveleşti tabloul. Că veni vorba, ai fost uimitoare. Perfectă. Ştiam că aveai să o poţi face.

Ea se îmbujoră drăgălaş.

— Mă bucur că ai fost acolo. Am vorbit serios când am spus că îţi sunt recunoscătoare. Nu îmi pasă ce cred despre mine toate domnişoarele Starling din lume. Şi nu regret ceea ce am făcut pentru familia mea.

Dumnezeule, îşi dorea să o sărute. Şi altceva. Dar pentru moment se mulţumea să danseze cu ea şi să se scalde în lumina ei.

— Priveşte, zise ea, făcând semn cu capul înspre centrul încăperii. Lordul Biltmore dansează cu Louise. Fac un cuplu adorabil, nu-i aşa?

Ben aruncă o privire peste umăr în direcţia celor doi.

— Într-adevăr. Nu la fel de adorabili ca tu cu mine, dar sunt pe aproape.

Daphne arcui o sprânceană.

— Deci eşti de acord?

— Domnişoara Seaton îl face fericit pe Hugh, şi îmi pot da seama că ţine cu adevărat la el. Fie doar şi pentru aceste motive, cred că Robert ar fi plăcut-o.

— Eşti bine? întrebă ea. Dacă te doare piciorul, am putea merge să luăm loc pe terasă.

— Sunt bine. Nu fusese niciodată mai bine. Ieri am fost la un alt medic. Unul pe care Averill m-a tot bătut la

cap să îl văd. Medicul nu poate să facă nicio promisiune, dar are câteva tratamente mai noi, care crede el că m-ar putea ajuta.

Ochii ei se măriră.

— Şi eşti dispus să le încerci?

— De ce nu? Nu am nimic de pierdut şi totul de câştigat.

Zâmbetul pe care ea i-l dărui – plin de promisiuni şi de speranţă – îi făcu lui inima să bată năvalnic.

Când dansul luă sfârşit, o conduse înapoi la Huntsford. Anabelle, Olivia şi Rose se adunară în jurul lui Daphne şi o învăluiră într-o îmbrăţişare.

— A fost o seară foarte interesantă, declară Huntsford. Poate ar trebui să o luăm pe doamna Honeycote şi să mergem acasă înainte să mai dăm naştere altor scene.

— Owen, strigă Olivia, cum poţi glumi în legătură cu asta? Ceea ce a făcut Daphne a fost un lucru foarte curajos.

Huntsford îşi înclină capul spre sora lui ca pentru a o avertiza că se pregătea o altă scenă.

Ben îşi drese glasul.

— Sunt de acord cu Huntsford. Este timpul să mergem.

Privindu-l, Olivia arcui o sprânceană.

— Abia aţi ajuns, nu-i aşa?

Huntsford îi aruncă lui Ben o privire înţelegătoare şi răbdătoare.

— Ne vedem cu toţii afară, în faţă, în cinci minute, zise el ferm.

Ben o conduse pe Daphne în cealaltă parte a încăperii, unde mama ei şedea alături de Lady Bonneville. La vederea fiicei sale, doamna Honeycote sări în picioare, cu o expresie îngrijorată pe chip. În timp ce Daphne încerca să o convingă pe mama ei că era cu adevărat bine, vicontesa îi făcu semn cu degetul lui Ben. Oricât de mult îi displăcea să recunoască, un fior îi străbătu şira spinării.

— Bună seara, Lady Bonneville. Regret faptul că am fost obligaţi să luptăm unul împotriva celuilalt în timpul

licitaţiei.

Ea pufni.

— Nu-ţi pierde somnul din cauza asta, Foxburn. Nu voiam cu adevărat tabloul. Ştiam că vei supralicita. Doream doar să ridic preţul.

Desigur că aşa era, dar avea şi o latură mai sensibilă.

— Şi poate să o scutiţi astfel pe domnişoara Honeycote de o situaţie neplăcută?

— Credeam că mă cunoşti mai bine de-atât. Nu am nici urmă de bunătate, dar apreciez un scandal bun la fel ca oricine altcineva. Oftă satisfăcută. Balul acesta a fost cel mai distractiv din întregul sezon.

— Într-adevăr. De aceea cred că cel mai bine ar fi să le conduc acasă pe doamna Honeycote şi pe fiica domniei sale.

— Bună idee.

Câteva minute mai târziu, întregul grup era adunat în faţa reşedinţei lordului Foley şi ambele trăsuri ale ducelui fură aduse. Ben îl trase deoparte pe Huntsford.

— Mi-aţi putea permite să o duc acasă pe domnişoara Honeycote în trăsura mea? Aşteptând răspunsul ducelui, era neobişnuit de nervos.

Huntsford şi Ben se încruntară unul la celălalt; erau la fel de buni la a-şi arunca priviri ucigătoare.

— Ştii că intenţiile mele sunt onorabile.

— Chiar aşa, Foxburn?

— Desigur. Dar am nevoie de un pic de timp cu Daphne. Singuri.

— Fii cu băgare de seamă! Or, data viitoare când tu şi eu ne vom întâlni, vom ţine amândoi pistoalele de duel.

— Nu va fi necesar.

Huntsford le conduse pe Anabelle şi pe celelalte femei – cu excepţia lui Daphne – către trăsurile lui.

— Vom vedea.

Ben luă mâna lui Daphne într-a lui.

— Vrei să mergi cu mine?

Ea surâse şi urcă în trăsura lui.

El îi spuse vizitiului să o ia pe drumul ocolit, prin parc,

apoi se urcă şi se aşează pe locul de lângă Daphne. Chiar şi în semiîntuneric ea sclipea uşor, strălucind ca zeiţa lunii.

— Mă bucur atât de mult că a luat sfârşit tot chinul acela. Se înfundă în pernele de catifea şi oftă fericită. Şi mă bucur să fiu aici, cu tine.

Îi luă mâna într-a lui şi trase blând de degetele mănuşii ei.

— Bănuiesc că orice alt loc ar fi preferabil acelei săli de bal înfometate de scandal.

— Cum ai reuşit?

— Tabloul?

Ea încuviinţă din cap.

— Thomas s-a întors în oraş. Rose s-a strecurat cu rochia din camera ta.

— *Rose?*

— A purtat-o pentru Thomas în atelierul de rame, în care am intrat prin efracţie…

Daphne clătină din cap.

— Poate ar fi mai bine să nu îmi dai detalii.

Lent, trase de mănuşa ei, dezvelindu-i pielea albă ca spuma laptelui a antebraţului, centimetru cu încântător centimetru. Îşi coborî capul, sărutând-o şi muşcând-o uşor de la cot până la încheietura mâinii. Ea gemu, făcându-l să se întărească.

— Da, asta este cu siguranţă mai plăcut decât balul lordului Foley, spuse ea.

Dar seducerea nu era primul lucru pe care îl avea de făcut – fir-ar să fie!

— Daphne… mi-a fost dor de tine.

Ea îşi îndreptă spinarea şi zâmbi timid.

— Ţi-a fost?

— Mi-a lipsit felul în care râzi şi felul în care luminezi fiecare încăpere în care pui piciorul. Şi felul în care te agiţi pe lângă mine.

— Credeam că nu îţi place când mă joc de-a infirmiera.

El rânji răutăcios.

— Am minţit.

— Vai!

— În noaptea aceea pe care am petrecut-o împreună la conacul Biltmore… Ştiu că nu ar fi trebuit să…

— Regreţi acea noapte? întrebă Daphne.

— Dumnezeule, nu. Tu?

Tăcu preţ de câteva bătăi de inimă.

— Nu.

Ben răsuflă.

— Asta e bine. Dacă ai fi spus că da, partea care urmează ar fi fost foarte stânjenitoare.

— Care parte?

— Partea în care îţi spun că mai devreme, în noaptea asta, i-am cerut mâna ta cumnatului tău.

Daphne scoase un sunet care fu pe jumătate chicotit, pe jumătate strigăt.

— Aşteaptă! L-ai întrebat pe Owen dacă ai putea să…

— Mă însor cu tine.

Ea înghiţi în sec.

— Iar el a spus…?

— Că depinde de tine. Şi de mama ta, desigur. Şi mi-a spus că, dacă vei spune da, aş fi un nemernic norocos. Lucru pe care îl ştiam deja.

— Şi eu sunt norocoasă. Daphne rosti pe nas: Ben, m-ai salvat şi pe mine, dar şi mai important, familia şi prietenii de a nu apărea pe prima pagină a ziarelor de scandal. Ai licitat pe tablou şi ai donat bani în plus orfelinatului – ştiai că voi alege orfelinatul, nu-i aşa?

— Am avut o bănuială.

— Dacă nu aş şti, aş spune că ai o slăbiciune pentru fete.

El luă în derâdere sugestia.

— Nu vreau să discut despre afurisitul ăla de orfelinat.

— Bine, atunci. Îl trase mai aproape, lipindu-şi nasul de al lui. Despre ce ai vrea să vorbim?

Îşi înghiţi nodul din gât. Erau foarte puţine lucruri despre care nu putea să vorbească cu dezinvoltură. Acesta era unul dintre ele.

— Despre viitorul nostru. Despre noi. Împreună.

Despre asta doresc să… pentru că… te iubesc.

Aşteptă ca ea să spună ceva. Orice.

Buzele ei se dezlipiră, şi ochii i se umplură de lacrimi. Apoi îi luă chipul în mâinile ei şi îl sărută ca şi cum, poate, şi ea îl iubea. Cel puţin asta era ceea ce i-ar fi plăcut lui să creadă.

Se sărutară ca nişte iubiţi reuniţi după 10 ani. Ea era toată lumină şi bunătate; el era întuneric şi durere. Şi totuşi, erau atât de potriviţi împreună. Când era cu ea, se simţea de parcă revenea acasă.

Limba ei se împletici dulce cu a lui, şi el o trase mai aproape, dorind ca momentul să dureze, încercând să şi-l întipărească în suflet.

— Nu mi-ai răspuns, Daphne. Ştiu că meriţi pe cineva cu mult mai bun decât mine. Dar te iubesc şi te *voi* iubi, cu fiecare colţişor al inimii mele triste, pentru tot restul zilelor mele. Îmi voi petrece fiecare oră încercând să fiu un bărbat mai bun. Te rog… spune că te vei căsători cu mine.

Ea îşi şterse ochii, inspiră adânc şi zâmbi.

— Sigur că da. Te iubesc, Ben. Nu din cauza rănii tale ori pentru ceea ce ai făcut pentru mine sau pentru orfelinat, ci pentru cine eşti. Mă provoci să cresc, mă faci să râd şi să mă simt… incredibil. Nu vreau să te schimbi.

Pieptul lui fu inundat de bucurie.

— Te voi face foarte fericită.

— Contez pe asta, zise ea seducător. Ştii, te înhami alături de o femeie cu un trecut cam indecent.

— Dacă am vreun cuvânt de spus, şi viitorul îţi va fi indecent. Putem face un mic ocol până la mine acasă? Este ceva ce aş vrea să îţi arăt.

Ba îşi arcui o sprânceană, răutăcioasă.

— Chiar aşa?

— Nu *aia.* Bine, da, aia. Lovi cu pumnul în acoperişul trăsurii. Vei vedea.

Câteva minute mai târziu, traseră în faţa casei lui. Trase o pelerină de sub băncuţă şi îi acoperi cu ea umerii ca să nu fie recunoscută în cazul în care ar fi trecut cineva în timp ce mergeau spre uşă. Odată ajunşi înăuntru, îi dădu

liber majordomului şi o conduse pe Daphne spre dormitorul lui, şoptindu-i în ureche lucruri indecente tot timpul în care urcară pe scări. Ajunseră în camera lui, fără suflu din cauza alergăturii şi a râsului.

O lipi cu spatele de perete şi o sărută sănătos pe coridor înainte de a deschide uşa.

— Asta, zise el, făcând semn către peretele opus patului, este ceea ce doream să îţi arăt.

*

Daphne îngheţă. Acolo se afla portretul ei – acela în care era aşezată pe fotoliul azuriu. Cel pentru care pozase într-o fabrică rece, abandonată. Cel care îi adusese câteva monede pentru a-şi ajuta familia. Cel care îi adusese pe ea şi pe Ben împreună.

— Este al tău, spuse el. Am avut o înţelegere. Trebuia să fie al tău dacă mă puteai vindeca.

— Dar nu te-am vindecat. Sprâncenele i se uniră adorabil. Nu-i aşa?

— Nu de tot. Probabil că voi fi întotdeauna un măgar. Dar mi-ar plăcea să cred că am făcut progrese. Ideea este că portretul îţi aparţine. Nimeni nu va mai putea să te ameninţe cu el. Dacă doreşti să îl distrugi, o poţi face. Decizia îţi aparţine în totalitate.

Al ei. Cu două luni în urmă, ar fi dat orice să îl audă spunând asta. Şi nu ar fi lăsat să îi scape ocazia de a şterge dovada trecutului ei imoral. Dar acum... era mai degrabă mândră de el.

— Nu cred că e nevoie să îl distrugem, totuşi, aş prefera să îl ţinem într-o cameră izolată.

— Aici? întrebă el, cu o speranţă evidentă în ochii limpezi, albaştri.

— Dacă îţi face plăcere.

— Da. *Tot* ce are legătură cu tine îmi face plăcere.

— Ce spui de asta? Îşi dădu la o parte pelerina de pe umeri şi o lăsă să-i cadă la picioare.

— Categoric.

Alene, îşi scoase şi cealaltă mănuşă, agrafele din păr şi lunecă spre pat.

— Cum să te mulţumesc *pe tine?* spuse el, lungind-o pe cuvertura moale. Îi scoase încălţările din picioare şi o mângâie de la gleznă, până la genunchi şi sus, pe coapsă. Pielea o furnica delicios.

— Acesta este un început foarte bun.

După asta, vorbiră doar foarte puţin.

Ben îi îndepărtă până la ultima haină, iar ea le îndepărtă pe ale lui. El o sărută peste tot. De asemenea, o lăsă să îl exploreze în voia inimii. Nu tresări atunci când ea îşi trecu cu blândeţe degetele peste cicatricile de pe picior şi peste muşchii diformi ai coapsei lui.

Făcură dragoste, la început lent, apoi însă niciunul din ei nu fu mulţumit cu ritmul tihnit. Ea îşi arcui spatele şi îl trase mai aproape, cu picioarele. Ben mârâi şi se legănă peste ea mai repede, cu un ritm care îi cuceri trupul precum creasta unui val graţios, totuşi puternic. O purtă din ce în ce mai sus, până când nu mai avu unde să urce şi se sfărâmă în minunate bucăţi de lumină.

La fel şi Ben. O îmbrăţişă strâns, iar ea savură sentimentul şi mirosul pielii lui pe a ei, în timp ce tremurul sublim scădea, lăsând-o mulţumită, fericită… şi destul de înfometată.

Daphne dorea să fi putut rămâne aşa întreaga noapte – cu condiţia ca o tavă să fie adusă sus, desigur cu picioarele încolăcite şi frunţile lipite. În curând aveau să poată petrece *toate* nopţile astfel. De-abia aştepta.

— Am uitat să îţi spun, zise Ben. Lordul Charlton mi-a scris. Şi-a revenit mult şi îţi este îndatorat pentru amabila ta îngrijorare şi pentru ierburile pe care le-ai lăsat. Zice că memoria i se îmbunătăţeşte pe zi ce trece.

Daphne se mândri cu asta. Nu se putu abţine.

— Crede că *Frumoasa englezoaică* şi eu am face un cuplu minunat.

— Trebuie să fiu de acord.

— Ştii ce îmi doresc?

— Ce?

— Să te pot picta exact aşa cum eşti… în clipa asta.

Vai, nu!

— Nu mai pozez pentru tablouri. Totuşi, stomacul îi chiorăi şi îi trecu ceva prin minte. Am putea picta ceva noi înşine. Poate cu ciocolată topită? Şi căpşune?

Deloc surprinzător, Ben fu de acord cu sugestia.

Într-adevăr, dădea semne promiţătoare că avea să fie un soţ *foarte* îngăduitor.

Sfârşit